

Raftul
Denisei

Kate Morton
Grădina uitată
roman

HUMANITAS
fiction

În ajunul Primului Război Mondial o fetiță este găsită la bordul unui vas cu destinația Australia. O femeie misterioasă, supranumită Autoarea, ar fi trebuit să o aibă în grijă, dar aceasta a dispărut fără urmă. În noaptea în care împlinește douăzeci și unu de ani, Nell O'Connor află un secret care îi va marca destinul. Peste câteva zeci de ani, ea pornește în căutarea adevăratei sale identități, într-o călătorie având drept punct final un conac ciudat, despre care se crede că ar fi bântuit, Blackhurst, cândva proprietatea familiei aristocrate Mountrachet. La moartea lui Nell, nepoata ei, Cassandra, intră în posesia unei moșteniri neașteptate. Conacul Blackhurst și grădina sa uitată dezvăluie treptat secretele familiei Mountrachet, dând la iveală legătura dintre cele trei femei, aparținând unor generații diferite, ale căror destine excepționale se continuă unul pe celălalt.

**Raftul
Denisei**

91100000062505

KATE MORTON

Grădina uitată

Traducere din engleză de
Sînziana Dragoș

HUMANITAS
fiction

Redactor
ANDREEA RĂSUCEANU

Coperta
ANGELA ROTARU

KATE MORTON
THE FORGOTTEN GARDEN

© Kate Morton 2008
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2011, pentru prezenta versiune românească

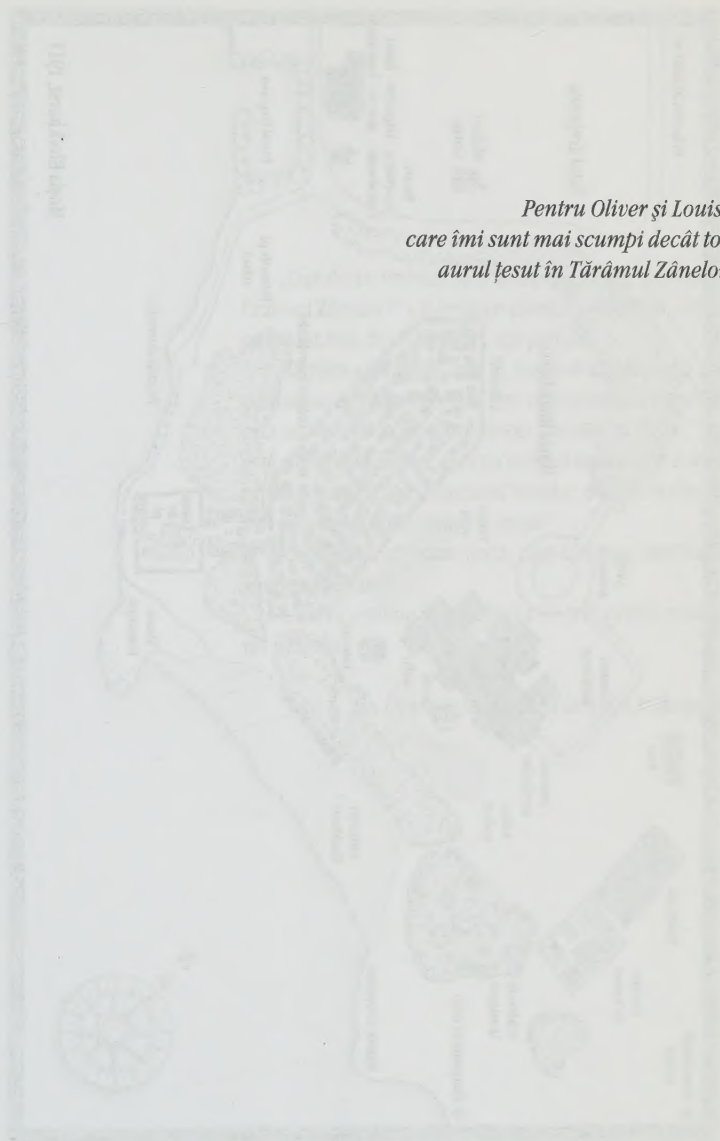
EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

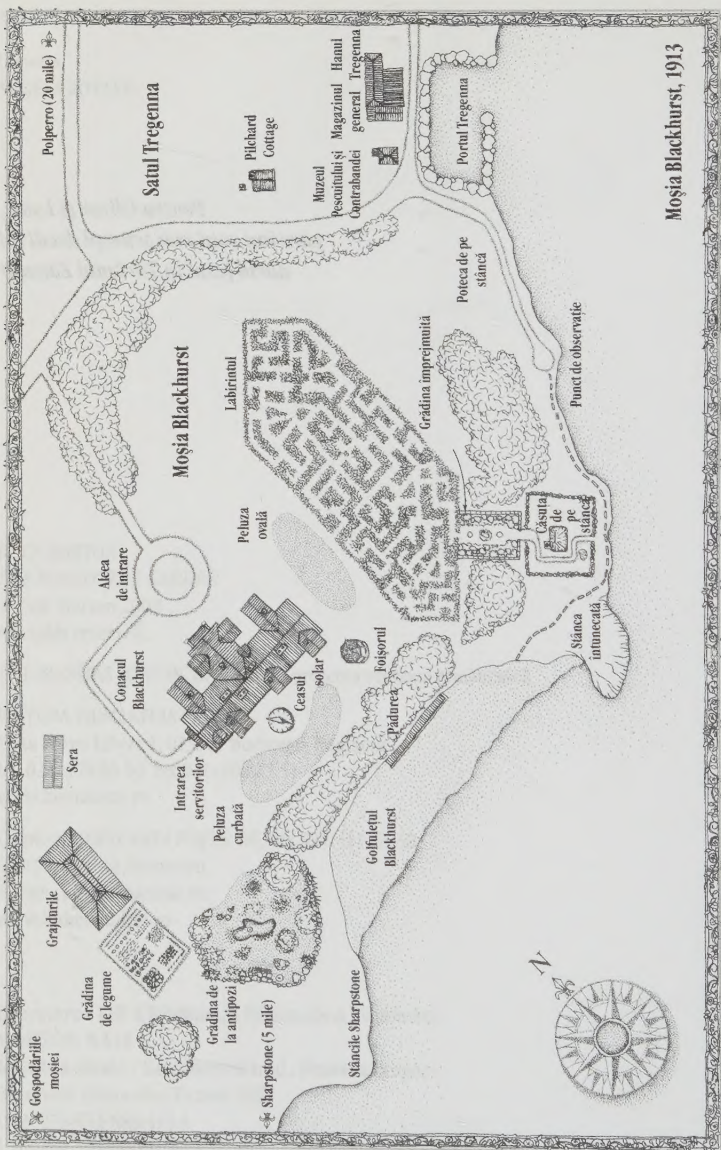
Comenzi CARTE PRIN POȘTĂ: tel./fax 021/311 23 30
C.P.C.E. – CP 14, București
e-mail: cpp@humanitas.ro
www.libhumanitas.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MORTON, KATE

Grădina uitată / Kate Morton; trad.: Sinziana Dragoș -
București: Humanitas Fiction, 2011
ISBN 978-973-689-413-8
I. Dragoș, Sinziana (trad.)
821.111-31=135.1

*Pentru Oliver și Louis,
care îmi sunt mai scumpi decât tot
aurul țesut în Tărâmul Zânelor*

„Dar de ce trebuie să-ți aduc trei șuvițe din cosița Crăiesei Zânelor?” a întrebat-o prințul pe bătrână. „De ce neapărat trei, de ce nu două sau patru?”

Bătrâna s-a aplecat spre el, torcând mai departe. „Alt număr nu se poate, copile. Trei este numărul timpului, căci nu vorbim noi despre trecut, prezent și viitor? Trei este numărul familiei, căci nu vorbim noi despre mamă, tată și copil? Trei este numărul zânelor, căci nu le căutăm noi printre stejari, cenușă și spini?”

Tânărul prinț încuviință, căci bătrâna înțeleaptă spunea adevărul.

„Așa că trebuie să-mi aduci cele trei șuvițe ca să-mi ții urzeala.”

din *Urzeala fermecată* de Eliza Makepeace

PARTEA ÎNTÂI

1
Londra, 1913

Era întuneric acolo unde stătea ghemuită, dar fetița făcea ce i se spusese. Doamna o pusese să aștepte, căci nu se aflau încă în siguranță și trebuiau să tacă chitic. Era doar un joc, un fel de de-a v-ați ascunselea.

Fetița ciulea urechile, ascunsă după butoaiile de lemn. Începu să ticluiască ceva în minte, așa cum o învățase tati. Prin preajmă și mai departe, se auzeau strigăte bărbătești, probabil ale marinarilor, se gândea ea. Voci aspre, tari, încărcate de vuietul și sarea mării. Din depărtare răzbăteau șuieratul sirenelor de vapor, țigălașul ascuțit al fluierelor, pleoscăitul ramelor și undeva în fundal se auzea croncănitul pescărușilor cenușii, cu aripile-ntinse, care înghiteau dogoarea mocnită a soarelui.

Doamna aceea o să se întoarcă, așa spusese, și fetița abia o aștepta. Stătea acolo de destul timp, soarele străbătuse cerul și îi încălzea acum genunchii și rochița cea nouă. Își încorda auzul să surprindă fâșâitul fustei, când se va târî pe puntea de lemn. Să-i audă zgomotul tocurilor, grăbindu-se mereu, așa cum mama ei nu făcea niciodată. Unde o fi mama? se mira fetița, cu nepăsarea obișnuită a copiilor răsfățați. Și când o să vină? Și se mai întreba unde o fi doamna. Știa bine cine era, o auzise pe bunica vorbind despre ea. Îi spuneau Autoarea și locuia în căsuța de la marginea moșiei, dincolo de labirint. Dar fetița nu trebuia să știe. I se interzisese să se joace pe lângă labirint. Mama și bunica îi spusese că e periculos să meargă prea aproape de malul stâncos. Dar, uneori, când n-o vedea nimeni, ei îi plăcea să facă lucruri interzise.

Puzderie de fire de praf jucau în raza de lumină care se furișă printre butoaie. Fetița a zâmbit, și doamna, malul stâncos, labirintul, mama i-au fugit din minte. A întins un deget, încercând să prindă unul dintre firele de praf și-a izbucnit în râs, văzând cum acestea se apropie și-o zbughesc apoi cât colo.

Zgomotele din jurul ascunzătorii se schimbau. Auzea acum vânzoleală și mișcare, voci emoționate. Fetița și-a apropiat fața de raza de lumină, sprijinind-o de lemnul rece al butoiului, încercând să deslușească ce se întâmplă pe punte.

Picioare, pantofi, dantele de jupoane. Fâșii de serpentine de hârtie colorată zburau înapoi și-ncolo. Pescăruși vicleni pândeau puntea în căutare de firimituri.

S-a simțit un zvâcnet și barca uriașă a scos un muget lung, din adâncul măruntaielor. Vibrațiile au pătruns scândurile punții, străbătând-o până în vârful degetelor. După o clipă de așteptare, în care s-a pomenit ținându-și răsuflarea, sprijinită în palme, barca s-a clătinat din nou și s-a desprins de chei. Sirena a început să sune, și de pe mal au răzbătut chiuituri și strigăte:

— Drum bun!

Și-au pornit. Spre America, spre un loc ce se chema New York, unde se născuse tati. De o vreme, îi tot auzise vorbind în șoaptă, mama îmboldindu-l pe tati să plece cât mai iute, căci nu mai puteau aștepta.

Fetița a izbucnit din nou în râs, barca luneca pe apă ca o balenă uriașă, precum Moby Dick din povestea pe care tatăl ei i-o citea adesea. Mamei nu-i plăcea să-l audă citindu-i astfel de povești. Spunea că erau prea înspăimântătoare și că îi băga în cap idei pe care nu le mai putea scoate pe urmă. Și ori de câte ori mama spunea lucruri dintr-astea, tati o săruta pe frunte și-i spunea că are dreptate, promițându-i că o să aibă grijă data viitoare. Dar continua să-i spună fetei povești cu balena cea mare. Și altele din cartea de povești, care îi plăceau ei cel mai mult, despre hârca oarbă, fecioarele orfane și lungi călătorii peste mări și țări. Și avea grijă să nu afle mama, să rămână taina lor.

Și-așa a înțeles că trebuiau să aibă secrete față de mama. Ea nu se simțea bine, fusese suferindă încă înainte de nașterea fetei. Bunica îi spunea mereu să fie cuminte, amintindu-i că, dacă o va supăra, i se va întâmpla ceva groaznic și asta numai din pricina ei. Fetița își iubea

mama și nu voia s-o întristeze, nu voia să i se întâmple nimic groaznic. Așa că păstra secrete, cum ar fi poveștile, joaca lângă labirint și momentele când tati o dusesese să o vadă pe Autoare în căsuța de la capătul moșiei.

— Aha! îi răsună o voce chiar lângă ureche. Te-am găsit!

Butoiul fu împins într-o parte și fetița își strânse pleoapele ferindu-se de soarele puternic, clipind până când stăpânul vocii s-a mișcat, așezându-se în calea luminii. Era un băiat mare, de vreo opt, nouă ani, își închipuia ea.

— Da' tu nu ești Sally!

Fetița a scuturat din cap.

— Cine ești?

Nu trebuia să spună nimănui cum o cheamă. Așa era jocul pe care îl jucau ea și cu doamna.

— Ei?

— E secret!

— Da' de ce? a întrebat el și-a strâmbat din nas, iar pistrii i s-au strâns la un loc.

Ea a ridicat din umeri. Nu trebuia să pomenească despre doamnă, tati îi aducea mereu aminte.

— Și-atunci Sally unde e? a întrebat băiatul nerăbdător, uitându-se în dreapta și-n stânga. A luat-o pe-acolo, zău dacă nu!

Din josul punții s-a auzit un chicotit și tropăitul unor tălpi care o luau la goană. Chipul băiatului s-a luminat.

— Iute, că-mi scapă! a exclamat el, rupând-o la fugă.

Fetița și-a scos capul de după butoi, privindu-l cum dispăre prin mulțime gonind după o învolburare de jupoane albe.

O mâncau tălpile să o rupă și ea la fugă după ei.

Dar doamna îi spusese să aștepte.

Băiatul se-ndepărtă, ocolind un bărbat trupeș, cu mustața ceruită, făcându-l să se strâmbe în așa fel, încât trăsăturile feței i se mișcă către mijlocul acesteia, asemenea unei familii speriate de crabi.

Fetița a izbucnit în râs.

Poate că și asta făcea parte din același joc. Doamna i se părea mai mult copil decât oricare dintre adulții pe care-i cunoștea. Poate că se juca și ea.

Fetița a ieșit tiptil din dosul butoiului și s-a ridicat încet. Îi amortise piciorul stâng de tot și-acum simțea numai ace în el. A stat un pic așteptând să-i treacă, privind cum băiatul dă colțul și se face nevăzut.

Apoi, fără să șovăie nici o clipă, a luat-o după el, tropăind din picioare, cu inima cântându-i în piept.

2

Brisbane, 1930

Până la urmă, au sărbătorit ziua de naștere a lui Nell în clădirea Foresters, de pe Latrobe Terrace. Hugh propusese noul salon de dans din oraș, dar Nell, ca și mama ei, spusese că era o prostie să cheltuiască atât de mult, mai ales în vremuri grele ca acelea. Hugh s-a învoit, dar s-a consolatat insistând să comande la Sydney dantela aceea specială din care știa că i-ar plăcea să-și facă rochia. Ideea asta i-o băgase în cap Lil, înainte de a se prăpădi. Se aplecase spre el, apucându-i mâna și arătându-i reclama din ziar, cu adresa din strada Pitt, spunându-i cât de fină era dantela aceea și cât de mult ar fi însemnat pentru Nellie, chiar dacă atunci părea extravagantă, dar că mai apoi, ar putea fi transformată în rochie de mireasă, la timpul potrivit. Și i-a zâmbit ca și când ar mai fi avut șaisprezece ani și i-ar fi luat cu totul mințile.

Lil și Nell lucrau de-acum de câteva săptămâni la rochia pentru majorat. Seara, după ce Nell se întorcea acasă de la chioșcul de ziare și terminau ceaiul, fetele mai mici se ciorovăiau leneș în verandă, iar tântării erau atât de numeroși în aerul umed al înserării, că te înnebuneau cu zumzăitul, ea își lua coșulețul de cusut și-și așeza scaunul la marginea patului mamei sale. Și le auzea uneori râzând de întâmplările de la chioșcul de ziare: vreo ciondăneală pe care Max Fitzsimmons o avusese cu vreun mușteriu, ultima suferință de care se plângea doamna Blackwell, năzbâtiile gemenilor lui Nancy Brown. El adăsta în dreptul ușii, umplându-și pipa cu tutun, ascultând cum Nell povestea în șoaptă, topită de plăcere, ceva ce îi spusese Danny. Despre casa pe care promisese că o să i-o cumpere după ce se vor căsători sau despre mașina pe care pusese ochii și pe care taică-său spera că o s-o

poată lua pe nimica toată – un Mixmaster de ultimul tip, de la magazinul McWhirter.

Lui Hugh îi plăcea Danny, nici n-ar fi putut să-și dorească ceva mai bun pentru Nell, văzându-i nedespărțiți de când se cunoscuseră. Uitându-se la ei, Hugh își amintea primii lui ani cu Lil. Erau fericiți ca păsările cerului atunci când viitorul se-ntindea nestingherit înaintea lor. Și avuseseră o căsnicie fericită. Avuseseră și momente de încercare, la început, înainte de apariția fetelor, dar, una peste alta, toate ieșiseră bine...

Cu pipa umplută, nu mai avea nici o scuză să rămână acolo, așa că trecu mai departe, găsindu-și un loc tihnit în celălalt capăt al verandei din față, un loc întunecat unde să stea în liniște, atât cât era posibil într-o casă plină de fete zglobii, una mai șturlubatică decât cealaltă. Doar el și pliciul de insecte de pe balustradă, pentru cazurile când țânțarii se apropiau prea tare. Și-apoi se cufunda în gândurile care-l năpădeau neconținut, despre taina pe care o păstrase în tot acest timp.

Își dădea seama că venise vremea. Apăsarea pe care încercase s-o evite începuse să-și facă simțită prezența. Ea avea aproape douăzeci și unu de ani, era de-acum o femeie matură, gata să-și înceapă propria viață, logodită, în prag de căsătorie. Se cuvenea să cunoască adevărul.

Știa ce o să zică Lil și de aceea nici nu-i mărturisise nimic despre asta. Ultimul lucru pe care l-ar fi vrut era s-o supere pe Lil, s-o facă să-și petreacă ultimele zile încercând să-l descurajeze, așa cum făcuse de atâtea ori în trecut.

Uneori, pe când se căznea să-și caute cuvintele cu care să-i facă această mărturisire, Hugh se pomenea dorindu-și să fi fost vorba de oricare altă fiică a sa. Și se blestema apoi, recunoscând că ea era preferata lui.

Dar Nellie fusese întotdeauna specială, deosebită de celelalte. Mai inteligentă, plină de imaginație. Semăna mai mult cu Lil, se gândea el adesea, deși nu era cu puțință una ca asta.

*

Atârnaseră de bârne panglici – albe ca rochia și roșii ca părul ei. Poate că sala veche de lemn n-avea strălucirea clădirilor noi de

cărămidă din oraș, dar o aranjaseră destul de frumos. Mai în spate, lângă scenă, cele patru surori ale lui Nell așezaseră o masă pentru dăruri și începuse deja să se formeze o grămadă considerabilă. Câteva doamne de la biserică își uniseră forțele să pregătească câte ceva de mâncare, iar Ethel Mortimer chinuia pianul cu niște cântece romantice de pe vremea războiului.

La început băieții și fetele se adunaseră stânjeniți în grupuri pe lângă pereți, dar pe măsură ce muzica se întetea și băieții mai curajoși se încălzeau, au început să se formeze perechi și să iasă pe ringul de dans. Surorile mai mici au privit cu jind la ele, până când au fost trimise să ajute la căratul tăvilor cu sendvișuri din bucătărie.

Când a venit momentul discursurilor, obrazii erau îmbujorați și pantofii scâlțiați deja. Marcie McDonald, soția preotului, a lovit într-un pahar și toți s-au întors către Hugh, care a despăturit o bucată de hârtie scoasă din buzunarul de la piept. Și-a dres glasul și și-a trecut mâna prin părul care mai purta încă urma pieptănului. Nu-i plăcuse niciodată să vorbească în public. Era genul de om care prefera să-și vadă singur de treabă, să-și țină părerile pentru sine, lăsându-i bucuros pe alții să se exprime cu voce tare. Totuși, doar o dată îi ajungea fiica la majorat și era de datoria lui să facă cunoscut acest lucru. El fusese întotdeauna un adept al respectării regulilor, în cele mai mult cazuri, oricum.

A zâmbit când unul dintre colegii lui din port a scos un chiot, apoi și-a strâns hârtiuța în mână și-a tras adânc aer în piept. A citit pe rând toate punctele de pe lista scrisă cu litere negre, mărunte: cât de mândri fuseseră de Nell el și cu maică-sa, cât de binecuvântați se simțiseră când a apărut ea, cât de mult îl iubeau pe Danny. Lil fusese foarte fericită să afle despre logodnă înainte de a se prăpădi.

Când a pomenit de moartea timpurie a soției sale, ochii au început să i se umezească și a amuțit. A tăcut o vreme, plimbându-și privirile pe chipurile prietenilor, ale fetelor sale, oprindu-se o clipă pe al lui Nell, care zâmbea în timp ce Danny îi sușotea ceva la ureche. Și cum un nor a părut să-i traverseze fruntea, lumea se aștepta să urmeze un anunț important, dar a trecut, chipul i s-a luminat din nou și și-a vârât hârtiuța în buzunar. Venise vremea să mai aibă încă un bărbat în familie, a continuat el zâbind, să mai echilibreze forțele.

Doamnele din bucătărie s-au repezit apoi să împartă oaspeților sendvișuri și cești de ceai, iar Hugh a hălăduit o vreme printre ei – cu o ceașcă și o farfurioară pe care i le dăduse una dintre doamne – lăsându-i să-l bată pe umăr și să-i spună: „Bravo, bine ai mai vorbit, prietene!“ Discursul ieșise bine și totuși nu se putea relaxa. Bătăile inimii i se întetiseră și asuda, deși nu era zăpușeală.

Știa bine de ce se-ntâmpla una ca asta. Îndatoririle din seara aceea nu se terminaseră. Și când a zărit-o pe Nell că se strecoară singură pe ușă spre palierul micuț, și-a spus că atunci era momentul potrivit. Și-a dres glasul, a așezat ceașca de ceai pe masa de cadouri și a ieșit din zumzetul înfierbântat al camerei în aerul rece al nopții.

Nell stătea lângă trunchiul verde-argintiu al unui eucalipt singuratic. Cândva, îi trecu lui Hugh prin minte, toată coasta era plină de eucalipti, cu golfuri de-o parte și de alta. Ce privește grozavă o fi fost în nopțile cu lună plină, cu mulțimea aia de trunchiuri fantomatice!

Uite, cum încerca să tot amâne! Chiar și acum încerca să scape de răspundere, dădea dovadă de slăbiciune.

O pereche de lilieci au străbătut pe tăcute cerul întunecat, iar el înainta pe treptele șubrede de lemn, prin iarba plină de rouă.

Nell îl auzise venind – sau, mai bine spus, îl simțise – căci se întorsese spre el, zâmbindu-i pe măsură ce se apropia.

Se gândea la mama, i-a spus când a ajuns lângă ea, și se întreba în care stea o fi acum, uitându-se la ei.

Lui Hugh îi venea să plângă auzind-o. Altă treabă n-avusese decât s-o pomenească pe Lil tocmai acum. Să-i aducă aminte că îi supraveghea, mânioasă pe el pentru ce avea de gând să facă. Parcă îi și auzea vocea, toate vechile certuri...

Dar el hotărâse s-o facă și a făcut-o. Căci, la urma urmei, el fusese cel care pornise totul. Oricât de nechibzuit, el făcuse pasul care îi purtase pe drumul acesta și avea datoria să îndrepte lucrurile. Tainele se dezvăluie până la urmă și era mult mai bine, desigur, ca ea să afle adevărul de la el.

I-a luat mâinile într-ale lui și i le-a sărutat pe rând, strângându-i cu putere degetele catifelate în palmele lui bătătorite.

Fiica lui. Primul copil.

Ea i-a zâmbit, strălucitoare în rochia delicată împodobită cu dantelă.
I-a zâmbit și el.

Apoi a așezat-o lângă el pe trunchiul căzut al unui arbore de cauciuc alb și neted, și s-a aplecat spre ea șoptindu-i la ureche, dezvăluindu-i taina pe care el și maică-sa o păstrasera timp de șaptesprezece ani. Aștepta scânteia înțelegerii, acea schimbare imperceptibilă a chipului pe măsură ce își dădea seama ce-i spunea. Și a văzut cum testamentul lumii ei se năruie, făcând să dispară într-o clipită tot ce fusese ea până atunci.

3 *Brisbane, 2005*

Cassandra nu mai plecase din spital de câteva zile, deși doctorul nu-i dăduse speranțe că bunica ei își va veni din nou în fire. Nu avea cum, spunea el, la vârsta asta și cu o cantitate atât de mare de morfină în corp.

Sora din schimbul de noapte apărui din nou și Cassandra și-a dat seama că mai trecuse o zi. Nu-și dădea seama cât era ceasul. Era și greu de ghicit acolo: lumina din salon era permanent aprinsă, pretutindeni se auzea zgomotul unui televizor nevăzut, cărucioarele huruiau încocoace și-n colo pe culoare, indiferent de oră. Ce ironie ca un loc ce se bizuie atât de mult pe rutină să funcționeze cu atâta fermitate în afara ritmurilor obișnuite ale timpului.

Totuși Cassandra aștepta. O păzea, o alina, în timp ce Nell se cufunda într-o mare de amintiri, din care scotea capul din când în când, să mai ia câte o gură de aer din alte vremuri. Nu putea suporta să conceapă că bunica ei ar putea, împotriva tuturor aparențelor, să revină în prezent și să descopere că plutește pe marginea vieții, singură.

Sora a schimbat punga goală a perfuziei cu una plină, a răsucit un buton al aparatului de lângă pat și a început să netezească așternuturile.

— N-a băut nimic, a spus Cassandra, cu o voce ce-i părea ciudată chiar și ei însăși. Toată ziua.

Sora și-a ridicat privirea, surprinsă că auzise vorbindu-i-se. A privit peste ramele ochelarilor spre scaunul unde se afla Cassandra, cu un pled de spital verde-albăstrui pe picioare.

— Ce m-ați speriat! Ați stat aici toată ziua, nu? Poate că e mai bine, nu mai durează mult.

Cassandra s-a făcut că nu înțelege ce vrea să spună.

— N-ar fi bine să-i dăm ceva de băut? I-o fi sete.

Sora a îndoit cearșaful peste pătură și, fără vreun exces de duioșie, i-a vârât capetele pe sub brațele subțiri ale lui Nell.

— Nu-i nevoie, perfuzia e de ajuns, a spus ea, verificând ceva în fișa lui Nell, fără să-și ridice privirile. Puteți să vă faceți un ceai, dincolo, la capătul culoarului, dacă doriți.

Apoi a ieșit. Uitându-se din nou spre Nell, Cassandra i-a văzut ochii larg deschiși.

— Cine ești tu? a întrebat-o cu vocea tremurândă.

— Eu sunt, Cassandra!

— Te cunosc de undeva? a întrebat-o nelămurită.

Doctorul o avertizase că se putea întâmpla asta, dar era atât de dureros!

— Da, Nell.

Nell o privea, clipind șovăitoare, cu ochii ei cenușii și umezi.

— Nu-mi aduc aminte.

— Ssst... Nu-i nimic!

— Dar eu cine sunt?

— Nell Andrews, a răspuns Cassandra, apucându-i mâna. Ai nouăzeci și cinci de ani. Locuiești în casa aia veche din Paddington.

Buzele au început să-i tremure, semn că se concentra, încercând să deslușească ce i se spusese.

Cassandra a smuls un șervețel din cutia de pe noptieră și s-a aplecat să-i șteargă ușor firul de salivă ce i se prelingea pe bărbie.

— Ai un mic magazin în centrul de antichități din Latrobe Terrace, a continuat ea încetșor, e al nostru, al amândurora. Vindem lucruri vechi.

— Știi cine ești! a spus Nell abia șoptit. Ești fata lui Lesley.

Cassandra a clipit, uimită. Rareori vorbeau despre mama ei și aproape deloc câtă vreme crescuse sau în ultimii zece ani, de când se întorsese și locuia în apartamentul de jos, din casa lui Nell. Aveau parcă o înțelegere tacită să nu stârnească o amintire pe care nici una nu dorea să o reînvie, fiecare din motivele ei.

Nell a tresărit. Ochii ei înspăimântați scrutau chipul Cassandrei.

— Dar băiatul unde e? Sper că nu-i aici. E-aici? Nu vreau să-mi răscolească prin lucruri. Să nu mi le strice!

Cassandra simți că i se învârtește capul.

— Lucrurile mele sunt valoroase, să nu se atingă de ele.

Răspunsul i-a venit în minte, dar a trecut peste el.

— Nu... n-am să-l las. Nu-ți face griji, Nell. Nu-i aici.

*

Mai târziu, când bunica se cufundase din nou în inconștientă, Cassandra se minuna cât de dureroasă e capacitatea minții de a azvârli la suprafață crâmpiele ale trecutului. De ce oare, cu cât se apropie mai tare de sfârșitul vieții, în mintea bunicii răsună vocile celor duși demult? Așa o fi fost întotdeauna? Oare cei ce aveau deja biletul cumpărat pentru corabia tăcută a morții scrutau puntea în căutarea chipurilor celor plecați mai-nainte?

Cassandra adormise probabil, căci, după o vreme, și-a dat seama că ritmul spitalului se schimbase din nou. Părea că totul se afundase și mai tare în tunelul nopții. Luminile de pe culoare fuseseră micșorate și totul era cufundat în somn. Se trezise chirchită pe fotoliu, cu ceafa înțepenită și cu glezna piciorului înghețată, scăpată de sub pătura subțire. Își dădea seama că era târziu și că era istovită. Dar ce o trezise?

Nell respira cu greutate. Era trează. Cassandra s-a repezit spre pat și s-a aplecat către ea. În lumina difuză, ochii lui Nell erau sticloși, șterși, ca apa tulburată de vopsele. Firul subțire al vocii părea aproape frânt. La început, Cassandra nu a auzit nimic, părându-i-se, mai degrabă, că buzele i se mișcau după cuvinte demult rostite și pierdute. Abia mai apoi și-a dat seama că spunea totuși ceva.

— Doamna... doamna a spus să aștept...

I-a mângâiat fruntea fierbinte, dându-i la o parte șuvițele moi care străluceau cândva ca firele de argint. Iar doamna aceea!

— Lasă, că n-o să se supere! Doamna n-o să se supere dacă pleci.

Buzele lui Nell s-au crispat, apoi au început să șovăie.

— Dar n-am voie să mă mișc. Mi-a spus să aștept, aici, pe vapor, a îngăimat ea. Doamna... Autoarea... să nu spui nimănui!

— Ssst, n-o să spun nimănui, Nell. N-o să-i spun doamnei. Poți să pleci.

— A spus că o să vină să mă ia, dar eu am plecat de acolo. N-am stat unde mi-a spus ea.

Respirația bunicii era tot mai grea și începea să o cuprindă spaima.

— Hai, Nell, nu te speria, te rog. Nu-i nimic, crede-mă!

— Nu pot să plec... n-am voie să... doamna... a șoptit ea, răsucindu-și capul într-o parte.

Cassandra a apăsă pe butonul de deasupra patului, dar becul nu s-a aprins. A șovăit o clipă, așteptând să se audă pași pe culoar. Pleoapele lui Nell se zbăteau, începea să se ducă.

— Trebuie să caut o soră...

— Nu, a șoptit, întinzând mâna s-o apuce pe Cassandra. Nu mă lăsa!

A început să plângă încetișor, pe tăcute, cu lacrimile sclipindu-i pe chipul brăzdat de riduri.

Cassandrei i se împăienjeniră ochii.

— Stai un pic, bunico! Nu-i nimic, mă duc să chem pe cineva. Vin imediat, îți promit!

4

Brisbane, 2005

Casa părea să știe că rămăsese fără stăpână și, chiar dacă nu bocea după ea, se închistase într-o tăcere îndârjită. Lui Nell nu-i plăcuseră niciodată musafirii sau petrecerile (și șoriceii din bucătărie se auzeau mai tare decât propria-i nepoată), iar casa se cufundase într-o viață tăcută, fără agitații și zgomote. Așa că fusese o mare tulburare când atâta lume a dat buzna, pe nepusă masă, foindu-se peste tot prin casă și prin grădină, lăsând în urmă pete de ceai și firimituri. Pitită între dealurile din spatele marelui centru de antichități de pe creastă, casa a îndurat cu stoicism și această ultimă ofensă.

Mătușile s-au ocupat de toate, de bună seamă. Cassandra ar fi fost mai bucuroasă să treacă peste asta, să o cinstească pe bunica ei de una singură, dar mătușile nici n-au vrut să audă. Sigur că se cuvenea să se facă un privesghi pentru Nell. Familia va dori să-și prezinte omagiile, și prietenii la fel. Și, pe deasupra, așa se cădea.

Cassandra nu avea cum să facă față unei certitudini atât de bine înrădăcinate.

Altă dată ar fi protestat, dar nu și acum. Iar mătușile aveau o forță de nestăvilit, debordând de o energie incredibilă pentru vârstele lor înaintate (până și mătușa Hattie, cea mai tânără dintre ele, avea optzeci de ani bătuți pe muchie). Așa că și-a lăsat rezervele deoparte, și s-a abținut să le reamintească hotărârea nestrămutată a lui Nell de a nu avea prieteni, și se apucă să îndeplinească sarcinile ce i se atribuiseră: să aranjeze ceștile de ceai și farfurioarele, să caute furculițele de prăjituri, să orânduiască toate ornamentele și mărunțișurile, ca să aibă verii unde să se așeze, lăsându-le pe mătuși să se foiască în jurul ei, cu toată pompa și îngâmfarea cuvenite momentului.

De fapt, nici nu erau mătușile ei. Erau surorile mai mici ale lui Nell, mătușile mamei ei. Dar Lesley nu le dăduse niciodată prea mare importanță, așa că ele o luaseră imediat pe Cassandra sub aripa lor, în locul ei.

Cassandra crezuse că mama ei ar fi putut totuși să vină la înmormântare, că ar fi putut să apară la crematoriu în timpul ceremoniei, arătând cu treizeci de ani mai tânără de cât era de fapt, atrăgând priviri admiringe, așa cum se întâmpla întotdeauna. Frumoasă, tânără și incredibil de nepăsătoare.

Dar nu venise. Cassandra își imagina că o să trimită o cartolină, cu o imagine total nepotrivită momentului, cu scrisul ei lăbărit care atrăgea atenția doar asupra sa și cu puzderie de inimioare și pupici în josul paginii. O cartolină pe care o arunci imediat, brăzdată de scrijelituri de peniță.

Își scufundă mâinile în chiuvetă, făcând loc vaselor.

— Ei, a ieșit minunat! a exclamat Phyllis, cea mai mare și de departe cea mai autoritară dintre surori. Cred că i-ar fi plăcut și lui Nell.

Cassandra și-a ferit privirile.

— Adică, a continuat Phyllis, oprindu-se o clipă din ștersul vaselor, i-ar fi plăcut, după ce ar fi susținut cu încăpățănare că nu ar fi vrut așa ceva. Dar tu, draga mea? a întrebat pe un ton devenit brusc matern. Tu cum te simți?

— N-am nimic.

— Ești cam slabă, mănânci cum trebuie?

— Da, de trei ori pe zi.

— Nu ți-ar prinde rău să te mai îngrași nițel. Să vii la ceai mâine seară, o să chem toată familia, o să fac plăcinta mea faimoasă.

Cassandra n-a ripostat.

Phyllis și-a rotit privirea înspăimântată prin bucătăria veche, adăstând asupra plitei dărăpănate.

— Nu ți-e frică să stai aici singură?

— Nu, nu mi-e frică.

— Ești singură, totuși, a continuat Phyllis, iar nasul i s-a încrețit în semn de adâncă compasiune. Sigur că da. E și firesc, tu și cu Nell vă țineai de urât una alteia, nu-i așa?

Neașteptând vreun răspuns, i-a apucat brațul cu mâna pătată de soare, continuând s-o îmbărbăteze.

— O să-ți fie bine, ai să vezi! Și am să-ți spun de ce. E dureros să pierzi pe cineva drag, dar nu e așa de greu când e în vârstă. E în firea lucrurilor. E mult mai rău dacă e tânăr... a amuțit brusc, încordându-și umerii și înroșindu-se la față.

— Da, a răspuns Cassandra iute, așa e.

S-a oprit din spălatul ceștilor și s-a aplecat să privească pe geam în grădină. Apa de vase i se scurgea pe degete peste verigheta pe care o mai purta încă.

— Ar trebui să mai plivesc prin grădină. Năstureii o să năpădească alea dacă nu am grijă.

— O să-l trimit pe Trevor să te ajute, s-a repezit Phyllis, bucuroasă de schimbarea subiectului. Sâmbăta viitoare e bine, a continuat ea, strângându-i brațul cu degetele ei noduroase.

Tocmai atunci a intrat mătușa Dot din salon, cu altă tavă plină cu cești murdare. Le-a așezat zornăind pe bufet.

— În fine, a oftat, apăsându-și palma durdulie pe frunte și clipind către Cassandra și Phyllis prin lentilele incredibil de goase ale ochelarilor. Astea-s ultimele.

Apoi a înaintat legănat spre mijlocul bucătăriei, uitându-se într-o cutie rotundă de prăjituri.

— Parcă mi s-a făcut foame!

— Vai, Dot, a sărit Phyllis, bucuroasă să preschimbe stânjeneala în admonestare, dar abia ai mâncat!

— Acum o oră!

— Cu bila ta? Credeam că te ferești să te îngrași!

— Sigur că da, a spus Dot, îndreptându-și spatele și apucându-și talia zdravănă cu ambele mâini, am dat jos câteva kilograme de la Crăciun, s-a împăunat ea, punând la loc capacul de plastic al cutiei și înfruntând privirea neîncrezătoare a lui Phyllis. *Zău că da!*

Cassandra abia și-a oprit un zâmbet, în timp ce spăla ceștile mai departe. Phyllis și Dot erau la fel de durdulii, așa cum erau de fapt toate mătușile. Semănau cu mama lor, iar ea cu mama ei. Nell era singura care scăpase de acest blestem al familiei, semăna cu slăbănogul ei tată irlandez. Ce figură făceau împreună, Nell înaltă și subțire, cu surorile ei dolofane ca niște găluști!

Phyllis și Dot se ciondăneau mai departe și Cassandra știa prea bine că, dacă nu găsește ceva să le distragă atenția, cearta va continua până când una din ele, sau amândouă, ar fi azvârlit prosopul de vase pe jos și-ar fi ieșit din casă supărată foc. Asistase la scena asta de atâtea ori și, totuși, nu înțelegea cum anumite vorbe sau priviri care durau doar o secundă mai mult decât trebuia, puteau să reînvie o ceartă pornită cu ani în urmă. Fiind copil unic, Cassandra era uimită și îngrozită, în același timp, de căile bătătorite ale comportamentului între surori. Noroc că celelalte mătuși plecaseră, conduse de diverși membri ai familiilor lor, neputând să mai pună și ele paie pe foc.

— Știți, a început Cassandra, dregându-și vocea, aveam ceva să vă întreb, continuă ea ceva mai tare, ca să se facă auzită. Despre Nell, despre ceva ce mi-a spus la spital.

Phyllis și Dot s-au întors spre ea, cu obrajii îmbujorați. Numele surorii lor părea că le-a mai potolit, amintindu-le de ce se aflau acolo, ștergând ceștile de ceai.

— Ceva despre Nell? a întrebat Phyllis.

— La spital, înainte să se sfârșească a pomenit ceva de o femeie. O doamnă, Autoarea, parcă așa i-a zis. I se părea că era cu ea pe un fel de vapor...

— Delira probabil, a spus Phyllis strângându-și buzele. Nu mai știa ce spune. Poate vreun personaj dintr-un serial de la televizor la care se uita. Parcă era unul care-i plăcea, era ceva cu un vapor, nu?

— Ei, Phyllis! a exclamat Dot, dând din cap.

— Sunt sigură că a pomenit ceva de asta!

— Haide, Phyll, Nell s-a dus, toată mascarada asta nu mai are nici un rost!

Phyllis și-a încrucișat brațele pe piept și a pufnit descumpănită.

— E cazul să-i spunem, a continuat Dot cu blândețe. Nu facem nici un rău. Acum în nici un caz!

— Ce să-mi spuneți?

Cassandra își aruncă privirea spre ele. Întrebuse într-o doară, ca să evite o altă ceartă între surori, nu se așteptase să descopere această undă de mister. Mătușile erau atât de atente una la alta, de parcă uitaseră că era și ea acolo.

— Ce să-mi spuneți? a insistat Cassandra.

Dot a ridicat o sprânceană spre Phyllis.

— Mai bine să afle de la noi, decât să audă de la cine știe cine.

Phyllis încuviință aproape imperceptibil din cap, privind-și sora în ochi, împăcate acum de ceea ce știau numai ele.

— Bine, Cass! Haide, vino să stăm jos, a rostit ea în cele din urmă. Pune ceainicul la fiert, te rog, Dotty, scumpo! Nu ne faci tu o ceașcă grozavă de ceai?

Cassandra a urmat-o pe Phyllis în salon și s-a așezat pe canapeaua lui Nell. Phyllis s-a prăvălit cu trupul ei masiv la celălalt capăt.

— Nici nu știu de unde să-ncep, a spus ea, trăgând de un fir destrămat. E-atâta timp de când nu m-am mai gândit la toate astea!

Cassandra amuțise. Care toate?

— Ce-am să-ți spun eu acum este un mare secret al familiei noastre. Fiecare familie are unul, să știi asta de la mine. Doar că unele sunt mai mari decât altele. Dar ce-o fi făcând Dot de întârzie atât de mult? a întrebat ea, încruntându-se înspre bucătărie. Abia se mișcă!

— Dar ce e, Phyll?

— M-am jurat că n-am să mai spun altcuiva, a oftat ea. Chestia asta a stârnit atâta vrajbă în familia noastră! Mai bine tata și-ar fi ținut gura! Deși a făcut ce trebuia, păcătosul!

— Dar ce-a făcut?

Phyllis nu dădea semne să fi auzit. Era povestea ei și avea să o spună cum credea de cuviință.

— Noi eram o familie fericită. Nu eram prea înstăriți, dar eram destul de mulțumiți. Mami, tati și noi, fetele. Nellie era cea mai mare, știi și tu, între noi era o diferență de mai bine de zece ani, din pricina Războiului celui Mare, apoi veneam noi, celelalte. Și n-ai să crezi, a continuat ea zâmbind, Nellie era sufletul familiei la vremea aia. Noi o adorăm - ne uitam la ea ca la o mamă, chiar așa făceam noi, astea mici, mai ales după ce mami s-a îmbolnăvit. Nell a avut atâta grijă de ea...

Da, asta își putea imagina Cassandra, dar că bunica ei cea arțăgoasă putuse fi sufletul familiei... nu-i venea să creadă.

— Și ce s-a întâmplat?

— O vreme n-am știut nici una. Așa a vrut Nell. Nimic nu mai era ca înainte în familia noastră și nu știam de ce. Sora noastră cea mare devenise altcineva, părea că nu ne mai iubește. Ei, dar nu așa, peste noapte, n-a fost așa, dintr-odată. Doar că, încetul cu încetul, s-a retras, s-a închis în ea. Mare mister, să știi, tare dureros, iar tati nu se lăsa tras de limbă, oricât încercam noi. S-a găsit bărbatul meu, Dumnezeu să-l odihnească, să ne lumineze. Fără voia lui, bagă de seamă! Nu că și-ar fi pus el în minte să-i descopere taina lui Nell. Doar că cocheta cu istoria, asta-i tot! Când s-a născut Trevor al nostru și-a pus în minte să facă un arbore al familiei. În 1947, când s-a născut și maică-ta.

S-a oprit privind-o pe Cassandra cu șiretenie, de parcă ar fi vrut să vadă dacă bănuie cumva ce urma să afle. Dar ea nu dădea nici un semn că ar fi înțeles ceva.

— Într-o zi a venit la mine în bucătărie, parcă-l văd și-acum, să-mi spună că nu găsește nici o înregistrare a nașterii lui Nell.

— „Sigur că nu găsești“, i-am spus eu, „Nellie s-a născut la Maryborough, înainte ca familia să-și ia calabalâcul și să se mute la Brisbane“. Dough a dat din cap și-a spus că așa crezuse și el, dar când a cerut date la Maryborough, i-au răspuns că nu aveau nimic înscris acolo. Phyllis făcu o pauză, uitându-se cu înțeles la Cassandra. Adică, Nell nu exista... oficial, cel puțin!

Cassandra și-a ridicat privirile, pe când Dot intra din bucătărie, întinzându-i o ceașcă de ceai.

— Nu înțeleg!

— Sigur că nu înțelegi, scumpo! a spus Dot, așezându-se pe fotoliul de lângă Phyllis. Nici noi n-am înțeles multă vreme, a urmat ea, clăti-

nând din cap și oftând. Până când n-am vorbit cu June. La nunta lui Trevor, nu-i așa, Phylly?

— Da, în 1975. Eram așa de supărată pe Nell! Abia se prăpădise tati, și se însura fiul meu cel mare, nepotul ei, iar Nell n-a catadicsit să vină. A plecat în vacanță! De-aia am răbufnit așa față de June. Nu vă ascund că mă rodea povestea asta cu Nell.

Cassandra era nedumerită, niciodată nu fusese în stare să țină socoteala numeroaselor rude și prietene ale familiei.

— Dar June cine e?

— O verișoară de-a noastră. Din partea mamei. Cred c-ai întâlnit-o cândva, cu siguranță. Era cu un an și ceva mai mare decât Nell și fusese născută când erau mici.

— Sigur că erau foarte apropiate, a adăugat Phyllis, pufnind disprețuitor. Doar lui June i-a spus când s-a întâlnit.

— Când s-a întâlnit ce?

— Tati i-a spus lui Nell... a început Dot, aplecându-se.

— Tati i-a spus lui Nell ceva ce nu trebuia, i-a tăiat-o Phyllis scurt. Deși a făcut bine, bietul de el. Și-apoi a regretat tot restul vieții, că nimic n-a mai fost ca-nainte.

— Iar el a ținut la Nell mai mult!

— Ba ne-a iubit pe toate la fel, s-a repezit Phyllis.

— Vai, Phyll, a răbufnit Dot, dându-și ochii peste cap. De ce să nu recunoști măcar acum? Nell era favorita lui, pur și simplu. Ce ironie, după cum s-a dovedit!

Phyllis nu a mai răspuns, așa că Dot a continuat, mulțumită să preia frâiele povestirii.

— S-a întâlnit în seara când ea împlinea douăzeci și unu de ani. După petrecere...

— Nu după petrecere, a sărit Phyllis, ci chiar în timpul ei. Mă gândesc că el a crezut că atunci era momentul potrivit să-i spună, a continuat ea, întorcându-se spre Cassandra. Atunci, când urma să înceapă o viață nouă. Știi, tocmai se logodise. Nu cu bunicul tău, ci cu un alt tip.

— Chiar așa? a întrebat Cassandra uimită. Păi n-a pomenit niciodată de asta!

— Era iubirea vieții ei, dacă vrei să știi. Un băiat de aici de pe la noi, nu ca Al.

Phyllis a rostit numele cu o undă de neplăcere. Nu era nici un secret că mătușile nu-l plăcuseră pe soțul american al lui Nell. Nu era nimic personal, ci mai degrabă un dispreț colectiv față de hoarda de militari americani care invadaseră Brisbane-ul în timpul celui de al Doilea Război Mondial, cu bani mai mulți și cu uniforme mai arătoase, ca să o șteargă apoi cu o parte a fetelor din oraș.

— Și ce s-a întâmplat? De ce nu s-a măritat cu el?

— A rupt logodna la câteva luni după petrecere, a continuat Phyllis. Ce dezamăgire! Toți îl iubeam așa de mult pe Danny. Și i-a frânt inima, bietul de el! Până la urmă s-a însurat și el, imediat după război. Dar n-a fost fericit. Nu s-a mai întors din războiul cu japonezii.

— I-a spus taică-său să nu se mărite cu el? Asta i-a spus în noaptea aia? Să nu se mărite cu el?

— Nici pomeneală! Tati se uita la el ca la soare, nici unul dintre soții noștri nu era ca el în ochii lui, a pufnit Dot.

— Și-atunci de ce a rupt logodna?

— Nu ne-a spus, nici măcar lui nu i-a spus. Am înnebunit cu toții încercând să aflăm de ce. Tot ce știam era că Nell n-a mai vrut să vorbească nici cu tati, nici cu Danny.

— Asta până când am vorbit cu June, a continuat Dot.

— Patruzeci de ani mai târziu, a urmat Phyllis.

— Și June ce v-a spus? Ce s-a întâmplat la petrecere?

Phyllis a sorbit din ceai și a privit-o pe Cassandra ridicându-și sprâncenele.

— Tati i-a spus că nu era copilul lui și al lui mami.

— Era înfiată?

Mătușile și-au încrucișat privirile.

— Nu chiar! A spus Phyllis.

— Se pare că fusese găsită.

— Fusese luată.

— Și păstrată.

— Găsită, unde?

— Pe cheiul portului din Maryborough, a spus Dot. Acolo unde acostau vapoarele cele mari care veneau din Europa. Acum nu mai vin acolo, sunt porturi mult mai mari și, oricum mai toată lumea ia avionul în vremurile astea.

— A găsit-o tati, s-a repezit Phyllis. Era mititică. Tocmai începuse Războiul cel Mare. Lumea pleca pe capete din Europa și noi eram fericiți să-i primim aici, în Australia. Tati era căpitanul portului și treaba lui era să se asigure că toți cei care coborau din vapoare erau cine spuneau că sunt și că ajunseseră la destinația corectă. Unii dintre ei nu știau o boabă de engleză.

— Și-am înțeles că într-o zi a fost o mare tevatură. A intrat în port un vas care avusese un drum foarte greu din Anglia: febră tifoidă, insolatii, toate relele se abătuseră asupra lui, iar când nava a acostat în port, erau mai multe bagaje fără stăpân și destui oameni dispăruți. A fost o mare bătaie de cap. Tati a reușit să le dea de capăt, bineînțeles – era foarte bun să facă ordine – numai că a rămas acolo mai mult să se asigure că totul e în regulă și să-l informeze pe paznicul de noapte despre ce se întâmplase, să-i explice de ce erau bagaje în plus în birou. Și-atunci a observat că mai rămăsese cineva pe chei. O fetiță de nici patru anișori, așezată pe un geamantan mic, de copil.

— Nu mai era nimeni prin preajmă, a continuat Dot, clătinând din cap. Era singură-singurică.

— Tati a încercat, de bună seamă, să afle cine era, dar ea nu voia să-i spună. Zicea că nu știe, că nu-și aduce aminte. N-avea nici o etichetă pe geamantan și nici înăuntru nu era nimic care să-i poată oferi vreun indiciu, din câte își dădea el seama. Se făcuse târziu și se lăsa întunericul, vremea se stricase. Tati se gândea că fetei i s-o fi făcut foame, așa că s-a gândit că n-are de ales, trebuie s-o ia acasă. Ce ar fi putut să facă? Doar nu era s-o lase acolo, în ploaie?

Cassandra a scuturat din cap, încercând să împace imaginea fetei istovite din povestea lui Phyllis cu Nell, așa cum o cunoștea ea.

— Și după cum ne-a povestit June, a doua zi s-a dus iar la lucru, așteptându-se să fie asaltat de rude înnebunite, poliție, de anchete...

— Dar nu s-a întâmplat nimic, a continuat Dot. Și nici în zilele următoare. Nimeni n-a întrebat nimic.

— Parcă nu lăsase nici o urmă. Bineînțeles că au încercat ei să afle cine era, dar zilnic veneau atâția oameni... era atâta birocrație. Hârtiile se rătăceau cu ușurință.

— Ca și persoanele.

— Așa că au ținut-o la ei, a oftat Phyllis.

— Ce-ar fi putut să facă?

— Și au lăsat-o să creadă că era a lor.

— A noastră, adică.

— Până a împlinit douăzeci și unu de ani, a urmat Phyllis. Și-atunci tati s-a gândit că trebuie să știe adevărul. Că era un copil de pripas, care nu avusese nimic altceva decât un geamantânaș de copil.

Cassandra rămăsese fără grii, încercând să înțeleagă tot ce i se spunea. A cuprins în palme ceașca de ceai cald.

— Trebuie să se fi simțit foarte singură!

— Așa e, a încuviințat Dot, tot drumul ăla singurică. Săptămâni întregi pe vaporul ăla mare, ca să se trezească apoi pe un doc pustiu!

— Și tot timpul care a trecut după aia!

— Ce vrei să zici? a întrebat Dot încruntându-se.

Cassandra și-a strâns buzele. Ce-a vrut să spună? Abia atunci a priceput. Singurătatea bunicii. Ca și cum în clipa aceea a întrezărit o parte ascunsă a lui Nell, pe care nu o cunoscuse până atunci. Sau mai degrabă a înțeles brusc o parte a lui Nell pe care o cunoștea prea bine. Izolarea, independența, ursuzenia ei.

— Trebuie să se fi simțit foarte singură când și-a dat seama că nu era cine credea?

— Da, a exclamat Phyllis uimită. Trebuie să recunosc că nu m-am gândit la asta! Când am aflat de la June, nu mi-am dat seama că asta ar fi putut schimba lucrurile atât de mult. Nu pricepeam nici în ruptul capului de ce o afectase pe Nell atât de mult. Mami și tati o iubeau ne-spūs și noi, fetele mai mici, o adoram pe sora noastră cea mare. Nici nu-și putea dori o familie mai bună.

S-a aplecat spre brațul canapelei, frecându-și istovită tâmpla cu mâna.

— Cu vremea, am ajuns să-mi dau seama că unele lucruri pe care le considerăm de la sine înțelese sunt importante totuși. Știi, familia, sângele, trecutul... Chestiile astea care ne fac să fim ceea ce suntem, iar tati n-a făcut altceva decât să i le răpească. N-a avut o intenție rea, dar a făcut-o.

— Nell trebuie să fi fost mulțumită că ați aflat, în cele din urmă. Poate că a fost cumva mai ușor, a spus Cassandra.

Phyllis și Dot și-au încrucișat din nou privirile.

— Nu i-ați spus până la urmă că ați aflat?

— Era cât pe ce s-o fac de mai multe ori, a urmat Phyllis, încruntată, dar, când mă apucam să-i spun, nu-mi mai găseam cuvintele. Nu puteam să fac una ca asta. Trecuse atât de mult fără să sufle o vorbă despre asta nici uneia dintre noi, își reconstruise întreaga viață în jurul acestui secret, se căznise atât de mult să-l păstreze, că mi se părea... nu știu cum să zic... aproape o cruzime să-i dărâm eu toate zidurile. Ca și când i-aș fi tras preșul de sub picioare a doua oară, a zis, clătinând din cap. Dar poate că vorbesc să mă aflu în treabă. Nell putea deveni feroce când voia, așa că poate de fapt n-am avut curajul să-i spun.

— Nu-i vorba de curaj, i-a tăiat-o Dot. Am căzut cu toții de acord că așa era mai bine, Phyllis. Așa a vrut Nell.

— Cred că ai dreptate, a răspuns Phyllis. Totuși, te cuprinde mirarea. Și au fost destule ocazii... ca atunci când Dough i-a dus geamantanul.

— Da, înainte să moară tati, i-a explicat Dot Cassandrei. L-a pus pe soțul lui Phyllis să-i ducă lui Nell geamantănașul. Fără să-i spună nimic, bagă de seamă! Așa era el, avea multe secrete, la fel ca Nell! Îl ținuse ascuns în toți anii ăștia. Avea totul înăuntru, exact ca atunci când o găsisese.

— Ciudat! a exclamat Phyllis. De cum am văzut geamantanul în ziua aia, m-am gândit la povestea pe care mi-o spusese June. Eram sigură că trebuia să fie cel cu care a găsit-o atunci tati pe chei, dar în tot timpul cât stătuse în camera lui nu-i dădusem nici o atenție. Nu făcusem nici o legătură cu Nell și cu originea ei. Dacă îl băgasem vreodată în seamă, mă întrebasesm doar de ce țineau mami și tati un geamantănaș atât de ciudat. Din piele, alb cu cataramă argintii. Micuț, ca de copil...

Nu era nevoie ca Phyllis să-i descrie geamantanul, căci Cassandra știa exact cum arăta.

Ba mai mult, știa și ce conținea.

5

Brisbane, 1976

Cassandra și-a dat seama încotro se îndreptau, de îndată ce mama ei a coborât geamul și i-a spus omului de la benzinărie să-i facă „plinul“.

Bărbatul i-a spus ceva și mama a râs copilărește. I-a făcut cu ochiul Cassandrei, după care și-a aruncat privirea la picioarele lungi și bronzate ale mamei ei, ieșind din șortul tăiat de blugi. Cassandra era obișnuită ca bărbații să se uite la maică-sa și nu i-a dat nici o importanță. Așa că s-a întors să privească prin geamul din dreptul ei, gândindu-se la bunică-sa Nell. Căci la ea mergeau acum. Singurul motiv pentru care maică-sa ar fi pus benzină preț de mai mult de cinci dolari era ca să facă drumul cam de o oră pe autostrada de sud-est, până la Brisbane.

Nell o intimida de-a dreptul pe Cassandra. O văzuse doar de cinci ori până atunci, din câte își amintea, dar pe Nell n-o puteai uita ușor. Mai întâi, ea era cea mai bătrână persoană pe care o văzuse Cassandra vreodată în carne și oase. Și nici nu zâmbea tot timpul ca alții, ceea ce o făcea să pară mai măreată și cam înspăimântătoare. Lesley nu vorbea prea mult despre Nell, dar odată, când Cassandra era în pat și maică-sa se certa cu iubitul ei în fața lui Len, auzise spunându-se despre Nell că ar fi fost vrăjitoare și, deși la vremea aceea Cassandra nu mai credea în povești, rămăsese cu imaginea asta.

Nell chiar *arăta* ca o vrăjitoare. Cu părul lung și argintiu strâns într-un coc la ceafă, cu casa ei îngustă de lemn pe coama dealului din Paddington, cu vopseaua jupuită, galbenă ca lămâia, cu grădina neîngrijită, cu pisicile din vecini care o urmau pretutindeni. Cu felul ei de a te fixa cu privirea, de parcă era gata să arunce o vrajă asupra ta.

Au trecut în viteză pe Logan Road, cu geamurile mașinii lăsate. Lesley fredona după radio ultimul cântec al formației ABBA, care se dădea mereu la topul muzical. După ce au traversat râul Brisbane, au ocolit centrul orașului, traversând cartierul Paddington, cu acoperișurile lui ca niște ciuperci de tablă ondulată decupate în coasta dealului. Casa lui Nell se afla dincolo de Latrobe Terrace, la poala unei pante abrupte, la mijlocul unei străzi înguste. Lesley a frânat brusc și a oprit motorul. O clipă, Cassandra a rămas nemișcată în soarele fierbinte care strălucea prin parbriz și îi încingea picioarele, cu pulpele lipite de pielea scaunului. Apoi a sărit jos din mașină odată cu mama ei și a rămas lângă ea pe trotuar, uitându-se fără să vrea în sus, la casa înaltă, acoperită cu șindrilă.

O alee îngustă de ciment crăpat ocolea casa pe o parte. Sus, în capătul ei, se afla ușa principală, dar cineva îngrădise mai demult

scările, așa că nu se mai putea intra pe acolo și Lesley spunea că nimeni nu o mai folosește. „Așa îi place lui Nell“, adăuga ea. „Îi împiedică pe oameni să pice nechemați, crezând că sunt bineveniți.“ Jgheburile vechi abia se mai țineau și în mijloc se afla un bazin cu marginile ruginite care s-ar fi putut umple cu apă când ploua. Dar nici urmă de ploaie astăzi, se gândea Cassandra, pe când un vânticel cald făcea să zornăie girueta.

— Doamne, ce putoare e în Brisbane-ul ăsta! a exclamat Lesley, scuturându-și capul și privind peste ramele ochelarilor ei mari de soare. Bine că am scăpat de-aici!

Apoi s-a auzit o mișcare din capătul aleii. O pisică cu blana lucioasă, de culoarea caramelului, le țintuia pe musafire cu o privire vădit ostilă. Scârțâitul porții, apoi niște pași. O siluetă înaltă, cu părul argintiu și-a făcut apariția lângă pisică. Cassandra și-a ținut respirația. Era Nell. Era ca și cum ar fi întâlnit în carne și oase o plăsmuire a minții ei.

Au rămas pe loc, cercetându-se una pe alta, fără să rostească vreo vorbă. Cassandra avea impresia ciudată că este martora unui ritual misterios al adulților pe care nu-l pricepea. Se întreba de ce or fi rămas aolo, în picioare, și care din ele se va mișca prima.

— Credeam că ne-am înțeles să suni mai întâi, a rupt Nell tăcerea.

— Mă bucur să te văd, mamă.

— Tocmai sortez lucrurile în lăzi pentru licitație. E casa plină, n-avem unde sta.

— Lasă că ne descurcăm noi, a spus Lesley, fluturându-și degetele spre Cassandra. Nepoatei tale îi e sete, e al naibii de cald aici.

Cassandra s-a mișcat stânjenită, privind în pământ. Era ceva ciudat în purtarea mamei ei, o agitație cu care nu era obișnuită și pe care nu o putea descrie. O auzi pe bunica eliberând ușor aerul din plămâni.

— Ei, asta e! Haideți înăuntru!

*

Nell nu exagerase cu nimic. Podeaua era acoperită cu grămezi de ziare mototolite. Pe masă, asemenea unei insule într-o mare de hârtie tipărită, se aflau nenumărate obiecte de porțelan, sticlă și cristal. „Anti-chități“, s-a gândit Cassandra, mândră că și-a amintit cum se chemau.

— Pun eu ceainicul la fiert, a spus Lesley, făcându-se nevăzută în partea cealaltă a bucătăriei.

Nell și Cassandra au rămas singure și bătrâna și-a ațintit ochii asupra copilei, privind-o în felul ei stânjenitor.

— Ai mai crescut, a spus ea în cele din urmă. Dar tot slabă ai rămas. Era adevărat, și copiii de la școală îi tot spuneau asta.

— Și eu am fost tot așa. Știi ce îmi spunea taică-meu?

Cassandra ridică din umeri.

— Că am picioare norocoase, că nu se frâng în două.

Nell a început să scoată ceștile de ceai din cârligele prinse de bufetul vechi.

— Ceai sau cafea?

Cassandra a scuturat din cap, scandalizată. Căci, deși împlinise zece ani în luna mai, se considera încă copil mic și nu era obișnuită ca adulții să-i ofere băuturi pentru oameni mari.

— Eu n-am sucuri sau băuturi răcoritoare, a avertizat-o Nell, sau alte chestii de-astea.

— Mie îmi place laptele, a rostit ea timid.

Nell a privit-o clipind din ochi.

— Ia-l din frigider. Am destul, pentru pisici. Vezi că sticla e alunecoasă, să n-o scapi pe jos.

După ce au turnat ceaiul în cești, mama Cassandrei i-a spus să se ducă afară, era o zi prea frumoasă ca să stea închisă în casă. Bunica Nell a adăugat că putea să se joace la subsol, dar nu avea voie să deranjeze nimic. Și nu cumva să-i dea prin cap să intre în apartamentul de jos.

*

Era una din acele lungi perioade de la Antipozi când zilele par că trec dintr-una într-alta, fără pauză. Ventilatoarele nu făceau altceva decât să agite aerul fierbinte, greierii te asurzeau, era un efort cumplit chiar și să respiri, și nu-ți mai rămânea nimic de făcut decât să zaci pe spate, așteptând să treacă lunile ianuarie și februarie, să vină furtunile lui martie și-apoi primele adieri ale lui aprilie.

Dar Cassandra nu avea habar de asta. Era copil și înfrunta cu rezistența copilăriei clima ostilă. Lăsând ușa cu plasă să se trântască în urma ei, o luă pe alee înspre grădina din spatele casei. Florile de

frangipani¹, căzute pe jos, se scorojeau în soare, înnegrite, uscate și chircite. Înaintă pe alee, călcând pe ele și privind cu plăcere cum sucii lor mânjește asfaltul palid.

S-a așezat pe băncuța de fier, pe pajiștea de sus, privind grădina ciudată a misterioasei ei bunici și casa peticită de la poalele ei. Se întreba ce or avea de vorbit mama și bunica și de ce a trebuit să vină în vizită chiar astăzi, dar oricât își bătea capul cu asta, tot nu găsea răspunsul.

După o vreme, fascinația grădinii a devenit prea mare, așa că a lăsat întrebările și s-a apucat să adune păstăi umflate cu semințe de valeriană², sub privirile plictisite ale unei pisici negre. Când a strâns destule, s-a cățărat pe creanga de jos a unui manghier din spatele grădinii, ținând păstăile cu grijă în palmă, și a început să le pocnească una câte una, bucurându-se de senzația semințelor reci și cleioase care i se împrăștiu printre degete, de uimirea pisicii când s-a trezit cu o păstaie între lăbuțe și de frenezia cu care aceasta s-a repezit la ea, confundând-o cu un greier.

După ce le-a aruncat pe toate, Cassandra și-a șters palmele pe șort și a privit în jur. De cealaltă parte a gardului de sârmă se afla o clădire uriașă, albă și dreptunghiulară. Știa că era teatrul Paddington, care era încă închis. Pe undeva, prin apropiere, se găsea și magazinul de antichități al bunicii. Cassandra mai fusese acolo doar o dată, într-una din vizitele neanunțate ale lui Lesley. O lăsase la bunica în timp ce ea mersese să se întâlnească cu cineva.

Atunci Nell o pusese să lustruiască un serviciu de ceai. Cassandrei îi plăcuse să facă asta, să adulmece mirosul lichidului de lustruit, uitându-se cum se înnegrește cârpa pe măsură ce vasul devenea tot mai strălucitor. Nell i-a explicat chiar și simbolurile de pe marcaje: leul pentru argintul pur, capul de leopard pentru Londra, o literă pentru anul când a fost făcut. Ca un cod secret. Apoi, toată săptămâna, Cassandra a răscolit casa căutând obiecte de argint pe care să le lustruiască și ale căror simboluri să i le decodeze lui Lesley. Dar nu a găsit nimic. Acum își amintea cât de mult îi plăcuseră toate astea.

1 Lat. *Plumeria*. Flori tropicale parfumate, asemănătoare leandrlui, care cresc sub formă de tufe sau arbuști, cu flori albe sau pastelate.

2 *Busy Lizzie*, lat. *Impatiens valeriana*, flori tropicale perene, colorate.

Pe măsură ce ziua se apropia de sfârșit, frunzele de manghier se pleoșteau de la atâta căldură, iar coțofenelor li se oprea cântecul în gâtlej. Cassandra și-a făcut drum înapoi pe aleea din grădină. Mama și Nell erau tot în bucătărie – le vedea siluetele întunecate prin plasa ușii de la intrare – așa că o luă mai departe pe lângă casă. A dat peste o ușa glisantă, mare, de lemn, iar când a tras de mâner, a ieșit la iveală locul întunecat și răcoros de sub casă.

Întunericul dinăuntru contrasta atât de mult cu strălucirea de afară, încât i s-a părut că pășește într-o altă lume. Fremătând de emoție, Cassandra a intrat și-a dat ocol încăperii. Era foarte spațioasă, dar Nell se străduise s-o umple: pe trei laturi se înălțau una peste alta, până la tavan, cutii de toate formele și mărimile, iar pe cea de a patra se aflau tot felul de uși și ferestre, unele cu geamurile sparte. Singurul loc liber, cam prin mijlocul peretelui cel mai îndepărtat, era o ușa care ducea către încăperea numită de Nell „apartamentul”. Aruncând o privire înăuntru, Cassandra și-a dat seama că era cam de dimensiunea unui dormitor. Rafturi improvizate, încărcate de cărți vechi, erau agățate pe doi pereți, iar într-un colț se găsea un pat desfăcut, acoperit cu o cuvertură pestriță, cusută din petice roșii, albe și albastre. Lumina pătrundea în cameră doar printr-o fereastră micuță, pe care cineva o o blocase cu stinghii de lemn. Ca să nu intre hoții, se gândea Cassandra. Deși nu-și putea imagina de ce și-ar fi dorit aceștia să intre într-o astfel de încăpere.

S-ar fi întins pe pat, să simtă răcoarea cuverturii pe pielea înfierbântată, dar Nell spusese limpede că putea să se joace la subsol, fără să intre în apartament, și Cassandra asculta de obicei ce i se spunea. Așa că, în loc să intre în apartament și să se azvârle pe pat, s-a întors în prima încăpere, îndreptându-se spre locul unde un copil desenase cândva un șotron pe pardoseala de ciment. A scotocit prin toate colțurile după o piatră potrivită, dând deoparte câteva, până a ales una mai netedă, fără margini neregulate care să o facă să devieze la aruncare.

Cassandra a azvârlit-o – o aruncare perfectă, chiar în mijlocul primului pătrat – și a început să țopăie. Ajunsese la numărul șapte când a auzit vocea bunicii, tăioasă ca sticla spartă, răzbătând prin podeaua de deasupra.

— Ce fel de mamă ești tu?

— Nu-s mai rea decât tine!

Cassandra a rămas nemișcată în mijlocul pătratului, legănându-se într-un picior și ciulind urechile. Dar s-a lăsat tăcerea, sau cel puțin asta a crezut ea. Poate că își coborâseră din nou glasurile, amintindu-și că vecinii se aflau la doar câțiva metri de o parte și de alta a casei. De câte ori se certau, Len îi amintea lui Lesley că nu se cădea ca străinii să știe ce au ei de împărțit. Dar de Cassandra nu le păsa că aude totul.

A început să se clatine, și-a pierdut echilibrul și a pus piciorul jos. Doar o fracțiune de secundă, ca să-l ridice imediat înapoi. Până și Tracy Waters, căreia i se dusesese vestea că este cea mai severă arbită de șotron din clasa a cincea, n-ar fi avut nimic de spus și ar fi lăsat-o să continue jocul, dar Cassandrei îi pierise cheful. Tonul mamei o tulburase. Începuse s-o doară burta.

A azvârlit piatra cât colo și a ieșit din pătrate.

Era prea cald să se ducă înapoi afară. N-avea chef decât să citească, să se piardă în Pădurea Fermecată, sub Copacul de departe, sau să se suie împreună cu Cei Cinci Vestiți în Foișorul contrabandiștilor. Parcă vedea cartea cu poze pe care o lăsase pe pat azi-dimineață pe pat, lângă pernă. Ce prostie că nu o luase cu ea! I se părea că aude vocea lui Len, așa cum i se întâmpla ori de câte ori făcea o neghiobie.

Își aminti apoi de rafturile lui Nell, înțesate cu cărțile vechi. Oare Nell s-ar fi supărat dacă își alegea una și se așeza undeva să citească? O să aibă grijă să nu facă nici o boacănă, să nu atingă nimic.

Înăuntru era un miros greu de praf și de vechituri. Cassandra a scrutat șirurile de cărți roșii, verzi și galbene căutând un titlu care s-o atragă. Pe cel de-al treilea raft, în lumina unei raze de soare, stătea tolănită dinaintea cărților o pisică târcată. Nu o observase până atunci și se mira de unde apăruse și cum intrase în apartament fără s-o fi văzut. Simțindu-se parcă cercetată cu privirea, pisica se înalță pe picioarele din față, aruncându-i o privire plină de măreție. Apoi, dintr-o singură mișcare fluidă, sări pe podea și dispăru sub pat.

Uitându-se la ea, Cassandra se întreba cum ar fi să se miște așa, fără nici un efort, să poată să dispară de tot. Apoi clipi, poate nu chiar de tot. În locul unde pisica atinsese cuvertura se ivise ceva mic și alb. Dreptunghiular.

Cassandra a îngenuncheat și a ridicat colțul cuverturii, uitându-se sub pat. Era un geamantan micuț și vechi. Capacul era întredeschis și înăuntru se zăreau niște hârtii, o pânză albă și o panglică albastră.

S-a simțit dintr-odată îmboldită de dorința de a vedea tot ce e acolo, chiar dacă aceasta însemna să încalce regulile lui Nell. Cu inima zbătându-i-se în piept, trase geamantanașul afară și-i propti capacul de marginea patului, uitându-se înăuntru.

O perie, veche și desigur valoroasă, cu un mic cap de leopard pe ea – simbol al Londrei – gravat lângă păr. O rochiță albă, tare frumoasă, ca rochiile acelea de pe vremuri cum Cassandra nici nu văzuse și nici nu avusese vreodată și la vederea căreia fetele de la școală s-ar fi prăpădit râs. Un teanc de hârtii legate cu o panglică bleu deschis. A tras de fundă și-a dat-o la o parte să vadă ce era dedesubt.

O imagine, un crochiu în alb-negru. O femeie frumoasă, cum nu mai văzuse niciodată, sub o boltă de verdeață. Ba nu, nu era o boltă, ci mai degrabă o intrare acoperită de frunze, ce dădea spre un tunel de copaci. Un labirint... cuvântul ciudat îi veni brusc în minte fără să se gândească prea mult.

Nenumărate linioare negre se împleteau ca vrăjite alcătuind desenul, iar Cassandra se întreba cum ar fi să poți crea așa ceva. Imaginea îi era oarecum cunoscută și nu-și dădea seama de unde o știa. Apoi își dădu seama că femeia semăna cu un personaj dintr-o carte de copii. O ilustrație dintr-o carte de povești de demult, cu fecioara care se prefăce în prințesă când Făt-Frumos o zărește în hainele ei ponosite.

Puse desenul pe jos, lângă ea, și se uită mai departe la teancul de hârtii. Plicuri cu scrisori și un carnetel cu pagini liniate acoperite de un scris lunguiet și înflorat. O fi fost în vreo limbă străină, căci nu-l putea citi. La fund, acoperită de tot felul de broșuri și pagini rupte de revistă, o fotografie cu un bărbat, o femeie și o fetiță cu cozi lungi. Habar n-avea cine sunt.

Sub carnetel a găsit o carte de povești. Avea coperta verde, cartonată, cu titlul scris cu litere aurii: *Povești fermecate pentru fete și băieți* de Eliza Makepeace. Cassandra repetă numele autoarei, încântată de rezonanța lui misterioasă. Deschise cartea și dădu de chipul unei zâne care se iveau dintr-un cuib de pasăre, cu părul lung, încu-

nunat de o diademă de stele, cu aripi lungi, străvezii. Uitându-se mai atent, își dădu seamă că semăna cu femeia din desen. Iar în jurul cuibului stătea scris cu litere înflorate: „Autoarea ta, domnișoara Makepeace“. A întors emoționată pagina la prima poveste, zburătăcind o molie de hârtie. Paginile erau îngălbenite de vreme și tocite pe margini. La atingere, hârtia părea prăfoasă și, când a dat să netezească un colț răsucit, a părut că se fărâmițează sub degetele ei.

Cassandra nu s-a putut abține, s-a cuibărit în mijlocul patului pliant. Găsise locul ideal pentru citit, răcoros, liniștit și tainic. Îi plăcea întotdeauna să se ascundă când citea, deși nu își dădea seama de ce. Ca și cum nu putea să înlăture bănuiala că ar fi lenevit, că, din moment ce se dăruia complet unei plăceri atât de mari, trebuia să fie un mare păcat.

Și chiar s-a cufundat, lăsându-se să alunece prin vizuina iepurelui într-o lume de basm mirifică, cu o prințesă care trăia cu o bătrână într-o colibă de la marginea unei păduri întunecate. O prințesă curajoasă, cu mult mai curajoasă decât ar fi putut fi Cassandra vreodată.

Mai avea două pagini până la sfârșit când a auzit pași pe podelele de deasupra. Veneau spre ea.

A sărit, azvârlindu-și picioarele peste marginea patului, dându-se iute jos. Ce n-ar fi dat să poată termina povestea, să afle ce se va întâmpla cu prințesa... Dar nu avea ce face. A netezit repede hârtiile, punând totul în geamantanul pe care îl împinse la loc sub pat, îndepărtând imediat toate urmele neascultării.

S-a strecurat afară din încăpere și a luat o piatră în mână, îndreptându-se spre șotron. Când mama și Nell au ajuns la ușa glisantă, părea că nu făcuse altceva decât să joace șotron toată după-amiaza.

— Haide-ncoace, puștoaico! a chemat-o Lesley.

Cassandra s-a scuturat de praf și s-a dus lângă maică-sa, minunându-se că o cuprinde cu mâna pe după umeri.

— Te distrezi?

— Da, a răspuns Cassandra bănuitoare. Oare o descoperiseră?

Dar mama ei nu era nicidecum supărată. Părea chiar bucuroasă. Se uită triumfătoare la Nell.

— Nu ți-am spus eu? Își poartă singură de grijă!

Nell n-a spus nimic și mama a continuat.

— O să rămâi aici, cu bunica Nell, o vreme, Cassie! E o aventură!

Asta era ceva neobișnuit; mama trebuie că avea mai multe treburi ca de obicei în Brisbane.

— O să mănânc de prânz aici?

— Sigur că da, în fiecare zi, până mă întorc să te iau.

Dintr-odată simți marginile ascuțite ale pietrei din mână, cu colțurile ce-i împungeau degetele. Își plimbă privirea de la mama la bunica. Era vreun joc? Făcea mama vreo glumă? Aștepta să o vadă izbucnind în râs.

Dar ea nu râdea, ci o privea ținută cu ochii ei albaștri larg deschiși.

— Dar nu mi-am adus pijamaua, a îngăimat Cassandra, neștiind ce să zică.

Mama a zâmbit atunci iute, ușurată, iar Cassandra și-a dat seama că nu mai avea cum să se împotrivescă.

— Nu-ți face griji legate de asta, prostuțo! Ți-am pus eu bagajele în mașină. Ce credeai, că te-aș fi lăsat aici fără bagaj?

În tot acest timp, Nell rămase neclintită, privind-o pe Lesley cu un aer în care Cassandra simțea dezaprobarea. Probabil că bunica nu voia să o primească. Len spunea mereu că fetițele nu fac nimic altceva decât să le stea în drum tuturor.

Lesley a luat-o ținută spre mașină, s-a aplecat peste geamul deschis al portierei din spate și a scos o geantă de voiaj. Cassandra se întreba când o fi pregătit-o și de ce nu o lăsase pe ea să-și împacheteze lucrurile.

— Prinde-o, puștoaico! i-a strigat Lesley, azvârlindu-i geanta. Ai și o surpriză acolo, o rochie nouă. Len a ales-o.

A devenit apoi serioasă, întorcându-se spre Nell:

— Doar o săptămână, două, promit! Doar cât să punem lucrurile la punct, Len și cu mine. Bunica Nell de-abia așteaptă să stai cu ea, a continuat ea, ciufulindu-i părul. O să ai și tu o vacanță de-adevăratelea în orașul ăsta plin de fum. Și-ai să ai ce să le povestești celorlalți copii când începe școala.

Bunica a zâmbit, dar nu era un zâmbet vesel. Cassandra știa prea bine ce simți când zâmbesti așa. De multe ori zâmbise și ea la fel, când mama îi promitea ceva ce-și dorea foarte tare, dar ea știa că nu se va ține de cuvânt.

Lesley a sărutat-o ușor pe obraz, strângând-o de mână și dusă a fost, înainte ca fata să apuce să o îmbrățișeze, să-i spună să conducă cu atenție sau să o întrebe când o să vină s-o ia înapoi.

*

Mai târziu, Nell a pregătit cina – cârnați grași de porc, piure de cartofi și mazăre dintr-o conservă – și au mâncat în cămăruța de lângă bucătărie. Casa lui Nell nu avea plase de insecte la ferestre, ca apartamentul lui Len din Burleigh Beach. Bunica avea, în schimb, un plici de plastic pe care-l ținea lângă ea, pe pervazul ferestrei, și acționa rapid când se ivea vreo muscă sau vreun țânțar. Lovea atât de iute, cu așa o îndemânare, încât pisica adormită în poala ei nici nu se clintea.

Ventilatorul butucănos de pe frigider mișca de colo-colo aerul greu și umed, în timp ce mâncau. Cassandra răspundea cât putea de politicos la întrebările puse de bunica din când în când și, în cele din urmă, cina chinuitoare a luat sfârșit. Cassandra a dat o mână de ajutor la ștersul vaselor, după care Nell a dus-o în baie și a dat drumul la apă caldă în cadă.

– Singurul lucru mai groaznic decât o baie rece iarna, a spus ea sec, e o baie fierbinte vara.

A scos un prosop cafeniu din dulap și l-a pus pe bazinul closetului.

– Să oprești apa când ajunge aici, a urmat ea, arătând o crăpătură în porțelanul verde al căzii, apoi s-a ridicat, îndreptându-și rochia. Te descurci?

Cassandra a zâmbit, încuviințând din cap. Spera să fi răspuns corect, oamenii mari te pot amăgi foarte ușor. Cassandra știa prea bine că, de cele mai multe ori, nu le place când copiii spun ce simt, mai ales când e vorba de ceva neplăcut. Len îi spunea mereu că un copil cuminte trebuie să zâmbească și să învețe să-și păstreze gândurile negre doar pentru el. Totuși, Nell părea altfel. Cassandra nu-și dădea seama cum ghicise, dar simțea că regulile ei erau diferite. Oricum, era mai bine să fie prudentă.

Tocmai de aceea nu voise să pomenească despre periuța de dinți. Lesley uita mereu lucruri de genul ăsta ori de câte ori plecau de acasă, dar Cassandra știa că o săptămână sau două fără periuță n-o să fie mare lucru. Și-a strâns părul în vârful capului cu un elastic. Acasă ar

fi pus casca de duș a mamei, dar aici nu știa dacă Nell are vreuna și nici nu voia să întrebe. A intrat în cadă și s-a așezat în apa călăie, strângându-și genunchii la piept și închizând ochii. Ascultă lipăitul apei pe marginile căzii, bâzăitul becului și zumzetul unui țanțar pe undeva pe sus.

A rămas așa o vreme, hotărându-se cu greu să iasă de acolo, numai când și-a dat seama că, dacă mai stă mult în apă, Nell ar putea să vină să vadă ce s-a întâmplat. S-a șters, a întins prosopul pe suport, întreptându-i marginile cu grijă, apoi și-a pus pijamaua.

A găsit-o pe Nell pe terasa acoperită, aranjând așternuturi pe canapeaua de zi.

— Nu se doarme de obicei aici, a spus ea, aranjând o pernă. Somiera nu-i grozavă, iar arcurile sunt cam tari. Dar tu ești micuță și ușoară, o să dormi bine.

— N-o să stau mult, a spus Cassandra serioasă. Doar o săptămână, două, până se împacă mama cu Len.

Nell a zâmbit inversunată. A privit de jur împrejur, apoi a întrebat:

— Mai ai nevoie de ceva? De un pahar cu apă? De o veioză?

Cassandra se întreba dacă avea cumva o periută de dinți, dar nu găsi cuvintele potrivite. Dădu din cap că nu.

— Hai, bagă-te în pat! a spus Nell, ridicând un colț al păturii.

Cassandra s-a așezat ascultătoare și Nell a acoperit-o cu cearșaful. Era atât de moale și mirosea neobișnuit, dar tare plăcut.

Nell a șovăit o clipă.

— Atunci... noapte bună!

— Noapte bună.

Lumina s-a stins și a rămas singură.

*

Pe întuneric, zgomotele ciudate se amplificau: traficul de pe coama dealului, televizorul dintr-una din casele învecinate, pașii lui Nell pe dușumeaua din camera alăturată. Clopoței din fereastră se zbăteau în vânt. Cassandra simțea aerul încărcat de mirosul de eucalipt și asfalt încins. Avea să vină furtuna.

S-a ghemuit sub pătură, nu-i plăceau furtunile. Erau imprevizibile. Spera ca norii să se risipească. Și-a pus în minte că, dacă putea număra

până la zece înainte de a trece o mașină pe dealul din apropiere, atunci totul va fi bine. Furtuna va trece repede și Mami va veni s-o ia în câteva zile.

Unu, doi, trei... nu trișa, nu se grăbea... patru. Cinci... nu se întâmplase nimic până aici, și ajunsese la mijlocul număratoarei... șase. Șapte... Respirația i s-a întetit, nici o mașină până acum... aproape că... opt.

Brusc, s-a ridicat în capul oaselor. Rucsacul ei avea buzunare! Mama nu uitase, doar vârase periuța acolo, la adăpost.

Cassandra s-a ridicat tiptil din pat, în timp ce o pală puternică de vânt lovea clopoței din geam. A traversat tiptil camera, simțind la picioare curentul rece ce răzbătea prin podele.

Cerul de deasupra casei se frământa amenințător, luminându-se pe neașteptate. Cassandrei i se făcu frică, amintindu-și de povestea pe care o citise în după-amiaza aceea, în care furtuna sălbatică o urmărise pe prințesă până la casa vrăjitoarei.

Se aplecă, scotocind în buzunarele rucsacului, sperând să dibuiască forma atât de cunoscută a periuței. Stropi mari de ploaie au început să plescăie pe acoperișul de tablă ondulată. Mai întâi câte unul, apoi din ce în ce mai iute.

N-ar fi stricat să verifice și înăuntrul rucsacului, dacă tot începuse să caute: periuța era mică, poate că fusese vârată pe undeva și nu dădea de ea. Și-a scufundat mâinile adânc, scoțând toate lucrurile de-acolo, dar periuța nu era nicăieri.

Încă un tunet a zgâlțâit casa, făcând-o să-și astupe urechile cu palmele. S-a ridicat iute, cu brațele încrucișate pe piept, dându-și vag seama de propria-i slăbiciune și nesăbuintă, așa că a fugit înapoi în pat.

Ploaia se revârsa peste streșini, spălând geamurile în șuvoaie, luând cu asalt șanțurile.

Cassandra stătea neclintită sub pătură, strângându-și umerii cu brațele. În ciuda aerului cald și umed, pielea de pe brațe i se făcuse ca de găină. Știa că trebuia să încerce să adoarmă, altfel avea să fie obosită a doua zi dimineată și nimănui nu-i plăcea să stea lângă cineva morocănos. Oricât a încercat, nu-i venea somnul și pace! A numărat oi, și-a îngânat în șoaptă cântecele despre submarine galbene, portocale și lămâi, și-a spus povești. Dar noaptea se scurgea mai departe.

Fulgerele luminau, ploaia se revărsa și tunetele sfâșiau cerul. A început să plângă. Încătușate atâta timp, lacrimile au pornit nestăvilite sub vălul întunecat al ploii.

Cât trecuse oare până a simțit umbra din pragul ușii? Un minut, zece minute? Cassandra și-a înăbușit cu greu un suspin ce-i ardea pieptul.

– Am venit să văd dacă e bine închis geamul, a șoptit Nell.

Cassandra și-a ținut răsuflarea în întuneric, ștergându-și ochii cu colțul cearșafului.

Nell s-a apropiat, Cassandra simțea acel curent ciudat produs de apropierea altei ființe chiar fără s-o atingă.

– Ce-ai pățit?

Cassandra n-a putut rosti nici o vorbă.

– Ți-e frică de furtună?

Cassandra scutură din cap.

Nell s-a așezat țeapănă pe marginea patului, strângându-și capotul în jurul taliei. La lumina altui fulger, Cassandra i-a deslușit ochii atât de asemănători cu ai mamei ei, cu colțurile lăsate ușor în jos.

– Periuța mea, a izbucnit ea, dând în fine drumul suspinului prea multă vreme înăbușit, n-am periuța de dinți la mine!

Nell a privit-o uimită o clipă, apoi a cuprins-o în brațe. La început fetița s-a ferit, nedumerită de gestul brusc și neașteptat, apoi a simțit cum cedează încetul cu încetul, cu umerii zguduindu-se de plâns, cu capul proptit pe trupul moale, cu miros de levănțică, al bunicii.

– Haide, liniștește-te! i-a șoptit Nell, mângâindu-i părul. Nu-ți mai face atâtea griji, lasă că găsim noi alta!

Și-a răsucit capul, aruncând o privire la ploaia care cădea șiroaie pe geam, și și-a proptit bărbia de creștetul fetei.

– Tu ești vitează, să știi! N-ai să pățești nimic rău! Totul o să fie bine!

Și, cu toate că nu credea că va mai fi ceva bine vreodată, Cassandra s-a simțit îmbărbătată oarecum de vorbele lui Nell. Ceva din vocea bunicii o făcea să creadă că Nell o înțelegea, că își dădea seama cât de înspăimântător era să fii singur într-o casă necunoscută, noaptea, pe furtună.

Deși venise seara târziu din port acasă, găsisese supa caldă. Așa era Lil, drăguța de ea, n-ar fi lăsat-o inima să-i dea omului ei o supă rece. Hugh a înghițit ultima lingură și s-a lăsat pe speteaza scaunului, frecându-și ceafa. Afară, un tunet îndepărtat răsuna de-a lungul râului, înspre oraș. O pală invizibilă de vânt făcu flacăra lămpii să se zbată, momind umbrele să iasă din ascunzișuri. Le urmări cu privirea istovită cum se mișcă peste masă, pe lângă pereți și peste prag. Cum dănuție întunecate pe capacul geamantănașului de piele albă.

Geamantane uitate mai văzuse el, dar cu fetița ce să facă? Cum de se întâmplase să apară pe cheiul lui o copilă singură-singurică? Și mai era și drăguța pe deasupra. O plăcere să te uiți la ea, cu părul blond ca firele de aur împletite și ochii mari, albaștri. Și îl privea de parcă voia să-i dea de înțeles că ascultă, că înțelege tot ce i se spune și mai ales ce nu i se spune.

Ușa anexei s-a deschis, dând la iveală silueta atât de blândă și dragă a lui Lil. A închis ușor ușa în urma ei, traversând holul, dându-și după ureche o buclă rebelă, care nu voise niciodată să stea locului de când o cunoscuse.

— A adormit, în fine, a spus ea intrând în bucătărie. Îi era teamă de tunet, dar n-a rezistat prea mult. Biata mielusică, era frântă de oboseală.

Hughie și-a luat farfuria și a cufundat-o în apa călăie.

— Nu-i de mirare, și eu sunt rupt de oboseală!

— Se vede pe fața ta. Lasă că spăl eu vasele!

— Nu, iubito, mă descurc! Haide, du-te la culcare, vin și eu imediat.

Numai că Lil nu a plecat. O simțea încă lângă el și, după cum învățase s-o înțeleagă, își dădea seama că mai avea să-i spună ceva. Vorbele nerostite pluteau greu între ei și Hugh își simțea ceafa încordată. Simțea cum valul discuțiilor de altă dată, retras o vreme, se pregătea să se prăvale din nou peste ei.

— Nu-i nevoie să mă iei pe departe, Hughie, a spus ea cu voce joasă.

— Știu, a oftat el.

— O să ți-o spun de-a dreptul, așa cum am făcut-o și altă dată.

— Sigur că da!

— Ultimul lucru de care am nevoie e să te porți cu mine ca și cum aș fi beteață.

— Dar n-o fac, Lil, a protestat el, întorcându-se cu fața spre ea.

Lil se afla în picioare la celălalt capăt al mesei, sprijinindu-se cu mâinile de spătarul unui scaun, de parcă ar fi vrut să-l convingă că e stăpână pe picioarele ei, că „totul era ca înainte“, dar Hugh o cunoștea prea bine ca să nu-și dea seama că nu era chiar așa. Știa că are dureri. Și mai știa că nu putea face nimic să îndrepte lucrurile. Căci, așa cum îi plăcea doctorului Huntely să le spună, anumite lucruri nu erau menite să se întâmple. Totuși, aceasta nu ușura situația nici pentru Lil și nici pentru el.

Apoi Lil s-a îndreptat spre el, atingându-l ușor cu coapsa. Îi simțea mirosul dulce și trist, ca de lapte, al pielii.

— Hai, du-te la culcare, a spus ea. Vin și eu acum.

Veselia ei forțată îi îngheța sângele în vine, dar a făcut ce i-a cerut.

S-a ținut de cuvânt și n-a zăbovit prea mult. O privea cum își curăța tenul și își trăgea cămașa de noapte peste cap. Deși era întoarsă cu spatele, vedea cu câtă grijă își trecea cămașa peste sâni și peste burta încă umflată.

S-a întors și l-a surprins privind-o.

— Ce, ce te uiți? a întrebat, cu neajutorarea de pe chip preschimbându-i-se într-o expresie de apărare.

— Nu, nimic! a răspuns el, privindu-și mâinile bătătorite de urmele frânghiilor în atâția ani petrecuți pe chei. Mă tot gândesc la asta mică. Mă întreb cine o fi, nu ți-a spus cum o cheamă, nu-i așa?

— Zice că nu știe. Ori de câte ori o întreb, se uită la mine și-mi spune foarte serios că nu-și aduce aminte.

— Crezi că ne păcălește? Mulți copii dintr-ăștia vagabonzi se pricep la asta.

— Hughie! l-a dojenit Lil. Nu e vagaboandă, nu vezi că e doar un copilaș?

— Ei, haide, nu te supăra, scumpo, am întrebat și eu, așa. Doar că nu-mi vine să cred că a uitat chiar tot.

— Eu am mai auzit de asta. Se cheamă amnezie. Tatăl lui Ruth Halfpenny a avut așa ceva, după ce a căzut în puțul minei. Se întâmplă din pricina unor căzături și a altor chestii d-astea.

— Și crezi că ea a căzut?

— N-am văzut nici o vânătaie, dar nu e imposibil, nu-i așa?

— Ei, bine, a spus Hugh în vreme ce un fulger lumina toate colțurile încăperii, o să mă interesez eu mâine.

S-a răsucit, întorcându-se pe spate și rămânând cu privirea ațintită în tavan.

— Nu se poate să nu fie a cuiva, a urmat el încetișor.

— Sigur că da, a spus Lil, stingând lampa. Sigur că e cineva înnebunit de dorul ei.

S-a răsucit și ea pe o parte, așa cum făcea în fiecare seară, întorcându-i spatele, ținându-l la distanță de suferința ei.

— Ascultă la mine, a continuat ea cu vocea înfundată în așternut, aștia n-o merită, câtă neglijență! Cum poți să pierzi un copil?

*

Lil privea prin geamul din spate la cele două fete care alergau de colo-colo, pe sub sârmele de rufe, prăpădindu-se de râs când cearșafurile umede și reci le atingeau fețele. Cântau din nou unul din cântecele lui Nell. Acestea erau unul din puținele lucruri de care își aducea aminte, și știa destule. Nell. Așa îi spuneau acum, după Eleanor, mama lui Lil. Oricum trebuiau să o cheme într-un fel, nu-i așa? Micuța încă nu putea să le spună cum o chema. Ori de câte ori Lil o întreba, ea făcea ochii mari și spunea că nu-și aduce aminte.

După câteva săptămâni, Lil a încetat s-o mai întrebe. Și, la drept vorbind, nici nu voia să știe. Nu voia să-și închipuie că ar fi putut avea alt nume decât cel pe care i-l dăduseră ei. I se potrivea atât de bine, nimeni nu putea susține că nu era așa. De parcă s-ar fi născut cu el.

S-au străduit cât au putut să afle cine era, de unde venea. Nu li se putea cere mai mult. Și, deși la început și-a spus că o să aibă grijă de Nell doar o vreme, până o să apară ai ei, Lil se convingea pe zi ce trecea că nu o să se ivească nimeni.

Și așa au început viața în trei. Luau micul dejun împreună, apoi Hughie pleca la muncă și ea cu Nell începeau treaba prin casă. Lil a descoperit cât de mult îi plăcea să aibă o a doua umbră, bucurându-se

să îi arate tot felul de lucruri, să-i explice cum funcționează și la ce sunt folosite. Nell era foarte curioasă: de ce se ascunde soarele noaptea, de ce nu cad flăcările din sobă, de ce nu se plictisește râul și nu curge și în direcție opusă? Iar Lil se întrecea pe sine să-i găsească răspunsurile potrivite, urmărind cum fetei i se lumina chipul micuț când pricepea. Și, pentru prima dată în viață, Lil se simțea folosită, dorită și împlinită.

Și pentru Hughie viața devenea mai ușoară. Tensiunea care se instalase între ei în ultimii ani începea să se risipească. Au încetat să se mai poarte atât de politicoși, împiedicându-se în vorbe alese cu prea mare grijă, mai ceva ca doi străini obligați să trăiască laolaltă. Ba chiar au început să râdă uneori, un râs firesc, neforțat, ca altădată.

Cât despre Nell, s-a obișnuit cu Hughie și Lil mai ceva ca găscă în apa râului Mary. N-a durat mult până ce puștimea din vecini a descoperit că mai apăruse cineva printre ei, iar Nell s-a înviorat grozav la gândul că avea copii cu care să se joace. Micuța Beth Reeves sărea mereu peste gard, la orice oră din zi, iar Lil se topea toată auzindu-le pe cele două fete alergând de colo-colo împreună. De când aștepta ea să vină vremea când să se audă și-n curtea ei chicoteli și strigăte de copii.

Nell se dovedea a fi un copil cu o imaginație foarte bogată. Lil o auzea adesea inventând povești lungi și complicate. Curtea bătătorită devenea în închipuirea lui Nell o pădure fermecată cu lăstărișuri și labirinturi, chiar cu o căscioară pe vârful unei stânci. Lil recunoștea aceste locuri descrise de Nell din cartea de povești pe care o găsiseră în geamantănașul ei alb. Lil și Hughie începuseră să-i citească cu rândul seara povești. La început, lui Lil i s-au părut prea înspăimântătoare, dar Hughie a convins-o că nu era chiar așa. Iar lui Nell nu-i păsa câtuși de puțin.

De la fereastra bucătăriei, unde se afla, Lil își dădea seama că așa se jucau și acum. Beth o asculta cu ochii larg deschiși, iar Nell o purta printr-un labirint închipuit, topăind în rochița ei albă, în timp ce razele soarelui îi aureau codițele lungi și roșii.

O să-i ducă dorul lui Beth când se vor muta la Brisbane, dar își va face alți prieteni, cu siguranță. Așa sunt copiii. Și era important să se mute. Cât mai puteau să spună lumii că Nell era nepoata lor din nor-

dul țării? Vecinii aveau să înceapă să se mire, mai devreme sau mai târziu, de ce nu pleca acasă la ea. Cât ar mai fi putut sta?

Lil înțelegea prea bine: trebuiau să o ia de la început, toți trei, într-un loc unde nu-i cunoștea nimeni. Într-un oraș mare, unde lumea nu puneă întrebări.

7

Brisbane, 2005

Într-o dimineată, pe la începutul primăverii, la mai bine de o săptămână de când se prăpădise Nell, un vânticel subțire răscolea tufele, răsucind frunzele spre soare, asemenea copiilor luați în seamă, care oscilează între timiditate și îngâmfare.

Cana de ceai a Cassandrei se răcise de mult, uitată pe bordura de ciment după ce sorbise o singură dată. Batalionul de furnici al cărui traseu fusese deturnat se căznea acum să o ocolească, suindu-se pe buza căinii și ajungând pe partea cealaltă prin mâner.

Cassandra nici nu le-a băgat în seamă. Așezată pe un scaun șubred în curtea din spatele casei, lângă vechea spălătorie, privea cu atenție zidul casei. Avea mare nevoie să fie vopsit. Nici nu-i venea să creadă că trecuseră deja cinci ani. Specialiștii recomandau vopsirea caselor din șindrilă la fiecare șapte ani, dar Nell nici nu voia să audă. Cât a stat la bunica ei, casa nu a fost niciodată vopsită pe de-a-ntregul. Lui Nell îi plăcea să spună că nu avea de gând să risipească bani ca să le asigure vecinilor o priveliște frumoasă.

Zidul din spate era însă cu totul altceva, spunea ea, era singurul la care se uitau ele cu adevărat. Așa că, în vreme ce pereții laterali se scorojeau în vipia soarelui puternic din Queensland, cel din spate era o frumusețe. La fiecare cinci ani se scoteau mostrele de vopsele și se pierdea o groază de timp și de energie pentru alegerea unei noi culori. Cât a stat Cassandra acolo, peretele a fost pe rând turcoaz, lila, roșu, albastru-verzui închis. Ba chiar o dată a adăpostit și o pictură, chiar dacă nu fusese aprobată cu entuziasm...

Cassandra avea nouăsprezece ani și ducea o viață ușoară. Se afla la mijlocul celui de al doilea an la Colegiul de Artă, dormitorul i se

transformase în studio și era nevoită să sară în fiecare seară peste planșeta de desen ca să se urce în pat și visa să meargă la Melbourne să studieze istoria artei.

Nell nu era așa de entuziasmată de acest plan.

— Poți să înveți istoria artei și aici, la Universitatea Queensland, sărea ea, ori de câte ori se ivea prilejul. N-ai nevoie să te târăști până-n sud.

— Dar n-am să stau toată viața acasă, Nell!

— Cine-a zis că ai să stai toată viața? Așteaptă numai un pic, până te pui pe picioare!

— Uite că m-am pus, răspundea ea, arătându-i picioarele încălțate cu pantofi de piele cu tălpi groase.

— Melbourne e un oarș scump și n-am cum să-ți plătesc chiria acolo.

— Dar ce crezi, că eu adun pahare la Paddo Tav pe degeaba?

— Ei, cu cât te plătesc acolo nu-ți ajunge să te înscrii la Melbourne nici peste zece ani!

— Ai dreptate!

Nell și-a ridicat bărbia și și-a arcuit, neîncrezătoare, o sprânceană, întrebându-se ce urma după această capitulare atât de bruscă.

— Eu n-am cum să adun atâția bani de una singură, a început Cassandra, mușcându-și buza de jos, stăpânindu-și un zâmbet. Doar dacă s-ar găsi cineva care să-mi dea un împrumut, cineva care să mă iubească și să mă ajute să-mi împlinesc visul...

Nell a ridicat cutia cu porțelanuri, pe care voia s-o ducă la magazin.

— N-am de gând să rămân aici să mă pomenesc și eu pictată în vreun colț, fetițo!

Cassandra a simțit o fisură promițătoare în refuzul foarte hotărât de altădată.

— Dar putem vorbi despre asta mai târziu?

— De-asta mi-e și teamă! O să vorbim iar și iar, a exclamat Nell ridicându-și ochii spre cer și înăbușindu-și un oftat, semn că subiectul era închis, deocamdată.

— Ai tot ce-ți trebuie ca să faci peretele din spate?

— Verifică și tu!

— Să nu uiți să folosești pensula cea nouă! N-am chef să mă uit la perii răzleți din vopsea în următorii cinci ani!

— Sigur că da, Nell! Și spune-mi cum e mai bine să fac: înmoi peria în cutia cu vopsea înainte de a o pune pe perete?

— Ești obraznică!

Când s-a întors acasă de la magazin în seara aceea, a dat colțul casei și a rămas încremenită, uitându-se la peretele proaspăt vopsit.

Cassandra s-a dat înapoi, abia stăpânindu-și râsul.

Peretele era de un roșu țipător, dar bunica se uita la desenul negru pe care Cassandra îl adăugase într-un colț. Asemănarea era izbitoare: Nell, așezată pe scaunul ei favorit, cu o ceașcă aburindă de ceai în mână.

— Se pare că te-am pictat și pe tine într-un colț, Nell. N-am vrut, dar așa mi-a ieșit.

Chipul lui Nell rămăsese neclintit.

— Și-acum am să mă desenez și pe mine, acolo, lângă tine. Și când am să plec la Melbourne, ai să-ți aduci aminte că noi două suntem nedespărțite.

Buzele lui Nell au tremurat un pic, a dat din cap și-a lăsat din mână cutia pe care o adusese cu ea de la magazin.

— Tare obraznică mai ești, a oftat ea.

Apoi, zâmbind fără voie, i-a cuprins obrazii în mâini și a spus:

— Dar ești obraznica mea și nici n-aș vrea să fie altfel...

Un zgomot, și trecutul s-a risipit ca un fum alungat de prezentul mai strălucitor și mai intens. Cassandra a clipit și și-a șters ochii. Deasupra, huruitul unui avion, o fărâmbă albă într-o mare albastră. Nici n-ai crede că în el sunt oameni care vorbesc, râd și mănâncă. Unii se uită în jos, așa cum și ea se uita în sus.

Alt zgomot, mai aproape acum. Un târșait de pași.

— Salut, tânără Cassandra!

De după colțul casei a apărut o siluetă cunoscută, care s-a oprit o clipă să-și tragă răsuflarea. Ben fusese cândva înalt, dar timpul are un fel de a remodela oamenii în forme pe care nici ei înșiși nu le mai recunosc, așa că el căpătase acum statura unui pitic de grădină, cu părul alb, barba țepoasă și urechile inexplicabil de roșii.

Cassandra a zâmbit, bucuroasă să-l vadă. Nell nu se împrietenea ușor și nu-și ascunsese niciodată neplăcerea de a avea de-a face cu alții, cu nevoia lor nebună de a-și aduna aliați. Dar cu Ben se înțelese bine. Era și el vânzător de antichități, fusese cândva avocat și își transformase pasiunea în meserie, după moartea soției, când firma sa îi sugerase pe departe că ar fi timpul să se retragă, iar mobilele de ocazie amenințau să îl dea afară din casă.

În adolescență fusese o prezență paternă, care îi oferea sfaturi apreciate și disprețuite în egală măsură, dar de când se întorsese să locuiască cu Nell, devenise și prietenul ei.

Ben a tras un scăunel ars de soare de lângă copaii de ciment a spălătoriei și s-a așezat cu grijă. În tinerețe, fusese rănit la genunchi în cel de al Doilea Război Mondial, și acum îl durea, mai ales când se schimba vremea.

— Bun loc ți-ai ales! Frumos și ferit, a spus el, făcându-i cu ochiul pe deasupra ochelarilor cu rame rotunde.

— Era locul lui Nell.

Vocea i-a sunat ciudat în urechi și se întrebă de când nu mai vorbise cu cineva. De mai bine de o săptămână, când fusese la cina de la Phyllis.

— Cred și eu! Știa ea unde să se așeze!

Cassandra a zâmbit.

— Vrei un ceai?

— Sigur că da.

A intrat în bucătărie prin ușa din spate și-a pus ceainicul pe aragaz. Apa mai era caldă de când o fierse mai devreme.

— Și ce-ai mai făcut?

— Mmm, bine! a spus ea, ridicând din umeri și întorcându-se să se așeze pe treapta de ciment de lângă scaunul lui.

Ben și-a strâns buzele palide, zâmbind ușor, în așa fel încât mustața i s-a contopit cu barba.

— Mama ta a mai dat vreun semn de viață?

— Da, a trimis o carte poștală.

— Ei, bine atunci....

— Spunea că ar fi vrut să vină, dar și ea, și Len au fost ocupați. Cleb și Marie...

— Ei, adolescenții ăștia îți dau bătaie de cap.

— Nu mai sunt adolescenți, Marie a făcut douăzeci și unu de ani. Ben a fluierat uimit.

— Cum mai trece timpul!

Ceainicul a început să șuiere.

Cassandra s-a întors în bucătărie, a cufundat un pliculeț de ceai în apă, privind cum aceasta se întunecă. Ce ironie: Lesley să devină o mamă atât de grijulie la al doilea copil! Atâtea lucruri în viață depind de momentul în care se întâmplă!

A pus și câteva picături de lapte, întrebându-se dacă o mai fi fost bun. Când îl cumpărase? Înainte de moartea lui Nell, desigur. 14 septembrie scria pe etichetă. O fi expirat? Nu era sigură. Nu mirosea a acru. A luat cana cu ea și, ajunsă afară, i-a întins-o lui Ben.

— Îmi pare rău că laptele...

— Cel mai grozav ceai pe care l-am băut azi... a exclamat el, sorbind din cană.

O privi așezându-se. Părea că voia să spună ceva, dar s-a răzgândit.

— Cass, am venit cu o treabă oficială, nu doar în vizită, a spus el, dregându-și glasul.

Nu era de mirare ca moartea să fie urmată de treburi oficiale, dar ea se simți cuprinsă de amețeală, luată prin surprindere.

— Nell m-a pus să-i fac testamentul. Știi și tu cum era, spunea că nu-i place să-și dezvăluie chestiunile personale unui străin.

Cassandra a încuviințat din cap, da, așa era Nell.

Ben a scos un plic din buzunarul interior al hainei. Vremea îngălbenise hârtia și îi făcuse marginile să se mototolească.

— L-a făcut mai demult, a spus el, scrutând plicul. În 1981, ca să fim mai preciși.

A făcut apoi o pauză, de parcă ar fi așteptat ca ea să rupă tăcerea. Văzând că nu spune nimic, a continuat:

— E destul de clar, în cea mai mare parte.

A scos hârtia din plic, fără să se uite la ea, aplecându-se, până când coatele i s-au sprijinit pe genunchi, în timp ce testamentul lui Nell îi atârna în mână dreaptă.

— Bunica ți-a lăsat ție totul.

Cassandra nu a fost mirată, emoționată poate, și, brusc, în mod ciudat, s-a simțit singură, dar nu mirată. Căci cine altcineva să mai fi fost? În nici un caz Lesley. Deși Cassandra încetase de mult să o mai învinuiască pe maică-sa, Nell nu putuse să o ierte niciodată. Să lași de izbeliște un copil, spusese ea cuiva, când credea că nu o aude nimeni, era o faptă atât de crudă, de nesăbuită, încât nu putea fi iertată.

— Casa, bineînțeles, și ceva bani economisiți în bancă, și toate antichitățile ei, a continuat el, privind-o șovăitor, de parcă ar fi încercat să vadă cât de pregătită era să afle mai mult. Și mai e ceva, a urmat, privind hâtia. Anul trecut, după ce bunica ta și-a aflat diagnosticul, m-a chemat, într-o dimineată, să iau ceaiul cu ea.

Cassandra își aducea bine aminte. Când i-a servit micul dejun, Nell i-a spus că va veni Ben și că dorește să fie singură cu el. A rugat-o pe Cassandra să-i inventarieze niște cărți la magazin, deși de ani de zile Nell nu se mai interesase de el.

— În ziua aceea mi-a dat ceva, un plic sigilat și mi-a spus să-l pun lângă testament și să-l deschid doar când... știi și tu! a încheiat el, strângându-și buzele.

Pe Cassandra a trecut-o un fior ușor, de parcă ar fi fost atinsă de o adiere răcoroasă.

Ben a fluturat hârtiile fără să scoată o vorbă.

— Ce este? a întrebat ea, simțind nodul obișnuit de îngrijorare în stomac. Poți să-mi spui, Ben. Suport orice.

Ben și-a ridicat privirile spre ea, surprins de tonul ei și-a izbucnit în râs, contrariind-o.

— Nu trebuie să fii îngrijorată, Cass, nu e de rău. Dimpotrivă! a continuat el, gândindu-se o clipă. E mai mult un mister decât o nenorocire.

Cassandra a răsuflat adânc, pomenirea misterului nu o liniștise deloc.

— Am făcut ce-a spus ea, am pus bine plicul și nu l-am deschis până ieri. Era să cad pe jos când am văzut despre ce era vorba, a urmat el zâmbind. În plic erau actele unei case.

— Ce casă?

— Casa lui Nell.

— Dar Nell nu a avut altă casă.

— Ba se pare că mai are una, și e a ta acum.

Cassandrei nu-i plăceau nici bruschetea, nici aleatoriul surprizelor. Dacă altă dată putea să se lase pradă neprevăzutului, acum doar gândul la el îi producea o senzație neașteptată de teamă, reacția obișnuită a trupului ei la schimbare. A ridicat o frunză uscată de lângă pantof, a împăturit-o în două și-apoi încă o dată în două și încă o dată, căzută pe gânduri.

Nell nu pomenise de o altă casă, nici cât locuiseră împreună, când Cassandra era mică, și nici după aceea, când se reîntorsese. De ce ar fi păstrat secret? La ce i-ar fi folosit? O investiție? Cassandra auzise lumea vorbind în cafenelele din Latrobe Terrace despre prețurile tot mai mari ale proprietăților, despre portofolii de investiții, dar Nell? Ea râdea întotdeauna de ambițioșii ăia de la oraș care încasau averi întregi de pe urma căsuțelor de lemn ale muncitorilor din Paddington.

Totuși, Nell ajunsese de mult la vârsta pensionării. Dacă această casă era doar o investiție, de ce nu o vânduse? De ce nu-și folosisese banii ca să trăiască din ei? Comerțul cu antichități îi aducea multe recompense, dar satisfacția financiară nu se număra printre ele, cel puțin nu în vremurile astea. Nell și Cassandra câștigau suficient ca să aibă din ce trăi, dar nu mai mult. O investiție le-ar fi prins bine de multe ori, dar Nell nu suflase nici o vorbă despre casă.

— Și casa asta, a întrebat Cassandra în cele din urmă, unde e? Pe aici, prin vecini?

Ben a clătinat din cap, zâmbind amuzat.

— Păi aici începe misterul! Casa se află în Anglia.

— În Anglia?

— Da, în Marea Britanie, în Europa, la capătul celălalt al pământului!

— Știi și eu unde e Anglia!

— În Cornwall, într-un sat numit Tregenna. Am doar actele de proprietate, e înscrisă drept „Căsuța de pe stâncă“. După adresă pare a fi parte dintr-o moșie mai mare. Pot să mă interesez, dacă vrei.

— Dar de ce ar fi... Cum de-a putut ea să... Când a cumpărat-o? a izbucnit Cassandra.

— Actele sunt făcute pe 6 decembrie 1975.

— Dar Nell n-a fost niciodată în Anglia! a spus Cassandra, împreună-șii brațele pe piept.

Acum era rândul lui Ben să se arate surprins.

— Ba da, a fost! A fost plecată în Anglia pe la mijlocul anilor '70, nu ți-a spus niciodată?

Cassandra a scuturat încetișor din cap.

— Îmi aduc aminte când a plecat. Nu o cunoșteam de prea multă vreme, era cu câteva luni înainte de a apărea tu, pe vremea când avea un mic magazin lângă strada Stafford. Cumpărasem câteva obiecte de la ea și ne cunoșteam, nu eram încă prieteni. A lipsit mai mult de o lună. Îmi amintesc bine, pentru că reținusem un birou de cedru chiar înainte să plece ea, voiam să-l dăruiesc soției mele de ziua ei, cel puțin așa intenționam, deși n-a fost să fie, până la urmă. Dar de câte ori m-am dus să-l iau, magazinul era închis. Cred că nu e nevoie să-ți spun cât eram de furios. Janice împlinea cincizeci de ani și biroul era darul cel mai nimerit. Când am plătit avansul, Nell nu pomenise că pleacă în vacanță. De fapt, ținuse să-mi precizeze condițiile de vânzare: ratele săptămânale plătite la timp și ridicarea mobilei în cel mult o lună de zile. Magazinul ei nu era depozit, aștepta altă marfă, cât de curând, și-avea nevoie de loc.

Cassandra nu și-a putut stăpâni zâmbetul, chiar așa vorbea Nell.

— A fost foarte categorică pe tema asta, de aceea m-am mirat că nu am găsit-o la magazin după aceea. După ce mi-a trecut supărarea, am început să mă îngrijorez și m-am gândit chiar să chem poliția. Dar n-a fost nevoie, a urmat el, fluturând din mână. Când am trecut pe acolo a patra sau a cincea oară, am dat peste vecina de alături care îi aduna scrisorile. Ea mi-a spus că Nell plecase în Anglia, dar i-a sărit muștarul când am început să întreb de ce plecase așa pe neașteptate și când avea să se întoarcă. Mi-a spus că ea face doar ce i s-a cerut, nimic mai mult, așa că am mai dat pe acolo din când în când, ziua nevastei mele trecuse de mult, când, într-o zi am găsit magazinul deschis și pe Nell înapoi.

— Și crezi că a cumpărat casa cât a fost plecată?

— Desigur.

Cassandra și-a strâns jerseul mai tare pe umeri. Nu mai înțelegea nimic. De ce ar fi plecat Nell în vacanță, așa, din senin, și ar mai fi cumpărat și o casă, fără să se mai ducă acolo vreodată?

— Dar nu ți-a vorbit niciodată despre asta?

— O știi și tu prea bine! Nell nu se omora cu confesiunile, a spus Ben ridicând din sprâncene.

— Dar voi erați apropiați. Sigur că ți-ar fi spus ceva la un moment dat!

Ben a scuturat din cap.

— Totuși, când s-a întors și te-ai dus să-ți iei mobila, a insistat Cassandra, n-ai întrebat-o de ce a plecat așa pe neașteptate?

— Sigur că am întrebat-o, chiar de mai multe ori. Îmi dădeam seama că fusese ceva important. Când s-a întors, părea schimbată, să știi!

— În ce sens?

— Mai absentă, mai misterioasă. Și sunt sigur că nu gândesc asta cu mintea de acum. Câteva luni mai târziu, era cât pe ce să aflu. Toc-mai trecusem s-o văd la magazin, când i-a sosit și o scrisoare, trimisă din Truro. Ajunsesem odată cu poștașul, așa că am luat eu plicul și i l-am dat. Ea s-a străduit să se comporte ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat, dar o cunoșteam prea bine deja, la vremea aceea, ca să nu-mi dau seama că era foarte emoționată. A găsit o scuză oarecare ca să dispară imediat.

— Dar despre ce era vorba? De la cine era?

— Trebuie să recunosc că, învins de curiozitate, nu am mers atât de departe încât să deschid scrisoarea, ci mai târziu am întors plicul, când am dat din nou de el pe masă, să văd de unde era. Am reținut adresa de pe spate și am rugat un vechi prieten din Marea Britanie să o verifice. Era adresa unui investigator.

— Adică a unui detectiv?

Ben a încuviințat din cap.

— Vrei să spui că detectivii chiar există?

— Sigur că da!

— Dar ce treabă să fi avut Nell cu un detectiv englez?

— Știu eu? făcu Ben, ridicând din umeri. Cred că voia să deslușească vreo taină. O vreme am mai adus eu vorba, încercând să o trag de limbă, dar fără nici un rezultat. După care m-am lăsat păgubaș, gândindu-mă că fiecare are dreptul să aibă secretele lui și că Nell mi-ar spune dacă ar dori. Să-ți spun drept, mă simțeam destul de vinovat că îmi băga-sem nasul. Trebuie să recunosc că mi-ar fi plăcut să aflu despre ce era

vorba. Mi-a rămas multă vreme în minte, iar asta – continuă el, fluturând plicul – explică totul. Bunica ta nu contenește să mă ui-mească nici acum.

Cassandra a dat absentă din cap. Minte îi zbura în altă parte, încercând să facă legătura între lucruri disparate. Când Ben a pomenit de taine, sugerând că Nell ar fi încercat să deslușească un mister, toate secretele dezvăluite după dispariția bunicii au început să se lege: originea ei necunoscută, sosirea ei într-un port de la ocean, ca o fetiță pierdută, geamantănașul, călătoria misterioasă în Anglia, casa asta secretă...

– Ei, bine, exclamă Ben, aruncând restul de ceai în ghiveciul cu mușcate al lui Nell, trebuie să plec. Mă întâlnesc cu cineva într-un sfert de oră să-i vând un bufet de mahon. Tare greu mi-a fost să-l dau. Numai să mă văd scăpat de el. Ai nevoie să fac ceva, dacă tot merg la magazin?

– Vin și eu luni, a răspuns Cassandra scuturând din cap.

– Nu trebuie să te grăbești, Cass. Așa cum ți-am mai spus și zilele trecute, pot eu să văd și de magazinul tău oricât e nevoie. O să-ți aduc ce bani s-au adunat, după ce termin mai pe seară.

– Mulțumesc, Ben, mulțumesc pentru tot ce faci.

S-a ridicat și a vârât taburetul la loc de unde îl scosese, lăsând testamentul lângă ceașca de ceai. Tocmai pornise pe după colțul casei, când s-a oprit șovăind și s-a întors spre ea.

– Să ai grijă de tine, auzi? O să te zboare vântul, dacă se mai întetește!

Grija plină de bunătate îi brăzda fruntea și Cassandrei îi veni greu să-l privească în ochii ce scoteau la iveală amintiri despre starea în care se aflase și pe care ea nu mai dorea să le reînvie.

– Cassandra?

– Da, o să am grijă! îl asigură ea, făcându-i cu mâna și ascultând zgomotul mașinii lui stingându-se în depărtare. Oricât de bine intenționată, înțelegerea lui părea că poartă și un dram de acuzare, o deza-măgire, oricât de vagă, că nu fusese capabilă, sau nu dorise, să-și revină. Și nu-i trecea prin minte că poate ea însăși alesese să rămână așa, că ceea ce el percepe drept rezervă și singurătate, la Cassandra era conservare de sine și convingerea că se afla în mai mare siguranță când avea mai puțin de pierdut.

Își târâ talpa adidasului pe pavajul de ciment al aleii, alungându-și vechile amintiri triste. Apoi ridică plicul cu testamentul, băgând de seamă pentru prima dată biletul capsat de el, cu scrisul lăbărțat al lui Nell, aproape imposibil de descifrat. Îl aduse mai aproape de ochi, apoi îl depărtă, încercând să-l descifreze: *Pentru Cassandra, care va înțelege de ce.*

8

Brisbane, 1975

Nell a mai verificat iute încă o dată: pașaportul, biletele, banii, apoi a tras fermoarul genții cu documente, muștrându-se singură. Era obsedată, de-a dreptul. Lumea zbura tot timpul, sau cel puțin așa i se spunea. Se legau cu centuri de scaune, în cutii uriașe de metal și acceptau să se lase azvârliti în ceruri. A tras adânc aer în piept. O să fie bine. Nu era ea o supraviețuitoare?

A mai trecut încă o dată prin casă, verificând închizătorile geamurilor. A aruncat o privire în bucătărie, să se asigure că nu a lăsat gazul deschis, frigiderul neșters sau siguranțele electrice conectate. În cele din urmă și-a dus cele două valize la ușa din spate și a ieșit, înclinându-se în urma ei. Își dădea seama prea bine de ce era emoționată, nu era doar teama că ar fi putut uita ceva sau că s-ar fi putut prăbuși avionul. Era emoționată că se întorcea acasă. După atâta vreme, după o viață întreagă, se întorcea, în fine, acasă!

Se întâmplase atât de iute. La câteva luni după moartea tatălui ei, a deschis ușa spre trecut. El a fost convins că va face așa atunci când i-a arătat lui Phyllis geamantănașul și i-a spus să i-l dea lui Nell după ce el nu va mai fi.

Așteptând taxiul pe trotuar, Nell a aruncat o privire la casa ei gălbuie. Părea atât de înaltă, văzută din locul acela, atât de diferită de orice altă casă, cu scara mică și caraghioasă blocată cu atâția ani în urmă, cu copertinele vărgate roz, albastru și alb, cu cele două lămpi. Prea îngustă ca să poată fi considerată elegantă, arătând mai degrabă ca o cutie, și totuși ei îi plăcea. Stângăcia ei, lipsa de stil,

victimă a timpului și a numeroșilor stăpâni dornici să-și lase amprenta pe fațada ei răbdătoare.

O cumpărase în 1961, după moartea lui Al, când se întorsese din America împreună cu Lesley. Casa fusese destul de dărăpănată, dar poziția ei pe dealurile Paddington, în spatele vechiului teatru Piazza i-a lăsat impresia că va putea face un cămin din ea. Iar casa a răsplătit-o, oferindu-i și o sursă de venit. Dăduse peste o încăpere cu mobile rupte în pivnița întunecoasă, unde zărise o masă cu picioare curbate care îi plăcuse. Se afla într-o stare destul de proastă, dar nu a stat pe gânduri, a cumpărat șmirghel și lac și s-a pus pe treabă, readucând-o la viață.

De la Hugh învățase să restaureze mobilă. După ce se întorsese din război și se născuseră și surorile ei mai mici, Nell prinsese obiceiul să se țină după el în zilele libere de la sfârșitul săptămânii. Devenise ucenica lui, deprinzând lucrul cu uneltele, lacurile și vopselurile, descoperind bucuria de a repara un obiect stricat. Dar de atunci trecuse mult timp și uitase. Însă când a văzut masa aceea și-a adus aminte că știa să îndeplinească toate acele operații, că uitase cât de mult îi plăcea să le facă. Dacă n-ar fi fost genul impresionabil, căci aproape că-i venea să plângă când îmbiba lacul în picioarele curbate, adulmecând mirosurile tari...

O ramură veștejită de gardenie de lângă geamantane i-a amintit că uitase să roage pe cineva să-i ude grădina. Vorbise cu fata care locuia în spatele casei să pună lapte pentru pisicile care treceau prin grădină și aranjase cu o femeie să îi ridice corespondența de la magazin, dar uitase cu totul de plante. Asta arăta cât de preocupată fusese, încât să nu se gândească la grădină - mândria și bucuria ei cea mare. Va trebui să o roage pe una din surori, să telefoneze de la aeroport sau de la celălalt capăt al lumii. Ce șoc le va produce! Dar începuseră să se aștepte la așa ceva din partea surorii lor mai mari.

Nici nu-ți venea să crezi că fuseseră atât de apropiate cândva. Ruperea legăturii lor fusese cea mai mare durere produsă de măr-turisirea tatălui lor. Avea unsprezece ani când se născuse prima soră și imediat le-a legat o dragoste profundă. Înainte ca mama să-i spună, știuse că era de datoria ei să aibă grijă de surorile mai mici și să se asigure că nu li se întâmplă nimic rău. Iar răsplata a fost dragostea

lor, dorința lor ca Nell să le ia în brațe când se loveau, strângându-și trupușoarele durdulii la pieptul ei după ce se trezeau din vreun vis urât și se strecurau în patul ei, să doarmă mai departe.

Dar secretul tatei schimbase totul. Cuvintele lui răvășiseră cartea vieții ei, învălmășindu-i paginile care n-au mai putut fi puse la loc, să poată spune aceeași poveste. A descoperit atunci că nu-și mai putea privi surorile fără să fie conștientă că era străină și că nu avea cum să le spună adevărul. Dacă ar fi făcut-o, le-ar fi risipit credința fără de tăgadă. Nell își închipuise că era mai bine să o socotească mai ciudată decât să știe că era străină.

A făcut semn cu mâna taxiului alb cu negru care își făcuse apariția pe stradă. Șoferul i-a luat geamantanul, în timp ce ea s-a așezat pe bancheta din spate.

— Unde mergem, drăguță? a întrebat el, trântind ușa.

— La aeroport.

El a încuviințat din cap și au pornit, strecurându-se prin păienjenişul de străduțe din Paddington.

Taică-său îi făcuse această mărturisire, în șoaptă, când împlinise douăzeci și unu de ani, prăduindu-i sufletul.

— Dar cine sunt eu atunci? a întrebat ea.

— Ești tu însăși, aceeași dintotdeauna. Nellie a mea.

Își dădea seama cât de mult și-ar fi dorit el să fie așa, dar știa, în același timp, că nu va fi cu putință. Viața se zdruncinase din temelii și o scosese din ritmul celorlalți. Persoana care era, sau care credea ea că este, nu exista de fapt. Nell O'Connor nu exista.

— Dar cine sunt, de fapt? l-a întrebat ea din nou, câteva zile mai târziu. Te rog să-mi spui, tati.

— Asta n-am aflat-o niciodată, a răspuns el, clătinând din cap. Nici eu, nici maică-ta n-am știut niciodată. Dar nu ne-a păsat câtuși de puțin.

A încercat și ea să nu-i pese, dar adevărul e că n-a putut. Lucrurile se schimbaseră și nu-l mai putea privi în ochi pe taică-său. Nu că l-ar fi iubit mai puțin, dar dispăruse căldura dintre ei. Dragostea invizibilă și necondiționată pe care o simțise altădată pentru el căpătase o greutate, exista o voce care îi șoptea când îl privea: „Nu ești a lui“. Și oricât i-ar fi repetat, ea nu putea crede că o iubea așa cum spunea, la fel de mult ca pe surorile ei.

— Cum să nu te iubesc? a răspuns când ea i-a pus aceeași întrebare. În ochi i se citeau uimirea și durerea. Și-a scos batista și și-a șters buzele.

— Pe tine te-am avut mai întâi, pe tine te-am iubit de la început.

Dar nu era de ajuns. Simțea că este o înșelătorie, trăise o minciună și nu avea de gând să continue așa.

Și în decursul a câteva luni a început să-și dezmembreze sistematic viața ce i se clădise timp de douăzeci și unu de ani. Și-a părăsit slujba de la agenția de știri a domnului Fitzmonger și s-a angajat ca plasatoare la teatrul Piazza. Și-a strâns lucrurile în două geamantane mici și s-a mutat într-un apartament cu o prietenă a unei prietene. Și a rupt logodna cu Danny. Dar nu imediat, nu a avut curajul să o rupă dintr-odată. A lăsat-o să se destrame, refuzând să-l vadă, de cele mai multe ori, sau purtându-se urât ori de câte ori catadicsea să-l întâlnească. Lașitatea a făcut-o să se urască și mai tare, cu o ură ce îi întârea convingerea că își merita soarta.

I-a trebuit mult să-și revină după despărțirea de Danny. Chipul lui uimit, ochii sinceri și zâmbetul larg... A vrut bineînțeles să știe de ce, dar ea n-a fost în stare să-i spună. Cum să-i explice că femeia pe care o iubea, cu care spera să se însoare, nu mai exista? Cum putea să se aștepte s-o prețuiască, să o mai dorească, aflând că era de pripas? Că propria ei familie o părăsise?

Taxiul a intrat în Albion și a luat-o cu viteză spre est, îndreptându-se spre aeroport.

— Și-ncotro? a întrebat șoferul, prinzându-i privirile în oglinda retrovizoare.

— La Londra.

-- Ai familia acolo?

— Da, răspunse Nell, privind afară prin geamurile pătate ale mașinii. Poate că avea.

Nici lui Lesley nu-i spusese că pleacă. S-a gândit s-o facă, închipuindu-și cum ar ridica receptorul și ar forma numărul fiicei ei – ultimul dintr-un șir nesfârșit ce se-ntindea până în josul paginii –, dar renunța de fiecare dată. După toate probabilitățile, se va fi întors de mult acasă înainte ca Lesley să fi băgat de seamă că fusese plecată.

Nici nu fusese nevoie să se întrebe de ce nu se înțelegea cu Lesley. O începuseră prost și nu putuseră găsi o cale de împăcare. Nașterea fusese un șoc, apariția violentă a celui boț de viață, numai mâini, picioare, gingii și degete fremătătoare...

Stătuse trează noapte de noapte în spitalul american, așteptând să simtă acea dragoste de care vorbea toată lumea. Să simtă că era definitiv și puternic legată de ființa aceea micuță care crescuse în ea. Dar acel simțământ nu s-a ivit. Oricât de mult a încercat și și-a dorit asta, Nell a rămas distantă față de pisicuța sălbatică ce-i suga și-i zgâria sânii, dorind mai mult decât putea ea să-i ofere.

Pe de altă parte, Al era înnebunit. O iubea nespus. Nu părea să fi băgat de seamă că pruncul era o adevărată teroare. Spre deosebire de cei mai mulți bărbați de seama lui, era încântat s-o ia în brațe, să și-o cuibărească la piept și să o plimbe pe străzile largi din Chicago. Uneori Nell îl privea cu un zâmbet absent, cum se topea de dragul fetei. Și-n ochii lui umeziți de iubire își vedea reflectându-se propria-i răceală.

Lesley se născuse cu o tendință spre sălbăcie, dar moartea lui Al în 1961 i-o accentuase. Și când i-a spus vestea, a și văzut cum cresc distanța și oboseala din privirile ei. Și, în următoarele câteva luni, Lesley, care fusese întotdeauna un mister pentru Nell, se retrăsese tot mai mult în coconul ei de obrăznicie adolescentină, convinsă că-și ura mama și că nu dorea să mai aibă de-a face cu ea.

Era de înțeles, desigur, dacă nu chiar acceptabil – avea doar paisprezece ani, o vârstă delicată, și ținuse imens la tatăl ei. Iar mutarea înapoi în Australia nu a îmbunătățit situația, dar asta judeca ea cu mintea de acum. Nell însă nu se mai uita îndărăt. Făcuse ceea ce i se păruse că era bine la vremea aceea: nu era americană, mama lui Al murise cu câțiva ani mai înainte și nu mai aveau pe nimeni. Străine într-o țară străină. Când Lesley a plecat de acasă la șaptesprezece ani, făcând autostopul de-a lungul coastei de est a Australiei și-apoi în jos spre Sydney, Nell a fost bucuroasă că s-a dus. După plecarea ei, și-a imaginat că o să scape de umbra neagră ce-i stătuse pe suflet în ultimii șaptesprezece ani și care-i amintea că era o mamă rea, că fiică-sa nu o putea suferi pe bună dreptate, asta îi era firea, nici nu merita să fi avut copii. Oricât de bună fusese Lil, Nell moștenise tradiția mamelor rele, capabile să își părăsească cu ușurință copiii.

Dar n-a ieșit rău până la urmă. Doisprezece ani mai târziu, Lesley s-a întors acasă și locuia pe Coasta de Aur cu ultimul iubit și cu Cassandra, propria ei fiică. Nell o văzuse pe fată doar de câteva ori. Dumnezeu știe cine îi era tată, iar Nell s-a abținut să întrebe. Oricine ar fi fost, trebuie că avusese ceva bun-simț, căci nepoata ei nu dădea dovadă de sălbăticia mamei sale. Cassandra era un copil al cărui suflet părea îmbătrânit înainte de vreme. Liniștită, răbdătoare, meditativă, devotată lui Lesley – era cu adevărat un copil reușit. Avea o seriozitate profundă, ochi de un albastru închis cu colțurile în jos și o gură frumoasă despre care Nell își închipuia că ar fi putut fi superbă dacă ar fi putut râde vreodată cu o veselie dezlănțuită.

Taxiul negru cu alb s-a oprit în fața intrării Qantas și Nell i-a întins banii șoferului, lăsând deoparte gândurile despre Nell și Cassandra.

Își petrecuse prea mult din viață năpădită de regrete, împotmolită în neadevăruri și nesiguranță. Acum venise momentul răspunsurilor, trebuia să afle cine era. A ieșit din mașină, privind în sus la un avion care zbura zgomotos undeva deasupra capului ei.

– Călătorie plăcută, draguțo! i-a urat șoferul, punându-i geamantanele pe cărucior.

– Așa va fi!

Și chiar așa voia să fie. Se apropia, în fine, de răspunsuri. După o viață întreagă petrecută ca o umbră, devenea acum o persoană în carne și oase.

*

Dezlegarea fusese micul geamantan alb, sau mai degrabă conținutul lui. Cartea de basme publicată la Londra în 1913, cu imaginea de pe copertă. Nell a recunoscut imediat chipul povestitoarei. Din adâncul minții au țâșnit nume, înainte ca memoria să le fi înregistrat, nume care crezuse că veneau dintr-un joc al copilăriei. Doamna. Autoarea. Aflase acum nu numai că era o persoană adevărată, dar și că avea un nume. Eliza Makepeace.

Primul gând a fost, firește, că această Eliza Makepeace era mama ei. Când se interesase la bibliotecă, așteptase cu pumnii strânși de emoție, sperând că bibliotecara va descoperi că Eliza Makepeace pierduse un copil și-și petrecuse restul vieții căutându-l. Dar aceasta ar fi fost, desigur,

o explicație prea simplă. Bibliotecara n-a găsit prea multe despre Eliza, dar suficient cât să afle că autoarea cu acest nume nu avusese copii.

Nici în listele de pasageri nu a găsit mai multe lămuriri. Nell verificase toate vapoarele care sosiseră de la Londra la Maryborough la sfârșitul anului 1913, dar numele Elizei Makepeace nu apărea nicăieri. Era posibil ca Eliza să-și fi semnat scrierile cu un pseudonim și să își fi cumpărat biletul de călătorie cu numele ei adevărat sau cu unul inventat, dar Hugh nu îi spusese cu ce vapor sosise, așa că era imposibil să mai reducă din ipoteze.

Totuși, Nell nu se lăsa bătută. Eliza Makepeace era un personaj important, sigur că jucase un rol în trecutul ei. Chiar și-o amintea pe Eliza. Nu foarte clar, dar amintirile vechi, îndelung reprimite erau limpezi. Se aflau pe un vapor. Așteptau. Se ascundeau, se jucau. Și începea să-și amintească și alte lucruri. De parcă amintindu-și-o pe Autoare ar fi ridicat un fel de capac, de sub care au început să țâșnească amintiri fragmentare: un labirint, o bătrână care o înspăimânta, o călătorie lungă peste ape. Era convinsă că se va regăsi cu ajutorul Elizei, iar ca să o găsească pe Eliza trebuia să se ducă la Londra.

Îi mulțumea lui Dumnezeu că avusese banii necesari pentru călătorie. De fapt, tatălui ei trebuia să-i mulțumească, mai mult decât lui Dumnezeu. Pe lângă cartea de basme, peria de păr și o rochiță de fetiță, Nell a mai găsit în geamantan o scrisoare de la Hugh, legată împreună cu o fotografie și cu un cec. Nu era o avere, căci el nu fusese bogat, dar era îndeajuns cât să însemne ceva. În scrisoare îi spunea că a vrut să-i lase ei ceva în plus, fără știința celorlalte fete. Pe ele le ajutase cu bani cât trăise, dar Nell refuzase întotdeauna să fie ajutată. Acum nu va mai avea cum să refuze.

Apoi îi spunea cât regretă, că spera că într-o zi îl va putea ierta, deși el nu se putuse ierta niciodată. Poate că s-ar bucura să știe că nu putuse scăpa niciodată de această vinovăție care îi schilodise viața. Își petrecuse restul zilelor regretând că îi spusese și gândindu-se că, dacă ar fi fost mai viteaz, și-ar fi dorit să nu o fi păstrat. Dar ca să-și dorească asta ar fi însemnat să își fi dorit să nu o fi avut pe Nell alături, așa că preferase să o păstreze decât să renunțe la ea.

Fotografia o mai văzuse, dar nu de prea multe ori. Era alb-negru, mai bine spus maroniu cu alb, făcută cu zeci de ani în urmă. Hugh, Lil

și Nell, înainte de apariția fetelor, care umpluseră casa de râsete, strigăte și chicoteli de fetițe. Era o fotografie dintr-aceea de studio, în care cei din ramă par un pic speriați. De parcă ar fi fost smulși din viața reală, reduși la forme miniaturale și așezați într-o casă de păpuși plină de decoruri necunoscute. Uitându-se la ea, Nell avea senzația că-și amintea când fusese făcută. Nu-și aducea aminte prea multe din copilărie, dar nu uitase cu siguranță cât de mult îi displicuse studioul, cu mirosul lui înțepător de substanțe necesare dezvoltării. A lăsat fotografia deoparte și a luat din nou scrisoarea tatălui ei. Ori de câte ori o citea, nu contenea să se uimească de cuvintele alese: vinovăție. Voise să spună că se simțea vinovat că-i dăduse viața peste cap cu mărturisirea lui, și totuși cuvintele sunau ciudat. Poate că îi părea rău, regreta, dar să se simtă vinovat? Ce alegere ciudată! Căci oricât de mult și-ar fi dorit să nu se fi întâmplat, indiferent că după aceea îi fusese imposibil să-și continue viața pe care o știa falsă, niciodată nu-și socotise părinții vinovați. La urma urmei, ei făcuseră doar ceea ce crezuseră că era mai bine. Îi oferiseră un cămin și dragostea lor, atunci când îi lipsiseră. Iar dacă tatăl ei se considera vinovat, imaginându-și că ea l-ar fi putut considera la fel, era foarte descumpănitor, dar acum era prea târziu să-l mai întrebe ce voise să spună cu asta.

9

Maryborough, 1914

Nell se afla la ei de șase luni, când au primit o scrisoare la biroul portuar. Cineva din Londra căuta o fetiță de patru ani. Părul: roșu, ochii: albaștri. Dispăruse de mai bine de opt luni și omul – Henry Mansell, după cum scria în scrisoare – credea că fusese imbarcată pe un vapor, care se îndreptase, probabil, spre Australia. Iar el o căuta în numele clienților săi, familia copilei.

Așezat la biroul său, Hugh își simți genunchii încleștându-se și mușchii topindu-se cu totul. Era clipa de care îi fusese groază și despre care fusese convins că se va ivi. Căci, în ciuda convingerii lui Lil, copiii, mai ales cei de felul lui Nell, nu dispăreau așa, fără ca nimeni

să se îngrijoreze. Rămase ținut pe scaun, respirând adânc și privi iute spre fereastră. Brusc se simți descoperit, de parcă ar fi fost urmărit de un dușman nevăzut.

Își trecu mâna peste față și și-o lăsă apoi pe gât. Ce Dumnezeu ar fi trebuit să facă? Colegii lui trebuiau să sosească dintr-o clipă într-alta la slujbă și aveau să vadă scrisoarea. Și, chiar dacă fusese singur când o găsisse pe Nell așteptând pe chei, aceasta nu i-ar fi ținut mult timp la adăpost. S-ar fi dus vorba în oraș, așa cum se întâmplă mereu, și imediat cineva avea să facă legătura, dându-și seama că fetița care locuia la familia O'Connor din Queen Street, aceea care vorbea atât de neobișnuit, semăna destul de mult cu micuța englezoaică pierdută.

Cu siguranță că nu putea să riște ca scrisoarea să fie citită de altcineva. Hugh băgă de seamă că-i tremurau mâinile. Împături tacticos o dată scrisoarea, apoi încă o dată și o băgă în buzunarul de la piept. Pentru moment rezolvase problema.

Apoi se așază. Se simțea deja mult mai bine. Avea nevoie doar de timp să se gândească cum să o convingă pe Lil că venise timpul să o dea pe Nell înapoi. Dar ei se hotărâseră deja să plece la Brisbane. Lil îl anunțase pe proprietar că se vor muta și începuse să împacheteze, spunând peste tot în oraș că Hugh găsisse o slujbă la Brisbane, pe care ar fi fost proști să o refuze.

Dar planurile pot fi amânate, vor fi nevoiți să o facă. Căci acum știau că o căuta cineva pe Nell și asta cu siguranță schimba lucrurile.

Știa prea bine ce o să spună Lil: că Henry Mansell și oameniiăștia care o pierduseră pe Nell nu o meritau. O să îl roage, o să-l implore, o să insiste că nu e cu putință să o dea pe Nell unor oameni care s-au dovedit atât de nesimțitori. Iar Hugh va trebui să o facă să înțeleagă că nu aveau de ales, că Nell nu le aparținea și nici nu fusese vreodată a lor, că era copilul altora. Nici măcar nu mai era Nell, numele ei adevărat pornise acum în căutarea ei.

În după-amiaza aceea, Hugh s-a oprit o clipă pe treptele casei să-și adune gândurile. Trăgând adânc în piept fumul acrișor ce ieșea pe coș și care mirosea plăcut pentru că provenea din focul ce-i încălzea căminul, se simți ținut de o forță nevăzută. Avea senzația că se afla în dreptul unui prag pe care, dacă îl va trece, întreaga viață i se va schimba.

Trase aer în piept, deschise ușa și își văzu cele două fete întorcându-și fețele către el. Stăteau lângă foc, Nell în poala lui Lil, care-i pieptăna părul roșu și lung atârând în șuvițe ude.

— Tati! a strigat Nell și emoția i-a îmbujorat și mai tare fețișoara.

Lil i-a zâmbit peste capul micuței, cu zâmbetul acela cu care reușise întotdeauna să-l subjuge, de când îi apăruse dinainte prima dată, pe când râsucea odgoanele la atelierul de reparat ambarcațiuni al tatălui ei. Când văzuse el ultima dată acest zâmbet? Înainte de pierderea copiilor, își aducea bine aminte. Pruncii lor care refuzau să se nască.

Hugh i-a zâmbit și el, a lăsat jos servieta, atingându-și buzunarul în care scrisoarea îl frigea și-a simțit hârtia netedă între degete. S-a îndreptat către soba pe care aburea oala cea mare.

— Ce grozav miroase mâncarea asta!

Ce păcătoasă răcăială simțea în gât!

— Supa grozavă a maică-mii! spuse Lil, descâlcind șuvițele lui Nell. Te-ncearcă vreo răceală?

— Da' de ce?

— Să-ți fac niște lămâie cu zeamă de ovăz.

— Mă răcăie nițel, nu merită să-ți faci griji.

— Griji? Pentru tine... spuse ea șăgalnic, zâmbindu-i din nou, mângâindu-i umerii lui Nell. Gata, micuțo! Mami trebuie să se ducă să vadă de mâncare. Stai aici cuminte până ți se usucă părul. Doar nu vrei să răcești și tu ca tati.

Și-n timp ce rostea aceste vorbe se-ntoarse către Hugh cu ochii inundați de fericire, încât acesta trebui să-și întoarcă fața în altă parte, cu inima grea.

*

În timpul cinei, simți scrisoarea grea în buzunar, atrăgându-i mâna precum un magnet. Nu putea pune cuțitul jos, fără să-și strecoare degetele pe sub haină, să-i simtă hârtia netedă, condamnarea la moarte a fericirii lor. Scrisoarea de la cineva care cunoștea familia lui Nell. Sau cel puțin așa pretindea.

Hugh și-a îndreptat brusc spatele, minunându-se cum de luase de bune pretențiile acestui străin. S-a mai gândit încă o dată la conținutul scrisorii, smulgându-și cuvintele din memorie și scrutându-le în

căutarea unei motivații. Se simți imediat cuprins de o ușurare binefăcătoare. Absolut nimic din acea scrisoare nu dovedea că ceea ce spunea acum era adevărat. Erau destui ciudați pe lumea asta care se ocupau cu tot felul de matrapazlăcuri. Auzise el că exista o adevărată piață de copii, în unele țări, negustorii de sclavi albi umblau după fete pe care să le vândă.

Era de-a dreptul ridicol. Chiar dacă se agăța cu disperare de o astfel de posibilitate, știa prea bine că era puțin probabil să fie așa.

— Hughie?

Ridică iute privirile. Lil se uita la el cu o privire stranie.

— Erai dus departe, îi spuse ea punându-i o palmă caldă pe frunte. Sper că n-ai febră!

— N-am nimic, i-a tăiat-o el mai dur decât intenționase. Sunt bine, scumpo!

— Cum spuneam, continuă Lil, strângându-și buzele, am de gând s-o duc pe această micuță domnișoară în pat. A avut o zi plină tot zburdând pe afară.

Ca la comandă, Nell a slobozit un câscat prelung.

— Noapte bună, tati! a spus ea mulțumită, după ce a terminat de câscat și s-a azvârlit în brațele lui, cuibărindu-se ca un pisoi călduț și încolăcindu-și brațele după gâtul lui. Ca niciodată până atunci, Hugh își simți asprimea pielii și a favoriților. Îi cuprinse și el cu brațele spatele arcuit ca de pășărică și închise ochii.

— Noapte bună, Nellie, scumpo! îi șopti el în păr.

Le privi cum dispar în camera de alături. Erau familia lui. Căci într-un fel greu de explicat, copilul ăsta, Nellie a lor, cu codițele ei lungi, le adusese tihnă și le întărise legătura. Deveniseră o familie acum, o che-zășie de nezdruncat, trei, nu doar două suflete care hotărâseră să-și unească sortile.

Și acum, tocmai el să distrugă toate astea...

Un zgomot din hol îl făcu să-și ridice privirile. Încadrată de ornamentele din lemn ale ușii, Lil îl privea în tăcere. Printr-un joc al luminii, reflexele roșietice ale părului ei întunecat i se oglindeau strălucind în ochii adânci ca niște semilune negre, pe sub genele lungi. Un fir nevăzut părea că-i trage colțul buzelor, potrivindu-i gura într-un fel

de zâmbet care trăda o emoție prea puternică pentru a fi explicată în cuvinte.

Hugh se strădui să-i zâmbească și el, iar degetele îi alunecară din nou pe suprafața netedă a scrisorii. Buzele i se deschiseră cu un zgomot ușor, încărcate de greutatea cuvintelor pe care nu voia să le rostească, dar pe care nu era sigur că le poate opri.

Lil veni lângă el. Atingerea degetelor ei pe încheietura mâinii îi producea fierbințeli pe ceafă, mâna ei caldă îi mângâia obrazul.

— Haide, vino și tu la culcare!

S-au mai auzit vreodată cuvinte mai ademenitoare ca acestea? Din vocea ei răzbătea o promisiune care îl făcu să se hotărască pe loc.

Și-a strecurat mâna într-a ei, apucând-o strâns și-a urmat-o în dormitor.

Trecând pe lângă cămin, azvârli scrisoarea în foc. Cuprinsă de flăcări, aceasta a sfârșit, zvârcolindu-se ca un reproș, cât a putut vedea cu coada ochiului. Dar nu s-a oprit, a continuat să meargă fără să se uite înapoi.

10

Brisbane, 2005

Cu mult înainte de a fi un centru de antichități, fusese un teatru. Teatrul Plaza, marele experiment al anilor '30. Absolut obișnuit pe dinafară – o cutie uriașă albă înfiptă în coasta dealului Paddington, era cu totul deosebit la interior. Tavanul boltit, de un albastru închis ca bolta cerească în miez de noapte, cu nori sculptați, fusese luminat inițial în așa fel încât să creeze iluzia luminii selenare, în timp ce sute de beculețe sclikeau asemenea stelelor. Zeci de ani a desfășurat o activitate intensă, pe vremea când tramvaiele mergeau zdrăngănind pe străzile terasate și pe lângă grădinile chinezești care împânzeau văile, și, deși supraviețuise multor calamități precum focul și năvala apelor, treptat a căzut victimă televiziunii din anii '60.

Magazinul lui Nell și al Cassandrei se afla chiar sub arcul avan-scenei, în stânga scenei. O învâlmășeală de rafturi încărcate cu o puzderie de mărunțișuri vechi și frumoase, de toate felurile, cărți uzate și un amestec de *memorabilia*. Ceilalți negustori de antichități

începuseră să-i zică în glumă „Peștera lui Aladin“ și așa i-a rămas numele, înscris acum cu litere aurii pe o firmă mică de lemn.

Așezată pe un taburet cu trei picioare, undeva în labirintul de rafturi, Cassandra abia reușea să se concentreze. Venise acolo pentru prima dată după moartea lui Nell și i se părea ciudat să se afle singură printre comorile adunate de ele două împreună. Ce ciudat ca marfa să se mai afle încă acolo, acum că Nell nu mai era. Ca o trădare din partea ei. Linguri pe care Nell le lustruise, etichete cu scrisul ei indescifrabil ca o pânză de păianjen, cărți, o mulțime de cărți. Ele erau pasiunea lui Nell, fiecare anticar are o slăbiciune. Îi plăceau mai ales cărțile scrise la finele secolului al nouăsprezecelea, de la sfârșitul epocii victoriene, cu texte frumos tipărite și ilustrații în alb-negru. Iar dacă vreo carte purta și o dedicație, era cu atât mai valoroasă pentru ea. O rememorare a trecutului ei, o amintire a mâinilor prin care trecuse până a ajuns la ea.

—'Neața!

Cassandra și-a ridicat privirea și l-a văzut pe Ben întinzându-i o ceașcă de cafea.

— Sortezi marfa?

Și-a dat câteva șuvițe de păr din dreptul ochilor și a luat cafeaua.

— Le mut de colo-colo ca apoi să le pun la loc, de cele mai multe ori. Ben sorbi din cafeaua lui, privind-o pe deasupra ceștii.

— Am ceva să-ți dau, a spus, vârându-și mâna pe sub vesta împletită din lână și scoțând o hârtie împăturită din buzunarul cămășii.

Cassandra o despături și-i netezi încrețiturile. Era o coală A4, cu imaginea unei case fotocopiată în alb-negru. O căsuță de țară, mai degrabă, din piatră, după câte își putea da seama, cu niște pete pe pereți ce puteau fi de fapt plante agățătoare, cu acoperiș de țiglă și un coș de piatră pe culme, cu două olane așezate într-un echilibru precar.

Și-a dat seama imediat ce era, nici n-a mai fost nevoie să întrebe.

— Am scotocit nițel, nu m-am putut abține. Fiică-mea de la Londra a reușit să dea de cineva din Cornwall și mi-a trimis poza asta pe e-mail.

Deci așa arăta... secretul cel mare al lui Nell. Casa pe care o cumpărase dintr-un moft, fără să spună nimănui nimic în tot acest timp. Ce efect ciudat avea poza! Cassandra lăsase câteva zile testamentul pe masa din bucătărie, privindu-l de fiecare dată când trecea pe lângă el, neputându-și lua gândul de la el, dar acum, că vedea și imaginea, simțea

pentru prima dată că era de-adevăratelea. Acum totul se limpezea: Nell, care se dusese pe lumea cealaltă fără să știe cine era de fapt, cumpăraseră o casă în Anglia și i-o lăsaseră Cassandrei, crezând că ea va înțelege de ce făcuse asta.

— Lui Ruby îi place să scotocească și să descopere tot felul de lucruri, așa că am pus-o să caute câte ceva despre foștii proprietari, gândindu-mă că, dacă am ști de la cine a cumpărat bunica ta casa, poate ne-am lămurii și de ce a cumpărat-o.

Ben a scos din buzunar un carnetel cu spirală și și-a potrivit ochelarii ca să poată citi mai bine.

— Îți spun ceva numele Richard și Julia Bennett?

Cassandra a dat din cap că nu, cu ochii la fotografie.

— Din câte a aflat Ruby, Nell a cumpărat casa de la domnul și doamna Bennett, care au cumpărat-o, la rândul lor, în 1971. Tot atunci au luat și conacul din apropiere și l-au transformat în hotel.

O privi iar întrebător, dar ea scutură din nou din cap.

— Ești sigură?

— N-am auzit niciodată de ei.

— Ei! exclamă Ben, ai cărui umeri se gârboviră brusc a dezamăgire. Asta e! spuse, închizându-și carnetelul și sprijinindu-se de raftul cel mai apropiat. Cam atât am putut descoperi. Nu-i mare lucru, după cum bag de seamă, continuă el, scărpinându-se în barbă. Tipic pentru Nell! Să lase în urmă așa un mister! Ce chestie încurcată... O casă în Anglia, nu?

— Mulțumesc pentru fotografie, a răspuns Cassandra zâmbind, și mulțumește-i fiicei tale din partea mea.

— Asta o să faci tu singură, când o să treci de partea ailaltă a bălții! a spus el, luându-și ceașca și uitându-se să vadă dacă era goală. Când crezi că ai să te duci?

— Adică să mă duc eu în Anglia? s-a mirat Cassandra.

— E bună o fotografie, dar nu e același lucru ca atunci când vezi locul cu ochii tăi, nu?

— Crezi că ar trebui să mă duc în Anglia?

— De ce nu? Suntem în secolul douăzeci și unu, te poți duce și înapoi într-o săptămână și-ai să-ți faci o idee mult mai bună despre ce poți face cu casa.

Cu testamentul aruncat pe masa din bucătărie, Cassandra fusese atât de absorbită de ideea casei lui Nell, încât nu se gândise nici o clipă la chestiuni practice: exista o casă în Anglia, care era a ei. S-a înclinat către podeaua urâtă de lemn, apoi și-a ridicat ochii, uitându-se prin breton la Ben.

— Cred că ar trebui s-o vând.

— Nu poți lua o astfel de hotărâre fără să calci pe acolo.

Ben a azvârlit ceașca de carton în coșul de gunoi plin cu vârf aflat lângă masa din lemn de cedru.

— N-ar strica să arunci mai întâi o privire, ce zici? Sunt sigur că Nell a ținut foarte mult la ea, dacă n-a dat-o atâta timp.

Cassandra a căzut pe gânduri. Să plece în Anglia, singură, cu avionul, așa, pe nepusă masă!

— Și magazinul...

— Ei, o să aibă grijă de vânzări personalul centrului și, oricum, sunt și eu pe aici. Iar marfă este pentru câteva zeci de ani, spuse el, arătând rafturile încărcate. De ce nu te-ai duce, Cass? Întrebă el cu blândețe. Nu-ți strică să ieși un pic de aici. Ruby are un apartament cât o cutie de pantofi în Kensington, lucrează la muzeul Victoria și Albert. O să te ducă peste tot, o să aibă grijă de tine.

Să aibă grijă de ea: lumea se oferea mereu să aibă grijă de ea. Cândva, în altă viață, fusese o persoană adultă, cu propriile responsabilități, avusese ea grijă de alții.

— Și ce ai de pierdut?

Nimic, nu avea nimic și pe nimeni de pierdut. Brusc începu să o obosească această discuție. Cu greu reuși să schițeze un zâmbet și să spună împăciuitoare:

— Am să mă mai gândesc.

— Așa mai zic și eu! spuse el, bătând-o pe umăr, gata să plece. A, era să uit! Am mai descoperit ceva interesant. Nu lămurește cu nimic povestea cu casa lui Nell, dar e oricum o coincidență ciudată... Tu, cu pregătirea ta artistică și cu toate desenele alea pe care le făceai...

Cassandra rămase uluită să audă cum ani întregi din viața ei, pasiunea ei cea mare putea fi pomenită atât de firesc și definitiv la trecut, dar reuși să-și mențină zâmbetul palid.

— Domeniul pe care se află casa lui Nell a aparținut familiei Mountrachet.

Numele nu-i spunea nimic Cassandrei, care clătină din cap.

— Iar fiica lor, Rose, s-a căsătorit cu un anume Nathaniel Walker, a continuat el ridicând o sprânceană.

Cassandra s-a încruntat.

— Artistul... american?

— Da, cu el! Făcea mai ales portrete, din alea... știi tu, doamna cutare cu cei șase cățeluși favoriți. După cum spune fiică-mea, a făcut și un portret al regelui Edward în 1910, chiar înainte de a muri. A fost apogeul carierei lui, aş zice eu, dar Ruby nu părea prea convinsă. Zicea că portretele lui nu erau grozave, cam lipsite de viață.

— A trecut ceva timp de când eu nu am mai...

— Ei îi plac mai mult desenele lui. Dar așa e Ruby, trebuie să gândească altfel decât toată lumea.

— Desene?

— Da, ilustrații, desene în alb-negru, în reviste.

— A, *Labirintul și vulpea*...

Ben a ridicat din umeri și a clătinat din cap.

— Vai, Ben, erau, adică sunt... incredibile, uimitor de detaliate!

Trecuse atâta timp de când nu se mai gândise la istoria artei; și se mira și ea cât de posesivă putea fi.

— Când i-am pomenit de el, a sărit și ea în sus. Zicea că au câteva ilustrații de-ale lui în ultima expoziție de la Victoria și Albert. Sunt foarte rare, de bună seamă.

— Nici n-a făcut multe, a spus Cassandra, amintindu-și acum. Cred că a fost prea ocupat cu portretele, ilustrațiile erau mai mult o pasiune. Oricum, cele pe care le-a făcut au fost foarte prețuite. Dar, a tresărit ea, cred că avem una într-o carte de-a lui Nell.

S-a urcat pe o ladă de lapte răsturnată și și-a trecut degetul arătător peste cotoarele cărților de pe ultimul raft, oprindu-se doar în dreptul uneia roșii, cu litere aurii șterse.

O deschise, cocoțată cum era pe ladă, și răsfoi planșele colorate.

— Uite-o, am găsit-o! E *Plângerea vulpii*, a continuat ea, dându-se jos, fără să-și ia ochii din carte.

Ben a venit lângă ea, și-a potrivit din nou ochelarii, trăgându-se mai la lumină.

— Cam complicat, nu? Nu prea e pe gustul meu, dar dacă tu zici că asta e arta... Îmi dau seama ce-ți place la ea.

— E frumos și oarecum trist.

— Trist? se miră el, uitându-se mai de aproape.

— Da, plin de melancolie, de suferință. Nu știu să-ți explic mai mult, e ceva pe chipul vulpii, parcă tânjește după ceva. Nu pot să-ți explic!

Ben i-a strâns ușor brațul, șoptindu-i că îi va aduce un sendviș la prânz și a dispărut, târându-și picioarele către magazinul lui unde un cumpărător zăngănea cristalele unui candelabru de Waterford.

Cassandra a rămas cu ochii la desen, minunându-se cum de era atât de convinsă că vulpea era tristă. Era desigur îndemânarea artistului, capacitatea de a evoca atât de clar niște emoții atât de complexe, prin trasarea unor linii negre și subțiri...

Brusc își strânse buzele. Desenul îi amintea de ziua când găsisese cartea de basme, atunci când pierdea vremea în pivnița casei lui Nell, în timp ce deasupra mama ei se pregătea s-o părăsească. Gândindu-se acum, își dădea seama că de la cartea aceea i se trăgea dragostea pentru artă. Deschisese coperta și se cufundase în ilustrațiile minunate, înspăimântătoare, magice. Și se întreba cum ar fi să poți scăpa de limitările rigide ale cuvintelor și să poți comunica în schimb printr-un limbaj atât de fluid.

Și pentru o vreme, pe măsură ce a mai crescut, aflate: magica atracție a penelului, minunata senzație de a pierde noțiunea timpului în timp ce se afla în fața șevaletului. Dragostea pentru artă a făcut-o să studieze la Melbourne, să se mărite cu Nicholas, ducând apoi la toate cele ce au urmat. Și când te gândești că viața ei ar fi putut avea un cu totul alt curs, dacă nu ar fi dat peste geamantânașul acela și dacă nu s-ar fi lăsat împinsă de curiozitate să îl deschidă și să se uite înăuntru.

Cassandra tresări. De ce nu i-a venit mai devreme în minte? Dintr-odată i s-a luminat mintea, știa exact ce avea de făcut și unde trebuia să caute. Era un singur loc unde ar fi putut descoperi indiciile necesare legate de originea misterioasă a lui Nell.

I-a trecut prin cap că Nell ar fi putut arunca geamantănașul, dar a îndepărtat iute gândul. Bunica ei era anticar, colecționar, un fel de coțofană a speciei umane. Ar fi fost ceva ieșit din comun să fi distrus sau aruncat ceva atât de vechi și de prețios.

Și mai ales, dacă ceea ce spuneau mătușile era adevărat, atunci geamantănașul nu era un simplu obiect istoric, era o ancoră, era tot ceea ce o lega pe Nell de trecutul ei. Cassandra cunoștea prea bine însemnătatea ancorelor, știa prea bine ce se întâmplă când ți se taie odgonul cu care viața îți este legată de acea ancoră. Ea își pierduse ancora de două ori în viață. Prima dată, atunci când avea zece ani și Lesley o părăsise, și a doua oară, ca tânără femeie (chiar au trecut zece ani de atunci?), când viața i s-a schimbat într-o clipită și a ajuns din nou să plutească în derivă.

Iar mai târziu, când s-a mai gândit la aceste momente, Cassandra și-a dat seama că geamantănașul i-a ieșit în cale așa cum se întâmplase și prima dată.

După o noapte întreagă de scotocit prin camerele înțesate ale casei lui Nell, lăsându-se furată, fără voie, de amintirile stârnite de un lucru sau altul, Cassandra s-a simțit incredibil de obosită. Nu fizic, ci mental. O ajunsese osteneala ultimelor zile. O copleșise iute și profund, ca istovirea din povești, ca dorința magică de a te lăsa pradă somnului.

Și în loc să se mai ducă sus în camera ei, s-a vârat sub plapuma lui Nell, așa îmbrăcată cum era, și s-a cufundat în pernele de puf, lăsându-se învăluită de mirosul atât de cunoscut: un amestec de pudră de talc cu lavandă, soluție de lustruit argintul, fulgi de săpun Palmolive, era ca și cum și-ar fi sprijinit capul pe pieptul lui Nell.

A dormit buștean, fără vise. Iar a doua zi dimineată, când s-a trezit, avea senzația că dormise mult mai mult decât o singură noapte.

Soarele pătrundea în cameră prin crăpătura dintre draperii, asemenea razei unui far, și ea urmărea, din pat, firele de praf plutind în lumină. Ar fi putut întinde mâna să le prindă cu vârful degetelor, dar nu s-a clintit. În schimb și-a purtat privirea de-a lungul razei, să vadă unde se duce. Până sus deasupra șifonierului, unde ușile stăteau întredeschise, lăsând să se vadă, sub o învălmășeală de pungii de plastic cu îmbrăcăminte de dus la St. Vinnie's, un geamantănaș vechi, alb.

*Oceanul Indian, nouă sute de mile dincolo de
Capul Bunei Speranțe, 1913*

A durat foarte mult până să ajungă în America. În poveștile lui, tati îi spusese că era mai departe decât Arabia și fetița știa că îi trebuie o sută de zile ca să ajungi acolo. Dar ea pierduse șirul zilelor, oricum trecuse ceva timp de când se urcase pe vapor. Destul cât să se obișnuiască cu senzația că totul se mișcă mereu. Adică, după cum se spunea, să capete deprinderea de a merge pe puntea ce se clătina încontinuu, despre care aflase din povestea lui Moby Dick.

Gândul la Moby Dick o întrista. Îi amintea de tatăl ei, de poveștile pe care i le citea despre balena uriașă și despre desenele pe care i le arăta în studioul lui, înfățișând oceane întunecate și vapoare uriașe. Se numeau ilustrații, așa îi spusese, și ei îi plăcea lungimea cuvântului pe care îl tot repeta în gând. Iar într-o bună zi aveau să fie puse într-o carte, într-o carte adevărată, pe care o s-o citească mulți copii. Căci asta făcea tatăl ei, pune desene în cărți de povești. Sau asta făcuse cel puțin o dată. Mai făcea și tablouri cu chipurile oamenilor, dar fetiței nu-i plăceau ochii aceia care te urmăreau ori de câte ori te mișcai prin cameră!

Buza de sus începuse să îi tremure, așa cum se întâmpla de fiecare dată când se gândea la mămica și tatăl ei. O mușcă adânc. La început plânsese mult. Nu se putuse stăpâni, îi era dor de părinții ei. Dar apoi n-a mai plâns atât de mult și, oricum, nu în fața celorlalți copii. Ar fi crezut că era prea mică să se joace cu ea și-atunci ce s-ar fi făcut? Și oricum avea să reîntâlnească foarte repede cu mămica și tatăl ei. O vor aștepta când va ajunge vaporul în America. O să fie oare și Autoarea acolo?

Fetița s-a încruntat. În tot timpul cât s-a deprins să umble pe puntea mișcătoare, Autoarea nu s-a mai întors. Asta o nedumerea, căci Autoarea o dăscălise îndelung cum trebuiau să stea mereu împreună, să nu se despartă cu nici un preț. Poate că se ascundea, poate că făcea parte din joc. Nu mai știa nici ea.

Era mulțumită însă că dăduse peste Will și Sally pe punte chiar în prima dimineață, altfel n-ar fi știut unde să-și găsească culcuș și de

mâncare. Will, Sally și frații lor – erau atât de mulți, încât fetei i-a fost greu să-i țină minte pe toți – erau mari meșteri la găsitul mâncării. I-au arătat tot felul de locuri unde se găsea o porție în plus de pastramă de vacă. (Ei nu prea i-a plăcut gustul, băiețelul a râs și i-a spus că poate n-o fi mâncarea cu care era ea obișnuită, dar mergea pentru niște amărâți ca ei.) De cele mai multe ori se purtau frumos cu ea. S-au supărat doar când n-a vrut să le spună cum o chema. Fetița știa să se joace, să urmeze regulile jocurilor, iar Autoarea îi spusese că aceasta era regula cea mai importantă.

Familia lui Will dormea în niște paturi suprapuse pe puntea de jos, la un loc cu alți bărbați, femei și copii – atâta lume cât nu văzuse ea vreodată adunată la un loc. Aveau și o mamă căreia îi spuneau „maică“. Dar nu semăna cu mămica fetei, nu avea chipul ei frumos și părul negru și lung pe care Popy i-l strângea într-un coc în fiecare dimineață. Maica arăta mai degrabă ca femeile acelea pe care le vedea din fuga trăsurii prin sat, cu fustele zdrențuite și pantofii scâlțiați, cu mâinile aspre ca mănușile cele vechi ale grădinarului Davies.

Când Will a dus-o jos prima dată, maica stătea pe unul dintre paturi și alăpta un prunc, în timp ce altul îi plângea în poală.

– Asta cine mai e? a întrebat ea.

– Nu vrea să zică. Cică așteaptă pe cineva și că tre' să se-ascundă.

– Să se-ascundă, ai? a întrebat femeia făcându-i semn să se apropie. De ce să te-ascunzi, copilă?

Dar fetița n-a vrut să răspundă, a scuturat doar din cap.

– Unde sunt ai tăi?

– Nu cred s-aibă pe cineva, a sărit Will. N-am văzut-o cu nimeni. Stătea pitită când am dat peste ea.

– Așa e, copilă? Ești singură?

Fetița s-a gândit că era mai bine să pretindă că era, decât să vorbească de Autoare, așa că a încuviințat din cap.

– Vai, vai! Așa de mititică și lăsată singură să umble pe mare! s-a mirat femeia, clătinând din cap și legănând pruncul care scâncea. Și ăla e geamantanul tău? Ia adă-l la maica să se uite la el!

Fetița o privi cum desface încuietorile și ridică apoi capacul, dând deoparte cartea de basme și rochița cea nouă și descoperind un plic. Vârî un deget pe sub sigiliu și îl desfăcu, scoțând de acolo un teanc de hârtii.

— Bani! exclamă Will, cu ochii bulbucăți. Ce să facem cu ea, maică? Să-i spunem paznicului?

Femeia a îndesat bancnotele la loc în plic, l-a împăturit și l-a vârât în sân.

— N-are nici un rost să spunem nimănui de pe punte. N-avem de ce. O să stea cu noi până ajungem pe partea ailaltă a lumii și o să vedem acolo cine o așteaptă. Și-o să vedem cum o să ne răsplătească pentru strădania noastră, a spus ea zâmbind larg, dând la iveală o gură știrbă.

Fetița era bucuroasă că nu avea mult de-a face cu maica, veșnic ocupată cu pruncii, unul sau altul mereu agățați la sânul ei. Will zicea că sug, deși fetița nu mai auzise de așa ceva, sau nu la oameni, cel puțin. Văzuse într-adevăr pui de animale sugând la moșie. Iar pruncii ăștia erau ca doi purceluși, care nu făceau altceva decât să scâncească, să mănânce și să se îngrășe. Și-n timp ce maica era ocupată cu ei, ceilalți copii își purtau singuri de grijă. Erau, obișnuiți oricum, căci, după cum îi povestise Will, și acasă făceau la fel. Veneau dintr-un loc ce se numea Bolton și, când mama lor nu avea pruncii să vadă de ei, muncea toată ziua într-o fabrică de bumbac. De aia tușea așa. Fetița înțelegea cum era asta, și mama ei era bolnavă, deși nu tușea așa ca maica.

Seara mergeau într-un loc de unde puteau asculta muzica ce se auzea de deasupra și sunetul pașilor care dansau pe podelele lustruite. Chiar asta făceau acum, ascultând ascunși într-un ungher întunecat. La început, fetița a vrut să se ducă să vadă, dar ceilalți copii au râs de ea și i-au spus că puntea de sus nu era pentru cei de teapa lor. Că lor nu le era permis decât ungherul ăsta de la capătul scării marinarilor, locul cel mai apropiat de puntea bogătanilor.

Fetița căzuse pe gânduri, nu mai auzise de astfel de reguli până atunci. Acasă i se permitea să se ducă oriunde poftea, cu o singură excepție. Unicul loc unde i se interzicea să meargă era labirintul care ducea la căscioara Autoarei. Dar asta nu era același lucru și-i venea greu să înțeleagă ce voia să spună băiatul. Cum adică „de teapa lor“? Copii? Poate că pe puntea de sus nu aveau voie să meargă copiii!

Oricum, nici n-ar fi vrut să meargă acolo în seara aceea, se simțea istovită de vreo câteva zile. Un soi de sfârșeală care-i făcea picioarele să-i atârne ca butucii și prelungea lungimea scărilor. Se simțea și amețită, avea răsuflarea fierbinte.

— Haideți, strigă Will plictisindu-se de muzică, haideți să ne uităm după pământ!

Au țâșnit cu toții în picioare. Fetița s-a ridicat cu greu, încercând să-și găsească echilibrul. Will, Sally și ceilalți vorbeau, râdeau, iar vocile lor i se învălmășeau în cap. Încercă să înțeleagă ce spuneau, dar își simți picioarele tremurând și urechile țiindu-i.

Brusc simți fața lui Will lipită de a ei și-l auzi strigând:

— Ce-ai pățit? Ce e cu tine?

A dat să-i răspundă, dar și-a simțit genunchii înmuindu-se și s-a trezit pe jos. Ultimul lucru pe care l-a văzut înainte să-și izbească ceafa de treptele de lemn a fost luna plină și strălucitoare pâlپând pe cer.

*

Fetița deschise ochii. Văzu un om aplecat peste ea, cu o înfățișare serioasă, cu obraji noduroși și ochi cenușii. Se apropie mai tare, cu aceeași preocupare pe chip, și scoase din buzunar o lingură mică plată.

— Cască gura!

Până să-și dea seama ce se întâmpla, se trezi cu lingura apăsată pe limbă și omul se uita în gura ei.

— Da, bine! zise el, scoțându-i lingura și îndreptându-și vesta. Respiră! Ea făcu ce i se spusese și el clătină din cap.

— E bine! spuse din nou, făcându-i semn unui tânăr cu părul cânepiu pe care îl mai văzuse când se mai trezise mai devreme. Asta e-n viață, scoteți-o cât mai iute din infirmerie până nu se duce și ea!

— Dar, domnule, încercă să protesteze tânărul, asta e aia care s-a lovit la cap când a căzut. Ar mai trebui să se odihnească...

— N-avem noi paturi de odihnă aici, când s-o duce în cabină o să se tot odihnească.

— Dar nu știu a cui e.

— Păi de ce nu o întrebi? se rătoi doctorul, dându-și ochii peste cap.

— Domnule, asta e aia de care v-am vorbit, spuse în șoaptă tânărul cu părul cânepiu. Pare că și-a pierdut memoria. Cred că s-a întâmplat când a căzut.

— Cum te cheamă? a întrebat-o doctorul privind-o mai cu atenție.

Fetița se gândi un pic, înțelesese ce o întrebase, dar n-a putut răspunde.

— Ei? o îmboldi doctorul.

— Nu știi! scutură ea din cap.

— N-am nici timp și nici loc pentru așa ceva, a pufnit doctorul exasperat. Nu mai are febră. După cum pute trebuie să fie de pe puntea de jos.

— Da, domnule!

— Ei și! Trebuie să fie a cuiva, nu?

— Da, domnule, e un puști afară, ăla de-a adus-o zilele trecute. Tocmai a venit să întrebe de ea, o fi frate-său, așa aș zice.

Doctorul se răsuci să se uite după ușă la băiat.

— Și părinții unde sunt?

— Băiatul zice că taică-său e în Australia.

— Și maică-sa?

Tânărul își dresе vocea, apropiindu-se de doctor:

— Păi cred că hrănește peștii pe lângă Capul Bunei Speranțe, domnule. A dat ortu' popii acum trei zile.

— Febră?

— Da, domnule!

Doctorul și-a încruntat sprâncenele și a oftat scurt.

— Ei bine, adu-l înăuntru, atunci!

Și-n fața lui a apărut un puștan slăbănog, cu ochii negri ca tăciunele.

— Fata asta e a voastră?

— Da, domnule, răspunse băiatul. Adică, să vedeți....

— Ajunge, n-am nevoie să aud povestea vieții voastre! I-a trecut și febra și cucuiul din cap. Nu prea e ea în stare să vorbească acum, dar o să se pună repede pe picioare. Se răsfată, mai degrabă, așa pare. Mai ales după ce s-a întâmplat cu maică-ta. Așa fac copiii uneori.

— Dar, domnule...

— Ajunge, luați-o de aici! Dați patul altcuiva, strigă el marinarului de lângă el.

*

Fetița stătea lângă parapet, uitându-se la apă. Grămăjoare albastre cu vârful alb, tremurând la atingerea vântului. Era mai agitată ca altădată și fetița se lăsă în voia legănării. Se simțea ciudat, nu îi era chiar rău, doar altfel. De parcă i s-ar fi umplut capul de o ceață fină, albă, de care nu mai putea scăpa.

Îi fusese tot așa de când se trezise la infirmerie, atunci când omul acela curios se uitase la ea și o lăsase să plece cu băiatul care o dusesese într-un loc întunecos plin de paturi suprapuse și saltele, cu atâția oameni cum nu mai văzuse ea vreodată.

— Hei, strigă o voce lângă ea. Vezi să nu-ți uiți geamantanul!

— Geamantanul? întrebă fetița mirată, uitându-se la cutia albă de piele pe care i-o întindea băiatul.

— Doamne! se miră băiatul, privind-o ciudat. Chiar te-ai prostit de tot! Eu credeam că te prefăceai așa, de dragul tipului ăla de era cu doctorul! Să nu-mi spui că nu-ți mai aduci aminte de geamantanul tău? Te-ai ținut cu dinții de el tot drumul, cât pe ce să ne sfâșii numai dacă ne uitam la el. Ca să n-o superi pe Autoarea ta iubită!

Cuvântul neobișnuit răsună zgomotos între ei și fetița simți o înțepătură pe piele.

— Autoarea?

Dar băiatul nu i-a mai răspuns.

— Pământul! a început să strige, dând fuga la parapet. Uite pământul! Îl vezi?

Fetița a venit lângă el, ținând strâns mânerul geamantănașului alb. Se uita îngrijorată la nasul lui pistruiat, apoi se întoarse să privească în direcția arătată de degetul lui.

— Uite, acolo e Australia, spuse băiatul care avea ochii deprinși să distingă țărmlul îndepărtat. Taica ne așteaptă acolo.

Australia, un alt cuvânt pe care fetița nu-l cunoștea.

— Acolo o să-ncepem o viață nouă, o să avem o casă a noastră cu de toate, chiar și cu un pic de pământ. Așa zice taica în scrisori. Zice că o să muncim pământul și-o să ne facem o viață nouă. Și-așa o să fie, chiar dacă maica nu mai e cu noi, a spus el cu voce joasă, după care tăcu o vreme. Taică-tău e și el acolo, nu?

Fetița se gândi o clipă.

— Tatăl meu?

— Da, taică-tău! se rățoi băiatul, dându-și ochii peste cap. Știi, tipul ăla care e cu maică-ta! Ăla e taică-tău.

— Taică-meu, repetă fetița, dar băiatul n-o mai asculta.

Dăduse cu ochii de una din surorile lui și alergă spre ea strigându-i că a văzut țărmlul.

Fetița încuviință din cap, deși nu era sigură ce voise el să spună.

— Tăticul meu, spuse ea șovăind, e și tăticul meu acolo.

Strigățul dădu ocol punții, iar lumea începu să se foiască de colo-colo. Fetița își luă geamantănașul alb și se trase în spatele unor butoaie, un loc ce părea să o atragă în mod inexplicabil. Se așează și deschise geamantanul, sperând să găsească ceva de mâncare. Cum nu găsi nimic, se mulțumi cu cartea de basme.

Pe măsură ce vaporul se apropia de țărm, punctele minuscule din depărtare se preschimbau în pescăruși, deschise cartea din poală și se uită îndelung la desenul în alb și negru ce înfățișa o femeie și un cerb în poiana unei păduri dese. Și, deși nu știa să citească cuvintele, fetița își dădu seama că știa povestea acestei imagini. Era vorba despre o prințesă care străbătuse cale lungă peste mări ca să găsească ceva de preț ce aparținea cuiva pe care-l iubea nespus.

12

Deasupra Oceanului Indian, 2005

Cassandra se sprijini de marginea rece, de plastic a hubloului, uitându-se în jos la oceanul uriaș, albastru, ce acoperea întreg pământul, așa cum îl vedea ea. Același ocean pe care îl traversase și Nell cu atâția ani în urmă.

Cassandra mergea în străinătate pentru prima dată. Adică, mai fusese o dată în Noua Zeelandă și în Tasmania, să cunoască familia lui Nick, înainte de a se căsători, dar nu mersese niciodată mai departe. Cândva, planificase cu Nick să meargă în Marea Britanie câțiva ani: Nick ar fi compus muzică pentru televiziunea britanică și s-ar fi găsit destul de lucru pentru un istoric de artă în Europa. Dar nu reușiseră și îngropase acest vis printre atâtea altele.

Acum se găsea la bordul unui avion, zburând singură către Europa. După ce vorbise cu Ben la centrul de antichități, după ce văzuse fotografia casei și găsisese geamantănașul, nu se mai gândise la nimic altceva. Misterul i se cuibărise în minte și nu se mai putea descotorosi de el, oricât s-ar fi străduit. Și la drept vorbind, nici nu dorea; îi plăcea să

aibă o preocupare continuă. Îi plăcea să se gândească la Nell, la Nell cea necunoscută, la fetița pe care nu o cunoscuse.

E drept că și după găsirea geamantanului nu se hotărâse dintr-odată să meargă în Europa. I se părea mult mai înțelept să mai aștepte, să vadă cum se va simți peste o lună și poate să plănuiască drumul mai târziu. N-avea cum să zboare în Cornwall, așa, dintr-o pornire. Dar, apoi a intervenit visul, același pe care îl tot avea de vreo zece ani încoace. Stătea în mijlocul unui lan întins cât vedeai cu ochii. În vis nu era nici o umbră de răutate, ci doar un sentiment al nemărginirii. Vegetație obișnuită, nimic care să-ți stârnească imaginația, ierburi palide ca niște trestii, suficient de lungi ca să le atingi cu vârful degetelor, o lumină și o adiere constantă care le făcea să foșnească.

La început, cu ani în urmă, când visa pentru prima oară, își dădea seama că parcă ar fi căutat pe cineva și ar fi găsit, doar să fi știut încotro să o apuce. Dar indiferent de câte ori visase asta, nu reușise niciodată să găsească. Un deal boltit lua locul altuia, ea își arunca privirea într-altă parte tocmai când nu trebuia și brusc se trezea din somn.

Cu timpul, treptat, visul s-a schimbat. Atât de subtil, atât de încet, că nici nu băgase de seamă. Nu decorul se schimbase, totul rămăsese la fel. Ci sentimentul din vis. Siguranța că va găsi ceea ce căuta dispăruse, până când, într-o noapte, și-a dat seama că nu avea să mai găsească nimic și pe nimeni. Indiferent cât de departe s-ar fi dus, cât de atent ar fi căutat, cât de mult și-ar fi dorit să găsească persoana pe care o căuta, era singură...

A doua zi, dezamăgirea a persistat, dar Cassandra era obișnuită cu mahnirea tristă de după vis, așa că și-a văzut mai departe de treburi, ca de obicei. Ziua nu dădea semne că va fi diferită de celelalte, până când s-a dus la magazinul din apropiere să cumpere pâine pentru prânz și s-a oprit în fața unei agenții de turism. Ce ciudat, nu băgase de seamă până atunci că era acolo. Fără să-și dea seama de ce, s-a pomenit deschizând ușa și pășind pe un covor de iarbă de mare, față în față cu un șir de agenți care așteptau să vadă ce dorește.

Mai târziu, Cassandra și-a amintit că, în acel moment, s-a simțit oarecum surprinsă. Părea a fi fost o persoană adevărată, la urma urmelor, o persoană în carne și oase, care se mișca în jurul celorlalți,

chiar dacă adesea simțea că trăiește viața doar pe jumătate, că este doar o semiumbră.

Ajunsa înapoi acasă, a rămas locului o clipă, rememorând întâmplările dimineții, încercând să-și amintească momentul în care se hotărâse. Se dusese la magazin după pâine și venise înapoi cu un bilet de avion. Apoi se duse în camera lui Nell, dădu jos din nou geamantanășul din ascunzătoare și scoase tot din el. Cartea de basme, desenul care avea scris pe spate *Eliza Makepeace*, caietul liniat cu scrisul lăbărțat al lui Nell pe fiecare pagină.

Și-a făcut o cafea cu mult lapte și s-a așezat pe patul lui Nell, străduindu-se să descifreze scrisul groaznic, transcriind totul pe o pagină curată. Cassandra se pricepea destul de bine să descâlcească scrieri din secolul trecut – intra în obligațiile oricărui anticar –, dar scrisul de demult era altceva, avea un tipic. Scrisul lui Nell însă era de-a dreptul dezordonat. Asta cu bună intenție. Și, ca pentru a înrăutăți situația, caietul fusese și udat cândva, mai demult. Unele pagini erau lipite, petele încrețite mucegăiseră și, dacă s-ar fi grăbit, ar fi riscat să rupă paginile, pierzând pentru totdeauna conținutul.

Mergea foarte încet, dar nu-i trebui mult să-și dea seama că Nell încercase să descâlcească taina identității sale.

August, 1975. Astăzi mi-au adus geamantanul alb. De îndată ce l-am văzut, am știut ce era.

M-am prefăcut că nu bag de seamă. Doug și Phyllis nu știu adevărul și n-am vrut să vadă că tremuram. Am vrut să creadă că era doar un geamantan vechi de-al tatei, pe care a vrut să mi-l lase mie. După ce au plecat, am rămas o vreme așa, uitându-mă la el, străduindu-mă să-mi amintesc cine sunt, de unde vin. N-a folosit la nimic, desigur, așa că l-am deschis încetișor.

Înăuntru era o scrisoare de la tata, în care-și cerea într-un fel iertare, și, sub ea, tot felul de lucruri. O rochie de fetiță, a mea bănuiesc, o perie de păr de argint și o carte de basme. Am recunoscut-o de îndată. Am deschis coperta și am dat de ea: Autoarea. Cuvântul mi-a țâșnit imediat în minte. Sunt sigură că ea este cheia trecutului meu. Dacă o voi reîntâlni, voi putea în fine să mă regăsesc pe mine însămi. Căci asta am de gând să fac. Voi nota tot ce

descopăr în acest caiet și, până la sfârșit, îmi voi afla numele și motivul pentru care l-am pierdut.

Cassandra întorcea cu grijă paginile mușcate, pline de suspans. Reușise Nell să descopere ce își propusese? Descoperise cine era? Acesta era motivul pentru care cumpărase casa? Ultima notă era din noiembrie 1975, când Nell tocmai se reîntorsese acasă, la Brisbane:

Mă voi întoarce de îndată ce am găsit un fir aici. Îmi va părea rău să-mi las casa din Brisbane și magazinul, dar pot fi ele puse în balanță cu descoperirea adevărului despre mine? Și sunt atât de aproape. O știu prea bine. Acum când casa e a mea, știu că voi găsi răspunsurile finale. Acesta este trecutul meu, ființa mea, și aproape că le-am găsit.

Nell se gândise să plece din Australia pentru totdeauna. De ce nu o făcuse însă? Ce se întâmplase? De ce nu mai scrisese nimic în caiet?

S-a mai uitat încă o dată la dată: noiembrie 1975 și a simțit că i se furnică pielea. Era cu două luni înainte ca ea, Cassandra, să fi fost lăsată în grija lui Nell. Lesley promisese că va fi doar pentru o săptămână-două, dar situația se prelungise și se dovedise a fi fost pentru totdeauna.

Cassandra a lăsat caietul deoparte, uimită de descoperire. Nell preluase frâiele materne fără nici o șovăială, luând locul lui Lesley, oferindu-i Cassandrei un cămin și o familie. O mamă. Și nici măcar o clipă nu-i lăsase Cassandrei impresia că venirea ei i-ar fi întrerupt vreun plan.

*

Cassandra și-a îndepărtat capul din dreptul hubloului și a scos cartea de basme din bagajul de mână, așezându-și-o în poală. Nu-și dădea seama ce o determinase să o ia cu ea în cabină. Poate legătura cu Nell, căci era cartea găsită în geamantan, legătura cu trecutul lui Nell, una dintre puținele posesiuni cu care fetița venise în Australia. Și mai era ceva cu cartea asta. Exercita aceeași impresie asupra Cassandrei ca atunci când avea zece ani și dăduse peste ea în apartamentul lui Nell. Titlul, ilustrațiile, până și numele autoarei, Eliza

Makepeace. Pronunțându-l acum în șoaptă, Cassandra simțea un fior straniu străbătându-i șira spinării.

Și pe măsură ce oceanul se întindea nesfârșit dedesubt, Cassandra deschise cartea la primul basm și începu să-l citească. Era *Ochii bătrânei*, de care își amintea din ziua fierbinte de vară din urmă cu mulți ani.

Ochii bătrânei

de Eliza Makepeace

A fost odată ca niciodată, într-un tărâm îndepărtat, dincolo de marea cea sclipitoare, o prințesă care nu știa că era prințesă, căci atunci când era doar o copiliță, regatul ei fusese cucerit și familia ei ucisă. În ziua aceea, se întâmplase că prințesa se juca mai departe de castel și nu a prins de veste că se întâmplase o nenorocire până la căderea serii, când și-a încetat jocul și s-a îndreptat spre casa pe care a găsit-o în ruină. O vreme, micuța prințesă a rătăcit de una singură, până când, în cele din urmă, a ajuns la o colibă, la marginea unei păduri întunecate. Și, pe când bătea ea la ușa colibei, cerul, mâniat de nenorocirea pe care o văzuse, a crăpat de necaz și a revărsat ploi grele pe pământ.

În acea colibă trăia o bătrână oarbă, căreia i se făcu milă de fetiță și se hotărî să o adăpostească și să o păstreze, crescând-o ca pe propriul ei copil. Era multă treabă în coliba bătrânei, dar fetița nu s-a plâns niciodată, căci era o prințesă adevărată, cu inima curată. Oamenii cei mai fericiți sunt cei care se ostenesc trudind, căci sunt prea dornici de cât mai mult timp liber ca să se mai plângă. Și, uite-așa, prințesa creștea mulțumită. Învățase să-i placă perindarea anotimpurilor, bucuria semănatului semințelor și îngrijirea recoltelor. Și, deși se făcuse tare frumoasă, nu avea cum să o știe, pentru că bătrâna nu avea nici un ciob de oglindă și nici nu se preocupa de cum arăta, așa că prințesa nu se deprinsese cu astfel de năravuri.

Într-o seară, pe când prințesa avea șaisprezece ani, luau amândouă cina în bucătărie.

— Ce s-a întâmplat cu ochii dumitale, mătușică? a întrebat prințesa pe care de mult o frământa această întrebare.

— Mi-au fost luați, a răspuns bătrâna, pielea din jurul orbitelor ochilor i s-a încrețit.

— Cine a făcut una ca asta?

— Când eram doar o copilă, tatăl meu mă iubea atât de mult, încât mi-a scos ochii, ca să nu fiu nevoită să văd nici moartea, nici prăpădul din lume.

— Dar, mătușică scumpă, așa nici frumusețea n-o poți vedea, i-a spus prințesa, gândindu-se la bucuria pe care o simțea când se uita la grădina ei înflorită.

— Nu, spuse bătrâna, și tare mi-ar plăcea să te văd pe tine, frumusețea mea, cum te faci mare.

— Și n-am putea să-ți găsim ochii pe undeva?

— Ei, ochii mei trebuiau să îmi fie aduși de un călăreț în ziua când aș fi împlinit șaiszeci de ani, continuă bătrâna zâmbind trist, dar tocmai în noaptea aceea s-a ivit Frumusețea mea aducând cu ea o furtună groaznică și nu m-am mai putut duce să-l întâlnesc.

— Dar nu-l putem căuta acum?

— Călărețul n-a putut aștepta atunci, a clătinat bătrâna din cap, și ochii mi-au fost azvârliți în fântâna adâncă unde sunt duse toate lucrurile pierdute.

— Și noi nu ne putem duce până acolo?

— Vai, vai... e cale lungă până acolo și drumul e presărat cu pericole și piedici felurite.

Și uite așa, anotimpurile se-nlănțuiau unul după altul, iar bătrâna devenea tot mai slabă și mai palidă. Într-o zi, pe când prințesa se ducea să culeagă mere pentru iarnă, a dat peste bătrână, stând sprijinită în propteaua crengilor de măr și văitându-se. Prințesa s-a oprit uimită, căci n-o văzuse niciodată supărată. A rămas așa, ascultând-o, și a văzut că vorbea cu o păsărică cenușie cu coada înspicată.

— Ochii mei, vai de ei, ochii mei. Sfârșitul îmi e aproape și eu n-am să-i pot căpăta înapoi. Spune-mi tu, pasăre înțeleaptă, cum o să-mi pot găsi eu drumul pe lumea cealaltă, dacă nu pot vedea cu ochii mei?

Prințesa se întoarce la colibă, hotărând pe dată ce avea să facă. Bătrâna își sacrificase vederea ca să-i poată dărui prințesei un

cămin, așa că trebuia să-i răsplătească bunătatea, la rândul ei. Deși nu călcase niciodată mai departe de marginea pădurii, prințesa nu a șovăit o clipă. Dragostea ei pentru bătrână era atât de mare, încât muntele făcut din toate firele de nisip de pe fundul oceanelor ar fi părut o movilă pe lângă ea.

Prințesa s-a trezit la crăpatul zorilor și a pornit-o prin pădure, tot mai departe, până a dat de țărmul mării. Acolo, a făcut ea ce a făcut și a traversat marea, ajungând pe țărmul lucrurilor pierdute.

Drumul era lung și anevoios și prințesa era tare nedumerită, căci pădurea și întreg țărmul lucrurilor pierdute erau atât de diferite de tot ce știa ea. Copacii erau hâzi și cioturoși, sălbăticiunile neîndurătoare, până și cântecul păsărilor îi dădea fiori. Și, pe măsură ce se speria mai tare, tot iutea pasul până când, în cele din urmă, s-a oprit, cu inima zbatându-i-se în piept. Se rătăcise și nu mai știa încotro s-o apuce. Și tocmai când era cât pe ce să izbucnească deznădăjduită în plâns, îi apărui dinainte păsărica cenușie cu coada înspicată.

— M-a trimis bătrânică, i-a spus ea, să te călăuzesc până la fântâna lucrurilor pierdute, unde ai să-ți îndeplinești menirea.

Tare se mai bucură prințesa și o luă după pasăre, cu măruntaiele ghiorăindu-i de foame, căci nu găsise nimic de-ale gurii în țărmul acesta atât de ciudat. Merse ea ce merse, până dădu de o bătrână așezată pe un buștean.

— Ce faci, frumoaso?

— Mi-e tare foame, și nu știu unde să găsesc ceva de mâncare.

Bătrâna îi arată cu mâna spre pădure și prințesa văzu dintr-odată fructe coapte atârând pe ramuri și mănunchiuri de alune pe tufe.

— Mulțumesc, bătrânico, pentru bunătatea dumitale, spuse prințesa.

— Dar eu n-am făcut nimic altceva decât să-ți deschid ochii și să-ți arăt ceea ce știai și tu că se găsește acolo.

Prințesa o porni mai departe după pasăre, ceva mai mulțumită acum, dar după un timp, vremea s-a schimbat și a început să sufle un vânt rece. Mai merseră ele ce mai merseră, până întâlniră o a doua bătrână, așezată pe un buștean.

— *Ce faci, frumoaso?*

— *Mi-e tare frig și nu știu unde să găesc niște haine groase.*

Bătrâna îi arată spre pădure și dintr-odată prințesa văzu trandafiri sălbatici cu petale din cele mai moi și gingașe. Se acoperi cu ele și se încălzi pe dată.

— *Mulțumesc, bătrânico, pentru bunătatea dumitale.*

— *Dar eu n-am făcut nimic altceva decât să-ți deschid ochii și să-ți arăt ceea ce știai și tu că se găsește acolo.*

Prințesa o porni mai departe după pasărea cu pene înspicate, ceva mai mulțumită acum, că îi era mai cald, dar începuseră s-o doară picioarele de câtă cale străbătuse.

Mai merseră ele ce merseră și întâlniră o a treia bătrână, așezată pe un buștean.

— *Ce faci, frumoaso?*

— *Sunt atât de obosită, că nu știu cum o să-mi pot continua drumul.*

Bătrâna îi arată spre pădure și, dintr-o poiană, apăru pe dată un cerb arămiu, lucios, cu un inel de aur în jurul gâtului. Cerbul clipi din ochii săi întunecați, iar prințesa, bună cum era la suflet, îi întinse mâna. Cerbul veni la ea și îngenunche, aplecându-și capul, îmbiind-o să i se urce pe spinare.

— *Mulțumesc, bătrânico, pentru bunătatea dumitale.*

— *Dar eu n-am făcut nimic altceva decât să-ți deschid ochii și să-ți arăt ceea ce știai și tu că se găsește acolo.*

Prințesa și cerbul porniră după pasărea înspicată, mergând tot mai departe prin pădurea întunecată. Și, cu timpul, prințesa a ajuns să deprindă graiul blând al cerbului. Și cum povesteau ei așa, noapte de noapte, prințesa află că el fugea de un vânător hain trimis de o vrăjitoare rea să-l răpună. Și prințesa, recunoscătoare pentru bunătatea cerbului, se hotărî să-l apere de urmăritorii săi.

Dar cum intențiile bune nu duc întotdeauna la un sfârșit fericit, a doua zi dis-de-dimineată, când s-a trezit, prințesa nu l-a mai găsit pe cerb la locul lui lângă foc. Iar pasărea ciripea în copac supărată tare. Prințesa sări în picioare, luând-o repede după pasăre, prin măracinișuri, până îl auziră pe cerb mugind. Prințesa a dat fuga la el și a văzut că era rănit de o săgeată.

— Vrăjitoarea cea rea m-a dibuit, i-a spus el. Pe când eu adunam alune să avem de drum, le-a poruncit vânătorilor ei să mă omoare. Am fugit eu cât m-au ținut picioarele, dar când am ajuns aici n-am mai putut merge mai departe.

Prințesa a îngenuncheat lângă el și, de mila lui, a început să plângă cu lacrimi amare. Acestea îi udară rana, care se vindecă pe loc datorită luminii și purității lacrimilor sale.

Și-n zilele care urma, îl îngriji cum știi ea mai bine iar, după ce s-a întremat, au pornit mai departe în drumul lor către marginea pădurii. În cele din urmă, au zărit printre copaci țărnul mării strălucitoare.

— Ceva mai încolo, spre miază-noapte, o să dăm de fântâna lucrurilor pierdute, le-a spus pasărea.

Cum ziua era pe trecute și amurgul se preschimba în întuneric, nisipul țărnelui strălucea ca argintul în lumina lunii, arătându-le drumul. Și ei merse, tot așa spre miază-noapte până când, în vârful unei stânci negre și ascuțite, se ivi fântâna lucrurilor pierdute. Păsărea înspicată își luă atunci rămas-bun de la ei, căci misiunea ei se împlinise.

Când ajunseră în dreptul ei, prințesa se întoarse către cerb și, mângâindu-i gâtul, îi spuse:

— Cerbule dragă, rămâi aici, căci ce am de făcut mai departe fac singură.

Și, adunându-și tot curajul pe care îl căpătase în această călătorie, prințesa se aruncă prin gura fântânii, lăsându-se să cadă tot mai adâncul până atinse fundul. Și-n căderea asta, prințesa ba adormea, ba se trezea, până când se pomeni umblând pe un câmp cu iarbă ce sclipea în soare și copaci cântători.

Dintr-odată se ivi o zână nespuse de frumoasă, cu păr unduitor și strălucitor ca aurul, cu chipul luminat de un zâmbet blând. Prințesa se simți pe dată liniștită.

— Ai străbătut drum lung și greu, călătoreo! i-a grăit zâna.

— Am venit până aici ca să găsesc ochii unei prietene scumpe. Ai cumva știință de ei, zână bună?

Fără să rostească vreo vorbă, zâna îi întinse mâna și în palma ei apărură frumoșii ochi ai fecioarei care nu văzuseră răutatea lumii.

— Haide, ia-i, o îmbie zâna, numai că bătrânica ta n-o să aibă parte de ei.

Și nici n-apucă prințesa să o întrebe ce voia să spună, că se și trezi lângă dragul ei cerb, afară, lângă fântână. Iar în mână avea o cutiuță cu ochii bătrânei.

Și călătorii noștri străbătură drumul înapoi, timp de trei luni și mai bine, prin tărâmul lucrurilor pierdute, peste marea cea albastră și adâncă, până au ajuns din nou în patria prințesei. Cum se apropiau ei de coliba bătrânei, la marginea pădurii întunecate, dar atât de dragă fetei, le ieși în cale un vânător care le spuse că prevestirea zânei se adevărase. Câtă vreme prințesa străbătuse tot drumul până la tărâmul lucrurilor pierdute, bătrâna trecuse liniștită pe lumea cealaltă.

Aflând aceasta, prințesa izbucni în plâns, căci toată truda ei fusese în van, dar cerbul, care era pe cât de bun, pe atât de înțelept o îndemnă să nu mai plângă.

— Nu are a face, căci ea nu avea nevoie de ochi ca să știe cine era. Dragostea ta i-a arătat-o.

Recunoscătoare pentru blândețea cerbului, prințesa întinse mâna și-i mângâie obrazul fierbinte. Și, pe loc, cerbul se preschimbă într-un Făt-Frumos, iar inelul de aur din jurul gâtului său se prefăcu într-o coroană. Și i-a povestit cum fusese preschimbat în cerb de o vrăjitoare, până când o fecioară frumoasă avea să-l iubească atât de mult încât să-i plângă suferința.

Și Făt-Frumos și Prințesa s-au căsătorit și-au trăit fericiți până la adânci bătrâneți în coliba bătrânei, sub privirile blânde ale ochilor ei, așezați într-un vas pe polița șemineului.

Era o arătare de om. Sfrijit, micuț, îndoit dintr-un ciot al spinării sale cocârjate. De rotulele osoase ale genunchilor atârnavă niște pantaloni bej cu pete de grăsime, din pantofii uriași îi ieșeau niște glezne ca niște crăci uscate, iar pe țeasta cheală a capului i se iveau ici-colo

smocuri de păr alb ca fuiorul. Arăta ca un personaj caraghios din poveștile pentru copii.

Nell se dădu la o parte din dreptul vitrinei și se mai uită încă o dată la adresa din carnet. Aceasta era notată cu scrisul ei de neînțeles: *Anticariatul dlui Snelgrove, Str. Cecil Court nr. 4, din Charing Cross Road, cel mai mare expert londonez în scriitori de basme și în cărți vechi, în general. Ar putea ști despre Eliza?*

Primise numele și adresa de la Biblioteca Centrală cu o zi în urmă. Acolo nu putuseră să-i găsească nimic nou despre Eliza Makepeace, nici o informație pe care Nell să nu o fi știut deja, dar i-au spus că, dacă era cineva care ar fi putut-o ajuta, acela era dl Snelgrove. Nu era un tip prea prietenos, asta era lucru cert, dar cunoștea cărțile vechi ca nimeni altul. Era bătrân de când lumea, i-a spus un bibliotecar în glumă, așa că probabil că citise cartea aceea de basme imediat ce ieșise de sub tipar.

O adiere răcoroasă îi atinse ceafa și Nell își strânse pardesiul în jurul gâtului. Trase adânc aer în piept și deschise ușa.

La sunetul clopoțelului de alamă bătrânul s-a răsucit spre ușă. Lentilele groase ale ochelarilor i-au sclipit în lumină ca două oglinjoare rotunde, între urechile îngrozitor de mari ce-i fluturau pe lângă cap, invadate de păr alb pe dinăuntru.

Și-a mișcat capul, dându-i lui Nell impresia că se înclină, o rămasiță de bune maniere de pe vremuri. Când ochii șterși și sticloși i s-au ivit de după ramele ochelarilor, Nell și-a dat seama că de fapt încerca s-o vadă mai bine.

— Domnule Snelgrove?

— Da, a răspuns el pe un ton profesoral. Da, chiar el, ei, haideți, intrați o dată. Se face un curent al naibii aici.

Nell păși înăuntru, auzind cum se trăneste ușa în urma ei, lăsând aerul cald și stătut să-și regăsească locul.

— Numele? a întrebat el.

— Nell. Nell Andrews.

— Numele, a repetat el mai răspicat, clipind către ea. Numele cărții pe care o căutați.

— A, da! a bâiguit Nell, uitându-se din nou în carnet. Ceea ce caut eu nu e chiar o carte...

Di Snelgrove a clipit din nou, mai rar, de data aceasta parodiind o răbdare pe care nu o avea.

Nell își dădea seama că se plictisise deja de ea. Asta o luă pe nepregătite, căci ea era cea care se arăta de obicei plictisită de clienți.

— Addicăăă... s-a bâlbâit ea surprinsă, oprindu-se o clipă să-și revină. Eu am cartea deja.

Domnul Snelgrove a pufnit zdravăn, și nările lui largi s-au lipit pentru o clipă.

— Dacă tot aveți cartea respectivă, permiteți-mi să vă spun, doamnă, că nu mai aveți nevoie de umilcle mele servicii. Bună ziua, i-a tăiat-o el scurt.

Și cu asta s-a îndepărtat târșându-și picioarele, concentrându-și din nou atenția la raftul uriaș de cărți de lângă scară.

Fusese practic dată afară. Nell a deschis gura să spună ceva, dar a închis-o la loc. S-a răsucit pe călcâie să iasă, dar s-a oprit.

Nu, bătuse atâta drum ca să lămurească o taină, taina ei, și omul acesta era singura ei șansă să afle câte ceva despre Eliza Makepeace, de ce tocmai ea fusese cea care o însoțise pe Nell în Australia, în 1913.

Îndreptându-și spatele, Nell a traversat încăperea și s-a proțăpit în fața domnului Snelgrove. Și-a dres glasul, ca să-i atragă atenția și a așteptat.

— Tot mai sunteți aici... a constatat el, fără să se întoarcă, și-a continuat să-și aranjeze cărțile pe raft.

— Da, a răspuns Nell hotărâtă. Am venit să vă arăt ceva și n-am de gând să plec până n-o fac.

— Mi-e teamă, doamnă, începu el oftând, că v-ați irosit timpul, așa cum mi-l irosiți și mie acum, eu nu vând cărți pentru alții.

— Eu n-am nici cea mai mică intenție să-mi vând cartea, se rătoi și Nell mânioasă. Tot ce vă cer este să aruncați o privire la cartea asta ca să am o părere avizată.

Își simți obrajii arzându-i, o senzație neobișnuită, căci nu-i stătea în fire să roșească vreodată.

Domnul Snelgrove se întoarse și-i mai aruncă o privire rece, palidă și plictisită, iar buza i se mișcă, parcă trasă de un fir nevăzut de emoție (de ce fel, nu-și dădea seama). Cu un semn abia văzut, fără nici o vorbă, îi arată ușa biroului din spatele tejghelei.

Nell a trecut grăbită pragul. Micul semn de bunăvoință pe care i-l arătase încuviințând era pe punctul de a-i distruge hotărârea. O lacrimă de ușurare amenința să-i spargă scutul de protecție și a început să scotocească prin geantă, sperând că va găsi vreo batistă ca s-o oprească. Ce i se întâmpla oare? Doar știa să se stăpânească, nu era deloc emotivă. Sau cel puțin nu fusese până de curând, când Doug îi adusese geamantanul acela în care găsisese cartea, cu imaginea aceea pe copertă. Începuse să-și amintească oameni și lucruri, despre Autoare, fragmente din trecut se întrezăreau prin vălul subțire al memoriei.

Domnul Snelgrove închise ușa de sticlă a biroului și, târșându-și picioarele, traversă covorul persan, decolorat de straturi succesive de praf. Își făcu drum printre maldărele pestrițe de cărți aranjate ca un labirint pe podea și se lăsă într-un jilț de piele aflat spre capătul biroului. A căutat o țigară în pachetul mototolit și a aprins-o.

— Ei, bine, începu el, învăluindu-se într-un nor de fum, haide, arată-mi cartea asta a dumitale.

Când plecase din Brisbane, Nell învelise cartea într-un șervet de bucătărie – o idee bună, cartea fiind veche și valoroasă –, dar aici, în lumina slabă a viziunii domnului Snelgrove, acest gest domestic o făcea să se simtă stânjenită. Dezlegă șnurul și despături șervetul cu pătrățele alb cu roșu, abținându-se să îl infunde adânc în geantă. Apoi întinse cartea, peste masă, spre degetele nerăbdătoare ale domnului Snelgrove.

S-a așternut o liniște străpunsă doar de ticăitul unui ceas nevăzut. Nell aștepta nerăbdătoare, privindu-l cum dădea pagină după pagină, fără să spună nimic.

— Speram că... începu ea, crezând că are nevoie de mai multe explicații.

— Liniște, exclamă el, ridicând o mână palidă, cu mucusul țigării agățate între degete gata să cadă.

Nell și-a înghițit cuvintele. Era, fără îndoială, cel mai nepolitic om cu care avusese nefericirea să aibă de a face și, luând în considerare caracterul unora dintre colegii ei anticari, asta spunea multe. Totuși, era singura ei șansă de a afla ceea ce dorea. Așa că nu avea de ales decât să se așeze, dojenită, să aștepte, privind cum corpul alb al țigării se preface într-un tub incredibil de lung de scrum.

În cele din urmă, scrumul se desprinsese și căzu ușor pe covor, alăturându-se celorlalte făpturi de scrum care avuseseră parte de un sfârșit similar. Deși era departe de a fi o gospodină desăvârșită, Nell se cutremură toată.

Domnul Snelgrove trase lacom un ultim fum și strivi filtrul golit al țigării într-o scrumieră mare și grea.

— De unde ai găsit-o? o întrebă înecat de tuse, după o vreme ce lui Nell i se păru o eternitate.

Oare ceea ce se simțea în vocea lui era o undă de interes?

— Am primit-o.

— De la cine?

Oare cum să răspundă mai bine la așa o întrebare?

— Cred că de la autoarea ei. De fapt, nu-mi amintesc, mi-a fost dată când eram foarte mică.

Acum el o privea drept în ochi, cu buzele strânse tremurându-i ușor.

— Am auzit, desigur, de cartea asta, dar mărturisesc că n-am văzut un exemplar de când sunt.

Lăsă cartea pe masă, mângâindu-i ușor coperta. Închise pleoapele și oftă adânc a mulțumire, precum un călător în deșert care a dat, în fine, de apă.

— Să înțeleg că e o carte rară, atunci, zise cu greu Nell dregându-și vocea, surprinsă de schimbarea lui.

— Sigur că da, spuse el încet, deschizând din nou ochii. Da, extrem de rară. Doar o singură ediție, vedeți bine. Și ilustrațiile... de Nathaniel Walker. Asta e singura carte pe care a făcut-o. E un specimen foarte rar, într-adevăr, adăugă el, deschizând coperta și uitându-se la ilustrația de pe prima pagină.

— Dar despre autoare știți ceva? Despre Eliza Makepeace? Îndrăzni din nou Nell, dar el strâmbă din nasul coroiat. Pare destul de misterioasă. N-am reușit să aflu mare lucru despre ea.

Domnul Snelgrove a sărit în picioare, cu ochii țintă la carte, și s-a îndreptat către o cutie de lemn de pe raftul din spatele lui. Erau acolo sertărașe mici pline vârf cu cartoline dreptunghiulare, după cum se văzu când deschise unul din ele, răscolind și mormăind, până scoase una, în fine.

— Uite, am găsit, spuse, scrutând cartolina. Eliza Makepeace... povestiri apărute în diverse periodice... o singură carte publicată, urmă el,

arătând spre cartea lui Nell cu degetul, pe care o avem chiar aici... foarte puține studii despre ea... Cu excepția... A, da...

— Ce este? Ce-ați găsit? Întrebă Nell, ridicându-se de pe scaun.

— Un articol, o carte care o pomeniște pe Eliza dumatăle. Are și o mică biografie, dacă-mi aduc bine aminte.

Se îndreptă târșându-și picioarele spre o bibliotecă ce se înălța până la tavan.

— Destul de nouă, de acum vreo nouă ani. După cum mi-am notat eu, trebuie să fie pe aici, pe undeva, spuse, trecându-și degetul peste cotoarele cărților din raftul al patrulea, ezitând o clipă, pornind din nou. Uite-aici, exclamă, gemând în timp ce scotea o carte din raft și sufla praful de pe ea.

— *Autori de basme și ficțiune de la sfârșitul secolului al nouăsprezecelea și începutul secolului al douăzecilea*, de dr. Roger McNab, a buchisit el de pe cotorul cărții.

Și-a lins degetul și a deschis la index, urmărind numele de pe listă.

— Uite-o aici. Eliza Makepeace, la pagina patruzeci și șapte.

I-a întins cartea deschisă peste masă. Inima ei a început să bată cu putere, își simțea pulsul zbătându-i-se sub piele. I se făcuse cald, foarte cald. A dat iute paginile până la patruzeci și șapte, citind numele Elizei în susul paginii. În fine... în fine, ajunsese să dea de ceva, o biografie care promitea să contureze singura persoană de care știa că este oarecum legată.

— Vă mulțumesc, a spus sugrumată de emoție, vă mulțumesc.

Domnul Snelgrove a încuviințat din cap, jenat de recunoștința ei.

— Îmi imaginez că nu căutați un stăpân bun pentru asta? Întrebă arătând din cap către cartea Elizei.

Nell zâmbi ușor și scutură din cap:

— Mi-e teamă că nu mă pot despărți de ea, e o moștenire de familie.

Se auzi sunând clopoțelul. De cealaltă parte a ușii de sticlă se afla un tânăr care se uita derutat la rafturile burdușite.

— Dacă vă răzgândiți, știți unde mă găsiți, spuse domnul Snelgrove înclinând scurt din cap.

Și, uitându-se peste rama ochelarilor la noul său client, mormăi:

— De ce or lăsa mereu ușa deschisă?

Apoi, o porni abia mișcându-și picioarele spre cealaltă încăpere.

— *Autori de basme și ficțiune* costă trei lire, spuse el, trecând pe lângă scaunul lui Nell. Puteți să stați aici în birou câtva timp, dar să lăsați banii pe tejghea când plecați.

Nell încuviință din cap și, după ce ușa se închise în urma lui, începu să citească, cu inima zbătându-i-se în piept.

Scriitoare din prima decadă a secolului douăzeci, Eliza Makepeace este cunoscută pentru basmele ei, care au apărut regulat în diverse periodice în perioada 1907-1913. I se atribuie în general treizeci și cinci de povești, dar lista lor este incompletă și adevăratul număr al creațiilor sale ar putea rămâne necunoscut. Un volum ilustrat al basmelor Elizei Makepeace a fost publicat de editura londoneză Hobbins and Co., în august 1913. Cartea s-a vândut bine și a avut cronici bune. Ziarul The Times a caracterizat poveștile vorbind despre o „stranie încântare ce evocă cronicarului senzațiile minunate și uneori înspăimântătoare ale copilăriei”. În mod deosebit au fost remarcate ilustrațiile lui Nathaniel Walker, care sunt considerate de unii experți a fi opera lui cea mai de seamă¹. Sunt complet diferite de portretele în ulei care i-au adus faima.

Povestea Elizei a început la 1 septembrie 1888, când s-a născut la Londra. Registrele în care sunt înscrise nașterile din anul acela arată că a avut un frate geamăn și că și-au petrecut amândoi primii doisprezece ani din viață într-o casă cu chirie din Battersea Church Road, la numărul 35. Descendența Elizei este mult mai complexă decât ar arăta-o originile ei umile. Mama ei, Georgiana, era fiica unei familii aristocrate, care locuia la Conacul Blackhurst din Cornwall. Georgiana Mountrachet a produs un scandal în înalta societate când, la vârsta de șaptesprezece ani, a fugit de la moșia părinților ei cu un tânăr cu mult sub nivelul propriei sale clase sociale.

Tatăl Elizei, Jonathan Makepeace, s-a născut în 1866, la Londra, ca fiu al unui luntraș sărac de pe Tamisa. Era al cincilea din cei nouă

¹ Vezi Thomas R. Collins, *Creionând trecutul*, Hamilton Hudson, 1959, și Reginald Coyte, *Ilustratori vestiți*, Wyckiffe Press, 1964.

copii și a crescut în mahalalele din spatele docurilor din Londra. Deși el a murit în 1888, înainte de nașterea Elizei, povestirile ei publicate mai târziu par a reinterpreta întâmplări prin care ar fi putut trece tânărul Jonathan Makepeace în copilăria sa pe malul fluviului. De exemplu, în Blestemul fluviului morții atârnați în spânzurătoare i-au fost cu siguranță inspirați de scene pe care Jonathan le-ar fi văzut în copilărie la Docul Execuțiilor. Se presupune că Eliza ar fi aflat aceste povești, probabil mai înflorite, de la mama ei, Georgiana, și i-au rămas în minte până a început să le pună pe hârtie.

Cum s-a întâmplat ca un luntraș sărac din Londra să o întâlnească pe nobila Georgiana Mountrachet și să se îndrăgostească de ea rămâne un mare mister. În ton cu aranjamentul secret al fugii sale de acasă, Georgiana nu a lăsat nici o informație despre întâmplările care i-au precedat plecarea. Iar orice încercare de a afla adevărul este împiedicată de eforturile susținute ale familiei ei de a păstra secretă această poveste. În ziarele vremii s-a scris foarte puțin și trebuie căutat mult mai atent în scrisorile și jurnalele contemporanilor pentru a găsi menționări a ceea ce a fost, cu siguranță, scandalul secolului. Deși ocupația înscrisă pe certificatul de deces al lui Jonathan este „marinar“, nu se cunoaște cu precizie natura muncii sale. Se poate specula doar că viața și munca lui Jonathan pe mare l-au purtat și pe țărmul stâncos al Cornwallului. Și poate acolo, în golful de pe moșia familiei ei, s-a întâmplat să-l întâlnească pe tânărul Jonathan Makepeace fiica lordului Mountrachet, faimoasă în tot ținutul pentru părul ei roșu și pentru frumusețea ei rară.

Indiferent cum s-au întâlnit, nu se poate pune la îndoială că s-au îndrăgostit. Din păcate, tinerei perechi nu i-au fost dați prea mulți ani de fericire. Moartea neașteptată și destul de inexplicabilă a lui Jonathan, la nici zece luni după fuga lor, trebuie să fi fost o lovitură cumplită pentru Georgiana Mountrachet, care a rămas în Londra, singură, necăsătorită și gravidă pe deasupra, fără a se bucura de protecția familiei sau de vreun sprijin financiar. Totuși, Georgiana nu s-a dat bătută, a lăsat deoparte rigorile clasei sociale căreia îi aparținuse și, după nașterea copiilor, a renunțat la numele de

Mountrachet, angajându-se copistă la firma de avocatură H.J. Blackwater și Asociații din Lincoln's Inn, Holborn.

Există unele dovezi că Georgiana s-a folosit din plin de priceperea ei la scris în prima tinerețe. Jurnalele familiei Mountrachet, donate la British Library în 1950, cuprind un număr de piese de teatru scrise cu litere foarte elaborate, însoțite de ilustrații. Iar în colțul fiecărei pagini „artistul” și-a scris citeț numele. Interpretarea pieselor de teatru era, de bună seamă, foarte frecventă în casele nobile ale timpului, dar textele pieselor jucate la Blackhurst în anii 1880 sunt mult mai frecvente și elaborate decât ar fi fost poate normal.

Se cunoaște foarte puțin despre copilăria Elizei în Londra, în afară de casa în care s-a născut și și-a petrecut primii ani. Se poate deduce însă că viața ei a fost dirijată de limitările sărăciei și de greaua îndeletnicire a supraviețuirii. Probabil că tuberculoza care a pus capăt vieții Georgianeii o urmărea deja pe la mijlocul anilor 1890. Dacă starea sănătății ei urma calea firească a înrăutățirii, atunci prin ultimii ani ai acestei decade, sufocările și o slăbiciune generală ar fi trebuit s-o împiedice să mai lucreze regulat. Iar registrele firmei H.J. Blackwater certifică această variantă.

Nu există nici o dovadă că Georgiana ar fi apelat la ajutor medical pentru boala ei, dar teama de intervenții medicale era ceva obișnuit în vremea aceea. În anii 1880, tuberculoza devenise o boală care trebuia înregistrată, iar medicii erau obligați prin lege să anunțe orice îmbolnăvire autorităților guvernamentale. Așa că sărăcimea orașelor, temându-se să nu fie trimisă la sanatorii (care semănau mai degrabă cu pușcăriile), nu se mai ducea la doctor. Boala mamei ei trebuie să fi avut o mare influență asupra Elizei, atât din punct de vedere practic, cât și creativ. Este mai mult ca sigur că i s-ar fi cerut să contribuie financiar la întreținerea gospodăriei. În epoca victoriană, fetele erau frecvent folosite pentru tot felul de treburi: servitoare, vânzătoare de fructe, florărese, iar referirile Elizei la copăi și calandre dovedește că era pe deplin familiarizată cu spălatul rufelor. Iar arătările care semănau cu vampiri din Vânătoarea zânelor ar putea să reflecte credința frecventă în secolul al nouăsprezecelea că bolnavii de tuberculoză ar fi fost chinuți de vampiri: sensibilitatea la lumină, ochii umflați și roșii,

chipurile foarte palide și tusea cu sânge erau simptome care încurajau toate aceste superstiții.

Nu se știe nici dacă Georgiana ar fi încercat să ia legătura cu familia ei după moartea lui Jonathan sau după ce se îmbolnăvise. Totuși, după părerea noastră, acest lucru era foarte puțin probabil. Într-o scrisoare din decembrie 1900, adresată de Linus Mountrachet unui asociat, acesta sugerează că aflase abia de curând despre Eliza, nepoțica lui de la Londra, și era îngrozit când se gândea că trăise zece ani în condiții atât de groaznice. Poate că Georgianeii îi era teamă că familia Mountrachet ar refuza să-i ierte fuga. Dar dacă e să ne luăm după scrisoarea fratelui ei, această temere era nefondată.

„După ani îndelungați de căutări în străinătate, după ce am scotocit mările și uscatul, să te gândești că iubita mea soră se afla atât de aproape în tot acest timp. Și să se lase pradă atâtor privațiuni! Ai să vezi că am avut dreptate când ți-am vorbit despre firea ei. Cât de puțin i-a păsat că noi am iubit-o atât de mult și că am dorit cu ardoare să revină acasă cu bine...”

Deși Georgiana nu a revenit niciodată acasă, Elizei i-a fost dat să se întoarcă în sânul familiei mamei sale. Georgiana Mountrachet a murit în iunie 1900, când Eliza avea unsprezece ani. Pe certificatul ei de deces e înregistrată drept cauză a morții tuberculoza; iar vârsta treizeci de ani. După moartea mamei ei, Eliza a fost trimisă să locuiască cu familia mamei ei pe țărmul din Cornwall. Nu se știe exact cum a avut loc această întregire a familiei, dar putem presupune, fără să greșim prea mult, că, în ciuda împrejurărilor nefericite care a produs-o, această schimbare de domiciliu a fost o întâmplare fericită pentru micuța Eliza. Viața la conacul Blackhurst, cu moșia și grădinile sale vaste, trebuie să fi fost o adevărată ușurare, oferindu-i o altă siguranță decât străzile periculoase ale Londrei. Iar marea a devenit în poveștile Elizei un motiv al renașterii și salvării.

Se știe că Eliza a locuit cu familia unchiului ei dinspre mamă până la vârsta de douăzeci și cinci de ani. După aceea nu se mai știe ce s-a întâmplat cu ea. Au fost vehiculate diverse teorii despre viața ei după anul 1913, dar nici una nu a fost dovedită încă. Unii

istorici presupun că ar fi putut cădea victimă epidemiei de scarlatină care a bântuit coasta comitatului Cornwall în 1913. Alții, nedumeriți de apariția târzie, în 1936, a ultimei sale povești Zborul cocoșului, în revista Vieți literare, consideră că și-a petrecut timpul călătorind, în căutarea aventurilor descrise în poveștile sale. Această idee tentantă trebuie să mai fie încă cercetată și, în ciuda unor astfel de teorii, soarta Elizei Makepeace, împeună cu data morții sale rămâne unul dintre misterele literaturii.

Există un desen în cărbune al Elizei Makepeace, intitulat Autoarea, făcut de vestitul portretist eduardian Nathaniel Walker, găsit după moartea pictorului printre lucrările sale neterminate și care se află acum expus la Galeria Tate din Londra. Deși Eliza Makepeace a publicat doar un singur volum de basme, opera ei este bogată în material metaforic și sociologic și merită a fi studiată. Dacă poveștile timpurii cum ar fi Pruncul schimbat de zâne manifestă o puternică influență a tradiției basmului european, povești târzii, precum Ochii bătrânei, sugerează o abordare mult mai originală și, am îndrăzni să spunem, chiar autobiografică. Totuși, asemenea multor femei scriitoare din prima decadă a acestui secol, Eliza Makepeace a căzut victimă schimbării culturale produse după evenimentele mondiale capitale ale începutului de secol (Primul Război Mondial și legiferarea votului pentru femei fiind doar două dintre ele) și a ieșit din sfera atenției cititorilor. Multe dintre poveștile ei au fost pierdute în timpul celui de al Doilea Război Mondial, când British Library a fost văduvită de o mare parte dintre periodicele mai puțin cunoscute, drept care Eliza și poveștile ei sunt aproape necunoscute astăzi. Opera ei, asemenea autoarei înseși, pare să fi dispărut de pe fața pământului, precum multe alte fantome ale primelor decade ale secolului.

14

Londra, 1900

Sus, deasupra prăvăliei de haine vechi și sticle goale a domnului și doamnei Swindell, se afla o cămăruță. Nu mai mare decât un dulap. Era întunecată și umedă, mirosind a mucegai (o consecință firească a

canalizării proaste și a lipsei ventilației), cu pereți decolorați care crăpau vara și se îmbibau cu apă iarna, cu o sobă al cărei coș fusese astupat de atâta vreme, că ar fi fost o adevărată negliobie să pretinzi că ar fi trebuit să fie altfel. Cu toate acestea, în ciuda mizeriei, odăița de deasupra prăvăliei familiei Swindler era singurul cămin pe care Eliza Makepeace și fratele ei geamăn, Sammy, îl cunoscuseră vreodată, oferindu-le un minimum de siguranță și ocrotire într-o viață altminteri lipsită de acestea. Se născuseră în toamna în care Londra era cuprinsă de marea groază, iar pe măsură ce Eliza creștea, devenea tot mai convinsă că acest fapt, mai presus decât orice altceva, i-a determinat existența. Jack Spintecătorul a fost primul dușman dintr-o viață în care nu va duce lipsă de pericole.

Ceea ce-i plăcea Elizei cel mai mult la odăița de sus, în afara faptului că le oferea pur și simplu un adăpost, era o crăpătură dintre două cărămizi de sus, deasupra poliței vechi de pin. Era recunoscătoare că neîndemânarea zidarului de demult combinată cu tenacitatea șobolanilor făcuseră să crească o gaură zdravănă în zid. Dacă Eliza se întindea pe burtă, lungindu-se pe poliță, cu un ochi lipit de cărămizi și capul un pic ridicat, putea să zărească cotul fluviului din apropiere. Dintr-un astfel de punct secret de observație, putea să privească nevăzută cum crește și se scurge valul vieții. Și așa se puteau împlini cele două dorințe principale ale Elizei: ea putea vedea, dar fără să fie văzută la rândul ei. Căci, deși curiozitatea Elizei nu avea margini, nu-i plăcea să fie urmărită. Înțelesese că era periculos să fii băgat în seamă și că a privi cu băgare de seamă era totuna cu a fura. Eliza o știa prea bine, pentru că asta era ceea ce-i plăcea cel mai mult să facă, să adune imagini în minte, pe care să și le depeze mai târziu, adăugându-le vocile și culorile pe care și le închipuia singură. Să le îndeplinească în povești înspăimântătoare care i-ar fi îngrozit pe cei pe care îi folosisă, fără voia lor, drept sursă de inspirație.

Și avea de unde alege. Viața pe malul cotit al Tamisei văzut de Eliza nu se oprea niciodată. Fluviul era puterea Londrei, crescând și împutinându-se odată cu fluxul și refluxul permanent, aducând înăuntru și ducând în afara orașului deopotrivă binele și răul. Deși îi plăcea când era apa mare și veneau vapoarele cu cărbune, când barcagiii purtau

lumea de colo-colo și când ambarcațiunile ușoare cărau mărfurile de pe vapoare, fluviul căpăta viață cu adevărat abia când scădea apa. Atunci domnul Hackman și fiul lui puteau să înceapă să caute cadavre ale căror buzunare să le golească, iar scormonitorii prin noroi porneau să scotocească mîlul puturos după odgoane, oase, cuie de cupru și orice s-ar mai fi putut preschimba în bani. Domnul Swindell avea propria lui echipă de astfel de scormonitori și propria sa parcelă de mîl, un lot plin de putregaiuri pe care îl păzea ca și cum ar fi conținut tot aurul reginei. Iar cei ce îndrăzneau să-i încalce hotarul riscau să fie găsiți, la scăderea apei, de domnul Hackman, care le golea buzunarele pline de apă.

Domnul Swindell se ținea scai de Sammy să vină să lucreze cu ei. Și spunea că e de datoria lui să răsplătească bunătatea proprietarului său ori de câte ori putea. Căci, deși Sammy și Eliza reușeau să încropească suficient cât să-și plătească chiria, domnul Swindell nu scăpa nici o ocazie să le readucă aminte că libertatea lor depindea de bunăvoința sa de a nu anunța autoritățile în legătură cu recenta lor schimbare de situație.

— Făcătorii ăia de bine care vin să adulmece pe-aci ar fi foarte bucuroși să afle că doi plozi ca voi au rămas de pripas, să-și poarte singuri de grijă. Ce s-ar mai bucura, zău așa! spunea el mereu. Dacă era după lege, ar fi trebuit să vă dau lor imediat ce maică-ta și-a dat duhul.

— Așa e, domnule Swindell, vă mulțumim, domnule Swindell, zicea Eliza. Sunteți foarte bun că nu ne-ați dat.

— Hm, păi să nu uitați! Mai sunteți pe-aci doar pen'că io și nevas-tă-mea avem inimă bună.

Și privea de-a lungul nasului său fremătînd, în timp ce ochii i se îngustau de atîta răutate.

— Că dacă băiatu' ăsta, cu daru' lui d-a ochi tot, ar veni la lotu' meu de noroi, aş mai zice și eu că merită să vă țin pe-amîndoi. Că n-am mai văzut pe-altcineva așa de norocos.

Asta era drept, căci Sammy avea un talent de a da peste tot felul de comori. Încă de când era mic, tot felul de lucruri frumoase îi ieșeau în drum. Doamna Swindell zicea că e norocul prostului și că Domnul avea grijă de proști și nebuni, dar Eliza știa că nu era așa. Sammy nu

era prost, dar vedea mai bine decât alții, pentru că nu-și pierdea timpul vorbind. Nu scotea nici un cuvânt. N-o făcuse niciodată în toți cei doisprezece ani. Și nici n-avea nevoie, oricum, nu cu Eliza. Ea știa întotdeauna ce gândea și simțea el. Era fratele ei geamăn, erau două jumătăți ale aceluiași întreg. Așa își dădea seama că lui îi era frică de nămolul fluviului și, deși nu-i împărtășea temerea, îl înțelegea. Aerul mirosea altfel când te apropiai de marginea apei, duhurile nămolului, păsările care se năpusteau spre ape, sunetele ciudate ce reverberau dintr-un mal străvechi în celălalt...

Eliza mai știa și că era de datoria ei să aibă grijă de Sammy, nu numai pentru că așa îi spusese mama. (Mama avea o idee ciudată cum că un om rău – nu le spusese niciodată cine ar fi putut fi – bântuia în căutarea lor.) Încă de mică, Eliza fusese conștientă că Sammy avea mai mare nevoie de ea decât ar fi avut ea de el, chiar mai înainte de a se fi îmbolnăvit el de friguri, când era aproape să moară. Alți copii își dăduseră seama mai demult, oamenii mari vedeau abia acum, când își dădeau seama că el nu era ca ei.

Și chiar nu era, căci el fusese luat de elfi. Eliza știa multe despre copiii schimbați de elfi. Citise în cartea de basme pe care o găsisese în prăvălia de zdrențe și sticle. Avea și desene. Iele și alte duhuri care arătau exact ca Sammy, cu părul lui frumos, de culoarea căpșunii, cu picioarele lungi ca niște panglici și ochii rotunzi și albaștri. După cum spunea și mama, era ceva ce-l făcea altfel decât ceilalți copii încă de când era mic: tăcerea și inocența. Ea povestea că, în timp ce Elizei i se încrețea mutrița roșie și răcnea de foame, Sammy nu plângea niciodată. Stătea în pătuțul lui, ascultând de parcă în aer ar fi plutit o muzică minunată pe care doar el o putea auzi.

Eliza reușise să-i convingă pe proprietari că nu era cazul ca Sammy să meargă la scotocit nămolul, că era mai de folos să curețe hornuri pentru domnul Suttborn. Ea le reaminti că nu erau prea mulți băieți de vârsta lui Sammy care să se mai ocupe cu asta, mai ales de când se dăduse legea împotriva folosirii copiilor coșari, și că nimeni nu putea curăța hornurile înguste din Kensington mai bine ca băiețelul slăbănog cu coate ascuțite, făcute parcă pentru a putea să se strecoare înăuntrul coșurilor întunecate și pline de funingine. Datorită lui Sammy, domnul Suttborn avea mereu clienți, fără să mai pomenim nimic de banii

pe care-i aducea tot timpul acasă. Așa că asta putea compensa pentru ce ar fi putut găsi mai de valoare prin noroi.

În cele din urmă domnul și doamna Swindell s-au lăsat convinși, căci le plăceau firfireii aduși de Sammy, așa cum se lăcomiseră și la banii pe care-i câștiga mama când trăia și copia acte pentru domnul Blackwater, dar Eliza nu putea ști cât îi va putea ține la distanță. Mai ales doamna Swindell era orbită de lăcomie și-i plăcea să facă amenințări voalate, mormăind despre făcătorii aceia de bine care-și bagă nasul peste tot, căutând gunoaie pe care să le adune de pe drumuri și să le ducă la azilurile de săraci.

Doamnei Swindell îi fusese mereu frică de Sammy, căci aparținea acelei categorii pentru care frica era reacția firească la orice nu-și putea explica. Eliza o surprinsese cândva șoptindu-i doamnei Barker, soția încărcătorului de cărbuni, că auzise de la doamna Tether, moașa care-i adusese pe lume pe amândoi copiii, că Sammy se născuse cu cordonul ombilical după gât, că n-ar fi trebuit să supraviețuiască nici măcar o singură noapte, și-ar fi trebuit să-și fi dat ultima suflare în loc de primul strigăt, dacă n-ar fi fost la mijloc o treabă necurată.

— A fost lucrul dracului, spunea ea, mama băiatului s-a învoit cu Țl de Jos. N-ai decât să te uiți la el, să-ți dai seama de asta, să vezi cum se uită fix la om, cu trupu' țeapăn, nu ca alții copii de seama lui. A, da, zău că era ceva necurat cu Sammy Makepeace!

Aceste povești au făcut-o pe Eliza să aibă și mai multă grijă de fratele ei gemăn. Uneori, noaptea, când se afla în pat, ascultând cum se certau domnul și doamna Swindell și cum urla, pe deasupra, fetița lor, Hatty, îi plăcea să-și închipuie tot felul de lucruri îngrozitoare care i s-ar fi putut întâmpla doamnei Swindell: că ar fi căzut, din întâmplare, în foc pe când spăla sau că ar fi alunecat sub calandru și ar fi fost strivită, sau că s-ar fi înecat într-un hârdău cu untură topită, cu capul înainte, rămânându-i afară doar picioarele slăbănoage ca unice dovezi ale cumplitului ei sfârșit...

Vorbești de drac și dracul la ușă... cine altcineva dădea colțul în Battersea Church Road decât doamna Swindell, cu traista doldora cu pradă, întorcându-se după încă o zi profitabilă, petrecută umblând după fetițe cu rochițe frumoase. Eliza s-a îndepărtat de crăpătură, trăgându-se pe poliță și lăsându-se în jos, sprijinindu-se de marginea hornului.

Eliza trebuia să spele rochiile pe care doamna Swindell le aducea acasă. Uneori, când le fierbea, cu grijă să nu le strice dantelele subțiri ca pânza de păianjeni, Eliza se mira ce-o fi fost în capul fetițelor alea când o vedeau pe doamna Swindell că le îndeamnă cu punga de dulciuri, plină cu sticle colorate. Iar fetițele care se apropiau de pungă habar n-aveau ce li se pregătea. Veneau fără nici o frică. Și de îndată ce se afla singură cu ele, doamna Swindell le scotea rochițele de pe ele atât de iute, că nici n-aveau vreme să strige. Și poate că, după aceea, aveau și ele coșmaruri, așa cum și ea visa că Sammy rămânea înțepenit în hornuri. Și-i părea rău de ele, căci doamna Swindell, odată pornită după pradă, era cumplită, dar asta era numai vina lor. N-ar fi trebuit să fie atât de lacome, să-și dorească mereu mai mult decât aveau. Eliza nu înceta să se mire cum fetițele crescute în casele boierești, cu cărucioare la modă și rochițe cu dantele puteau cădea în ghearele doamnei Swindell doar pentru o pungă de dulciuri. Și aveau noroc că nu păteau altceva decât că rămâneau fără rochiță și se alegeau doar cu o sperietură bună. Căci pe străduțele întunecate ale Londrei puteau să ți se întâmple lucruri mult mai rele.

Jos se auzi ușa trântindu-se.

— Hei, unde ești, fato? răsuna vocea în sus pe scări, ca un ghem clocotit de otravă. Inima Elizei se strânse: prada nu fusese prea bogată, ceea ce putea avea consecințe cumplite asupra locuitorilor din casa de la numărul 35 din Battersea Church Road.

— Ia vino jos să termini cina sau te pricopsești cu o scărmanăală!

Eliza o lua iute în jos pe scări până în prăvălie. Cuprindea cu privirea formele întunecate ale sticlelor și cutiilor prefăcute de întuneric în curiozități geometrice. O astfel de siluetă se mișca și lângă tejghea: asemenea unui rac în nămol, doamna Swindell scotocea în traistă, alegând rochițele dantelate.

— Hai, ce stai acolo și te holbezi ca idiotu' ăla de frate-tău? Aprinde lampa, prostănaco!

— Tocana e pe plită, doamnă Swindell, spunea Eliza dând fuga să aprindă lampa, și rochiile sunt aproape uscate.

— Te cred și io! Io umblu zi de zi să adun un gologan și tu n-ai altceva de făcut decât să speli rochiile alea! Zău că-mi vine să zic că mi-ar fi mult mai bine dacă le-aș spăla singură. Să vă scot afară de

urechi pe tine și pe frate-tău, pufnea ea așezându-se pe un scaun. Ia treci încoa' să-mi scoți botinele!

Și-n timp ce Eliza înghenunchea, străduindu-se să-i desfacă botinele prea strâmte, ușa se deschise din nou și intră Sammy înnegrit de praf. Fără vreun cuvânt, doamna Swindell întindea palma, făcându-i încetișor semn cu degetele.

Sammy își vâra adânc mâna în buzunarul din față al salopetei de unde scotea două monede de cupru pe care i le punea în palmă. Doamna Swindell se uita bănuitoare la ele, o împingea pe Eliza deoparte cu piciorul puturos și se îndrepta șontâc, șontâc către cutia cu bani. Privea pe furiș în jur, și-o deschidea cu cheia scoasă din sân. Arunca bănuții peste ceilalți, plescăind din buzele umede, în timp ce-i număra din nou.

Sammy veni spre sobă, iar Eliza aduse două castronele. Ei nu mâncau niciodată cu familia Swindell, nu se cuvenea, zicea doamna Swindell, ca să nu și-o ia în cap că ar face parte din familie. Ei nu erau altceva decât ajutoare tocmite, mai degrabă slugi decât chiriași. Eliza începu să pună tocană, strecurând-o așa cum o învățase doamna Swindell, că nu se cuvenea să prăpădească carnea pe cei doi nemernici nerecunoscători.

— Ești obosit, i-a șoptit Eliza, ai plecat cu noaptea-n cap.

Sammy dădu din cap că nu era așa, nu voia să-și facă griji din pricina lui.

Eliza își aruncă ochii spre doamna Swindell, asigurându-se că mai era întoarsă cu spatele, și strecură o bucățică de zgârci în castronașul lui Sammy.

El zâmbi ușor, obosit, privind-o pe Eliza cu ochii mari și rotunzi. Când îl vedea așa, cu umerii încovoiați de truda grea de peste zi, recunoscător pentru o fărâma de carne pieloasă, îi venea să-i cuprindă trupușorul în brațe și să nu-i mai dea drumul.

— Ia te uită... la ei, răcni doamna Swindell, trântind capacul cutiei de bani. Bietul domnu' Swindell, acolo-n nămol, scormonind după comori cu care să puie ceva-n gurile voastre nerecunoscătoare... continuă ea, arătând cu degetul ei noduros spre Sammy, iar tu, copil în putere, să stai pe degeaba-n casa lui. Nu-i drept, zău așa, nu-i drept deloc. Las' c-o să vină ei-napoi, făcătorii ăia de bine, și-am să le zic eu...

— Sammy, domnul Suttborn are ce să-ți dea de lucru mâine? întreabă Eliza iute.

Sammy încuviință din cap.

— Și poimâine?

Sammy dădu din nou de cap.

— Asta înseamnă încă doi gologani pe săptămâna asta, doamna Swindell, spuse ea cu voce umilă, prefăcută.

Dar nu o îmbună deloc.

— Ce obraznicie! Cum îndrăznești să răspunzi așa? Dacă n-aș fi fost eu cu domnu' Swindell, voi doi, viermi târători, ați freca podelele în azilul ăla.

Eliza trase adânc aer în piept. Unul dintre ultimele lucruri pe care le făcuse mama fusese să obțină promisiunea doamnei Swindell că Sammy și Eliza vor continua să stea la ei cât timp își plăteau chiria și contribuiau la treburile casei.

— Dar, doamnă Swindell, începu Eliza cu mare băgare de seamă, mama a spus că ați promis ...

— Am promis? Ce-am promis? răcni ea, cu spume la gură. Îți arăt eu promisiune! Am promis să-ți tăbăcesc spinarea de n-o să mai poți.

S-a ridicat brusc, întinzând mâna după cureaua de piele care atârna lângă ușă.

Eliza a rămas pe poziție, deși inima îi bătea cu putere.

Doamna Swindell a făcut un pas înainte, oprindu-se apoi, strâmbându-și buzele și întorcându-se spre Sammy.

— Ei, tu, ia vino-ncoa'!

— Nu, strigă Eliza iute, cu ochii ațintiți la Sammy. Nu, vă rog să mă iertați, doamnă Swindell, am fost obraznică, aveți dreptate! Am să... am să curăț prăvălia, am să frec treptele din față, am să... am să...

— Să speli closetul și să cureți podul de șobolani.

— Așa am să fac, încuviință Eliza.

Doamna Swindell întinse cureaua pe dinaintea ei, plimbându-și privirea pe sub sprâncene de la Eliza la Sammy și înapoi. În cele din urmă slobozi un capăt al curelei și-o agăță la loc lângă ușă.

— Vă mulțumesc, doamnă Swindell!

Eliza îi dădu castronașul lui Sammy cu o mână tremurândă, și apucă lingura să-și pună și ei tocană.

— Ia ascultă-ncoace! răcni din nou doamna Swindell.

Eliza își ridică ochii spre ea.

— Auzi? urmă doamna Swindell, arătându-l pe Sammy cu degetul. Spală sticlele alea noi și pune-le pe raft. Nu primești de mâncare până nu termini. Iar tu, fato, zise ea, întorcându-se spre Eliza, piei din ochii mei, du-te sus. N-ai să mănânci nimic azi. N-am de gând să hrănesc răzvrățiți.

*

Când era mai mică, Elizei îi plăcea să-și închipuie că într-o zi va apărea tatăl lor să-i salveze. După *Mama și Jack Spintecătorul*, *Tatăl cel viteaz* era povestea preferată a Elizei. Uneori, când o durea ochiul de atâta privit prin spărtura din zid, se întindea pe spate pe polița de sus și se gândea la tatăl ei cel viteaz. Își spunea că mama nu avusese dreptate, că nu se înecase de fapt în mare, ci că fusese trimis într-o călătorie importantă și că se va întoarce într-o bună zi să-i salveze pe amândoi din mâinile domnului și doamnei Swindell.

Deși era conștientă că era doar o închipuire, care nu avea cum să se întâmple aieveau, cum nici zânele și elfii nu apăreau prin coșul sobei, asta nu-i întuneca plăcerea pe care o simțea gândindu-se la reîntoarcerea lui. Avea să apară dinaintea casei familiei Swindell – așa și-l imagina, călare pe un cal, nu într-o caleașcă, ci pe un cal negru, cu o coamă lucioasă și picioare lungi, musculoase. Și toată lumea de pe stradă o să se oprească-n loc, holbându-se la bărbatul acela mândru, tatăl ei, înveșmântat în costum negru de călărie. Doamna Swindell, cu mutra ei nenorocită și ciupită, o să se uite pe deasupra frânghiei de rufe, peste frumoasele rochii șterpelite în dimineața aceea, și-o s-o strige pe doamna Barker să vină și ea să vadă ce se întâmplă. Și ele o să știe cine este: tatăl Elizei și al lui Sammy, care a venit să-i salveze. Și-o să-i ia cu el pe cal la fluviu, unde-i va aștepta vaporul lui, și-o să plece peste mări și țări, în locuri îndepărtate de ale căror nume nu avea habar.

Uneori, în puținele dăți când o convinsese pe mama să spună și ea povești, aceasta i-a vorbit despre ocean, căci îl văzuse cu ochii ei și putea să-i povestească despre sunete și miresme ce-i păreau Elizei vrăjite: valuri năvalnice și aer sărat, fire mărunte de nisip, albe, nu negre ca sedimentele slinoase și întunecate ale nămolului din fluviu. Totuși,

nu se întâmpla de multe ori ca mama să se învoiască la povești. De cele mai multe ori nu era de acord cu spusul poveștilor, mai ales despre Tatăl cel viteaz.

— Trebuie să înveți să deosebești poveștile de realitate, Eliza, spunea ea mereu. Basmelor se termină prea iute. Nu se spune niciodată ce se întâmplă după ce se termină povestea, când prințul și prințesa ies din paginile cărții.

— Cum adică, mamă? o întreba Eliza.

— Ce se întâmplă cu ei mai departe, când trebuie să-și găsească un rost în lume, să facă rost de bani și să se ferească de relele lumii...

Eliza nu pricepuse niciodată ce voia să spună, i se părea lipsit de importanță, deși nu îndrăznea s-o contrazică pe maică-sa. La urma urmei, erau prinți și prințese și nu aveau nevoie să-și găsească un rost în lume, căci se aflau în castelul lor vrăjit.

— Nu trebuie să te bizui pe faptul că cineva te va salva, continua mama, cu privirile pierdute, o fată care așteaptă pe altcineva s-o salveze nu va învăța niciodată să se descurce singură. Chiar dacă ar avea posibilități, i-ar lipsi curajul. Să nu fii și tu așa, Eliza! Trebuie să fii curajoasă, să înveți să te aperi singură, să nu te bizui pe nimeni.

Singură în odăița de sus, clocotind de ură față de doamna Swindell și de furie pentru propria ei neputință, Eliza s-a strecurat înăuntru la sobei nefolosite. S-a cocoțat încet, cu grijă, cât a putut de sus, a pipăit cu palmele până a dat de cărămida pe care a reușit să o scoată. A bâlbâit cu degetele în gaură după micul vas de muștar, simțindu-i capacul rece și conturul rotunjit. L-a scos afară, mișcându-se cu băgare de seamă să nu se audă prin horn vreun zgomot pe care să-l surprindă urechile vigilente ale doamnei Swindell.

Era vasul mamei și-l ținuse secret ani de-a rândul. Dar, cu câteva zile înainte de a muri, într-unul din puținele momente când era conștientă, mama i-a spus Elizei despre ascunzătoare. A rugat-o să-i aducă vasul și Eliza a făcut întocmai. I l-a dus până la pat, uimindu-se la vederea misteriosului obiect ascuns acolo.

A simțit cum o furnică în vârful degetelor de nerăbdare așteptând ca mama să deschidă căznindu-se vasul. În ultimele zile, mișcările ei erau greoaie și capacul era sigilat cu ceară. În cele din urmă se deschisese.

Elizei i se oprise răsuflarea de uimire. În vas se afla o broșă, dintr-acelea care ar face-o pe doamna Swindell să verse lacrimi fierbinți pe chipul ei schimonosit. Era cât un bănuț de mare, cu pietre prețioase pe margine, roșii, verzi și albe, sclipitoare.

Primul gând a fost că broșa era de furat. Nu-și putea închipui cum ar fi făcut mama ei una ca asta, dar altminteri de unde ar fi putut ea să aibă așa o comoară de neprețuit? Unde să o fi găsit?

Avea atâtea de întrebat, dar îi pierise glasul. Oricum mama nu asculta. Se uita pierdută la broșă, cu o expresie pe care Eliza nu o mai văzuse până atunci.

— Broșa asta îmi este nespus de dragă, spuse ea, în cele din urmă. Foarte dragă...

Și-i puse vasul în mâini, de parcă nu mai suferea să-l atingă.

Simțea vasul smălțuit, neted și rece între degete și nu știa ce să-i spună. Broșa, expresia mamei... totul era atât de neașteptat.

— Știi ce e asta, Eliza?

— O broșă, am mai văzut la cucoanele elegante.

Mama a zâmbit ușor și ea a crezut că a răspuns greșit.

— Sau un medalion, o fi scăpat de pe lăntșor?

— Ai avut dreptate prima dată, e o broșă, o broșă foarte specială. Știi ce e sub sticlă?

— O țesătură? răspunse Eliza, uitându-se la împletitura de fire roșii-aurii.

— Așa este, dar nu e făcută din fire obișnuite, a spus mama zâmbind din nou.

— Dar se văd firele, împletite ca o frânghie.

— Sunt șuvițe de păr, Eliza, ale femeilor din familia mea. Ale bunicii, ale mamei ei și așa mai departe. E o tradiție. Se cheamă broșa plângerii.

— Pentru că se poartă atunci când plângi?

Mama a întins mâna și i-a mângâiat vârful cozilor.

— Pentru că ne amintește de cei pe care i-am pierdut, aceia care au fost înaintea noastră și care ne-au făcut cine suntem acum.

Eliza a încuviințat din cap, serioasă, dându-și seama că i se făcuse o mărturisire specială.

— Broșa asta valorează o mulțime de bani, dar nu m-a lăsat inima niciodată să o vând. M-am lăsat pradă, iar și iar, sentimentalismului, dar tu să nu faci asta.

— Cum așa, mamă?

— Vezi și tu că nu-mi este bine, copila mea. În curând vei fi nevoită să ai tu singură grijă de tine și de Sammy, așa că va fi nevoie să vinzi broșa.

— Vai, nu, mamă!

— S-ar putea să fie nevoie și tu vei fi cea care va lua această hotărâre. Să nu eziți, m-auzi?

— Da, mamă!

— Dar dacă vei fi nevoită s-o vinzi, Eliza, să fii atentă cum o faci. Nu trebuie să o vinzi oficial, să nu fie înregistrată.

— Da' de ce?

Mama s-a uitat la ea cu o privire pe care Eliza o cunoștea, pe care i-o aruncase și ea însăși lui Sammy ori de câte ori nu știa dacă să-i spună sau nu adevărul.

— Pentru că ar afla familia mea.

Eliza amuți, despre familia mamei și despre trecutul ei nu se vorbea aproape niciodată.

— Sigur că ei au declarat-o furată...

Eliza își arcui sprâncenele mirată.

— Și n-au dreptate, copilă, căci e a mea. Mi-a dat-o mama când am împlinit șaisprezece ani. Și aparține familiei de foarte mult timp.

— Păi, dacă e a ta, mamă, de ce nu trebuie să știe nimeni că o ai?

— Dacă ar fi vândută s-ar afla despre noi, și asta nu trebuie să se întâmple. Înțelegi? o întreabă ea, apucându-i mâinile, cu ochii larg deschiși, cu chipul palid și slăbit de efortul vorbirii.

Eliza încuviință din cap, înțelesese. Adică, asta era un fel de a zice. Mama era speriată de Omul cel rău, cel cu care îi amenințase toată viața. Care putea fi oriunde, ascunzându-se pe la colțuri, așteptând să-i prindă. Elizei îi plăcuseră întotdeauna poveștile, deși mama nu-i dăduse suficiente amănunte care să-i satisfacă curiozitatea. Așa că rămăsese la latitudinea ei să înflorească avertizările mamei, să-i dea omului un ochi de sticlă și un coș cu șerpi, o buză care se răsucea când rânjea.

— Să-ți mai dau niște doctorie, mamă?

— Da, Eliza, ești o fată bună!

Eliza a lăsat vasul de ceramică pe pat, lângă mama și i-a adus sticla cu laudanum. Când s-a întors, mama a întins din nou mâna să-i mângâie șuvița desprinsă din coadă.

— Să ai grijă de Sammy și de tine. Să-ți aduci mereu aminte că, dacă au o voință puternică, atunci până și cei mai slabi pot căpăta putere. Trebuie să fii tare când eu nu o să... dacă se întâmplă ceva cu mine.

— Sigur că da, mamă, dar n-o să se întâmple nimic cu tine.

Eliza nu era convinsă de asta, așa cum nici mama ei nu credea. Toată lumea știa ce se întâmpla cu cei care aveau tuberculoză.

Mama sorbi un pic din doctorie, apoi se lăsă la loc pe pat, istovită. Părul roșu i se împrăștie pe pernă, lăsând să se vadă cicatricea de pe gâtul palid, acea tăietură fină care nu-i trecuse niciodată și o făcuse pe Eliza să născocească povestea despre întâlnirea mamei cu Jack Spintecătorul. Altă poveste pe care se ferise să o audă mama vreodată.

— Eliza mea, nu ți-o mai spun decât o dată, urmă ea stins, cu ochii închiși. Dacă te găsește și trebuie să scapi, atunci, doar atunci să scoți vasul. Să nu te duci la Christie's, să nu te duci la nici unul dintre magazinele alea mari. Ele au registre. Du-te după colț și întreabă de casa domnului Baxter, el o să-ți spună unde-l găsești pe domnul Picknick, iar domnul Picknick o să-ți spună ce să faci. Înțelegi?

Pleoapele îi zvâcniră de efortul pe care-l făcuse vorbind atât de mult. Eliza încuviință din cap.

— Înțelegi?

— Da, mamă, înțeleg.

— Dar până atunci, să uiți că există. Să nu o atingi și nici să nu-i spui lui Sammy de ea, să nu spui nimănui. Și, Eliza....

— Da, mamă!

— Să te ferești de omul de care ți-am spus.

*

Și Eliza s-a ținut de cuvânt, de cele mai multe ori. A scos vasul numai de două ori și atunci doar ca să se uite înăuntru. Să atingă broșa cu degetele, așa cum făcuse mama, să-i simtă puterea tainică, neprețuită, după care a pecetluit iute capacul cu ceară de lumânare și a pus vasul la loc.

Și, deși o scosese astăzi, nu fusese doar ca să se uite la broșa plângerii a mamei. Căci Eliza mai ascunsese o comoară în vasul de ceramică, propria asigurare pentru viitor.

Scoase punguța de piele și-o ținu strâns în palmă, simțind cum devine mai puternică atingând-o. Era una dintre comorile pe care le găsisese Sammy pe stradă și i-o dăduse ei. O jucărie a vreunui copil bogat, uitată pe jos, găsită și reînsuflețită acum, de ea. Eliza o ascunsese de la bun început. Știa că, dacă ar fi văzut-o domnul și doamna Swindell, li s-ar fi aprins ochii și ar fi ținut morțiș s-o ia jos, în prăvălia de zdrențe și sticle. Iar Eliza voia acea punguță pentru ea, cum nu-și dorise nimic altceva până atunci. Era un dar și îi aparținea. Și nu se putea lăuda cu prea multe lucruri care să fi fost ale ei.

Trecuseră câteva săptămâni până să-i găsească un rost, să ascundă în ea bănuții ei tăinuți, despre care domnul și doamna Swindell nu aveau habar și pe care îi primea de la Matthews Rodin, prinzătorul de șobolani. Eliza avea o mare îndemânare să prindă șobolanii, deși îi era silă să o facă. La urma urmei, șobolanii nu făceau altceva decât să se străduiască să supraviețuiască cum puteau ei mai bine, într-un oraș care nu era prea îngăduitor cu cei slabi sau molâi. Nu încerca să se gândească la ce ar spune mama – ea avusese întotdeauna o slăbiciune pentru animale –, ci își spunea mereu că nu are de ales, dacă ea și Sammy ar fi să-și încerce norocul, aveau nevoie de câțiva bănuți tăinuți de privirile domnului Swindell. Eliza stătea așezată pe marginea vetrei, cu vasul de ceramică în poală și-și șterse mâinile pline de funingine pe dosul poalelor. Nu se făcea să se șteargă pe fața rochiei, ca să bage de seamă doamna Swindell. Și-odată ce nasul ei bănuitor ar fi început să freamăte, n-ar fi ieșit nimic bun.

Când a considerat că are mâinile suficient de curate, a deschis punguța, deznodându-i panglicile moi de mătase și lărgindu-i deschizătura. S-a uitat înăuntru.

„Salvează-te singură“, îi spusese mama. „Și ai grijă de Sammy“. Chiar asta avea de gând să facă. În punguță se aflau patru bănuți de câte trei penny. Încă doi și ar avea destui să poată să cumpere cincizeci de portocale. Asta era tot ce-i trebuia ca să înceapă să vândă fructe. Și cu banii câștigați ar putea cumpăra mai multe portocale și-atunci ar putea să-și strângă proprii bani, să aibă propriul lor negoț. Atunci ar putea să-și

caute un alt loc unde să stea, unde să fie în siguranță, departe de ochii vigilenți și răzbunători ai familiei Swindell și de amenințarea veșnică că vor fi dați pe mâna făcătorilor de bine și trimiși la azilul săracilor...

Se aveau pași pe culoar.

Eliza vârî banii în punguță, strângând panglica, și-o băgă în vas. Cu inima zbătându-i-se puternic, puse vasul la loc în horn, avea să-l sigileze mai târziu. Și-apoi sări afară, așezându-se pe marginea patului deșelat, un adevărat monument de nevinovăție.

Ușa s-a deschis și a apărut Sammy, negru de funingine. Așa cum stătea în prag, cu lumânarea pălpâind în mână, arăta atât de slab, încât Elizei i se păru că e o nălucă. I-a zâmbit și el s-a îndreptat spre ea, băgând mâna în buzunar și scoțând un cartof mic, șterpelit din camera doamnei Swindell.

— Sammy, l-a muștrat ea, luând cartoful moale, știi bine că-i numără, o să-și dea seama că tu l-ai luat!

Sammy ridică din umeri și începu să se spele pe față în ligheanul cu apă de lângă pat.

— Mulțumesc, a spus ea, vârând cartoful în coșulețul ei de cusut, când nu se uita la ea, ca să-l pună la loc a doua zi dimineată.

— S-a făcut frig, spuse ea, scoțându-și rochia. A venit mai iute frigul anul ăsta.

S-a suit în pat, vârându-se sub pătura subțire, cenușie.

Numai în maieu și chiloți, Sammy sări și el în pat lângă ea. Avea picioarele înghețate și ea încerca să i le încălzească cu ale ei.

— Să-ți spun o poveste?

A simțit cum își mișcă fruntea, cu părul frecându-se de obrazul ei. Și începu să-i spună povestea ei favorită:

„A fost odată ca niciodată, într-o noapte rece și întunecoasă, o prințesă care rătăcea pe străzi pustii, cu pruncii gemeni zvârcolindu-i-se în pânțele. Și-auzi pași în urma ei și știi pe dată cui va cădea pradă...”

Spunea povestea asta de ani de zile, dar niciodată s-o audă maică-sa, care ar fi spus că-l zăpăcește pe Sammy cu poveștile ei de necrezut. Mama nu înțelegea că copiilor nu le este frică de povești, că viața lor e plină de lucruri mult mai înspăimântătoare decât cele auzite în basme. Răsuflarea seacă a fratelui ei deveni tot mai regulată și-și dădu seama că adormise. Se opri din povestit și îi apucă mâna. Era atât de rece,

atât de osoasă, că simți un ghemotoc de frică în stomac. Îl strânse mai tare, ascultându-l cum răsuflă.

— O să fie bine, Sammy, îi șopti ea, gândindu-se la punguța de piele, o să am eu grijă de asta, îți promit!

15

Londra, 2005

Ruby, fiica lui Ben, o aștepta pe Cassandra la aeroportul Heathrow. Era o femeie plinuță care se apropia de șazece de ani, cu un chip strălucitor și un păr scurt, argintiu, țepos. Emană atâta energie, încât părea că încarcă întreaga atmosferă în jur. Era genul de persoană care nu trecea neobservată. Cassandra nici nu a apucat să-și exprime mirarea că e așteptată de o străină, că Ruby i-a și luat valiza, înlănțuind-o cu brațul ei cărnos și conducând-o prin ușile de sticlă ale aeroportului în parcare sufocată de gaze de eșapament.

Mașina ei era mică și hârbuită, inundată de parfum de mosc și de alcătuirea chimică a mirosului unei flori al cărei nume Cassandra nu și-l amintea. Când s-au așezat și și-au legat centurile de siguranță, Ruby a scos din geantă o pungă de jeleuri îmbiind-o pe Cassandra, care luă un cub cu vergi maro, albe și negre.

— Nu mă pot stăpâni, spuse Ruby, băgându-și un jeleu roz în gură, înfundându-și-l în obraz. Sunt dependentă de-a binelea. Uneori nici nu termin una, că și trec la cealaltă.

Și s-a pornit să mestece cu furie o clipă, ca apoi să-l înghită.

— Ei, bine! Viața e și-așa prea scurtă ca să fim și temperați, ce zici?

În ciuda orei înaintate, drumul era destul de plin de mașini, care alergau pe autostradă, iar felinarele cu gâturile arcuite aruncau o lumină portocalie pe asfaltul de dedesubt. Și-n timp ce Ruby conducea grăbit, apăsând brusc frânele doar când era imperios necesar, gesticulând și clătînând din cap la ceilalți șoferi care îndrăzneau să-i taie calea, Cassandra privea pe geam, reconstituind mental cercurile concentrice care marcau transformările arhitectonice ale Londrei. Îi plăcea să reconstituie orașele în acest mod. A merge de la marginea orașului către centru era ca și când ai fi făcut o călătorie în timp. Hotelurile

moderne ale aeroportului și arterele largi și netede din preajma lui se transformau în case tencuite cu mortar de prundiș din anii '40, apoi în blocuri impunătoare cu apartamente și, în cele din urmă, în casele terasate din inima întunecată a Londrei victoriene.

Pe măsură ce se apropiau de centrul orașului, Cassandra se gândi că ar trebui să-i spună lui Ruby numele hotelului unde își făcuse o rezervare pentru două nopți, înainte de a pleca în Cornwall. A început să scoțcească în geantă după punga de plastic în care își ținea documentele de călătorie.

— Ruby, suntem oare pe lângă Holborn?

— Holborn? Nu! E tocmai în partea cealaltă a orașului! Dar de ce?

— Acolo e hotelul meu, pot să iau un taxi. Nu pot să-ți cer să mă duci atâta cale.

Ruby se uită la ea îndelung, făcând-o pe Cassandra să se îngrijoreze că nu privea înainte pe drum.

— La hotel? N-aș crede!

Schimbă viteza, frânând brusc, tocmai la timp pentru a evita ciocnirea cu furgoneta albastră din față.

— O să stai la mine, nici nu vreau să aud de altceva!

— O, nu! protestă Cassandra, imaginându-și zgomotul coliziunii cu metalul albastru. N-aș putea, e prea mare deranjul!

Începu să slăbească mânerul portierei din strânsoare.

— Și, oricum, e prea târziu să anulez rezervarea.

— Nu-i niciodată prea târziu. Las' că anulez eu, spuse Ruby, răsu-cindu-se din nou spre Cassandra, cu centura de siguranță strivindu-i pieptul bogat, gata să-i iasă din bluză. Oricum, nu-i nici un deranj, ți-am făcut patul și de-abia aștept să stăm de vorbă, spuse ea zâmbind larg. Tata m-ar jupui de vie dacă ar afla că te-am lăsat să stai la hotel.

Când au ajuns în cartierul South Kensington, Ruby a parcat mașina într-un spațiu foarte îngust, dând cu spatele, umplând-o pe Cassandra de admirație pentru încrederea vie cu care vorbea.

— Ei, am ajuns, exclamă Ruby, scoțând cheile din contact și arătând către casele albe, terasate de pe partea cealaltă a străzii. Casă, dulce casă!

Apartamentul era micuț, pitit în spatele unei uși galbene, la etajul al doilea al unei case edwardiene. Avea un singur dormitor, cu o nișă pentru duș și toaletă și cu o chicinătă care dădea în camera de zi. Ruby desfăcuse canapeaua pe care avea să doarmă Cassandra.

— Din păcate, e doar de trei stele. Dar lasă că mă revanșez mâine dimineață, la micul dejun.

Cassandra a privit nesigură către bucătărioara îngustă, iar Ruby a izbucnit în râs cu atâta poftă, că i se zgâlțâia bluza verde.

— O, Doamne, zise ea, ștergându-se la ochi. Să nu crezi că am să-ți gătesc! De ce să te chiniești, când altcineva poate să o facă mult mai bine? Mai bine te duc după colț, la o cafenea. Vrei totuși un ceai? întrebă ea, pornind ceainicul electric.

Cassandra i-a zâmbit ușor. Singurul lucru pe care voia să-l facă era să-și elibereze mușchii feței de zâmbetul ăsta enervant de „vai, ce mă bucur de cunoștință!“. Poate din pricină că petrecuse prea mult timp ruptă de lume sau poate din cauza obișnuitei ei porniri antisociale, își folosea ultimul strop de energie ca să mențină aparența unei funcționări normale. O ceașcă de ceai ar fi însemnat cel puțin încă douăzeci de minute de zâmbete, bâțâieli din cap și, Doamne ferește, răspunsuri la întrebările nesfârșite ale lui Ruby. Gândul îi zbură vinovat la camera de hotel din celălalt capăt al orașului. Apoi observă că Ruby azvârlise deja pliculețe de ceai în două cești.

— Un ceai ar fi grozav!

— Poftim, îi spuse, întinzându-i o ceașcă aburindă.

S-a așezat la celălalt capăt al canapelei, radiind, învăluită într-un nor de parfum de mosc.

— Nu te sfii, o îmbie ea, arătându-i zaharnița. Și-n timp ce bei ceaiul, poți să-mi povestești totul despre tine. Ce emoționantă e chestia asta cu casa din Cornwall!

*

După ce Ruby s-a dus, în fine la culcare, Cassandra a încercat să adoarmă și ea. Era obosită. Culoarele, sunetele, formele i se învălmășeau dinainte, dar somnul nu-i venea. Imagini și frânturi de vorbe i se încrucișau în cap, un șir nesfârșit de gânduri și simțiri fără nici o altă legătură între ele decât că îi aparțineau: Nell și Ben, magazinul de antichități, mama ei, călătoria cu avionul, Ruby, Eliza Makepeace și basmele ei...

În cele din urmă a renunțat să mai încerce să adoarmă. Și-a dat pătura la o parte și s-a dat jos de pe canapea. Încercând să vadă ceva în întuneric, s-a îndreptat spre singura fereastră a apartamentului.

Pervazul lat acoperea caloriferul și, dacă ar fi dat la o parte perdelele, ar fi putut să se așeze pe el, cu spatele sprijinit de tencuiala groasă a unui perete și picioarele proptite de celălalt. Se aplecă, îngenuncheată pe pervaz, să se uite afară, la micile grădini victoriene cu zidurile de piatră sufocate de iederă și la strada de dincolo de ele, atinse cu toate de lumina tăcută a lunii.

Deși era aproape miezul nopții, nu era întuneric. În marile orașe, asemeni Londrei, nu mai exista întuneric, se gândea ea. Lumea modernă făcuse să dispară noaptea. Pe vremuri trebuie să fi fost altfel, orașul lăsat în voia naturii, când noaptea cufunda străzile în beznă și aerul se preschimba în ceață, Londra lui Jack Spintecătorul.

Acea era Londra Elizei Makepeace, Londra despre care citise în carnetul lui Nell, orașul cu străzi pline de fum, în care caii abia se vedeau, iar lumina lămpilor pâlpâia în ceață.

Privind în jos la aleea îngustă și pietruită de sub apartamentul lui Ruby, își imagina vizitii fantomatici îmbiindu-și animalele înspăimântate să înainteze pe străduțele aglomerate. Iar sus, cocoțați pe trăsuri, servitori cu felinare. Negustori ambulanți și târfe, polițiști și hoți...

Cassandra a căscat și și-a frecat ochii pe care și i-a simțit dintr-odată prea grei. S-a dat jos de pe pervaz, tremurând, deși nu-i era frig, și s-a băgat din nou sub pătură, apoi a închis ochii, cufundându-se într-un somn presărat cu vise.

16

Londra, 1900

Ceața era groasă și galbenă, de culoarea budincii de mazăre. Apăruse treptat, peste noapte, rostogolindu-se deasupra fluviului și lăsându-se greu peste străzi, învăluind casele și strecurându-se pe sub praguri. Eliza stătea de veghe la spărtura din zid. Sub mantia ei tăcută, casele, felinarele, zidurile se prefăceau în umbre hidoase, clătinându-se încoace și-ncolo, după cum se învăteau norii sulfuroși în jurul lor.

Doamna Swindell îi lăsase un morman de rufe de spălat, dar după câte își dădea seama, nu avea rost să spele atâta timp cât ceața era atât

de groasă, căci albiturile s-ar fi înnegrit până la sfârșitul zilei. Mai bine le-ar fi atârnat nespălate pe sârmă, ceea ce și făcuse, de altfel. Asta ar fi economisit o bucată întreagă de săpun, fără a mai pune la socoteală și timpul Elizei. Căci ea avea altceva mai bun de făcut când era ceață groasă ca acum, mai bine se ascundea și dispărea.

Spintecătorul era jocul ei preferat. La început îl jucase de una singură, dar apoi îl învățase și pe Sammy, și acum jucau pe rând rolul mamei și al lui Jack Spintecătorul. Eliza nu se putea hotărî care rol îi plăcea mai mult. Uneori prefera să fie Spintecătorul, din pricina forței lui brute. Își simțea pielea încrețindu-se de o plăcere vinovată când se fofila în spatele lui Sammy, chicotind pe înfundate, pe când se pregătea să-l prindă...

Dar era la fel de atractiv să joace și rolul mamei. Să calce atentă, cu pași iuți, refuzând să se uite înapoi sau să o rupă la fugă, străduindu-se să meargă mai repede decât cel din urma ei, dar inima îi bătea tot mai tare, acoperindu-le zgomotul și nu mai știa ce se-ntâmpla în urma ei. Iar teama era delicioasă, îi provoca furnicături sub piele.

Deși cei doi Swindell erau plecați după pradă (căci ceața era o binecuvântare pentru cei ce-și încropeau o existență pe malul fluviului prin mijloace mai puțin oneste), Eliza coborî scările în vârful picioarelor, grijulie să nu facă să scârțâie cea de a patra treaptă. Căci Sarei, fata care avea grijă de Hatty, fiica familiei Swindell, tare îi mai plăcea să se pună bine cu stăpânii ei, pârând-o pe Eliza.

Se opri la capătul scărilor și scrută momâile întunecate din prăvălie. Degetele ceții se strecuraseră printre cărămizi și se subțiaseră odată ajunse în încăpere, hălăduind greoi peste lucruri, îngrămădindu-se galbene în jurul lămpii cu gaz ce abia pâlpâia. Așezat într-un colț pe un taburet, Sammy spăla sticle. Era cufundat în gânduri și Eliza își dădu seama că visa cu ochii deschiși.

Eliza se strecură spre el, aruncând o privire să se asigure că Sarah nu se afla la pândă.

— Sammy, șopti ea apropiindu-se.

El nu dădu nici un semn.

—Sammy!

Genunchiul i se opri din mișcare și se aplecă în așa fel încât de după tejghea îi apăru capul, cu părul drept care-i cădea pe o parte.

— E ceață afară!

Privirea lui indiferentă reflecta banalitatea acestei afirmații. A ridicat indiferent din umeri.

— E ceață groasă ca nămolul din șanț și nu se mai vede nici lumina felinarelor. Tocmai bună pentru Jack Spintecătorul.

Ultimele vorbe îi atraseră atenția lui Sammy. Rămase nemișcat o clipă, gândindu-se și clătinând apoi din cap. Arătă către scaunul domnului Swindell, cu pernele lui pătate și mototolite de spinarea lui, noapte de noapte, când venea de la cârciumă.

— Da' nici n-o să știe că am tulit-o. Mai e destul pân' se-ntorc și el, și ea.

El dădu din nou din cap, cu mai puțină convingere, de data aceasta.

— O să fie ocupați toată ziua, că n-o să lase ei așa o ocazie de a mai aduna un gologan.

Eliza își dădea seama că începea să-l convingă. Că doar el făcea parte din ea și putuse întotdeauna să-i citească gândurile.

— Haide, că nu stăm mult! Mergem doar pân' la râu și venim-napoi.

Era pe drumul cel bun.

— Și poți să alegi cine vrei să fii!

Asta îl convinse! Știa ea prea bine. Sammy se uită la ea cu ochii lui întunecați. Își ridică mâna, încleștând-o într-un pumn mic și spălăcit, ca și cum ar fi ținut un cuțit.

*

În timp ce Sammy rămase lângă ușă, așteptând câteva momente, încât cel care juca rolul mamei să o poată lua înainte, Eliza se strecură afară. Trecu aplecându-se pe sub frânghiile de rufe ale doamnei Swindell, ocolind căruciorul telalului și o apucă spre râu. Inima i se zbătea în piept de emoție. Ce minunată era această senzație de pericol! Simțea cum i se izbesc sub piele fiori de spaimă, în vreme ce se strecura printre oameni, căruțe, câini și cărucioare, abia zărite în ceață. Și-n tot acest timp, ciulea urechile să distingă pașii din urma ei, furișându-se, furișându-se, ajungând-o din urmă.

Spre deosebire de Sammy, Elizei îi plăcea fluviul. O făcea să se simtă mai aproape de tatăl ei. Mama nu era prea bucuroasă să povestească

tească despre trecut, dar îi spusese odată Elizei că tatăl ei crescuse la o altă cotitură a aceleiași ape. Deprinsese meșteșugul marinăresc pe un vas de cărbune, ca apoi să se îmbarce pe un alt vapor și s-o pornească pe mare. Elizei îi plăcea să se gândească la tot ce ar fi putut el vedea în partea lui de fluviu, lângă Docul Spânzurătorii. Acolo unde erau spânzurați pirații și li se lăsau leșurile să atârne de lanțuri până le spălau trei fluxuri. Dansul cânepii, așa se spunea din bătrâni.

Pe Eliza o scuturară fiori reci, închipuindu-și trupurile fără viață, întrebându-se cum o fi să simți că ți se stoarce ultima suflare din gâtlee, muștrându-se apoi că se lăsase furată de gânduri. Acestea erau momente cărora de obicei Sammy le cădea victimă. Eliza își dădu seama că data viitoare trebuia să fie mai atentă.

Dar unde erau pașii lui Sammy? Își încordă auzul, concentrându-se. Ascultă... Pescăruși peste fluviu, odgoane de catarg scârțâind, lemnul corabiei trosnind, o caretă hodorogind în apropiere, un vânzător de hârtie de muște răcnind: „Le prinde de vii, zău că da!“, pașii grăbiți ai unei femei, un băiat strigându-și prețul mărfii...

Deodată, în spatele ei, o izbitură. Un cal nechezând. Un bărbat urlând.

Inima îi bătea cu putere și era gata să se întoarcă. Murea de curiozitate să vadă ce se întâmplase. Dar s-a oprit la timp. Nu era ușor. Era curioasă din fire. Așa zicea mama mereu. Ea dădea din cap, plescăind din limbă, spunându-i Elizei că dacă nu-și înfrâna mintea să o ia razna, va sfârși dând peste un munte clădit din propriile sale închipuiri. Dar dacă se-ntâmpla ca Sammy să fie prin preajmă și s-o vadă că iscodește, atunci ar trebui să se dea bătută, tocmai acum când aproape că ajunsese la apă. Simțea miasmele mълului Tamisei, amestecate cu putoarea sulfuroasă a ceții. Aproape câștigase, mai avea un pas, doi.

Se auzeau o hărmălaie de voci în spatele ei acum, și clinchetul unui clopoțel care se tot apropia. Vreun cal zăpăcit dăduse probabil peste căruțul tociarului, caii își ies din minți întotdeauna când e ceață. Ce ghinion! Cum o să-l mai audă pe Sammy, dacă ar fi vrut să o atace tocmai acum?

În față zidul de piatră de la malul fluviului abia se zărea prin ceață. Eliza zâmbi și-o luă la fugă pe ultima sută. De fapt era interzis să fugi în

jocul acesta, dar ea nu se putea stăpâni. Atinse cu palmele piatra lunecoasă și chicoti de bucurie. A ajuns, a câștigat. L-a învins pe Spintecător încă o dată!

Eliza se cățăra pe zid triumfătoare, uitându-se îndărăt spre strada pe care venise. Așezată acolo, își bălângănea călcâiele, izbind piatra, scrutând ceața, doar o vedea silueta mărunță a lui Sammy. Bietul de el! Niciodată nu se pricepuse la jocuri așa bine ca ea. Învăța mai greu regulile și nu intra prea repede în pielea personajului pe care îl juca. Sammy nu știa să se prefacă atât de bine ca Eliza.

Și cum stătea ea așa, o năpădeau mirosurile și sunetele străzii. La fiecare respirație, simțea gustul uleios al ceții, iar clopoțelul pe care îl auzise răzbătea mai tare acum, apropiindu-se. Oamenii din jurul ei păreau agitați, năpustindu-se într-o singură direcție, așa cum făceau când feciorul telalului avea vreo criză de epilepsie sau când apărea omul cu flașnetă.

Asta era! Omul cu flașnetă... de aceea nu mai apărea Sammy!

Eliza sări de pe zid, julindu-și botina de o piatră ieșită mai în afară la piciorul zidului.

Sammy era înnebunit după muzică. Stătea acum, fără îndoială, cu gura căscată lângă flașnetar, holbându-se la instrument, uitând cu desăvârșire de Spintecător și de jocul lor.

Merse încet, luată de valul de lume, pe lângă tutungerie, trecând mai apoi de cizmărie și de prăvălia cămătarului. Dar pe măsură ce mulțimea se făcea tot mai deasă, clopoțelul nu se mai auzea atât de tare, și nici vorbă de flașnetă. Eliza o luă la fugă.

O teamă nedeslușită i se cuibări în stomac și începu să-și croiască drum cu coatele prin mulțime, dând la o parte cucoane îmbrăcate în fuste elegante, domni în costume de gală, vânzători ambulanți, funcționari, căutându-l din priviri pe Sammy.

Dinspre centrul adunării se auzeau zvonuri repetate de cei din spate și Eliza prinse câteva vorbe șoptite peste capul ei: „Un cal negru apăruse de te miri unde, băiețelul nu l-a văzut, în ceața asta îngrozitoare“...

Nu putea să fie Sammy, și-a spus ea. El era chiar în spatele ei, l-a auzit tot timpul...

Se apropiase destul acum, aproape că ajunsese în mijloc. Aproape că zărea prin ceață. Ținându-și răsuflarea, își făcu loc printre privitori și dădu cu ochii de o scenă îngrozitoare.

De cum văzu, înțelese imediat. Calul negru, trupușorul firav al băiatului răpus lângă intrarea măcelăriei. Părul de culoarea căpșunii, acum de un roșu închis acolo unde stătea răsfirat pe piatra caldarâmului. Pieptul sfâșiat de copita calului, ochii albaștri fără viață.

Măcelarul ieșise din prăvălie și, îngenucheat lângă cadavru, zise:
— S-a dus, bietul de el!

Eliza întoarse capul către calul cel negru. Fremăta, speriat de ceață, de mulțime, de zgomot. Scottea vâlătuci de aer cald pe nări, care despica ceața.

— Știe cineva cum îl cheamă pe băiatul ăsta?

Mulțimea se foi, dându-se la o parte, oamenii întrebându-se unii pe alții, ridicând din umeri și clătinând din cap.

— Cred că l-am mai văzut pe-aci, se auzi o voce firavă.

Eliza prinse privirea strălucitoare a calului. Și-n vreme ce lumea și toate zgomotele ei se învălmășeau împrejur, calul rămăsese neclintit. Se priviră unul pe altul și, în clipa ceea, simți că privirea lui îi citea gândurile. Că văzuse hăul ce se căscase atât de iute, pe care ea își va petrece tot restul vieții încercând să-l umple.

— Nu se poate să nu-l cunoască cineva, zise măcelarul.

Mulțimea amuți, iar atmosfera deveni și mai lugubră.

Eliza își dădea seama că ar fi trebuit să urască animalul negru, să-i disprețuiască picioarele lungi și netede, coapsele tari, dar nu simțea nimic. Privirile li se încleștară, iar ea se simți năpădită de recunoștință față de cal, de parcă el îi înțelegea, ca nimeni altul, golul din suflet.

— Ei, bine, zise măcelarul, fluierând după un ucenic. Adu căruța și du-l de aci!

Ucenicul dispăru și se întoarse cu o căruță de lemn. Și-n timp ce încărcă trupul zdrobit al băiatului, măturătorul curăța deja drumul de sânge.

— Cred că stă în Battersea Church Road, se auzi o voce plâpândă.

Părea să fi fost cineva de la firma unde lucrase mama, nu chiar un filfizon, dar cineva mai acătării decât ceilalți locuitori de pe malul fluviului.

Măcelarul își ridică privirile să vadă de unde venea vocea.

— L-am văzut acolo zilele trecute, spuse un bărbat înalt cu lornion, îmbrăcat cu o haină ponosită, care înainta prin ceață.

— Și știi și unde stă, șefule?

— Asta n-am de unde ști, spuse omul scuturând din cap.

— Atunci duceți-l în Battersea Church Road și întrebați acolo. Trebuie să-l cunoască cineva, strigă măcelarul către ucenic.

Calul îi făcu semn Elizei, dând din cap de trei ori, apoi oftă și-și feri privirile.

— Stați așa, spuse ea abia șoptit.

— Ei? o îndemnă măcelarul să vorbească.

Toți ochii se întoarseră către fetița cu o coadă lungă de păr roșu-auriu. Eliza îi aruncă o privire omului cu lornion. Lentilele îi străluceau, așa că nu-i putu vedea ochii.

Omul de la ambulanță ridică mâna să potolească mulțimea.

— Ei, copilă, știi cum îl cheamă pe nenorocitul ăsta?

— Îl cheamă Sammy Makepeace și este fratele meu.

*

Mama lăsase ceva bani pentru înmormântarea ei, dar nu se îngrijise și de cea a copiilor, ceea ce era firesc, căci ce părinte s-ar putea gândi la probabilitatea unui astfel de lucru?

— O să-i facă o înmormântare de săraci la biserica St. Bride, a spus doamna Swindell ceva mai târziu, în după-amiaza aceea, sorbind supa din lingura cu care gesticula către Eliza, care stătea așezată pe podea. O să deschidă groapa iarăși miercuri. Da' pân-atunci, cred că n-avem încotro decât să-l ținem aici, continuă ea, mușcându-și interiorul obrazului și lăsându-și buza în jos. Sus, desigur, că doar n-o să gonim mușteriii din prăvălie cu putoarea de hoit.

Eliza mai auzise de înmormântări ale săracilor la biserica St. Bride. Groapa cea mare, care se deschidea în fiecare săptămână, grămezile de cadavre, preotul feștelind o slujbă în grabă, ca să scape cât mai iute de duhoarea cumplită a morților din cartier.

— Nu, nu la St. Bride!

Micuța Hatty s-a oprit din mestecat, rămânând cu duminatul în gură și plimbându-și privirea de la maică-sa la Eliza.

— Nu? întrebă doamna Swindell strângând lingura și mai tare.

— Vă rog, doamnă Swindell, lăsați-l să aibă o înmormântare de-adevăratelea. Ca mama. Vreau să fie la un loc cu mama, a spus ea, mușcându-și limba ca să nu izbucnească în plâns.

— Ia-auzi! Zău? Poate vrei și un dric cu cai, nu? Și câteva bocitoare? Și-ți închipui că domnul Swindell și cu mine o să plătim pentru mof-turile tale? pufni ea, mânioasă, savurându-și tirada. Contrar așteptărilor duminale, dom'șoară, nu suntem societate de binefacere, așa că, dacă n-ai ceva gologani, băiatu' ăla o să zacă la St. Bride. E chiar prea bine pentru unu' de teapa lui!

— Da' nu vreau dric, doamna Swindell, și nici bocitoare. Doar o înmormântare, un mormânt al lui.

— Și cine crezi tu că o să se ocupe de toate astea?

— Fratele doamnei Barker e gropar, poate că ar face el. Sigur ar face-o dacă l-ați ruga *dumneavoastră*, doamnă Swindell...

— Adică să-mi pun eu obrazul pentru tine și tâmpitu' ăla de frate-tău?

— Da' nu e tâmpit!

— Cum să nu fie, dacă s-a lăsat călcat de un cal?

— N-a fost el de vină, era ceață.

Doamna Swindell mai sorbi puțin din supă.

— Nici măcar n-a vrut să iasă din casă...

— Te cred și eu, nu făcea el giumbușlucuri de-astea, mai degrabă tu le faci!

— Vă rog, doamnă Swindell, o să vă plătesc.

— Ei, nu zău? sări doamna Swindell, ridicând din sprâncene. Cu ce? Cu promisiuni și luna de pe cer?

Eliza se gândi la punguța de piele și la șilingul care se adunase acum în ea.

— Eu... eu am câțiva bănuți.

— Câțiva bănuți?

Doamna Swindell rămase cu gura căscată și supa i se prelinse pe barbă.

— Nu prea mulți.

— I-auzi, hoțomano! Câți ai? întrebă ea cu buzele strânse mai ceva ca gura unei pungi de mărunțiș.

— Un șiling.

Doamna Swindell izbucni în râs, ceva atât de neobișnuit pentru ea, scoțând un sunet groaznic care o făcu pe fetiță să se pună pe răcnit.

— Un șiling? întrebă ea scuipând. Cu un șiling nu cumperi nici măcar cuiele de la capacul sicriului.

Broșa mamei, ar putea să o vândă. E adevărat că mama i-a cerut să promită că nu o va da decât dacă va fi amenințată de Omul cel rău, dar, cu siguranță, într-o împrejurare ca aceasta...

Doamna Swindell se încesase de tot și tușea acum, sufocată de veselia ei bruscă. Se plesni cu palma peste pieptul osos și-o lăasă jos pe micuța Hatty, care o tuli plângând de mama focului.

— Ia mai termină cu miorlăiala, că nu pot să mă aud când gândesc.

O clipă a rămas nemișcată, apoi privi spre Eliza cu ochii micșorați, dând de câteva ori din cap, în vreme ce în minte i se înfiripa un plan.

— Milogeala asta a ta m-a făcut să mă hotărâsc. O să am eu grijă ca băiatu' să n-aibă parte decât de ce merită. Adică de îngropăciune de milogi.

— Vă rog....

— Iar șilingul îl iau eu pentru toată cazna mea.

— Dar, doamnă Swindell...

— Nici o doamnă Swindell. Să te-nveți minte să mai umbli pe furiș, să dosești gologani. Așteaptă tu până vine domnu' Swindell acasă și află una ca asta. O să fie iadu' pe pământ. Acu' adu-mi mai bine încă o porție și du-o pe Hatty la culcare, spuse ea întinzându-i farfuria.

*

Noptile erau cele mai cumplite. Zgomotele străzii deveneau sinistre, se iveau umbre de peste tot și, singură în odăița ei pentru prima dată în viață, Eliza începu să fie chinuită de coșmaruri mult mai groaznice decât închipuirile din poveștile sale.

În timpul zilei, lumea parcă s-ar fi întors pe dos, asemenea unei rufe atârnată pe sârmă. Totul rămăsese la fel, aceleași forme, culori,

dimensiuni, dar complet anapoda. Și, deși trupul Elizei se comporta la fel ca înainte, mintea ei rățăcea pe târâmul ororilor. Se pomenea mereu închipuindu-și-l pe Sammy pe fundul gropii de la St. Brides, zăcând cu membrele alandala, așa cum fusese azvârlit împreună cu cadavrele altor morți necunoscuți. Acoperit cu țărână, cu ochii larg deschiși, cu gura gata să strige că era o greșeală, el nu era mort deloc.

Căci doamna Swindell se ținuse de cuvânt și Sammy fusese îngropat cu milogii. Eliza scosese broșa din ascunzătoare și mersese până în dreptul casei domnului Picknick, dar în cele din urmă nu o lăsase inima să o vândă. Rămăsese în fața casei mai bine de jumătate de oră, încercând să se hotărască. Știa că, dacă ar fi vândut broșa, ar fi căpătat suficienți bani să-l îngroape pe Sammy cum se cuvenea. Dar mai știa și că domnul și doamna Swindell ar fi vrut să afle de unde avea banii și ar fi pedepsit-o cumplit că tănuise o astfel de comoară. Dar nu era numai teama de cei doi Swindell care o făcuse să se răzgândească și nici măcar vocea mamei, care îi răsuna limpede în minte, cerându-i să promită că nu va vinde broșa decât dacă erau amenințați de fantomaticul Om rău.

Era de fapt propria ei teamă că viitorul va fi și mai cumplit, că printre anii cețoși ce o așteptau se va ivi o vreme, când broșa va deveni cheia supraviețuirii ei.

Așa că se întoarse fără a fi pus piciorul în casa domnului Picknick, alergând înapoi spre prăvălia de zdrențe și sticle, cu broșa arzând-o în buzunar ca un păcat. Și și-a spus că Sammy va înțelege, că știa și el la fel de bine ca ea cât valorează viața pe partea asta a lor de fluviu.

Apoi împături amintirea lui cu grijă, învelind-o cu fâșii de sentimente: bucurie, dragoste, devotament – de care nu mai avea nevoie, și o ascunse adânc în sufletul ei. I se părea că se cuvine să se desprindă de astfel de amintiri și sentimente, căci prin moartea lui Sammy rămăsese doar o jumătate de om. Asemenea unei încăperi lipsite de licărul unei lumânări, sufletul ei rămăsese rece, întunecat și gol.

*

Oare când îi venise ideea? Eliza nu-și aduse aminte mai târziu. Ziua respectivă nu avea nimic deosebit. Ca în fiecare dimineață, a deschis

ochii în odăița întunecată, rămânând nemișcată, încercând să se recompună după chinurile nopții.

Dădu la o parte capătul ei de pătură și se ridică în capul oaselor, atingând podeaua cu picioarele goale. Coadă ei lungă îi alunecă peste un umăr. Era frig; toamna făcuse loc iernii, iar diminețile erau la fel de întunecate ca amurgul. Eliza aprinse un chibrit și-l îndreptă spre feștila lumânării, îndreptându-și privirea spre cuiul din ușă unde-i atârna rochia.

Oare ce o împinsese la asta? Ce o făcuse să bage mâna sub rochie și să apuce cămașa și pantalonii care atârnavă dedesubt? Să se îmbrace cu hainele lui Sammy?

Nu și-a dat niciodată seama, dar i se păruse cel mai nimerit lucru. Cămașa mirosea atât de cunoscut, asemenea propriilor ei haine, și totuși parcă diferit, și, când își trase pantalonii, se bucură de senzația ciudată că avea gleznele goale, simțind aerul rece pe pielea obișnuită cu ciorapi. Se așeză pe podea să încalțe cizmele scofâlcite ale lui Sammy, care i se potriveau de minune. Apoi se ridică în fața oglinzii și se privi cu atenție în lumina pâlpâitoare a lumânării. Din oglindă un chip palid se uita înapoi la ea. Păr lung, roșu-auriu, ochi albaștri cu sprâncene șterse. Fără să-și ia ochii din oglindă, Eliza apucă cu o mână foarfeca din coșul de rufe și cu cealaltă își prinse coada. Părul era des și s-a căznit mult s-o ciopârțească. În cele din urmă a rămas cu ea în mână. Eliberat, părul îi căzu peste față, dar ea continuă să-l taie până când ajunse la aceeași dimensiune cu al lui Sammy, apoi își trase pe cap șapca lui.

Erau frați gemeni și nu era de mirare că semănau atât de mult, și totuși Elizei i se opri respirația. Zâmbi apoi ușor, iar Sammy îi răspunse cu un zâmbet din oglindă. Întinse mâna și atinse sticla rece, bucuroasă că nu mai e singură.

Poc, poc... s-a auzit măturoidul doamnei Swindell bătând în tavan, chemând-o să înceapă spălatul rochiilor.

Eliza ridică coada lungă împletită din părul ei roșu, răvășită la capătul unde fusese tăiată, și-o legă cu o bucată de sfoară. Urma s-o pună mai târziu alături de broșa mamei. Acum nu mai avea nevoie de ea, aparținea trecutului.

Cassandra știa că autobuzele sunt roșii și că au etaj, desigur, dar să le vadă gonind pe lângă ea, având pe fronton plăcuțe cu destinații precum Kensington High Street și Piccadilly Circus, era totuși emoționant. Ca și cum s-ar fi trezit într-o carte de povești din copilărie sau într-unul din numeroasele filme pe care le văzuse și în care taxiuri negre, teșite, se strecurau pe străduțele pietruite, unde șiruri de case eduardiene terasate se înălțau pe arterele largi, iar vântul de miază-noapte alunga norii subțirați pe cerul ce părea atât de jos.

De aproape douăzeci și patru de ore se afla în această Londră – decor a mii de filme. Când s-a trezit, în cele din urmă, din somnul prelungit cauzat de diferența de fus orar, s-a pomenit singură în micul apartament al lui Ruby, cu soarele de amiază străbătând printre draperii și aruncându-i o rază pe față.

Pe un taburet de lângă canapea a găsit un bilet de la Ruby: „Te-am ratat la micul dejun! N-am vrut să te trezesc – așa că servește-te cu orice ce crezi că merită prăpădit: banane din vasul de fructe, ce o mai fi prin frigider, deși n-am mai umblat de mult în el – s-ar putea să nu mai fie comestibile! Prosoape sunt în dulapul din baie, dacă vrei să te speli. Eu sunt la V&A până la 6. Trebuie să treci să vezi expoziția pe care o organizez. Am ceva f.f. grozav să-ți arăt. Rx

P.S. Vino după-masă. Ședințe blestemate toată dimineața“

*

Așa că, la ora unu după-masa, cu stomacul răsucindu-i-se de foame, Cassandra se pomeni în mijlocul bulevardului Cromwell, așteptând traficul să-și oprească scurgerea nesfârșită prin arterele orașului ca să poată trece pe partea cealaltă.

Muzeul Victoria și Albert se înălța masiv și impunător, cu frontonul de piatră învăluit în umbra amiezii. Un mausoleu uriaș al trecutului. Înăuntru, știa prea bine, erau încăperi peste încăperi, pline de istorie. Mii de obiecte, rupte de timp și spațiu, răsunând încă de bucuriile și durerile vieților uitate.

Cassandra dădu peste Ruby, care conducea un grup de turiști nemți către noua cafenea a muzeului.

— Crede-mă, șopti ea suficient de tare, pe când ei se îmbulzeau mai departe, sunt cu totul de acord să ai o cafenea în clădire, și mie îmi place o cafea bună, nu-i așa? Dar nimic nu mă calcă pe nervi mai tare decât lumea care trece în goană pe lângă expoziția mea în căutarea Sfântului Graal plin cu briose fără zahăr și răcoritoare de import!

Cassandra a zâmbit vinovată, sperând că Rubby nu aude zgomotele stomacului ei, incitat de miresmele îmbietoare venind dinspre cafenea. De fapt și ea tot într-acolo se îndrepta.

— Mă uimește cum pot să treacă așa pe lângă șansa de a privi trecutul cu ochii lor, exclamă Ruby, fluturându-și mâna către șirurile de vitrine de sticlă înțesate cu comori, printre care și expoziția ei. Cum or putea?

— Nu știu, răspunse Cassandra, scuturând din cap și străduindu-se să-și camufleze zgomotele stomacului.

— Ei, bine, oftă ea dramatic. Bine că ai apărut și că filistinii sunt doar o amintire îndepărtată. Cum te simți? Te-ai obișnuit cu ora noastră fusul nostru orar?

— Mi-e destul de bine, mulțumesc.

— Ai dormit bine?

— Canapeaua a fost foarte comodă.

— Nu-i nevoie să minți, râse Ruby, deși apreciez gestul. Bine că cocoloașele din ea nu te-au lăsat să dormi toată ziua! Oricum te-aș fi sunat eu să te scol până la urmă. Nu puteam să te las să pierzi așa ceva! urmă ea, radiind. Nu-mi vine să cred că Nathaniel Walker a trăit cândva pe aceeași moșie unde e și căsuța ta! Probabil că a și văzut-o, știi, poate s-a și inspirat din ea. O fi fost și înăuntru!

Cu ochii rotunzi și strălucitori, Ruby n-a pregetat s-o apuce pe Cassandra de braț și s-o conducă printre vitrine.

— Haide, o să vezi c-o să-ți placă!

Cu o oarecare îngrijorare, Cassandra se pregătea să-și adune toate forțele necesare unei reacții suficient de entuziaste față de ceea ce urma să-i arate Ruby.

— Privește! exclamă Ruby, arătând triumfătoare către un șir de desene dintr-o vitrină. Ce părere ai de astea?

Cassandrei i se opri respirația și se aplecă să vadă mai bine. Nu era nevoie să mimeze entuziasmul. Imaginile o uimeau și o emoționau deopotrivă.

— Dar de unde au...? Cum de le-ai...? a bâiguit ea, aruncându-i o privire lui Ruby care bătea încântată din palme. Habar n-aveam că există așa ceva!

— Nimeni n-a știut... a răspuns Ruby veselă. Nimeni, în afară de posesoarea lor, și poți să fii sigură că nici ea nu le-a dat prea mare atenție mult timp.

— Și cum le-ai găsit?

— Din pură întâmplare, dragă, absolut din întâmplare. Când mi-a venit ideea pentru expoziția asta, n-am vrut să vehiculez aceleași expozate victoriene pe care muzeografiile le rotesc între ei de zeci de ani. Așa că am dat un anunț în toate revistele de specialitate care mi-au venit în minte. Simplu, uite-așa: „Dorim să împrumutăm obiecte artistice interesante de la sfârșitul secolului al nouăsprezecelea pentru a fi expuse cu dragoste și atenție într-un muzeu din Londra“. Și ce să vezi? De cum a apărut anunțul, am fost inundată de telefoane. Cele mai multe erau desigur alarme false, de genul „tabloul strămoșii Mavis cu norișori“, dar am găsit și adevărate comori printre gunoaie. N-ai să crezi câte obiecte de preț au supraviețuit fără să li se fi dat nici o atenție.

Așa se întâmpla și cu antichitățile, se gândea Cassandra: cele mai de preț descoperiri erau obiecte uitate de zeci de ani, care scăpaseră din ghearele entuziaștilor meșteri amatori. Ruby privi din nou desenele.

— Astea sunt printre comorile cele mai de preț pe care le-am găsit. Schițe neterminate de Nathaniel Walker, cine și-ar fi putut închipui? Adică, avem aici o mică colecție de portrete, în galeria de sus, mai sunt câteva la Tate Britain, dar, după câte știu eu și după cât se știe în general, asta e tot ce a mai rămas. S-a crezut că restul...

— A fost distrus... da, așa știu și eu, continuă Cassandra cu obrajii înfierbântați. Nathaniel Walker era vestit că-și arunca toate schițele preliminare, toate lucrările care nu-i plăceau.

— Așa că-ți imaginezi ce-am simțit când femeia mi-a dat toate astea. Cu o zi înainte bătușem drumul cu mașina toată ziua până-n Cornwall și mersesem din casă-n casă refuzând politicos tot felul de obiecte complet nepotrivite. Pe onoarea mea, exclamă ea, dându-și

ochii peste cap, n-ai să crezi ce e în mintea oamenilor! Așa că atunci când am ajuns la casa asta, eram terminată. Era o căsuță dintr-acelea de pe marginea mării, cu acoperișul cu olane, cenușii și eram pe punctul de a mă întoarce la mașină, când mi-a deschis ușa Clara. Era o tipă micuță, haioasă, ca un personaj din Beatrix Potter, ca o cloșcă bătrână, încinsă cu un șorț de gospodină. M-a condus într-un salonaș minuscul și înțesat de obiecte – apartamentul meu părea de-a dreptul un conac prin comparație – și a insistat să-mi dea un ceai. În momentul acela, un whisky mi-ar fi prins mult mai bine, după ziua pe care o avusesem, dar m-am prăvălit pe sofa ei și-am așteptat să văd cu ce prostii o să mă facă să-mi pierd timpul.

— Și ți-a dat astea!

— Mi-am dat seama ce sunt de îndată ce am pus ochii pe ele. Nu sunt semnate, dar au ștampila asta în relief, uite-aici, în colțul de sus, din stânga. Jur că m-a apucat tremuratul când am văzut-o. Era cât pe aci să vărs ceaiul pe ele.

— Dar ea de unde le avea? Cum pusese mâna pe ele?

— Zicea că le-a găsit printre lucrurile mamei ei. Maică-sa, Mary, se mutase la ea după ce rămăsese văduvă și a trăit acolo până a murit, pe la mijlocul anilor '60. Erau văduve amândouă și-și țineau de urât una alteia. Clara a fost bucuroasă, desigur, să mă prindă acolo să-mi împuie capul cu povești despre iubita ei mamă. Și nu m-a lăsat să plec până nu m-a dus sus, pe o scară de-ți rupeai gâtul, să-mi arate camera lui Mary. Nu-ți închipui ce surpriză! exclamă Ruby, trăgându-se mai aproape de Cassandra. Mary era moartă de mai bine de patruzeci de ani, dar camera aia arăta de parcă de-abia ar fi ieșit din ea. Era de-a dreptul sinistru, dar la modul cel mai plăcut: patul mic și îngust era făcut perfect, cu ziarul așezat pe noptieră, cu un joc de cuvinte încrucișate făcut pe jumătate. Și sub fereastră se afla un cufăr micuț ferecat – ce tentant! urmă ea trecându-și degetele prin părul cărunț și rebel. Nu pot să nu-ți spun că de-abia m-am stăpânit să nu mă năpustesc să deschid lacătul ăla!

— Ei, și l-a deschis ea? Ți-a arătat ce era înăuntru?

— N-am avut eu norocul ăla! Așa că m-am resemnat cuminte și am fost condusă înapoi jos în clipa următoare. A trebuit să mă mulțumesc

cu schițele astea de Nathaniel Walker și cu declarația Clarei că nu mai erau și altele printre lucrurile mamei ei.

— Era și Mary pictoriță? a întrebat Cassandra.

— Mary? Nu, era servitoare. Sau cel puțin la început. La începutul Primului Război Mondial lucrase într-o fabrică de muniții și cred că după aia n-a mai lucrat. S-a măritat cu un măcelar și și-a petrecut restul zilelor făcând sângerete și spălând butucul de tăiat carne. Nu cred că mi-ar fi plăcut să fac nici una, nici alta!

— Mă întreb, a început Cassandra, încruntându-se, cum Dumnezeu a pus ea mâna pe așa ceva? Nathaniel Walker era vestit că nu-și arăta lucrările și schițele, și sunt atât de rare. Nu le-a dat nimănui, a refuzat să semneze vreun contract cu editori care să fi vrut să păstreze drepturile asupra originalelor, care erau lucrări terminate, așa că nu-mi imaginez ce l-ar fi determinat să se despartă de schițe neterminate ca astea.

Ruby a ridicat din umeri.

— Le-o fi împrumutat? Le-o fi cumpărat? Poate că le-o fi furat! Nu știu și trebuie să-ți mărturisesc că nici nu-mi pasă. Sunt bucuroasă să le trec la capitolul mistere frumoase ale vieții. Doar că-i mulțumesc lui Dumnezeu că a reușit să pună mâna pe ele și că nu și-a dat seama ce valoare au, că nu le-a găsit demne de agățat pe perete, și așa a putut să le păstreze atât de bine aproape un secol întreg.

Cassandra s-a apropiat mai tare de desene. Deși nu le mai văzuse până atunci, le recunoștea. Erau schițe ale ilustrațiilor pentru cartea de basme. Linii desenate în grabă, contururi exploratorii, trădând entuziasmul autorului pentru subiectul său. Respirația Cassandrei se înteti amintindu-și propriile senzații atunci când începea un desen.

— E incredibil să poți vedea o lucrare în timp ce se desăvârșește. Spune mult mai multe despre artist, cred, decât ar spune opera terminată.

— La fel ca sculpturile lui Michelangelo de la Florența.

Cassandra i-a aruncat o privire, mulțumită de asocierea făcută de Ruby.

— M-au trecut fiorii prima dată când am văzut o fotografie a genunchiului acela ieșit din blocul de marmură, ca și cum trupul ar fi fost zidit acolo, așteptând să vină cineva suficient de îndemânatic să-l scoată.

— Ia ascultă, a sărit Ruby, asta e singura ta seară la Londra, ia haide să mergem să mâncăm undeva. Eu ar fi trebuit să mă întâlnesc cu

prietenul meu, Grey, dar o să-nțeleagă el. Sau mai bine, să-l luăm și pe el, cu cât suntem mai mulți, cu atât e mai vesel, nu?

— Scuzați-mă, doamnă, se auzi o voce cu accent american. Lucrați aici?

Un bărbat cu părul negru se ivise între ele.

— Da, cu ce vă pot fi de folos?

— Mie și soției mele ne este tare foame și unul din tipii de sus zicea că ar fi pe aici pe jos o cafenea...

Rubby își dădu ochii peste cap, exasperată.

— E un restaurant nou, Carluccio, lângă stația de metrou. La șapte. Te invit eu, apucă să-i spună în grabă Cassandrei, apoi își adună buzele într-un zâmbet forțat. Pofțiți pe aici, domnule, vă arăt eu unde este.

*

După ce a plecat de la V & A, Cassandra s-a dus să caute un loc unde să mănânce ceva, gândindu-se că ultima dată când mâncase fusese când luase cina din avion, în afară de cele câteva bomboane de la Ruby și o ceașcă de ceai, așa că nu era de mirare că stomacul i se revolta. Carnetul lui Nell conținea și o hartă lipită pe coperta interioară și, după cum își dădea seama Cassandra, indiferent încotro ar fi luat-o trebuia să găsească un loc unde să îmbuce ceva. Și cum se uita atentă pe hartă, băgă de seamă un semn slab cu pixul, prin care se marca ceva de pe partea cealaltă a fluviului, de pe o stradă din Battersea. Simți că i se strânge pielea de emoție. Locul era însemnat cu o cruce, dar ce voia să însemne?

Douăzeci de minute mai târziu, cumpără un sendviș cu pastă de ton și o sticlă de apă de la o cafenea de pe Kings's Road și o porni mai departe pe Flood Street către fluviu. Pe malul celălalt se înălțau mărețe cele patru coșuri ale Termocentralei Battersea. Cassandra se simți năpădită de emoție, mergând pe urmele lui Nell.

Soarele de toamnă ieșise din ascunzătoare și arunca irizări argintii pe oglinda apei. Tamisa. Câte nu văzuse oare? Vieți nenumărate petrecute pe malurile ei, morți fără șir. Și de pe malurile ei plecase cu atâta amar de ani în urmă vaporul cu micuța Nell la bord. Smulgând-o din viața ei obișnuită și ducând-o către un viitor necunoscut. Un viitor care acum devenise trecut, o viață care se irosise. Și totuși avea importanță,

avusese pentru Nell și, iată, acum avea pentru Cassandra. Acest mister era moștenirea ei, mai mult chiar, era responsabilitatea ei.

18

Londra, 1975

Nell și-a plecat capul ca să vadă mai bine. Sperase că ducându-se să vadă casa în care locuise Eliza ar fi putut s-o recunoască, să aibă sentimentul că era importantă pentru trecutul ei, dar nici vorbă de așa ceva. Casa de la numărul 35, de pe Battersea Church Road, îi era cu totul necunoscută. Era destul de urâtă și arăta la fel ca oricare alta de pe strada aceea: cu trei etaje, ferestre care se deschideau prin ridicare și coborâre, burlane subțiri care se cățărau pe pereții de cărămidă înnegriți de timp și murdărie. Singurul lucru care o distingea de celelalte era o adăugire ciudată de la ultimul etaj, care, de afară, făcea să pară că se mai construise încă o cămăruță sub acoperiș, deși era greu să-ți dai seama dacă nu o vedeai pe dinăuntru.

Strada mergea paralel cu Tamisa. Era destul de murdară, cu gunoarie în rigole și copii mucoși care se jucau pe trotuare. Nu părea locul din care să fi pornit un scriitor de basme. Idei prostești, romantice... dar Nell și-o întruchipase pe Eliza în mintea ei ca în imaginile din cartea *Kensington Gardens* a lui J.M. Barrie sau ca în Oxfordul mirific al lui Lewis Carroll.

Dar aceasta era adresa pe care o găsisese în cartea cumpărată de la domnul Snelgrove. Aceasta fusese casa în care se născuse Eliza și unde își petrecuse primii ani.

Nell s-a apropiat de casă. Nu părea să fie nici o mișcare înăuntru, așa că a îndrăznit să se uite pe fereastră. O cameră micuță, cu șemineu de cărămidă și o bucătărie sărăcăcioasă. O scară îngustă, lipită de peretele de lângă ușă.

Nell s-a dat înapoi, împiedicându-se aproape de un ghiveci cu o plantă uscată.

La fereastra de alături se ivise un chip care a făcut-o să tresară. Era palid, cu o cunună de păr alb, creț. Abia a clipit și a dispărut. Să fi fost

o fantomă? A clipit din nou. Nell nu credea în fantome dintr-acelea care apăreau pe nepusă masă în puterea nopții.

Dar nu după mult timp, ușa casei de la numărul 37 s-a deschis larg și-a apărut în prag o femeie micuță, cu picioare subțiri și baston, cu o aluniță pe obrazul stâng, din care îi ieșea un fir de păr lung și argintiu.

— Dar tu cine oi fi, fetițo? întrebă ea, în graiul locului.

Nimeni n-o mai strigase „fetițo“ de mai bine de cincizeci de ani.

— Mă cheamă Nell Andrews, răspunse ea, dându-se la o parte de lângă planta ofilită. Sunt aici în vizită. Mă uit doar. Încerc să... știți, eu vin din Australia, continuă ea, întinzându-i mâna.

— Australia? repetă femeia, deschizându-și buzele palide într-un zâmbet larg. Păi de ce nu zici așa? Bărbatu' nepoată-mii e australian. Stau la Sidney. Poate că-i cunoști, Desmond și Nancy Parker.

— Mi-e teamă că nu-i cunosc.

Chipul femeii se înăspri la loc.

— Știți, eu nu locuiesc în Sidney.

— Nu-i nimic, spuse femeia sceptică. Poate dacă te duci vreodată pe acolo o să dai peste ei.

— Desmond și Nancy, sigur că am să-mi amintesc de ei.

— El nu vine-acasă decât noaptea târziu.

Nell se-ncruntă. Cine oare, soțul nepoatei din Sydney?

— Țsta de locuiește alături. E destul de liniștit. Închipuiește-ți, urmă ea apoi, în șoaptă. O fi el negru, dar muncește din greu. Imaginează-ți, un negru să locuiască la numărul 35! N-am crezut c-am să apuc ziua asta! Maică-mea s-ar răsuci în mormânt dac-ar ști că locuiește un negru în casa ei.

— Mama dumneavoastră a locuit aici?

— Sigur că da, a spus femeia mândră. Și eu m-am născut acolo, în casa asta de te interesează pe dumneata așa de tare.

— V-ați născut aici? se miră Nell.

Nu erau prea mulți oameni care să poată spună că au trăit o viață întreagă pe aceeași stradă.

— Adică acum șaiszeci, șaptezeci de ani?

— Aproape șaptezeci și opt, dacă vrei să știi, spuse femeia ridicându-și capul, în așa fel încât părul alb îi străluci în lumină. Nici o zi mai puțin.

— Șaptezeci și opt! Și-ați locuit aici tot timpul? Adică din... 1897? întrebă ea, socotind iute în minte.

— Sigur că da, din decembrie 1897. M-am născut chiar de Crăciun.

— Și vă amintiți ceva... din copilărie?

— Păi, chiar mă gândesc uneori că mi-au mai rămas doar amintirile.

— Trebuie să fi arătat cu totul altfel locul ăsta atunci.

— Sigur că da, răspunse femeia cu înțeleș. De asta poți să fii sigură!

— Femeia pe care o caut eu a locuit și ea pe strada asta, chiar în casa asta, mi se pare.

Nell deschise fermoarul poșetei și scoase imaginea pe care o fotografiase de pe coperta cărții de basme. Băgă de seamă că-i tremurau degetele.

— E desenată în așa fel încât să pară o ilustrație dintr-o carte de povești, dar dacă vă uitați mai atent la ea...

Bătrâna întinse o mână noduroasă și luă hârtia, strângându-și ochii încrețiți de riduri. Apoi începu să chicotească.

— O cunoașteți? întrebă Nell, ținându-și răsuflarea.

— Cum să n-o cunosc? N-o s-o uit cât oi trăi. Mi-a scos sufletul din mine băgându-mă în sperieți când eram mică. Îmi spunea tot felul de povești urâte, când știa că mămica nu era prin preajmă să-i tragă câteva scatoalce. Elizabeth... Ellen, cum o chema? întrebă ea, ridicându-și privirile spre Nell și încrețindu-și fruntea.

— Eliza, răspunse Nell iute. Eliza Makepeace, a devenit scriitoare.

— N-am de unde să știu, nu m-am omorât cu cititul în viața mea. Nu văd la ce ajută. Tot ce știu e că fata din poza dumitale spunea niște povești de ți se ridica părul măciucă. Ne făcea pe toți copiii să ne fie frică de întuneric, dar noi tot voiam să mai ascultăm și altele. Nu știu de unde le scornea.

Nell se uită din nou la casă, încercând să și-o imagineze pe această Eliza, copilă, o povestitoare pătimașă, care speria copiii cu poveștile ei de groază.

— I-am dus dorul după ce-au prins-o! a urmat bătrâna, dând tristă din cap.

— Credeam că v-ați bucurat că nu vă mai speria.

— Nu-i chiar așa, protestă bătrâna, mișcându-și buzele de parcă și-ar fi molfăit propriile gingii. Că nu e copil pe lumea asta să nu-i placă o sprietură bună din când în când.

Își înfipse bastonul într-o gaură din trepte, unde se rupsesse ten-
ciuala. Se uită la Nell printre gene.

— Dar lasă că a tras și ea o sperietură... mult mai groaznică decât
alea din poveștile ei. Și-a pierdut fratele, știi? Într-o zi, pe ceață. Nici o
poveste de-a ei nu a fost așa cumplită ca pățania lui. L-a lovit un cal
mare, negru, drept în inimă. Iar ea n-a mai fost în mințile ei după-
aia. S-a cam țcănit, dacă vrei să știi, și-a tăiat părul și-a început să poarte
pantaloni, dacă-mi aduc bine aminte.

Nell a simțit un val de emoție. Asta era ceva nou.

Bătrâna și-a dres vocea și-a scuipat într-un șervețel de hârtie. A
continuat ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— S-a auzit că au luat-o la azilul de săraci.

— Nu, n-au dus-o acolo. Au luat-o să locuiască la familia ei din
Cornwall.

— Cornwall! E frumos acolo, nu?

Dinăuntru se auzi fluieratul unui ceainic care fierbea pe foc.

— Cred că da.

— Ei, bine atunci, spuse bătrâna, arătând cu capul spre bucătărie,
e vremea ceaiului.

Vorbele din urmă fuseseră atât de firești, încât pentru o clipă Nell
crezu că va fi invitată în casă, la ceai și la alte nenumărate povești de-
spre Eliza Makepeace. Dar când ușa începu să se închidă, iar bătrâna
amenința să rămână în spatele ei, speranța i s-a risipit.

— Stați un pic! strigă ea, vârând mâna prin ușa care se închidea.
Femeia ținu ușa abia crăpată, în vreme ce ceainicul țiuia în bucătărie.

Nell scoase o bucată de hârtie din poșetă și scrise ceva.

— Vă las adresa și numărul de telefon de la hotelul unde stau. Vă
rog să mă căutați dacă vă mai aduceți aminte și altceva despre Eliza
Makepeace. Orice altceva.

Bătrâna ridică o sprânceană argintie. Tăcu o vreme, de parcă ar fi
măsurat-o din cap până-n picioare pe Nell, apoi luă hârtia.

— Dacă-mi aduc aminte... zise cu o voce ușor schimbată. O să-ți spun.

— Vă mulțumesc, doamnă...

— Swindell, spuse bătrâna. *Domnișoara* Harriet Swindell. N-am
găsit nici un bărbat care să vrea să mă ia.

Nell a ridicat mâna să-și ia rămas-bun, dar ușa bătrânei domnișoare Swindell se închisese deja. Și pe când ceainicul încetă, în fine, să mai suiere, Nell se uită la ceas. Dacă se grăbea, mai avea timp să dea o fugă până la Galeria Tate, unde ar fi putut să vadă portretul Elizei, intitulat *Autoarea*. Scoase mica hartă turistică din poșetă și-și plimbă degetul de-a lungul fluviului, până dădu de Millbank. Aruncând o ultimă privire de-a lungul străzii Battersea Church, în timp ce un autobuz roșu trecu zgâlțâindu-se pe lângă șirurile de case victoriene, Nell o porni mai departe.

*

Iat-o pe ea, *Autoarea*, în portretul agățat pe peretele muzeului. Așa cum și-o amintea Nell. Cu coada groasă, aruncată pe un umăr, cu gulerul alb și înalt de dantelă acoperindu-i gâtul delicat, cu pălăria pe cap. Destul de diferită de pălăriile purtate de doamnele eduardiene, era mai degrabă masculină, așezată mândru pe o parte, purtătoarea părând cumva obraznică, deși Nell nu-și dădea seama de unde deducea asta. Închise ochii. Dacă se străduia din răspuțeri, aproape că-și amintea vocea. O mai auzise uneori, o voce argintie, plină de vrajă, mistere și taine. Dar dispărea întotdeauna până să și-o poată întipări în memorie, ca să și-o poată reaminti și altă dată.

Lumea se mișca în spatele ei și Nell deschise ochii. *Autoarea* se așeză la loc în ramă și Nell se duse s-o vadă mai de aproape. Portretul era neobișnuit: în primul rând, era un desen în cărbune, mai degrabă un studiu decât un portret. Și poziția era deosebită. Personajul nu stătea cu fața la artist, ci fusese desenat de parcă ar fi plecat și și-ar fi întors capul, în ultima clipă, când a fost immortalizată. Avea ceva atrăgător în ochii mari, cu buzele întredeschise, de parcă ar fi vrut să spună ceva, ceva neplăcut. N-avea nici cea mai mică intenție să zâmbească, de parcă ar fi fost surprinsă. Pândită. Prinsă.

„Dacă ai putea vorbi“, se gândi Nell. „Poate mi-ai putea spune cine sunt, ce căutam cu tine. De ce ne-am urcat amândouă pe vapor și de ce nu te-ai mai întors.“

Se simți cuprinsă de dezamăgire, deși nici ea nu știa ce-și imaginase că va descoperi în portretul Elizei. Nu că-și imaginase, se corectă ea, ci sperase. Întreaga ei căutare era bazată pe speranță. Lumea era îngrozitor

de mare și nu era ușor să cauți pe cineva care dispăruse cu șaiszeci de ani în urmă, chiar dacă acea persoană erai tu însăși.

Sala cu portretele de Walker începuse să se golească și Nell se pomeni înconjurată din toate părțile de privirile tăcute ale celor dispăruți de mult. Toți privind-o în felul acela ciudat al personajelor din tablouri: cu ochii vii, urmărind privitorul oriunde s-ar afla în încăpere. Se cutremură și-și strânse haina mai bine pe trup.

Când ajunse aproape de ușă, îi căzu privirea pe un alt portret, al unei femei palide, cu părul închis la culoare, cu buze pline și roșii. Nell știa prea bine cine era. Mii de fragmente de amintiri de mult uitate se adunară la un loc într-o clipită și mintea i se luminează. Nu din cauza numelui scris dedesubt – Rose Elizabeth Mountrachet –, căci aceste cuvinte nu-i spuneau nimic. Era ceva mai mult, ceva mai puțin. Buzele începură să-i tremure și simți o încordare în piept. Abia mai putea respira.

— Mamă, șopti ea, simțindu-se stânjenită, fericită și neajutorată în același timp.

*

Ce bine că Biblioteca Centrală de Referință era deschisă până târziu, căci Nell n-ar fi putut răbda să aștepte până a doua zi dimineată. Aflase, în cele din urmă, numele mamei ei, Rose Elizabeth Mountrachet. Mai târziu, se gândise la acel moment din Muzeul Tate ca la o renaștere. Brusc, fără vreo avertizare sau neliniște, devenise copilul cuiva, aflase numele mamei ei. Repeta cuvintele la nesfârșit, pe măsură ce înainta pe străzile întunecate.

Dar nu auzea pentru prima dată acest nume. Cartea pe care o cumpărase de la domnul Snelgrove, cu capitolul despre Eliza, pomenea de familia Mountrachet. Unchiul dinspre mamă al Elizei, un membru neînsemnat al aristocrației, proprietar al unei mari moșii în Cornwall, Backhurst, unde fusese dusă Eliza după moartea mamei ei. Aceasta era legătura pe care o căutase. Firul care o lega pe Autoare de amintirea chipului pe care Nell îl recunoștea acum ca fiind al mamei ei.

Femeia de la bibliotecă o recunoscuse din ziua precedentă, când venise să caute informații despre Eliza.

— L-ați găsit pe domnul Snelgrove? întrebă ea cu un zâmbet larg.

— Da, a răspuns Nell aproape fără suflare.
— Și-ai venit să-mi spunei povestea!
— Mi-a vândut o carte care mi-a fost de mare ajutor.
— Ei, așa e el, domnul Snelgrove, nu se poate să nu vândă o carte, a spus femeia clătinând îngăduitor din cap.

— Aș vrea să vă rog să mă ajutați din nou. Aș avea nevoie de informații despre o femeie.

— Pentru asta o să-mi trebuiască ceva mai mult timp, a răspuns bibliotecara și a clipit.

— Sigur că da, este vorba despre cineva care a trăit la sfârșitul secolului al nouăsprezecelea.

— Era și ea scriitoare?

— Nu, sau cel puțin nu cred să fi fost, spuse Nell respirând adânc și adunându-și gândurile. Se numea Rose Mountrachet și provenea dintr-o familie aristocratică. Credeam că aș putea găsi ceva despre ea într-una din cărțile acelea, știți dumneavoastră, despre nobilime.

— A, ca *Debrett's* sau *Who's Who*?

— Exact!

— Merită să aruncăm o privire, spuse bibliotecara. Avem ambele publicații aici, dar probabil că *Who's Who* e cel mai ușor de citit. Nobilii ereditari sunt incluși în mod automat. S-ar putea ca ea să nu aibă un articol separat, dar, cu puțin noroc, ați putea să dați de ea pomenită în articolul despre tatăl sau soțul ei. Știți cumva când a murit?

— Nu, de ce?

— Având în vedere că nu știți când o fi înregistrată – dacă o fi – atunci ar mai scuti din efort dacă ați căuta-o mai întâi în *Who's Who*. Dar pentru asta trebuie să știți data morții.

Nell a clătinat din cap.

— N-am nici cea mai vagă idee. Dacă-mi arătați unde să mă uit, am să caut în *Who's Who*, pornind de la anul acesta, înapoi, până dau de ea.

— Asta o să vă ia ceva timp, totuși, și biblioteca se va închide curând.

— O să mă grăbesc.

Femeia ridică din umeri. Se aplecă să smulgă un bilet dintr-un carnețel de lângă mașina de scris, notă un număr și i-l dădu lui Nell.

— Mergeți pe scări la etajul întâi și o să găsiți niște dosare în spațele biroului de informații. Listele sunt în ordine alfabetică.

În cele din urmă, când ajunse la anul 1934, Nell avu noroc. Nu a descoperit-o pe Rose Mountrachet, ci de un alt membru al familiei, Linus, unchiul care a găsit-o pe Eliza după moartea Georgianeii. Iată ce scria despre el:

MOUNTRACHET, Lord, Linus St. John Henry, n. 11 ianuarie, 1860, fiul răposatului lord St John Luke Mountrachet și al răposatei Margaret Elizabeth Mountrachet, căsătorit la 31 august 1888 cu Adeline Langley. O fiică, răposata Rose Elizabeth Mountrachet, căsătorită cu răposatul Nathaniel Walker.

Rose fusese căsătorită cu Nathaniel Walker. Asta însemna că el era tatăl ei? A mai citit articolul încă o dată. Răposății Rose și Nathaniel. Adică amândoi muriseră înainte de 1934. De aceea fusese ea oare în grija Elizei? Fusese cumva Eliza tutorele ei, căci ambii ei părinți muriseră?

Tatăl ei, adică Hugh, o găsisse pe cheiul de la Maryborough spre sfârșitul anului 1913. Dacă Eliza fusese numită tutorele ei după moartea lui Rose și a lui Nathaniel, asta însemna că ei muriseră înainte de această dată.

Dacă l-ar căuta în *Who's Who* pe Nathaniel Walker, la anul acela? Sigur că avea un articol. Și chiar mai bine, dacă socoteala ei era corectă și el nu mai era în viață în 1913, atunci ar fi trebuit să caute direct în *Who's Who*. O luă grăbită de-a lungul rafturilor până găsi volumul din anii 1897-1915, pe care îl scoase cu înfrigurare. Cu mâinile tremurânde, îl frunzări începând de la coadă: Z, Y, X, W. Uite-l:

Walker, Nathaniel James, n. 22 iulie, 1883, decedat 1913, fiu al lui Anthony Sebastian Walker, căsătorit cu răposata Rose Elizabeth Mountrachet, 3 martie 1908. O fiică, răposata Ivory Walker.

Nell s-a oprit. Că avusese o fiică era corect, dar ce voiau să spună cu... răposata? Doar ea nu era moartă, ci cât se poate de vie.

Brusc simți cât de cald era în bibliotecă. Își făcu vânt cu palmele și mai citi încă o dată articolul.

Ce-o fi voind să spună? Să fie o greșeală?

— Ei, ați găsit-o?

Nell își ridică privirile. Era bibliotecara.

— Credeți că pot fi și greșeli? întrebă Nell. Oare se mai strecoară și greșeli?

Femeia își strânse buzele, gânditoare.

— Nu au sursele cele mai autorizate, cred, sunt adunate din informațiile oferite chiar de subiecți.

— Dar ce se întâmplă când cineva e mort?

— Cum adică?

— În *Who's Who* toți sunt morți, cine dă informații despre ei?

— Familia supraviețuitoare, cred, răspunse femeia ridicând din umeri. Dar cele mai multe date sunt copiate, bănuiesc, din ultimul chestionar completat de persoana în cauză. Mai pui și data nașterii, și gata articolul.

Șterse un fir de praf de pe raft.

— Închidem peste zece minute, vă rog să-mi spuneți dacă mai pot să vă fiu de folos cu ceva.

Era o greșeală, asta era tot. Se întâmplă adesea. De fapt, zețarul nu cunoaște chiar el fiecare personaj. S-ar fi putut, nu-i așa, să-i zboare mintea, pentru o clipă, și să introducă cuvântul „răposat” din greșeală? Un străin condamnat la o moarte timpurie sub ochii tăcuți ai posterității?

Dar asta era mai mult decât o greșeală de tipar. Ea știa prea bine că era copilul menționat în articol și cu siguranță nu era deloc „răposată”. Trebuia să găsească o biografie a lui Nathaniel Walker ca să poată dovedi că articolul era greșit. Acum avea un nume, știa că se numise cândva Ivory Walker. Și, dacă nu-l simțea familiar, dacă nu i se potrivea asemeni unei haine de mult purtate, asta era! Nu ai cum să ții socoteala memoriei, ce ții minte și ce nu.

Brusc, își aminti de cartea pe care o cumpărase de la Tate despre picturile lui Nathaniel. Sigur că avea și o scurtă biografie. O scoase din poșetă și o deschise.

Nathaniel Walker (1883-1913) s-a născut la New York, din părinți imigranți polonezi, Antoni și Marya Walker (la origine Walszka). Tatăl lucra în port, iar mama era spălătoreasă. Au avut șase copii,

dintre care Nathaniel a fost al treilea. Doi frați au murit de diverse boli, iar Nathaniel ar fi trebuit să-și urmeze tatăl, să lucreze în port, când un desen făcut de el pe o stradă din New York a fost văzut de un trecător, Walter Irving Jr, moștenitorul mării averi petroliere, care i-a comandat lui Nathaniel să-i facă un portret.

Sub aripa ocrotitorului său, Nathaniel a devenit un membru faimos al înfloritoarei societăți newyorkeze. La una dintre petrecerile lui Irving, Nathaniel a întâlnit-o, în 1907, pe aristocrata Rose Mountrachet, venită din Cornwall să viziteze New Yorkul. S-au căsătorit în anul următor, la Blackhurst, pe moșia Mountrachet, de lângă Tregenna, în Cornwall. După ce s-a căsătorit și s-a mutat în Marea Britanie, faima lui a continuat să crească, atingând culmea la începutul anului 1910, când i s-a comandat să picteze ceea ce urma să fie ultimul portret al regelui Eduard VII.

Nathaniel și Rose au avut o singură fiică, născută în 1909. Soția și fiica au fost printre personajele frecvent reproduse în tablouri și unul dintre cele mai iubite portrete ale sale este Mama și copilul. Tânăra familie a murit în 1913, când două trenuri s-au ciocnit și au luat foc la Ais Gill. Ivory Walker a murit de febră tifoidă la câteva zile după moartea părinților ei.

Nu se lega în nici un fel. Nell era convinsă că ea era copilul despre care se pomenea în biografie. Rose și Nathaniel erau părinții ei. Ea și-o amintea pe Rose, și-o reamintise pe loc. Și datele se potriveau: nașterea, chiar și călătoria în Australia, se legau prea bine de data morții și a lui Rose, și a lui Nathaniel ca să fie o coincidență. Fără să mai pomenim de faptul că Rose și Eliza trebuie să fi fost verișoare.

Nell deschise cartea la index și merse cu degetul de-a lungul listei de titluri. Se opri la *Mama și copilul* și dădu foile înapoi la pagina indicată, cu inima bătându-i cu putere.

Simți că-i tremură buzele. Poate că nu-și mai amintea că o chemase Ivory, dar nu mai era nici un dubiu. Își aducea aminte prea bine cum arăta când era mică. Asta era chiar ea, așezată în poala mamei ei, pictată de tatăl ei.

Și-atunci de ce istoria a înregistrat-o ca fiind moartă? Cine dăduse o astfel de informație greșită? Fusese o înșelătorie intenționată sau

chiar așa crezuseră cu toții? Fără să fi știut că ea fusese dusă, de fapt, de o scriitoare misterioasă de basme pe puntea unui vapor care se îndrepta spre Australia?

„Nu trebuie să spui nimănui cum te cheamă. E un joc pe care-l jucăm noi acum!” Așa îi spusese Autoarea. Cuvintele îi sunau și acum în minte, vocea argintie, ca o briză desprinsă de pe fața oceanului. „E secretul nostru. Să nu-l spui nimănui!” Nell avea din nou patru ani, simțea aceeași teamă, aceeași nesiguranță, aceeași emoție. Distingea mirosul nămolului fluviului, atât de diferit de marea albastră și nesfârșită, auzea țipătul pescărușilor hămesiți ai Tamisei, strigătele marinarilor. Câteva butoaie, un ascunziș întunecos, un fir de lumină în care se zăreau firele de praf...

O luase Autoarea, nu fusese abandonată. Fusese răpită, fără știința bunicilor ei. De aceea nu o căutase nimeni. Crezuseră că a murit.

Dar de ce o luase Autoarea? Și de ce dispăruse și ea, lăsând-o pe Nell singură pe vapor, singură pe lume?

Trecutul ei se înfățișa ca o păpușă rusească: o întrebare într-altă întrebare, într-altă întrebare. Și pentru a desluși toate aceste taine avea nevoie de cineva, de o persoană cu care să poată vorbi, care ar fi cunoscut-o atunci sau care ar fi putut să-i spună despre altcineva care s-o fi știut. Cineva care s-o lămurească despre Autoare, despre familia Mountrachet și despre Nathaniel Walker.

Iar acea persoană n-avea cum să se găsească în ogivele prăfuite ale bibliotecii. Așa că va trebui să meargă până la locul tainei, în Cornwall, în satul acela, Tregenna. La casa cea mare și întunecată, Blackhurst, unde trăise cândva familia ei și pe unde hălăduise ea în copilărie.

Ruby întârzia, dar Cassandrei nu-i păsa. Chelnerul o dusesse la o masă lângă ferestrele mari de sticlă și se uita la navetiștii istoviți care își croiau drum spre casă. Toți oamenii aceștia ale căror vieți se desfășurau în afara cercului în care își trecea Cassandra propria viață. Veneau în valuri. Chiar în fața restaurantului se afla o stație de autobuz, peste

drum de stația de metrou South Kensington, cu faianța ei frumoasă în stil Art Nouveau. Din când în când, valul împingea câte un grup de oameni în restaurant, iar aceștia se așezau pe scaune sau mergeau la bufetul puternic luminat, așteptând să li se dea cutiile albe de carton cu delicatețe pe care le duceau acasă pentru cină.

Cassandra își frecă degetul de marginea moale, tocită a carnetului și-și repetă propoziția încă o dată în minte, întrebându-se dacă acum căpăta mai mult înțeles. Tatăl lui Nell era Nathaniel Walker. Adică Nathaniel Walker, pictorul regal, fusese tatăl lui Nell. Străbunicul Cassandrei.

Nu, adevărul acesta nu i se potrivea încă, parcă era mănuașă altcuiva. Suna la fel ca în după-amiaza aceea când afla pentru întâia oară. Se așezase pe o bancă pe malul Tamisei, încercând să descifreze scrisul mângălit al lui Nell, care povestea despre vizita ei la casa din Battersea, unde se născuse Eliza Makepeace și apoi la Galeria Tate, unde erau expuse tablourile lui Nathaniel Walker. Briza se întetise, încrețind suprafața fluviului și alergând de-a lungul malurilor. Cassandra tocmai se pregătea să plece, când ceva i-a atras atenția asupra unui fragment foarte mângălit pe pagina din dreapta, o propoziție subliniată care spunea: *Rose Mountrachet a fost mama mea. I-am recunoscut portretul și mi-o amintesc*. Apoi urma o săgeată, iar ochii Cassandrei au căzut mai întâi pe titlul unei cărți, *Who's Who*, sub care se înșiruiau niște notițe scrise în grabă, cu liniuță, de la capăt de rând:

— Rose Mountrachet s-a căsătorit cu Nathaniel Walker, pictor, 1908.

— O fiică! Ivory Walker (născută ceva mai târziu - 1909? De verificat febra tifoidă?).

— Rose și Nathaniel au fost uciși amândoi într-un accident de tren, Ais Gill (în același an când am dispărut eu. Vreo legătură?).

*

O foaie de hârtie împăturită, cu un text tipărit, fusese vârată în marginea carnetului, era un fragment fotocopiat din cartea *Marile dezastre feroviare* ale epocii aburului. Cassandra o scoase din nou, hârtia era subțire și textul se mai ștersese, dar din fericire nu fusese atins de mucegaiul care umpluse restul carnetului. Titlul de la începutul paginii era: „Tragedia feroviară de la Ais Gill“. Înconjurată

de zgomotele plăcute ale restaurantului, Cassandra mai citi încă o dată povestea scurtă, dar emoționantă:

În ceasurile întunecate ale începutului zilei de 2 septembrie 1913, două trenuri ale Căilor Ferate din Midland părăseau gara Carlisle către Londra, călătorii neavând nici cea mai mică idee că se îndreptau spre un dezastru total. Era o linie ferată abruptă, care traversa culmile și văioagele înălțimilor din nord, iar trenurile erau din nefericire foarte slab echipate. Două au fost cauzele nenorocirii lor din noaptea aceea: motoarele aveau o putere mai mică decât era recomandabil pentru panta abruptă a liniei, și ambele fuseseră aprovizionate cu cărbune de proastă calitate, plin de praf, care-l împiedica să ardă cum trebuie.

După ce a părăsit gara Carlisle la ora 1.35 noaptea, primul tren a ajuns cu greu pe culmea Ais Gill, când presiunea s-a micșorat și locomotiva s-a oprit. Ne putem imagina că pasagerii au fost surprinși că trenul s-a oprit atât de repede după plecarea din gară, dar nu s-au alarmat. Totuși, se aflau pe mâini bune, paznicul i-a asigurat că vor staționa doar câteva minute și că vor porni din nou.

Și-ntr-adevăr, certitudinea paznicilor că nu aveau să stea mult pe loc a fost una dintre erorile fatale făcute în noaptea aceea. Regulile stabilite ale căilor ferate prevăd că, dacă se știa cât ar dura ca mecanicul și fochistul locomotivei să curețe grătarul și să restabilească presiunea aburului, paznicul trebuia să dea drumul la niște explozibil sau să pună o făclie mai departe pe linie ca să semnaleze trenurilor care ar fi venit din direcția opusă prezența lor acolo. Dar, din nefericire, nu a făcut asta, pecetluind astfel sorțile atâtor oameni nevinovați aflați în tren.

Căci, ceva mai încolo, un alt tren urca pe aceeași linie ferată. Avea, ce-i drept, o încărcătură mai mică, dar și motorul lui era destul de slab și cărbunele de calitate inferioară, ceea ce-i crea mecanicului suficiente greutăți. Cu câțiva kilometri înainte de Mallerstang, mecanicul a făcut fatala eroare de a părăsi cabina ca să controleze motorul pornit. Deși un astfel de lucru poate părea periculos, dacă judecăm după standardele contemporane, pe vremea aceea era o practică obișnuită. Din nefericire, cât lipsise mecanicul din cabină,

și fochistul avusese probleme: injectorul se înfundase și nivelul boilerului începuse să scadă. Când mecanicul s-a înapoiat în cabină, amândoi s-au concentrat asupra acestei probleme, așa că nu au observat felinarul roșu de la semnalul din Mallerstang.

Iar când și-au terminat treaba și și-au îndreptat din nou privirile spre drum, celălalt tren se afla înaintea lor la numai câțiva metri distanță. Așa că nu a fost cu puțință să mai oprească. După cum vă imaginați, a fost un dezastru enorm și, din această tragedie, au rezultat neașteptat de multe victime. În urma loviturii, acoperișul vagonului de bagaje a alunecat peste locomotiva celui de al doilea tren, sfârtecând vagonul de dormit de clasa întâi din spatele ei. Gazul de la sistemul de iluminat s-a aprins și vagoanele distruse au luat foc, omorându-i pe toți nefericiții care se aflau acolo.

*

Cassandra se cutremură imaginându-și scenele din noaptea aceea: drumul abrupt către vârful muntelui, peisajul întunecat care se vedea pe geam, senzația pe care o avuseseră oamenii când trenul se oprise pe neașteptate. Se întreba ce or fi făcut Rose și Nathaniel în momentul ciocnirii, dacă dormeau sau stăteau de vorbă. Poate că tocmai vorbeau despre fiica lor, Ivory, care îi aștepta acasă. Ce ciudat că se simțea atât de mișcată de soarta unor strămoși de a căror existență abia aflase. Ce cumplit trebuie să fi fost pentru Nell să-și fi descoperit, în fine, părinții, și să-i piardă din nou într-un asemenea dezastru!

Ușa restaurantului Carluccio se deschise larg, lăsând să intre o pală de aer rece, amestecată cu miros de eșapament. Cassandra își ridică privirile și-o văzu pe Ruby înaintând spre ea, urmată de un bărbat slab, cu o chelie lucioasă.

— Vai, ce după-amiază am avut! exclamă Ruby răsturnându-se pe un scaun. În ultima clipă a apărut un grup de studenți. Am crezut că nu mai scap! El e Grey, a urmat ea, arătând spre bărbatul slab și îngrijit. Să știi că e mult mai simpatic decât arată!

— Ruby, dragă, ce prezentare grozavă-mi faci! Graham Westerman, se recomandă el, întinzându-i o mână netedă peste masă. Ruby mi-a povestit totul despre dumneata.

Cassandra a zâmbit. Ce afirmație ciudată, având în vedere că Ruby stătuse de vorbă cu ea doar vreo două ore. Și totuși, dacă cineva ar fi fost capabil de un astfel de miracol, acela nu putea fi decât Ruby.

Bărbatul se așează pe scaun.

— Ce noroc să moștenești o casă!

— Ca să nu mai vorbim și de așa un secret grozav de familie! completă Ruby, făcând semn chelnerului și comandând pâine și măsline.

Auzind pomenindu-se de secret, Cassandra își simți buzele fremătând gata să dea glas celor abia aflate despre identitatea părinților lui Nell, dar vorbele i se poticneau în gât.

— Ruby mi-a spus că ți-a plăcut expoziția ei, a spus Grey, făcându-i cu ochiul.

— Sigur că i-a plăcut, e și ea om, nu? sări Ruby, ca să nu mai pomenim că e și artistă!

— Ei, istoric de artă, o corectă Cassandra, roșind.

— Ba tata spune că desenezi minunat. Ai ilustrat și o carte de copii, nu-i așa?

— Nu, am desenat cândva, a scuturat ea din cap, dar era doar o îndeletnicire trecătoare.

— Ei, lasă, e ceva mai mult decât o îndeletnicire... Tata spunea că...

— Când eram mai tânără, mă mai jucam cu creionul pe hârtie, dar acum nu... De mulți ani...

— Astfel de pasiuni mai dispar pe parcurs, interveni Grey diplomatic. Și pot să-ți dau de exemplu pasiunea scurtă, din fericire, a lui Ruby pentru dansul clasic.

— Vai, Grey, doar pentru că tu ești un împiedicat...

Și-n timp ce tovarășii ei de masă se porniră să se ciondănească pe tema dedicației lui Ruby față de salsa, gândul Cassandrei zbură îndărăt, la după-amiaza aceea, cu ani în urmă, când Nell i-a azvârlit pe masă un caiet de desen și un pachet de creioane 2B, tocmai când ea se chinuia să-și rezolve tema la algebră.

Locuia cu bunica ei de peste un an. Mergea la liceu și îi era la fel de greu să-și facă prieteni cum îi era să rezolve ecuațiile la matematică.

— Dar eu nu știu să desenez, protestase ea, surprinsă și nesigură. Cadourile neașteptate o speriaseră întotdeauna.

— O să înveți, i-a spus Nell. Ai ochi, ai mâini. Desenează ce vezi.

Cassandra a oftat, răbdătoare. Nell avea tot felul de idei ciudate. Nu semăna deloc cu mamele celorlalți copii, și în nici un caz cu Lesley, dar era bine intenționată și Cassandra nu voia s-o jignească.

— Cred că-ți trebuie mult mai mult decât atât, Nell.

— Ce prostie! Doar că trebuie să te asiguri că vezi ceea ce se află cu adevărat în fața ta, nu ce crezi tu că este.

Cassandra și-a ridicat sprâncenele mirată.

— Orice obiect e făcut din linii și forme. E ca un cod, totul e să înveți să-l descifrezi. Uită-te la lampa aia, continuă ea făcându-i semn spre capătul celălalt al camerei, spune-mi ce vezi.

— Ce să văd? O lampă!

— Ei, asta e problema! Dacă nu vezi altceva decât o lampă, atunci n-ai să fii în stare s-o desenezi niciodată. Dar dacă vezi că este, de fapt, un triunghi așezat peste un dreptunghi, cu un tubuleț subțirel între ele... atunci e altceva... Nu-i așa?

Cassandra a ridicat din umeri, nesigură.

— Haide, fă-mi hatârul... Încearcă măcar!

Cassandra a oftat din nou, îngăduitoare.

— N-ai de unde ști ce surpriză poți avea!

Și chiar așa a fost. N-a dat dovadă de prea mare talent de prima dată. A fost surprinsă să-și dea seama cât de mult îi plăcea. Timpul părea să nu mai conteze când avea caietul de desen în poală și creionul în mână.

Cu o îndemânare continentală, chelnerul a așezat două coșuri cu pâine pe masă încuviințând din cap când Ruby i-a comandat *prosecco*. După ce a dispărut, Ruby a apucat o coajă de *focaccia*.

— Încearcă uleiul de măsline cu oțet balsamic, e nemaipomenit, a îmbiat-o ea pe Cassandra, făcându-i cu ochiul.

Cassandra a înmuiat și ea o bucată de *focaccia* în uleiul cu oțet.

— Haide, Cassandra, a rugat-o Grey, ajută o pereche de celibatari înrăiți să nu se mai ciondănească, povestește-ne, mai bine, ce ai făcut în după-masa asta.

Ea a adunat cu grijă o firimitură de pâine căzută pe masă.

— Ia zi, ceva interesant? sări și Ruby.

— Am descoperit cine erau părinții biologici ai lui Nell, s-a pomenit Cassandra spunând.

— Ce? Cum? Cine erau? a țipat Ruby.

Cassandra și-a mușcat buza, încercând să-i oprească tremurul de la a se preface într-un zâmbet evident de plăcere.

— Erau Rose și Nathaniel Walker.

— Ia te uită, izbucni Ruby în râs, îl cheamă la fel ca pe pictorul meu, Grey! Și noi care am vorbit de el chiar astăzi, și el care a trăit în același loc cu...

S-a oprit brusc, albindu-se, dându-și seama despre cine era vorba.

— Adică Nathaniel Walker, pictorul meu? abia îngăimă, înghițind în sec. Adică străbunicul tău a fost... Nathaniel Walker?

Cassandra a încuviințat din cap, neputându-și stăpâni un zâmbet larg. Se simțea ușor ridicolă.

Ruby a rămas cu gura căscată.

— Și ție nici măcar nu ți-a trecut prin cap... astăzi când ne-am întâlnit la muzeu?

Cassandra a scuturat din cap, continuând să zâmbească prostește. A răspuns doar ca să scape de zâmbetul neghiob de pe chip.

— Am aflat abia în după-amiaza asta, când am citit în carnetul lui Nell.

— Nu pot să cred că nu ne-ai spus de cum am intrat!

— Cu toată vorbăria ta despre salsa, cum să mai aibă și ea loc să vorbească? a spus Grey. Ca să nu mai vorbim, dragă Ruby, că unii oameni chiar vor să-și păstreze viața privată doar pentru ei.

— Haide, Grey, nimănui nu-i place să țină secrete! Singurul lucru nostim despre secrete e că nu trebuie să le spui nimănui, urmă ea scuturând din cap. Deci tu ești rudă cu Nathaniel Walker! Ce noroc au unii pe lumea asta!

— E cam ciudat și foarte neașteptat!

— Așa e! Și câtă lume scotocește prin cărțile de istorie, sperând că o să se descopere un fel de rudă cu blestematul ăla de Winston Churchill, și uite ce obârșie îți cade ție pe nepusă masă în poală, sub forma unui pictor faimos.

Cassandra nu s-a putut abține să nu zâmbească din nou.

Chelnerul a apărut din nou și le-a turnat câte un pahar de *prosecco*.

— Să bem pentru dezlegarea misterelor! a spus Ruby, ridicând paharul.

Au ciocnit și-au sorbit câte o gură.

— Iertați-mi ignoranța, începu Grey, cunoștințele mele de istoria artei nu sunt grozave, dar dacă lui Nathaniel Wlaker i-a dispărut fiica, sunt sigur că au căutat-o peste tot. Nu pun la îndoială descoperirea bu-nicii tale, dar cum e posibil să dispară fiica unui artist atât de vestit fără să știe nimeni? Întrebă el, ridicându-și palmele spre Cassandra.

Ruby rămase, de data asta, fără replică. Se uită și ea la Cassandra.

— Din câte îmi dau seama, citind notițele lui Nell, toate documentele spun că Ivory Walker a murit la patru ani. Aceeași vârstă pe care o avea Nell când a ajuns în Australia.

— Crezi că a fost răpită și cine a făcut asta a lăsat să se creadă că a murit? Extraordinar de palpitant! Și cine o fi fost? De ce o fi făcut-o? Ce altceva a mai găsit Nell?

Cassandra a zâmbit împăciuitoare.

— Se pare că nu a reușit să deslușească și partea asta a misterului. Nu sunt sigură.

— Cum adică? De unde știi?

— Am citit carnetul până la sfârșit, n-a aflat și asta.

— Dar trebuie să fi găsit totuși ceva, să-și fi făcut o părere! insistă Ruby. Haide, spune-mi că a bănuțit până la urmă ceva, un lucru de care să ne legăm!

— Este un nume, a început Cassandra. Eliza Makepeace. Nell s-a pomenit cu o carte de basme, într-un geamantan, și asta i-a trezit niște amintiri. Dar dacă Eliza a fost aceea care a dus-o pe vapor, ea n-a mai ajuns cu Nell în Australia.

— Dar ce i s-a întâmplat?

— Nu s-a găsit nici un document oficial, a ridicat Cassandra din umeri. Ca și cum ar fi dispărut fără urmă, chiar la vremea când Nell a dispărut în Australia. Indiferent ce planuri ar fi avut această Eliza, nu i-au ieșit.

Chelnerul le-a mai umplut paharele încă o dată și i-a întrebat dacă doreau să comande mâncarea.

— Cred că ar fi cazul, spuse Ruby. Totuși, ați putea să mai așteptați câteva minute? Întrebă ea, deschizând meniul și oftând. E nemaipomenit de palpitant. Și când te gândești că mâine pleci în Cornwall să-ți vezi căsuța miraculoasă. Cum de mai faci față?

— Și-ai să stai chiar în casă? Întrebă Grey.

Cassandra negă din cap.

— Avocatul care are cheia mi-a spus că nu e locuibilă. Am rezervat o cameră la un hotel în apropiere, hotelul Blackhurst. E chiar în conacul familiei Mountrachet, familia lui Nell.

— Adică familia ta!

— Ai dreptate!

Cassandra nu se gândise la asta. Buzele începuseră să-i tremure din nou, străduindu-se împotriva voinței ei, să schițeze un zâmbet.

Ruby s-a cutremurat cu un gest teatral.

— Mor de invidie! Ce n-aș da și eu să se ivească un secret așa grozav și în familia mea, ceva palpitant de investigat!

— Și eu sunt emoționată. A început să mă obsedeze, cred. Mi-o tot imaginez pe fetiță, pe micuța Nell, smulsă din sânul familiei, și azvârlită, singură, pe un chei. Nu mi-o pot scoate din minte. Tare aș vrea să știu ce s-a întâmplat cu adevărat, cum de-a ajuns de partea cealaltă a lumii de una singură. Dar cred că e o prostie... din partea mea, se opri ea brusc, dându-și seama cât de mult vorbise.

— Da' de unde! Cred că ai perfectă dreptate!

Și ceva din tonul înțelegător al lui Ruby îi îngheță brusc pielea. Știa prea bine ce va urma. Simți că i se strânge stomacul și încercă să schimbe vorba. Doar că nu a reușit s-o facă mai iute.

— Nici nu poate fi ceva mai cumplit decât să pierzi un copil, a urmat Ruby cu o voce mieroasă, vorbele ei reușind să rupă vâlul subțire protector al durerii Cassandrei, scoțând la iveală chipul, mirosul lui Leo, până și sunetul râsului lui de copilăș de doi ani.

Cu greu s-a stăpânit, reușind să dea ușor din cap, să-și strângă la loc amintirile. Ruby a apucat-o de mână.

— După ce s-a întâmplat cu băiețelul tău, nu e de mirare că dorești atât de mult să descoperi trecutul bunicii, a spus ea, strângându-i ușor mâna. Ai perfectă dreptate: ai pierdut un copil și-acum încerci să găsești altul!

De îndată ce le-a văzut dând colțul spre Battersea Church Road, Eliza a știut cine erau. Le mai zărise pe străzi și altă dată, una mai în vârstă și cealaltă mai tânără, îmbrăcate la patru ace, desfășurându-și activitățile caritabile cu o perseverență violentă, de parcă Dumnezeu însuși s-ar fi pogorât din ceruri și le-ar fi poruncit s-o facă. Doamna Swindell o tot amenințase, de când se prăpădise Sammy, că le va chema pe Binefăcătoare și nu scăpa nici o ocazie să-i reamintească Elizei că dacă nu găsește o cale de a câștiga cât doi, ca până atunci, o să ajungă la azilul de săraci. Și, deși Eliza se străduia să facă față chiriei și chiar să mai pună câte ceva deoparte în punguța ei de piele, talentul de a prinde șobolani părea că o părăsise și săptămâni de-a rândul nu mai făcuse nimic.

Jos se auzi o bătaie în ușă. Eliza încremeni. Își roti privirile prin odăiță, blestemând crăpătura mică din tencuială și hornul astupat al sobei. Când venea vorba de a spiona ce se petrecea afară, era bine că nu existau ferestre și că putea trece neobservat, dar lucrurile stăteau cu totul altfel dacă voiai s-o ștergi repede de-acolo.

Bătaia în ușă se auzi din nou. O lovitură hotărâtă, urmată de o voce pătrunzătoare care străbătea prin zidul de cărămidă.

— Suntem de la biserică! Deschideți!

Eliza a auzit sunetul clopoțelului de la intrare.

— Eu sunt domnișoara Rhoda Sturgeon și dânsa e nepoata mea, domnișoara Margaret Sturgeon.

— Încântată, sigur că da, s-a auzit vocea doamnei Swindell.

— Vai de mine, ce de lucruri aici, ce înghesuială, nu-i loc nici să se miște o pisică!

Apoi se auzi din nou doamna Swindell, pe un ton mai acru:

— Veniți cu mine, fata e sus. Și-aveți grijă, orice stricăciune se plătește!

Pașii se apropiau. Scârțâitul celei de a patra trepte, apoi alte scârțături, tot mai aproape. Eliza stătea la pândă, cu inima zbătându-i-se în piept, mai ceva ca a șobolanilor prinși de domnul Rodin. Și-o și ima-

gina, pâlپându-i în piept asemenea unei flăcărui în adierea unei pale uşoare de vânt.

Apoi uşa cea haină se deschise, şi cele două Binefăcătoare se iviră în prag.

Cea mai bătrână zâmbi, iar ochii aproape îi dispăruseră în cutele pielii.

— Suntem de la biserică, eu sunt domnişoara Sturgeon şi dânsa e nepoata mea, domnişoara Sturgeon.

Se aplecă înainte, în aşa fel încât Eliza fu nevoită să se tragă înapoi.

— Iar tu trebuie să fii micuţa Eliza Makepeace!

Eliza nu i-a răspuns. A rămas pe loc, trăgând uşor de şapca lui Sammy, pe care o mai purta încă pe cap.

Bătrâna privi în jur la camera întunecată şi ponosită.

— Vai de mine şi de mine, exclamă ea, plesnind din limbă, n-am crezut că-i atât de rău! exclamă ea strecurându-se înăuntru, pe lângă Eliza. Şi te mai miri că apar tot felul de boli aici? Şi nu e nici o fereastră!

Ofensată de dispreţul acordat camerei ei, doamna Swindell s-a strâmbat la Eliza.

Bătrâna domnişoară Sturgeon s-a întors către tânăra domnişoară, care nu se mişcase din pragul uşii:

— Te sfătuiesc să-ţi scoţi batista, Margaret, cu sănătatea ta şubredă...

Tânăra femeie dădu afirmativ din cap şi scoase din mânecă un petic tivit cu dantele, îl împături sub formă de triunghi şi-şi acoperi gura şi nasul cu el, aventurându-se să păşească peste prag.

— Sunt încântată să te anunţ că am reuşit să-ţi găsim un loc, Eliza, spuse cu multă convingere bătrâna domnişoară Sturgeon, pătrunsă de convingerea că face o faptă bună. De îndată ce am aflat de situaţia ta, ne-am propus să căutăm să te ajutăm. Eşti prea mică să poţi lucra, şi bănuiesc că n-ai găsi ceva pe măsură, dar noi am reuşit să-ţi găsim ceva potrivit. Cu ajutorul lui Dumnezeu, ţi-am găsit un loc la azilul de săraci din cartier.

Elizei i se oprise respiraţia.

— Aşa că dacă-ţi aduni lucrurile, spuse domnişoara Sturgeon, privind printre genele ei scurte, atâtea câte ai, putem pleca.

— Nu! a strigat Eliza, fără să se clinească.

Doamna Swindell i-a tras o palmă zdravănă după ceafă, iar domnișoara Sturgeon a făcut ochii mari.

— Ai mare noroc, Eliza, că ți-am găsit un loc, să știi că există pe lumea asta locuri mult mai rele decât azilul săracilor, unde sfârșesc fetele rămase de capul lor, spuse ea, cu un aer atoatecunoscător, ridicându-și ochii către cer. Haide, vino!

— Nu vin!

— Poate e cam proastă, spuse cealaltă domnișoară Sturgeon prin batistă.

— Nu e proastă, se răsti doamna Swindell, dar e rea!

— Domnul îi cheamă la el pe toți mielușei lui, chiar dacă sunt răi, spuse bătrâna domnișoară Sturgeon. Acum, caută ceva de îmbrăcat mai decent pentru fata asta, dragă Margaret. Și ai grijă să nu respiri mizeria asta.

Eliza scutură vehement din cap, nu voia să meargă la azilul de săraci și nici n-avea să se dezbrace de hainele lui Sammy. Făceau parte din ea acum.

Într-un moment ca acesta ar fi avut nevoie să se ivească în prag tăică-său cel viteaz. S-o ia cu el, s-o ducă peste mări și țări, în căutare de aventuri.

— Asta e de ajuns, zise doamna Swindell, ridicând rochia zdrențuită a Elizei. Oricum n-o să aibă nevoie de altceva acolo unde se duce.

Eliza își aminti brusc de cuvintele mamei ei, de convingerea ei că trebuie să te salvezi singur, că până și cei mai slabi pot da dovadă de forță. Dintr-odată știu ce are de făcut. Fără să stea pe gânduri, sări la ușă.

Aflată într-o poziție avantajoasă, bătrâna domnișoară Sturgeon dădu dovadă de o reacție surprinzător de rapidă și-i blocă drumul. Doamna Swindell se repezi să formeze o a doua linie de apărare.

Eliza își încordă gâtul și o lovi din plin cu capul pe domnișoara Sturgeon, mușcând-o cu toată puterea. Domnișoara Sturgeon slobozi un strigăt, ținându-se de coapsă.

— Ia te uită la ea, ca o pisică sălbatică...

— V-am spus eu că e o pacoste, sări și doamna Swindell, lăsați hainele, haideți s-o ducem jos mai bine!

O apucară fiecare de câte o mână, iar tânăra domnișoară Sturgeon se învărtea pe lângă ele, dându-le sfaturi inutile cum să se ferească de

prag sau să pășească pe scări, în vreme ce Eliza se zbătea în toate părțile.

— Stai liniștită, fetițo, striga bătrâna domnișoară Sturgeon.

— Ajutor, striga Eliza, să mă ajute cineva!

— Las' că vezi tu! a șuierat doamna Swindell, ajunsă la capătul scărilor.

Și-apoi, dintr-odată, s-a ivit un aliat neașteptat.

— Un șobolan, uite, un șobolan!

— Nu-s șobolani la mine în casă!

Tânăra domnișoară Sturgeon a slobozit un țipăt și s-a cocoțat pe un scaun, răsturnând o mulțime de sticle.

— Da' neîndemânatică mai ești! Orice daună se plătește!

— E vina dumneavoastră, dacă n-ați fi avut șobolani...

— La mine nu sunt șobolani! N-am văzut așa ceva vreodată...

— Mătușică, jur că am văzut eu... Era groaznic, mare cât un câine, cu ochi negri și gheare ascuțite... a urmat ea, lăsându-se pe speteaza scaunului. Cât pe-aci să leșină! Nu pot suporta așa grozăvii, zău așa!

— Haide, Margaret! Fii mai curajoasă! Gândește-te la cele patruzeci de zile și patruzeci de nopți ale lui Christos!

Bătrâna domnișoară Sturgeon dădu dovadă de o rezistență impresionantă, ținând strâns brațul Elizei și aplecându-se în același timp să o sprijine pe nepoata ei, care stătea să se prăbușească și se smiorcăia:

— Dar i-am văzut ochii ca măregelele și nasul ăla fioros care fre-măta, striga ea fără suflare. Auuu, uite-l!

Toți ochii se-ndreptară spre locul arătat de degetul lui Margaret. Lângă găleata de cărbuni se pitulase, tremurând tot, un șobolan. Eliza își dori din toată inima să-l vadă liber.

— Las' că-ți arăt eu, nenorocitul! răcni doamna Swindell apucând o cârpă și năpustindu-se după animal lovind într-o parte și-n alta prin încăpere.

Margaret țipa, domnișoara Sturgeon încerca să o potolească, doamna Swindell blestema de mama focului, în vreme ce sticlele zăngăneau. Brusc, se auzi o voce puternică.

— Încetați imediat!

Zgomotul încetă, iar Eliza, doamna Swindell și cele două domnișoare Sturgeon se întoarseră să vadă cine vorbise. În pragul ușii deschise se ivise un bărbat îmbrăcat în negru. Și-n spatele lui se vedea o trăsură strălucitoare, înconjurată de copii care îi atingeau roțile și se minunau de felinarele aprinse dinaintea ei. Omul își roti ochii, cuprinzând priveliștea ce i se desfășura dinainte.

— Domnișoara Eliza Makepeace?

Eliza dădu din cap, incapabilă să scoată o vorbă. Prea dezamăgită că singura ei cale de scăpare era acum blocată, nu se mai gândea cine o fi acest străin care îi cunoștea numele.

— Sunteți fiica Georgianeii Mountrachet? întrebă el arătându-i o fotografie Elizei. Era chiar mama, mult mai tânără, îmbrăcată într-o rochie frumoasă de cucoană. Eliza făcu ochii mari de uimire, încuviințând din cap, fâstâcită.

— Eu sunt Phineas Newton. Am venit, în numele lordului Mountrachet de la Blackhurts, să vă iau și să vă duc la moșia familiei!

Eliza rămase cu gura căscată, dar mirarea ei nu era nici pe departe atât de mare ca a celor două domnișoare Sturgeon. Doamna Swindell s-a prăbușit pe un scaun, răpusă de o criză bruscă de apoplexie. Gura i se închidea și i se deschidea asemenea unui pește pe uscat și bodogănea vorbe fără șir:

— Lordul Mountrachet?... Moșia Blackhurst?... Moșia familiei?...

Bătrâna domnișoară Sturgeon s-a îndreptat de spate.

— Domnule Newton, mi-e teamă că nu vă pot lăsa să intrați așa, aici, și să luați copila asta fără să ne arătați și nouă vreun document. Noi, cei de la biserică, avem o răspundere...

— Găsiți totul aici, a spus el întinzându-le o foaie de hârtie. Stăpânul meu a solicitat și i s-a acordat dreptul de a fi tutorele acestei minore, spuse el, apoi, întorcându-se spre Eliza, tresărind abia vizibil la înfățișarea ei, continuă: Haideți, domnișoară! Tocmai vine furtuna și-avem ceva drum de făcut!

Elizei nu i-a trebuit nici o fracțiune de secundă să se hotărască. Ce importanță avea că nu auzise niciodată de Linus Mountrachet sau de conacul Blackhurst? Ce importanță avea că habar n-avea dacă acest domn Newton spunea adevărul? Ce importanță mai avea că mama ei nu pomenise nici o vorbă despre familia ei, că ori de câte ori Eliza o îm-

biase să-i povestească, o umbră îi întuneca chipul? Orice era mai bine decât azilul săracilor. Și, acceptând povestea omului ăsta, scăpând din ghearele domnișoarelor Sturgeon, luându-și rămas-bun de la cei doi Swindell și de la odăița de sub acoperiș, friguroasă și pustie, Eliza se salva în același mod în care ar fi făcut-o dacă ar fi reușit, mai devreme, să scape fugind pe ușă.

Așa că se repezi lângă domnul Newton, așezându-se lângă faldul protector al mantiei sale, ridicându-și privirile spre el. Văzut de aproape, nu mai părea atât de impunător ca în pragul ușii. Era destul de îndesat și nu prea înalt. Eliza zări un mic smoc de păr pe care anii îl argintaseră.

Și-n vreme ce domnișoarele Sturgeon studiau documentul, doamna Swindell își regăsise în fine curajul. Se năpusti înaine, împungându-l cu degetul ei subțire și noduros:

— Asta e doar o șmecherie, și dumneata, domnule, nu ești altceva decât un escroc, răcni ea, scuturând din cap. Nu știu ce vrei de la fata asta, deși îmi cam dau eu seama, oricum n-ai să mi-o iei cu șmecheriile dumitale murdare.

— Vă asigur, doamnă, a spus domnul Newton, înghițind în sec, dezgustat, că nu este nici o șmecherie la mijloc.

— Ei, nu! strigă ea și sprâncenele i se ridicară brusc, iar buzele i se întinseră într-un zâmbet năclăit de salivă. Astea-s numai minciuni, se întoarse ea către domnișoarele Sturgeon. Doar minciuni, e un mincinos. Fata asta n-are nici o familie. E orfană, vă zic eu. Orfană! Și e a mea, și fac cu ea ce vreau eu.

Buzele ei se schimonosiră, convinsă că atinsese un argument de necombătut:

— Mi-a lăsat-o mie maică-sa când a murit, pentru că n-avea unde să o dea în altă parte. Așa e, că maică-sa mi-a spus cu gura ei că n-avea nici o familie a ei. N-a pomenit de nici o familie în treiș'pe ani cât a stat la mine! Omu' ăsta e un escroc!

Eliza își înălță privirile la domnul Newton, care oftă abia perceptibil și-și ridică sprâncenele.

— Deși nu mă surprinde că mama domnișoarei Eliza nu a dat la iveală detalii despre familia sa, aceasta nu înseamnă că ea nu există. Găsiți

totul în documentul acela, urmă el, înclinând din cap către cele două domnișoare Sturgeon.

Apoi ieși și deschise ușa trăsurii:

— Domnișoară Eliza! o îmbie el, făcându-i semn să urce.

— Las' că-l chem eu pe bărbatu' meu!

Eliza șovăi, frământându-și mâinile.

— O să-ți arate el, bărbatu' meu!

— Domnișoară Eliza!

Indiferent care ar fi fost adevărul despre familia ei, Eliza își dădea seama că nu avea altă variantă: fie trăsura, fie azilul săracilor. În acele clipe nu mai avea nici un control asupra sorții ei. Singurul lucru pe care-l putea face era să se agățe de bunăvoința vreunuia dintre cei adunați acolo. Trase adânc aer în piept și făcu un pas către domnul Newton.

— Știți, n-am luat nimic cu mine...

— Chemați-l careva pe domnul Swindell!

Domnul Newton zâmbi acru:

— Nu cred că ar putea fi ceva care să-și găsească locul la conacul Blackhurst.

De-acum se adunase o grămadă de lume în jurul lor. Doamna Barker stătea într-o parte, cu gura căscată, ținându-și coșul cu rufele ude sprijinit pe un sold, micuța Hatty își ascundea chipul bubos după umărul lui Sarah.

— Fiți bună, domnișoară Eliza... spuse domnul Newton, dându-se deoparte și făcându-i un semn larg cu mâna să se urce în trăsura.

Cu o ultimă privire aruncată doamnei Swindell, care găfâia de zor, și celor două domnișoare Sturgeon, Eliza puse piciorul pe scărița care fusese desfăcută așa încât să ajungă până la pământ și dispăru în interiorul întunecat al trăsurii.

*

Și când ușa se trânti în urma ei, Eliza își dădu seama că nu era singură. În fața ei, pe bancheta de catifea închisă la culoare ședea un bărbat pe care-l recunoscuse pe dată. Purta un costum elegant și avea ochelarii agățați de nas. Și-a dat seama pe loc că el era Omul cel rău despre care îi vorbise mama și de care știa că trebuie să se ferească. Dar când se întoarse disperată spre portiera închisă, Omul cel rău lovi în peteaza banchetei și trăsura porni pe dată.

PARTEA A DOUA

Drumul spre Cornwall, 1900

Pe când se hurducau pe Battersea Church Road, Eliza cerceta atentă ușa trăsurii. Poate că, dacă ar fi răsucit vreun mâner, dacă ar fi apăsat pe vreo manetă, s-ar fi deschis și ar fi putut să se arunce afară. Dar era acolo mai în siguranță? Dacă ar fi supraviețuit căderii, ar fi trebuit apoi să găsească o modalitate de a nu ajunge la azilul săracilor, ceea ce poate ar fi fost mai bine decât să fie luată pe sus de omul care o înspăimântase pe mama.

Cu inima zbătându-i-se în capul pieptului, asemenea unei vrăbiuțe, întinse pe furiș o mână, își strânse degetele în jurul manetei și...

— N-aș face una ca asta dac-aș fi în locul tău!

Își ridică iute privirea. Omul o urmărea, cu ochii măriți de lentilele agățate pe nas.

— Ai să cazi sub trăsură și te vor spinteca roțile, spuse el zâmbind și dând la iveală un dinte de aur. Și cum aș putea să-i explic unchiului tău una ca asta? După treisprezece ani de căutări, să te aduc în bucăți?

Și a slobozit un sunet, niște fornăieli repezi pe care Eliza le-ar fi putut lua drept un hohot de râs doar după colțurile ridicate ale gurii sale. Sunetul s-a oprit la fel de brusc cum se ivise și gura omului și-a recăpătat grimasa înăcrită. Își mângâie mustățile stufoase, care se așezau asemeni cozilor unor veverițe deasupra buzelor.

— Mă numesc Mansell, spuse el lăsându-se pe spate, închizând ochii și împreunându-și mâinile palide și umede pe vârful lustruit al unui baston închis la culoare. Lucrez pentru unchiul tău și dorm foarte ușor.

Roțile trăsurii se hurducau cu un sunet metalic trecând de pe o alee pietruită pe alta, clădirile de cărămidă se înșiruiau cenușii cât vedeai cu ochii, iar Eliza rămase nemișcată, străduindu-se să nu-l trezească din somn pe Omul cel rău. Încercă chiar să respire în același ritm cu galopul cailor, să-și potolească gândurile rebele, să se concentreze asupra pielii reci care acoperea bancheta de sub ea. Asta era tot ce putea face ca să-și domolească tremurul picioarelor. Se simțea asemenea unui personaj decupat dintr-o poveste ale cărei ritm și context le cunoștea și lipit la întâmplare într-o alta.

Când au ajuns la marginile împestrițate ale Londrei și au scăpat, în fine, din pădurea de clădiri, Eliza a văzut cerul întunecat. Caii se străduiau să întrecă norii grei, dar ce pot face bieteile animale împotriva mâniei Domnului? Primele picături de ploaie au început să plesnească disprețuitor acoperișul trăsurii și curând totul a devenit alb. Ploaia se lovea de ferestre și se strecura prin șanțulețele înguste ale portierelor.

Au mers așa ore întregi. Eliza se cufundase în gânduri. Brusc, la o cotitură a drumului, s-a pomenit cu o pală de apă rece drept în creștet. A clipit de câteva ori, uitându-se disperată printre genele înmuiate la pata de umezeală de pe cămașă, simțind că o năpădește plânsul. Era ciudat că, într-o zi atât de tumultuoasă, un lucru neînsemnat precum o scurgere de apă o putea face să plângă. Dar și-a înăbușit plânsul, nu putea izbucni în lacrimi chiar aici, de față cu Omul cel rău. A înghițit în sec, încercând să scape de nodul din gât.

Fără să pară că ar fi deschis ochii, domnul Mansell scoase o batistă albă din buzunarul de la piept și i-o întinse Elizei, făcându-i semn să o ia.

Eliza și-a șters obraji.

— Ce tevatură, exclamă el, cu o voce atât de subțire, încât părea că nici nu și-a depărtat buzele. Pentru ce atâta tevatură?

La început, Eliza a crezut că se referea la ea, ceea ce era nedrept, căci nici măcar nu se mișcase, dar nu a avut curajul să spună nimic.

— Atâția ani iroșiți, și pentru ce? a continuat el, deschizându-și ochii și măsurând-o impasibil.

Fata s-a încordat ca un arc.

— Până unde poate merge un om distrus!

Eliza se întreba cine o fi omul distrus și aștepta ca domnul Mansell să o lămurească. Dar el nu a mai vorbit. Și-a luat batista înapoi, apucând-o cu două degete decolorate și azvârlind-o lângă el pe banchetă.

Trăsura s-a hurducat brusc și Eliza a fost nevoită să se apuce de banchetă ca să nu se răstoarne. Caii își schimbaseră ritmul și trăsura mergea tot mai încet. În cele din urmă s-a oprit.

Ajunseseră oare? Eliza se uită pe geam, dar nu vedea nici o casă. Doar un câmp nesfârșit, scăldat de ploaie și o clădire mică de piatră, cu o firmă decolorată deasupra ușii, pe care scria: Hanul lui MacCleary, Guildford.

— Eu am alte treburi, îi spuse domnul Mansell dându-se jos, Newton o să te ducă mai departe.

Ploaia îi acoperi celelalte vorbe, dar pe când trântea portiera, îl auzi strigând:

— Du fata la Blackhurst.

*

La o cotitură bruscă, Eliza se trezi azvârlită în portiera tare și rece. Sculată din somn, îi trebui câțva timp să se dumirească unde se afla, de ce era singură într-o trăsură întunecată, purtată spre un destin necunoscut. Treptat, cu greutate, îi reveniră în minte fragmente: căutările misteriosului ei unchi, fuga din ghearele Binefăcătoarelor și ale doamnei Swindell, domnul Mansell... Șterse cu palma geamul aburit și se căzni să vadă afară. De când se suise în trăsură, alergaseră zi și noapte, oprindu-se doar cât să schimbe caii, iar acum era din nou întuneric. Adormise, cu siguranță, dar nu-și dădea seama de când.

Ploaia se oprise și pe sub norii joși se zăreau primele stele. Lămpașele trăsurii nu puteau face față întunericului dens de pe câmp, tremurând pe măsură ce trăsura înainta pe drumul cu hârtoape. În lumina slabă și umedă, Eliza văzu umbrele unor copaci înalți, cu ramurile negre profilate pe cer, apoi niște porți uriașe de fier. Intrară într-un tunel de măraciniș înalt și roțile alunecară în șanțuri, aruncând trombe de noroi în geamuri.

În tunel era beznă, mlădițele erau atât de dese că nu lăsau înăuntru nici lumina înserării. Eliza își ținea respirația, așteptând să fie

predată. Așteptând să dea cu ochii de ceea ce urma cu siguranță să apară: Blackhurst. Își auzea inima bătându-i în piept, nu o vrăbiuță, ci un vultur cu aripi mari și puternice, care i se zbătea în piept.

Și dintr-odată a apărut. O clădire de piatră atât de mare cum Eliza nu mai văzuse până atunci. Mai mare chiar decât hotelurile din Londra, de unde intrau și ieșeau filfizonii. Era învăluită într-un abur întunecat, înconjurată de copaci înalți cu ramurile îngemănate. Lumini galbene pâlpâiau la ferestrele de jos. Oare aceasta să fie casa?

O mișcare i-a atras privirea către o fereastră de la etajul de sus. Un chip abia întrezărit, slab luminat de o lumânare privea în jos. Eliza s-a tras mai aproape de geamul trăsurii ca să vadă mai bine, dar chipul a dispărut.

Trăsura a ocolit clădirea, roțile de metal hurducându-se mai departe pe pietre. După ce a trecut pe sub un arc de piatră, trăsura s-a oprit cu o ultimă zdruncinătură.

Eliza rămase nemișcată, așteptând, pândind și întrebându-se dacă ar fi trebuit să se dea singură jos din trăsură ca să încerce să intre în casă.

Portiera s-a deschis brusc și domnul Newton, ud learcă, deși avea o haină de ploaie, îi întinse mâna.

— Haideti, domnișoară, că am întârziat deja destul! N-avem vreme de pierdut.

Eliza apucă mâna întinsă și sări pe scărița trăsurii. Cât dormise, o luaseră înaintea ploii, dar acum cerul părea că se răzbună. Nori mari și negri se lăsau spre pământ grei de ploaie, iar aerul de sub ei era împânzit de ceață. Dar o altfel de ceață decât cea de la Londra: rece, mai puțin slinoasă, mirosind a frunze și a apă. Se auzea și un zgomot, dar nu-și dădea seama de unde venea: pleosc... pleosc... pleosc...

— Ați întârziat. Stăpâna o aștepta pe fată la două și jumătate.

În pragul ușii aștepta un bărbat îmbrăcat aproape ca un domn. Și chiar vorbea ca unul, dar Eliza își dădu seama că totuși nu era. Îl dădea de gol înțepeneala, vehemența cu care își arăta superioritatea. Cine s-ar fi născut așa, n-ar fi avut nevoie să se străduiască s-o dovedească.

— N-am avut ce face, domnule Thomas, a spus Newton. Vremea a fost groaznică. Am avut noroc că am ajuns până la urmă, cu apa Tamarului crescută atât.

Dar domnul Thomas nu se arată câtuși de puțin mișcat, închizând cu zgomot capacul ceasului de buzunar.

— Stăpâna este foarte nemulțumită. Sigur o să te cheme mâine.

— Da, domnule Thomas, fără îndoială, răspunse vizitiul cu acreală.

Domnul Thomas s-a răsucit apoi s-o privească pe Eliza, strâmbându-se de scârbă.

— Asta ce mai e?

— Fata, domnule, mi s-a spus să o aduc aici.

— Da' asta nu e fată!

— Ba da, domnule!

— Da' părul, hainele...

— Eu am făcut doar ce mi s-a spus, domnu' Thomas. Dacă aveți alte întrebări, vă sfătuiesc să i le puneți domnului Mansell. El a fost cu mine când am luat-o.

Aceasta păru să-l domolească oarecum pe domnul Thomas, care slobozi un oftat printre buzele strânse.

— Ei, dacă domnul Mansell a fost mulțumit....

— Atunci, dacă nu mai am nimic de făcut, o să duc caii la grajd, a spus vizitiul.

Pentru o clipă, Elizei îi veni să fugă după domnul Newton și după caii lui, să-și caute adăpost în grajd, pitită în trăsură și să-și croiască apoi cumva drum înapoi spre Londra, dar, când se uită după el, dispăruse deja în ceață și se pomeni singură.

— Haide, i-a spus domnul Thomas.

Înăuntru era rece și umed, deși mult mai cald și mai uscat decât afară. Eliza îl urmă pe domnul Thomas printr-un hol mic, încercând să nu tropăie pe dalele de piatră. Mirosea puternic a carne friptă și Eliza își simți stomacul tresărind. Când mâncase ultima oară? Un blid de supă la doamna Swindell acum două zile și o bucată de brânză cu pâine date de vizitiu cu multe ceasuri în urmă... Își simți buzele uscate de foame.

Mirosul deveni și mai puternic când străbătură bucătăria uriașă, plină de aburi. Câteva servitoare și o bucătăreasă grasă se opriră din sporovăială uitându-se la ei, ca să izbucnească, agitate, din nou, după ce trecuseră mai departe. Elizei îi venea să plângă gândindu-se că este

atât de aproape de mâncare și-i lăsa gura apă de parcă ar fi înghițit un pumn de sare.

La capătul holului, o femeie slabă, cu chipul împietrit de severitate apărui de după o ușă.

— Aceasta este nepoata, domnule Thomas? a întrebat, uitându-se de sus la Eliza.

— Da, doamnă Hopkins.

— Ești sigur că nu e vreo greșeală?

— Din păcate, nu, doamnă Hopkins.

— Aha, continuă ea trăgând încet aer în piept. Chiar se vede că vine de la Londra.

Eliza își dădu seama că asta nu era ceva de laudă.

— Așa e, doamnă Hopkins. Mă gândeam că n-ar fi rău să i se facă o baie înainte de a fi prezentată.

Buzele doamnei Hopkins se strânseseră și scoase un oftat apăsător.

— Deși sunt de acord cu dumneata, domnule Thomas, mi-e teamă că nu mai este timp. *Dânsa* ne-a amenințat deja că a așteptat mai mult decât se cuvine.

Eliza se întreba cine o fi *dânsa*.

Rostind acestea, doamna Hopkins păru cuprinsă de agitație, își netezi iute fusta și așa foarte netedă.

— Fata trebuie dusă în salon. O să vină și *dânsa* imediat. Între timp, o să pregătesc baia, să încercăm să-i scoatem o parte din jegul ăla de Londra înainte de cină.

Deci totuși va primi ceva de mâncare, se gândi Eliza ușurată.

Din spate se auzi un chicotit și, când se întoarse, Eliza văzu un cap cârlionțat dispărând la loc în bucătărie.

— Mary, a strigat doamna Hopkins, alergând după servitoare. O să te trezești într-o bună dimineată că ți s-a lungit o ureche, dacă tot tragi cu ea pe la colțuri...

La capătul holului se aflau niște scări înguste care urcau răsucindu-se către o ușă de lemn. Domnul Thomas o luă iute înainte, iar Eliza îl urmă, intrând într-o încăpere mare. Podelele erau acoperite cu dale mari de piatră deschisă la culoare și din centru se înălța o scară nespun de măreață. De tavanul înalt atârna un candelabru ale cărui lumânări împrăștiu o lumină slabă.

Domnul Thomas traversă încăperea și se îndreptă către o ușă vopsită într-un roșu aprins. Făcu o mișcare cu capul și Eliza înțelese că trebuia să-l urmeze. Se uită în jos la ea, cu buzele palide care-i făceau fața să se-ncrețească fremătând.

— Stăpâna, mătușa ta, va coborî să te vadă în câteva clipe. Ai grijă cum vorbești cu dânsa, să-i spui „doamnă“, dacă nu-ți cere ea să-i spui altfel.

Eliza încuviință din cap. *Dânsa* era deci mătușa ei.

Domnul Thomas continua s-o privească, clătinând din cap.

— Da, îmi dau seama că semeni cu maică-ta. Oi fi tu o vagaboandă, fără îndoială, dar o văd și pe ea în tine.

Eliza n-a mai avut vreme să se bucure că semăna cu mama ei, că se auzi un zgomot în capul scării celei mari. Domnul Thomas s-a oprit, îndreptându-și spatele. O îmboldi ușor și ea păși într-o încăpere mare cu tapet stacojiu și cu un foc puternic trosnind în șemineu.

Pe măsute pâlpâiau lămpi de petrol, dar încăperea era prea mare să poată fi luminată cum se cuvine. Întunericul foșnea prin colțuri, umbre se foiau pe lângă pereți, de colo-colo...

Din spate se auzi un zgomot și ușa se deschise din nou. O pală de aer rece a făcut focul să trosnească, azvârlind umbre zdrențuite pe pereți.

Eliza s-a întors, înfiorată.

*

În prag era o femeie înaltă și subțire, cu trupul alungit ca o clepsidră. Rochia lungă, din mătase albastră, îi stătea strânsă pe trup.

Un câine uriaș – mai degrabă un ogar – stătea lângă ea, trepădând din picioarele lungi, amușinându-i poalele rochiei. Din când în când își înălța capul noduros și și-l freca de mâna ei.

— Domnișoara Eliza, anunță domnul Thomas, care intrase grăbit în urma ei și rămăsese drept, în picioare.

Femeia nu a răspuns, ci a privit-o atent pe Eliza. A rămas tăcută o clipă, apoi buzele ei împietrite s-au deschis și a spus cu o voce tăioasă:

— Trebuie să vorbesc cu Newton mâine. A adus-o mai târziu decât trebuia.

Vorbele îi erau atât de rare și de sigure, încât Eliza le simți conturul colțuros.

— Da, doamnă, spuse Thomas cu obrajii îmbujorați. Să aduc ceaiul? Doamna Hopkins tocmai a....

— Nu acum, Thomas, a spus ea, fluturându-și mâna fină, fără să se întoarcă. Ar trebui să știi măcar atîta lucru. E prea târziu pentru ceai.

— Da, doamnă.

— Închipuie-ți că s-ar auzi că la conacul Blackhurst s-a servit ceaiul după căderea serii... spuse ea cu un răs tăios. Acum o să așteptăm cina.

— În sufragerie, doamnă?

— Dar unde în altă parte?

— Două tacâmuri, doamnă?

— Mănânc singură.

— Și domnișoara Eliza, doamnă?

— Dați-i o cină ușoară, spuse mătușa, trăgând cu putere aer în piept.

Eliza simți cum îi ghiorăie stomacul. Doamne, dac-ar fi și un pic de carne caldă!

— Foarte bine, doamnă! răspunse domnul Thomas, făcând o plecăciune și părăsind camera.

Ușa se închise cu un scârțait trist în urma lui.

Mătușa trase din nou îndelung aer în piept și clipi către Eliza.

— Vino mai aproape, copilă, să mă uit la tine.

Eliza făcu întocmai, apropiindu-se de mătușa ei și rămase în picioare, încercând să-și domolească răsuflarea al cărei ritm rapid nu-l mai putea controla.

Privită de aproape, mătușa era frumoasă. Era genul acela de frumusețe care se reflectă în fiecare trăsătură în parte, dar care se risipește oarecum în ansamblu. Chipul îi părea decupat dintr-un tablou, avea pielea albă ca zăpada, buzele sângerii, ochii albastru deschis. Când o priveai în ochi parcă te uitai într-o oglindă în care se reflecta lumina. Părul negru era neted și lucios, dat pe spate și prins în vârful capului.

Privirea mătușii se opri pe chipul Elizei și pleoapele ei părură să tremure ușor. Îi ridică bărbia cu degetele ei reci, să o vadă mai bine. Neștiind încotro să se uite, Eliza o privi drept în ochii lipsiți de expresie. Câinele uriaș stătea lângă stăpână, suflând cald și umed peste brațele Elizei.

— Sigur, a spus ea în cele din urmă, de parcă răspundea la o întrebare nepusă, apăsând îndelung pe „s“, în timp ce colțul gurii i se mișca nervos. Semeni cu ea, la dimensiuni mai mici, dar ești ea întreagă.

Se cutremură ușor când ploaia lovi în geam. Vremea rea îi ajunsese, în fine, din urmă.

— Să sperăm că nu-i semeni și la fire! O să avem grijă să stârpim orice pornire...

Eliza se întreba despre ce fel de porniri o fi vorba.

— Mama mea...

— Nu! se răsti mătușa, ridicând o mână. Nu! urmă ea, ridicându-și degetele la gură, sugrumându-și buzele într-un zâmbet subțire. Mama ta a făcut de rușine numele familiei. I-a umilit pe toți cei ce trăiesc în casa aceasta. Aici nu i se pomeneste numele. Niciodată. Aceasta este prima și cea mai importantă condiție a șederii tale la conacul Blackhurst. Ai înțeles?

Eliza și-a mușcat buzele.

— Ai înțeles? repetă mătușa cu vocea străbătută de un tremur neașteptat.

Eliza dădu ușor din cap, a mirare, mai degrabă, decât a încuviințare.

— Unchiul tău este un gentleman care își cunoaște responsabilitățile.

Privirile mătușii scăpărară către un portret de lângă ușă, al unui bărbat între două vârste, cu părul roșcat și o figură de vulpe. În afara părului roșu, nu semăna deloc cu mama Elizei.

— Trebuie să fii conștientă cât ești de norocoasă. Să te străduiești din răspuțeri și-ntr-o bună zi poate ai să meriți generozitatea unchiului tău.

— Da, doamnă, a răspuns Eliza, amintindu-și ce îi spusese domnul Thomas.

Mătușa se întoarse și trase de un mic șnur din perete.

— Scuzați-mă, doamnă, îndrăzni Eliza să zică încet, înghițind în sec. O să-l văd și pe unchiu?

Mătușa ridică o sprânceană și riduri fine îi brăzdară fruntea, dar dispărură din nou, iar aceasta își recăpătă aparența de alabastru.

— Soțul meu e plecat în Scoția, unde fotografiază Catedrala Brechin. Se întoarce abia mâine.

Se apropie de Eliza, care-i simți încordarea trupului.

— Deși ți-a oferit găzduire, unchiul tău este foarte ocupat, e un om important, care nu își pierde timpul cu copiii! a spus ea, strângându-și

buzele atât de tare, că i se albiră. Să te ferești din calea lui. Ți-a făcut destul bine că te-a adus aici, să nu-ți dorești mai mult. Ai înțeles? a întrebat ea cu buzele tremurând. Ai înțeles?

Eliza scutură iute din cap. Apoi, din fericire, ușa se deschise și apără din nou domnul Thomas.

— Ați sunat, doamnă?

— Copilul ăsta trebuie spălat, a spus ea cu ochii încă la Eliza.

— Așa va fi, precum spuneți, doamna Hopkins a și pregătit apa.

Mătușa se cutremură.

— Să pună și niște carbol. Sau altceva mai tare, să-i scoată mizeria asta de Londra din ea. Poate o scoate și tot răul ce mi-e teamă că zace în ea, urmă ea în șoaptă, ca pentru sine.

*

Simțindu-se plină de prospețime după ce pielea îi fusese spălată și frecată, Eliza urmă lumânarea pâlpâitoare a doamnei Hopkins în timp ce urca pe o scară rece de lemn care dădea într-un alt hol. Bărbați morți demult rânjeau din rame aurite și Eliza se gândea ce groaznic trebuie să fie să ți se facă portretul, să stai țeapăn atâta timp, în așa fel încât să rămână veșnic pe pânză un strat din tine, lăsat în părăsire pe un coridor întunecat.

Încetini pasul. Îl recunosc pe omul din ultimul tablou. Era diferit de cel din încăperea de jos: aici era mai tânăr. Avea chipul mai plin și nu exista nici urmă din înfățișarea aceea de vulpe care i se ivise mai târziu pe chip. În tânărul din acest portret o recunosc pe mama ei.

— Acesta e unchiul tău, îi spuse doamna Hopkins fără să se întoarcă spre ea, o să-l vezi în carne și oase cât de curând.

Cuvântul „carne“ o făcu pe Eliza să se gândească la petele de vopsea roz și crem lăsate de atingerea finală a pensulei artistului. Se cutremură, amintindu-și degetele palide și umede ale domnului Mansell.

Doamna Hopkins s-a oprit în fața unei uși aflate la capătul întunecat al coridorului și Eliza a urmat-o, strângând la piept hainele lui Sammy. Menajera a scos o cheie mare dintr-o cută a rochiei și a vârat-o în broască. A deschis ușa și a intrat, ridicând lumânarea.

Camera era întunecoasă, lumânarea aruncând doar o fâșie de lumină plâpândă peste prag. În mijloc, Eliza a zărit un pat de lemn negru

și lucios cu patru stâlpi care păreau sculptați cu niște siluete ce se înălțau spre tavan. Pe noptiera de lângă pat era o bucată de pâine și un castron de supă din care nu mai ieșeau aburi. Nu se vedea nici urmă de carne, dar cerșetorii n-au de ales, după cum spunea mama. Eliza se năpusti la castron și începu să înfulece supa atât de iute, că o podidi sughitul. Șterse apoi castronul cu pâine, ca să nu piardă nici o picătură.

Doamna Hopkins, care o urmărise cu o oarecare uimire, nu scoase o vorbă. Merse țearpână mai departe, așeză lumânarea pe o cutie de lemn de la picioarele patului și dădu la o parte pătura grea de pe acesta.

— Haide, culcă-te, n-am vreme să stau aici toată noaptea!

Eliza a făcut ce i s-a spus. Simțea cearșafurile reci și umede cu picioarele goale, subțiate de frecatul zdravăn din baie.

Doamna Hopkins a luat lumânarea și Eliza a auzit ușa închizându-se în urma ei. Apoi s-a trezit singură în bezna camerei, ascultând cum trosnesc oasele bătrâne și obosite ale casei sub pielea strălucitoare a acesteia.

Întunericul din cameră părea să aibă propriul sunet, se gândi Eliza. Ca un murmur îndepărtat, persistent, amenințător, dar niciodată apropiindu-se suficient cât să-ți dai seama că era unul inofensiv.

Și-apoi s-a pornit din nou să plouă tare. Eliza s-a cutremurat când un fulger a despicat cerul în două jumătăți zdrențuite împrăștiind întunericul. În lumina acestuia, urmată de bubuitul tunetului ce a zgâlțâit casa uriașă, s-a uitat împrejur, încercând să deslușească unde se afla.

Lumină... bubuit... un dulap de lemn întunecat lângă pat.

Lumină... bubuit... șemineu pe peretele cel mai depărtat.

Lumină... bubuit... balansoar vechi lângă fereastră.

Lumină... bubuit... un pervaz lat ca o băncuță.

Eliza traversă podeaua în vârful picioarelor. Vântul izbucnea printre crăpăturile scândurilor. Se urcă pe pervaz și privi pe fereastră în întuneric. Nori grei învăluiau luna și grădina era acoperită de mantia neagră a nopții. Picături pătrunzătoare de ploaie izbeau pământul ud.

Încă un fulger lumină încăperea și Eliza își zări chipul în sticla geamului. Al ei, al lui Sammy. Întinse brațul, dar imaginea dispăruse și degetele ei atinseră sticla rece. Și-atunci a realizat pentru întâia oară că se afla departe de casă.

S-a întors în pat și s-a strecurat sub așternuturile reci, umede și străine, punându-și capul pe cămașa lui Sammy. A închis ochii și s-a lăsat prinsă în mrejele somnului.

Brusc a sărit în capul oaselor. Broșa mamei! Cum de putuse uita? În toată nebunia și graba, o lăsase acolo, comoara mamei, sus, în gaura din horn, în casa celor doi Swindell.

22

Cornwall, 2005

Cassandra a pus un pliculeț de ceai în ceașcă și a pornit ceainicul electric. Și-n timp ce apa începea să fiarbă, și-a aruncat privirea pe fereastră. Camera ei se afla în spatele hotelului Blackhurst, dând spre mare, și, deși era destul de întuneric, putea să deslușească o parte a grădinilor din spate. Peluza ovală, bine tăiată, cobora din dreptul terasei către un șir de copaci înalți, care păreau albaștri în lumina argintie a lunii. Acolo era marginea stâncoasă a țărmului, își dădu seama Cassandra, iar copacii erau ultima linie de apărare de pe bucata aceea de pământ.

Undeva, dincolo de golfuleț, se întindea orașul. Cassandra nu apucase să vadă prea mult. Călătoria cu trenul durase aproape toată ziua, și pe când taxiul își croia drum printre dealurile întunecate ale Tregennei, se lăsa deja întunericul. Doar când mașina a ajuns pe coama unui deal, a putut zări un cerc de lumini în golful de jos, asemenea unui sat din povești pierdut în aburul amurgului.

Așteptând să fiarbă apa, Cassandra frunzărea carnetul lui Nell. Îl ținuse lângă ea tot drumul, gândindu-se că își va petrece timpul descifrând cum decursese etapa următoare a călătoriei lui Nell, dar se înșelase. Teoria ca teoria, dar practica era complicată! Își petrecuse mai tot timpul cufundată în gânduri, așa cum fusese de altfel încă din timpul cinei cu Ruby și Grey. Deși nu îi uitase pe Nick și Leo, faptul că cineva pomenise despre moartea lor atât de deschis, de neașteptat, o făcuse să-și reamintească totul.

Totul se întâmplase pe neașteptate. Probabil că așa se întâmplă mereu. Cu o clipă mai înainte fusese soție și mamă, ca în clipa urmă-

toare să nu mai fie nimic. Și asta doar de dragul unei ore întregi în care să poată să deseneze. I-l pusese în brațe pe Leo, cu degetul în gură, trimițându-i la magazin după cumpărături de care nici nu avea nevoie. Nick îi zâmbise cu toată fața, pornind mașina pe alea din fața casei, iar Leo îi făcuse cu mânuța lui grăsuță, ținând cu cealaltă pernuța de mătase de care nu se despărțea niciodată. Cassandra le-a făcut și ea cu mâna, preocupată, cu mintea la desenul din atelier.

Cel mai groaznic era că se bucurase atât de mult de ora aia, până când cineva bătuse la ușă. Nici măcar nu băgase de seamă de câtă vreme erau plecați.

Nell a salvat-o pentru a doua oară. A venit de îndată acolo, aducându-l și pe Ben cu ea. Doar el a putut să-i explice ce se întâmplase, căci nu înțelesese nimic din cuvintele fără șir ale polițistului: un accident, un camion care a cotit brusc, o izbitură. O înșiruire groaznică de evenimente atât de oarecare, atât de obișnuite, încât nu-i venea să creadă că i se întâmplau ei.

Nell nu i-a mai spus Cassandrei că va fi bine. Știa ea prea bine că asta nu mai era posibil. Îi adusese, în schimb, pastile care să o facă să doarmă. Să-i dea o lovitură binecuvântată minții ei înnebunite și să facă să dispară totul, măcar pentru câteva ore. Și pe urmă a luat-o înapoi acasă.

I-a fost mai bine înapoi la Nell; fantomele ei nu mai erau în largul lor acolo. Casa lui Nell avea propriile ei fantome și ale Cassandrei nu aveau suficient loc să se desfășoare.

Ce s-a întâmplat mai apoi rămăsese cufundat în ceață. Durere, groază și coșmar care nu se risipeau a doua zi. Nu-și dădea seama ce era mai rău: nopțile în care Nick îi apărea, întrebându-o, iarăși și iarăși: „De ce ne-ai trimis? De ce mi l-ai dat și pe Leo?” sau cele în care nu apărea deloc, când rămânea singură în întuneric și orele amenințau să se repete la nesfârșit, speranța salvării temporare pe care i-ar fi adus-o zorii risipindu-se mai iute decât ar fi dorit ea. Și-apoi mai era visul acela. Câmpul blestemat și speranța că avea să-i găsească.

Iar în timpul zilei, o urmărea imaginea lui Leo, zgomotul jucăriilor lui, mânuța apucând-o de poala rochiei, cerându-i să-l ia în brațe și să-l țină strâns. Ah, zvâcnitul bucuriei fără margini din inima ei frânt pe loc, dar atât de real. Acea frântură de secundă în care uita. Și-apoi lovitura cumplită, când se întorcea să-l apuce în brațe și nu era acolo.

A încercat să iasă, sperând că va scăpa în felul acesta, dar n-a folosit la nimic. Erau atât de mulți copii oriunde se ducea... În parcuri, la școală, în magazine. Oare mereu fuseseră atâția? Așa că a rămas acasă, petrecându-și timpul în grădina lui Nell, zăcând pe spate, sub bătrânul arbore de mango, uitându-se cum trec norii deasupra. Cerul de un albastru perfect pe sub frunzele de frangipani, freamătul foilor de palmier, semințele lor mărunte, în formă de stele, purtate de briză și lăsate să cadă pe poteca de dedesubt.

Negândindu-se la nimic. Adică încercând să nu se gândească la nimic. Gândindu-se la toate.

Așa o găsisese Nell într-o după-masă de aprilie. Vara începuse să se ducă și se simțea în aer o adiere de toamnă. Cassandra stătea cu ochii închiși.

Și-a dat seama că Nell se afla lângă ea doar când n-a mai simțit căldura soarelui pe piele și o umbră ușoară i s-a așternut pe pleoapele închise.

— Eram sigură că te găsesc aici.

Cassandra nu a răspuns.

— Nu crezi c-ar fi timpul să te apuci să faci ceva, Cass?

— Te rog, Nell, las-o baltă!

— Dar trebuie să te apuci să faci ceva, a urmat ea mai rar și mai răspicat.

— Te rog...

Numai gândul la creion și o făcea să i se facă rău. Cât despre hârtia de desen... Cum ar fi suportat să-i iasă din întâmplare o rotunjire de obraz bucălat, un vârful de năsuc în vânt, o arcuire de buză care se cerea sărutată...?

— Trebuie să faci ceva.

Nell era bine intenționată, dar Cassandrei îi venea să urle și s-o zgâlțâie pe bunică-sa, s-o pedepsească pentru că nu voia să înțeleagă. În schimb, nu făcu decât să ofteze. Pleoapele închise i se zbătură un pic.

— Îmi spune asta destul doctorul Harvey, ca s-o mai aud și de la tine.

— Dar nu la terapie mă refer, Cass, urmă Nell, șovăind ușor. Vreau să spun că e cazul să pui și tu umărul la treabă.

Cassandra deschise ochii, ridicându-și palma să oprească soarele.

— Cum?

— Eu nu mai sunt ce-am fost, iubito. Am nevoie și eu de ajutor. În casă, la magazin... Chiar și financiar.

Cuvintele respingătoare au străfulgerat în aerul strălucitor, conturul lor dur refuzând să se risipească. Cum putea fi atât de rece? Atât de neînțelegătoare? Cassandra s-a cutremurat.

— Mi-am pierdut familia, a reușit ea să îngame în cele din urmă, simțind o durere puternică în gât. Sufăr.

— Știu, a spus Nell, așezându-se lângă Cassandra și apucându-i mâna. Știu asta, iubita mea, dar au trecut șase luni. Și tu n-ai murit.

Cassandra a început să plângă, la auzul ultimelor cuvinte.

— Ești aici, urmă Nell încetișor, strângându-i mâna, și eu am nevoie de ajutor.

— Nu pot!

— Ba poți!

— Nu...

Își simțea tâmpilele pulsându-i, era obosită, epuizată.

— Chiar nu pot. N-am nimic de dat.

— Nu trebuie să-mi dai nimic. Doar am nevoie să vii cu mine și să faci ce-ți cer. Poți să ții o cârpă de lustruit în mână, nu?

Nell a întins o mână să-i dea la o parte părul de pe obraji uzi de lacrimi.

— O să-ți treacă, a urmat ea cu o voce joasă, neașteptat de aspră. Știu că acum nu-ți vine să crezi, dar o să-ți treacă. Ești o supraviețuitoare.

— Dar eu nu vreau să supraviețuiesc.

— Știu și asta, și ai dreptate. Dar uneori nu avem de ales...

Ceainicul din camera de hotel se opri cu un declic triumfător și Cassandra turnă apă peste pliculețul de ceai, cu mâna tremurându-i ușor. Așteptă o clipă să se coloreze apa. Acum își dădea seama că Nell cunoștea prea bine senzația neașteptată, copleșitoare de a te trezi cu toate legăturile tăiate.

Amestecă ceaiul și oftă încă o dată, în timp ce imaginea lui Nick și a lui Leo se estompa. Se strădui să se concentreze asupra prezentului. Se afla la hotelul Blackhurst, în Tregenna, din Cornwall, ascultând valurile unui ocean necunoscut izbindu-se de nisipurile unei plaje necunoscute.

O pasăre singuratică a străbătut cerul de un albastru închis, ca de cerneală, peste vârfurile întunecate ale copacilor celor mai înalți, iar luna se răsfrângea pe suprafața oceanului, până departe. Lumini mărunte clipeau în apropierea țărmului. Erau bărcile pescarilor, se gândea Cassandra. Tregenna era un sat de pescari, de fapt. Ce ciudat, în lumea

asta modernă să mai găsești un loc unde totul se petrecea ca pe vremuri, la scară mică, așa cum se făcea de generații întregi!

Cassandra sorbi din ceai și respiră adânc. Se afla în Cornwall, așa cum se întâmplase și cu Nell înaintea ei. La fel și Rose și Nathaniel și Eliza Makepeace înaintea lor. Și, pe măsură ce le pronunța numele în șoaptă, simțea furticături ciudate pe sub piele. Ca și cum se trăgea de niște firicele. Venise cu un scop acolo, nu să-și plângă de milă.

– Uite că am venit, Nell, spuse ea încetisor, asta ai vrut să fac?

23

Conacul Blackhurst, 1900

Când s-a trezit a doua zi, i-au trebuit câteva clipe până să-și dea seama unde se afla. Parcă era întinsă într-o sanie uriașă, de lemn, cu un acoperiș albastru închis atârând deasupra. Era îmbrăcată într-o cămașă de noapte dintr-acelea care-ar fi făcut-o pe doamna Swindell să-și frece palmele de bucurie, iar hainele murdare ale lui Sammy se aflau mototolite sub capul ei. Apoi și-a amintit: Binefăcătoarele, domnul Newton, călătoria cu trăsura, Omul cel rău. Se afla în casa unchiului și a mătușii ei, fusese o furtună, cu tunete, trăsnete și ploaie. Chipul lui Sammy oglindit în geam.

Eliza a dat fuga la băncuța de la fereastră și s-a uitat afară. Lumina a făcut-o să-și strângă pleoapele. Ploaia și tunetele din noaptea trecută fuseseră alungate în zori, iar lumina, aerul și toate lucrurile dimprejur erau curate. Peluza era presărată cu frunze și ramuri, iar banca așezată chiar sub geam fusese răsturnată.

Atenția i-a fost atrasă de un colț îndepărtat al grădinii. Un om se mișca acolo prin verdeată. Avea o barbă neagră și purta o salopetă, cu o pălăriuță ciudată, verde, și galoși negri.

Auzind un zgomot undeva în spate, Eliza s-a întors. Ușa camerei era deschisă și o tânără servitoare cu părul foarte creț așeza o tavă pe noptieră. Era aceeași fată care fusese certată cu o seară în urmă.

– 'Neața, domnișoară, a spus ea. Pe mine mă cheamă Mary și v-am adus micul dejun. Doamna Hopkins a zis că astăzi puteți să mâncați în camera dumneavoastră, că ați făcut un drum lung zilele-astea.

Eliza s-a năpustit spre noptieră, și-a rămas cu gura căscată când a văzut ce era pe tavă: cornuri fierbinți, unse cu unt topit, castronașe albe, pline ochi cu dulceată, două scrumbii afumate, o omletă pufoasă și un cârnat umflat și lucios. I-a crescut inima de bucurie.

— Ce furtună ne-ați mai adus aseară! a spus Mary, trăgând draperiile și legându-le cu cordonul. Cât pe ce să nu pot ajunge acasă. Chiar am crezut că o să fiu nevoită să rămân aici peste noapte.

Eliza a luat o îmbucătură de pâine.

— Da' nu locuiți aici?

— Vai de mine, a izbucnit Mary în răs, le-o plăcea ălorlalți să stea aici, dar mie nu... urmă ea uitându-se la Eliza, cu obrajii îmbujorați. Adică, eu stau în sat, cu maică-mea, taică-meu, frații și sora mea.

— Ai un frate? a întrebat Eliza, cu gândul la Sammy, și simți un gol în stomac.

— Da, sigur că am, trei. Doi mai mari și unu' mai mic. Patrick, ăl mare, nu mai stă cu noi. Da' muncește cu tata, la pescuit. El, cu Will și cu tata ies pe mare în fiecare zi, oricum ar fi vremea. Ăla mic, Roly, are doar trei ani, și stă acasă cu maică-mea și cu micuța May.

S-a dus să îndrepte pernele de pe pervaz.

— Noi, cei din neamul Martin, am muncit întotdeauna pe mare. Străbunicul meu a fost unul dintre pirații din Tregenna.

— Ce-a fost?

— Pirat din Tregenna, a repetat Mary, cu uimire în glas. Cum, n-ați auzit de ei?

Eliza a scuturat din cap.

— Pirații din Tregenna au fost cei mai fioroși dintre toți. Ei au stăpânit mările la vremea lor, aduceau whisky și piper când lumea n-avea de unde să le găsească. Doar că le luau de la cei bogați, să știți, la fel ca ăla... cum îi zice...? Doar că ei le luau de pe ocean, nu din pădure. Sunt tot felul de tuneluri pe sub dealurile-astea, câteva duc chiar până la mare.

— Unde e marea, Mary? a întrebat Eliza. E aproape?

Mary a privit-o din nou ciudat.

— Păi cum să nu, păpușă?! N-o auzi?

Eliza s-a oprit să asculte. O auzea oare?

— I-auzi! Pleosc... pleosc... pleosc... Așa face marea, se-azvârle-nainte și-napoi, așa face! Chiar n-o auzi?

— Am auzit, dar n-am știut că e marea.

— Cum să nu știi? a râs Mary. Da' ce-ai crezut că e?

— Am crezut că e un tren.

— Tren! a izbucnit Mary. Da' nostimă mai ești! Gara e hăt, departe de-aci. Auzi, să creadă că marea e un tren! Să vezi când le-oi spune fraților mei!

Elizei i-au venit în minte cele câteva povești pe care mama i le spusese despre nisip și scoicile strălucitoare, cu vântul care aducea mi-resme sărate.

— Pot să mă duc și eu să văd marea, Mary?

— Cred că da. Dacă te-ntorci la timp, când sună, bucătăreasa clo-potu' de masă. Stăpâna nu e acasă în dimineața asta, așa că n-o să afle.

Chipul vesel al lui Mary s-a întunecat când a pomenit de stăpână.

— Da' să ai grijă să vii-ndărăt înaintea ei, auzi? Ține morțiș la reguli și porunci, să nu cumva să le-ncalci!

— Și cum ajung acolo?

Mary îi făcu semn să meargă la fereastră.

— Vino-ncoace, păpușă, și-ți arăt!

*

Aerul era altfel aici, și cerul la fel. Părea mai strălucitor și mai îndepărtat. Nu un capac cenușiu, ca la Londra, amenințând veșnic să se prăbușească peste oraș. Cerul era înălțat de briza care-l sufla în sus, mai ceva ca un cearceaf mare și alb în ziua de spălat, umflat de aer sus, tot mai sus.

Eliza stătea pe marginea stâncii privind în zare, dincolo de gol-ful, către marea cea adâncă și albastră. Aceași mare pe care a navi-gat tatăl ei, aceeași plajă pe care o văzuse și mama ei când era mică.

Furtuna din noaptea trecută azvârlise bucăți de lemn pe țărmul deschis la culoare. Ramuri albe, frumoase, încovoiate și lustruite de vreme ieșeau printre pietre asemenea coarnelor unui animal uriaș.

Eliza simțea aerul sărat, așa cum îi spusese mama că va fi. Scăpată din casa cea ciudată, se simțea dintr-odată ușoară și liberă. Trase adânc aer în piept și o porni pe treptele de lemn, mergând tot mai iute, nerăbdătoare să ajungă jos.

Odată ajunsă pe țărm, s-a așezat pe un bolovan neted și și-a dezlegat șireturile botinelor cu atâta grabă, că i se încurcau degetele în ele. Și-a suflecat pantalonii lui Sammy deasupra genunchilor și-a pornit-o spre marginea apei. Simțea în tălpi căldura pietrelor netede sau colțuroase. Rămase o clipă nemișcată, uitându-se la apa aceea mare și albastră care se mișca înainte și-napoi, înainte și-napoi.

Apoi, trăgând adânc în piept aerul sărat, porni țăpăind, udându-și degetele, gleznele, genunchii. Merse de-a lungul țărmului, râzând când bulbucii reci îi atingeau degetele, culegând scoicile care-i făceau cu ochiul și chiar o piatră în formă de stea.

Golfulețul nu era mare și avea o curbă adâncă. Elizei nu i-a luat mult să-i dea ocol, de-a lungul țărmului. Când a ajuns la capăt, a văzut mai bine de-aproape ceea ce, de la distanță, părea doar o pată întunecată. Din mal, se-nălța o stâncă ce se prăvălea în mare. Avea forma unui nor uriaș și înspăimântător de fum care încremenise în timp, blestemat să rămână veșnic așa, nici pământ, nici apă, nici aer.

Stâncă neagră era alunecoasă, dar Eliza a găsit un ungher pe o margine, destul de adânc să poată să sta cu picioarele pe el. Apoi a ochit toate locurile de care s-ar fi putut sprijini și s-a cățarat până a ajuns tocmai în vârf. Urcase atât de mult, că nu putea privi în jos fără să-și simtă capul plin de bule de aer. Se târî mai departe pe coate și genunchi. Vârful stâncii se îngusta tot mai tare, până când ajunse în colțul cel mai depărtat. S-a așezat în capul oaselor în acel loc, asemenea pumnului ridicat al stâncii, și-a izbucnit în râs, cu răsufierea tăiată.

I se părea că se află în vârful catargului unui vapor uriaș. Spuma albă a valurilor zbuciumate dedesubt, marea nesfârșită înainte. Soarele arunca mii de luminițe pe întinderea ei, care se ridica și murmura odată cu briza, până departe, către orizontul nesfârșit. Știa că undeva drept în față era Franța. Dincolo de Europa, era Răsăritul – India, Egiptul, Persia și toate celelalte locuri exotice ale căror nume le auzise pe buzele văslașilor de pe Tamisa. Și mai departe de-atât era Extremul Orient, pe cealaltă parte a pământului. Privind oceanul nesfârșit, sclipirea soarelui, gândindu-se la tărâmurii îndepărtate, Eliza se simți cuprinsă de un sentiment necunoscut până atunci: o căldură, o rază de speranță, lipsa oricărei griji...

Se aplecă și își încordă privirile. Orizontul nu mai era la fel. Apăruse ceva: o corabie mare și neagră cu toate pânzele sus, plutind chiar

pe linia unde marea se unea cu cerul, gata să cadă pe partea cealaltă a lumii. Eliza clipi și, când deschise ochii din nou, corabia dispăruse. Ce iute trebuie să se miște corăbiile în largul mării, cât de puternice sunt pânzele lor albe și mari! Așa trebuie să fi arătat și corabia pe care plecase tatăl ei!

Eliza își îndreptă apoi privirile spre cer. Un pescăruș se învârtea deasupra, tipând, ascuns de norii albi. Încercă să-l urmărească, până când ceva îi atrase atenția pe vârful stâncii. Era o căsuță, aproape ascunsă printre copaci. Nu putea să-i distingă decât acoperișul și un geam micuț, cocoțat chiar în vârf. Se întreba cum o fi fost să locuiești acolo, chiar la marginea lumii. Oare simți că ești gata să te răstorni și să cazi în ocean?

A tresărit, stropită de valul rece. Și-a aruncat privirea în jos, la apa frământată. Era vremea fluxului și apa creștea. Locul unde pășise prima dată la poalele stâncii se afla deja sub apă.

Se târî înapoi pe marginea stâncii și coborî cu grijă, apucându-se cu mâinile de pietrele ascuțite. Ajunsă aproape de apă, se opri. Din locul acesta vedea că stânca nu era întreagă, de parcă cineva scobise făcuse o scobitură adâncă în ea.

Era o peșteră! Eliza își aminti de pirații din Tregenna ai lui Mary și de tunelurile lor. Asta era peștera, era sigură! Nu-i spusese Mary că pirații își ascundeau prada în peșteri săpate sub stâncă?

A dat ocolul și s-a cățărat până la un loc mai neted. A făcut apoi câțiva pași înăuntru, era întuneric și umed.

— Heeei, a strigat ea.

Vocea i-a răsunat plăcut, lovindu-se de pereți și apoi dispărând.

Nu vedea prea departe, dar se simțea năpădită de emoție. Peștera ei! O să vină înapoi aici într-o zi, cu un felinar, să vadă ce era înăuntru.

Deodată s-a auzit un sunet înfundat, care se apropia: trop, trop, trop, trop...

Primul ei gând a fost că venea dinăuntrul peșterii. A rămas ținută locului de frică, cine știe ce monstru cumplit avea să iasă de-acolo?

Trop, trop, trop, trop, ... și mai tare acum.

S-a dat ușurel înapoi, încercând să se retragă spre marginea rocii. Când a privit în jos, a dat cu ochii de o pereche de cai negri, lucioși, înhâmați la o trăsură care venea pe drumul de la poalele stâncii. Nici

vorbă de monstru, era doar trăsura lui Newton, al cărei zgomot se amplifica, izbindu-se de malurile stâncoase ale golfulețului.

Și-a adus aminte de ce-i spusese Mary. Mătușa plecase de acasă, dar trebuia să se întoarcă la prânz. Eliza nu trebuia să întârzie.

Și-a croit iute drum în jos de pe stâncă și-a sărit pe țărmul plin de pietricele, luând-o la fugă prin apă către plajă. Și-a încălțat botinele și-a luat-o repede în sus pe scări. Cu pantalonii uzi, ale căror manșete îi loveau gleznele, o luă înapoi pe poteca pe care venise, printre copaci. De când coborâse în golfuleț, soarele înaintase pe cer, așa că poteca era acum rece și întunecată. Era ca într-o vizuină, ca într-un cuibar tainic de tufe de mure, unde-și aveau sălașul zâne, pitici și spiriduși. Acum stăteau ascunși, privind-o cum pășește în vârful picioarelor prin tărâmul lor. Eliza privea atentă în toate părțile, încercând să nu clipească, sperând că poate o să-i zărească. Căci era lucru știut că cine vedea o zână își vedea toate dorințele împlinite.

S-a auzit un zgomot și Eliza a încremenit, ținându-și răsuflarea. În luminișul din fața ei se afla un bărbat, un om în carne și oase. Era bărbatul pe care-l văzuse dimineată de la fereastra camerei ei. Stătea pe un buștean și scotea dintr-o cârpă vărgată o bucată de plăcintă cu carne.

Eliza se trase către marginea cărării și se uită la el. Vârfurile rămurelelor i se încurcară în părul scurt, pe când se săltă cu băgare de seamă pe o cracă mai joasă ca să-l vadă mai bine. Lângă el era o roabă plină cu pământ. Sau așa părea, cel puțin. Eliza era convinsă că asta era doar un vicleșug, că dedesubt avea ascunsă o comoară. Căci era regele piratilor, de bună seamă. Un marinar rămas în viață, pregătit să răzbune moartea tovarășilor săi. O fantomă reîntoarsă să-și termine misiunea, stând la pândă în vizuina ei ca să prindă fete pe care să le ducă acasă soției sale ca să le facă plăcintă. De-aia văzuse ea corabia pe mare, corabia cea mare și neagră care dispăruse cât ai clipi din ochi. Era o corabie fantomă și el...

Creanga pe care se cocoțase plesni și Eliza se rostogoli la pământ, pe o grămadă de frunze ude.

Bărbosul nu se clinti. Păru să-i arunce numai o privire fugară Elizei, din colțul ochiului drept, mestecându-și mai departe plăcinta. Eliza s-a ridicat, frecându-și genunchiul și îndreptându-și spinarea. Și-a scos o frunză uscată din păr.

— Sunteți domnișoara cea mică, a spus el rar, mestecând plăcinta în continuare. Am auzit c-ați venit. Dar să nu vă supărați că vă zic, nu prea arătați ca o domnișoară. Cu hainele-alea de băiat și părul smotocit așa...

— Am venit azi-noapte și-am adus furtuna.

— Ca să vezi, câtă putere la cineva așa de mic!

— Cu o voință puternică, până și cei slabi pot căpăta putere.

— Da' cine v-a spus asta? întrebă el, ridicând dintr-o sprânceană groasă ca o omidă.

— Mama.

Eliza și-a amintit prea târziu că nu avea voie să pomenească de mama ei. Așa că aștepta, cu sufletul la gură, să vadă ce va spune omul.

Dar el rămase cu ochii pierduți la ea, mestecând încet.

— Știa ea ce spune. Mamele au de cele mai multe ori dreptate.

— Mama mea a murit, a spus Eliza, ușurată.

— Și a mea.

— Și-acum o să stau aici.

— Cred și eu, a încuviințat el.

— Pe mine mă cheamă Eliza.

— Pe mine Davies.

— Sunteți foarte bătrân.

— La fel de bătrân ca degetul meu cel mic și un pic mai bătrân decât dinții mei.

— Sunteți pirat? a întrebat Eliza trăgând aer în piept.

Omul a izbucnit în râs, cu un sunet adânc de parcă ar fi izbucnit fumul pe un horn înfundat.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, fetițo, dar sunt grădinar, așa cum a fost și tata înaintea mea. Îngrijesc labirintul.

— Îngrijiți labirintul? se miră Eliza, încrețindu-și nasul.

— Adică tai labirintul de gard viu, urmă el, arătându-i două șiruri de tufe înalte aflate în spatele lui, care mărgineau o poartă de fier. E un drum întortocheat, făcut din tufe, pe care încerci să-l parcurgi fără să te rătăcești.

Ca un joc în care să poată pătrunde un om? Eliza nu mai auzise niciodată de așa ceva.

— Și unde duce?

— Ei, șerpuieste încoace și-ncolo. Dacă ai norocul să mergi până la capăt ajungi de partea cealaltă a moșiei. Dar dacă nu – urmă el cu ochii holbați – o să mori acolo de foame până te găsește cineva. Mereu dau peste oasele unor nefericiți de-ăștia, sfârși el, cu glas șoptit, aplecându-se spre ea.

— Și dacă ajung la capăt? întrebă Eliza, emoționată, tot pe șoptite. Ce-o să găsesc acolo?

— Altă grădină, una tare mândră, și-o căsuță.

— Am văzut căsuța de pe plajă.

— Cred și eu, a încuviințat el.

— A cui e căsuța? Cine stă acolo?

— Acum nu mai stă nimeni. A construit-o lordul Archibald Mountrachet, străbunicul dumitale, cum ar veni, pe vremea când era el stăpân. Unii zic că era un punct de pază, ca un far.

— Pentru contrabandiști, pentru pirății din Tregenna?

— Se vede că ți-a împuiat deja capul Mary Martin! a spus el zâmbind.

— Pot să mă duc și eu s-o văd?

— N-o să reușiți s-o găsiți.

— Ba da!

— N-o să răzbiți prin labirint niciodată, a tachinat-o el, făcându-i cu ochiul. Și chiar dacă o să reușiți, tot n-o să puteți intra pe porțița secretă în grădina căsuței.

— Ba da, am să pot! Lasă-mă să încerc, Davies!

— Așa ceva nu-i cu puțință, domnișoară Eliza, a spus Davies, devenind serios. N-a mai trecut nimeni prin labirint de multă vreme. Eu îl tai și-l îngrijesc până-ntr-un loc, dar nu merg mai departe decât mi s-a poruncit. De-acolo a crescut sălbatic mai departe.

— Și de ce n-a mai trecut nimeni prin el?

— Unchiul dumitale a poruncit să fie închis mai demult. De-atunci n-a mai trecut nimeni prin el. Dar mama dumitale, da... ea știa labirintul cu ochii închiși. Aproape la fel de bine ca mine, a spus el, apropiindu-se și mai tare de fată.

Din depărtare se auzi sunetul unui clopot.

Davies și-a scos pălăria și și-a șters fruntea de sudoare.

— Ați face bine s-o tuliți cât mai iute de-aici, domnișoară. Se aude clopotul de prânz.

— Vii și dumneata?

Davie a izbucnit în râs.

— Slugile nu iau prânzul, domnișoară Eliza. Nu se cuvine. Ele mănâncă de amiază.

— Atunci vii și dumneata să mănânci de amiază?

— Eu nu mănânc în casă. N-am mai călcat acolo de mult.

— De ce?

— Nu-mi place acolo.

— De ce? a întrebat Eliza nedumerită.

— Mie-mi place să-mi văd de plantele mele, domnișoară Eliza, a răspuns Davies mângâindu-și barba. Unii sunt făcuți să fie oameni de lume, alții nu. Eu nu sunt dintr-ăia, sunt mai mulțumit pe grămada mea de bălegar.

— De ce?

El a tras încet aer în piept, ca un uriaș plictisit.

— În unele locuri ți se face pielea de găină, nu se potrivesc cu felul tău de a fi. Înțelegeți ce vreau să spun?

Eliza și-a amintit de seara trecută, de mătușa ei în camera stacojie, cu ogarul ei, cu umbrele și lumina lumânărilor izbindu-se de pereți. A încuviințat din cap.

— Mary e fată bună, o să aibă grijă de dumneavoastră, acolo sus, în casă, a urmat el, încruntându-se. Dar să nu vă încredeți prea ușor, domnișoară Eliza. Să nu vă-ncredeți, ascultați la mine!

Eliza dădu din cap cu seriozitate, așa cum cerea solemnitatea momentului.

— Și-acum ștergeți-o de-aici, domnișoară. O să întârziați la prânz și stăpâna o să vă mănânce friptă la cină! Nu-i place să se încalce regulile, de asta să fiți sigură!

Eliza a zâmbit, dar Davies a rămas posomorât. A dat să plece, când a zărit ceva sus, la o fereastră a casei, ceva ce mai văzuse și seara trecută. Un chip mic, curios.

— Cine e acolo?

Davies se întoarse și strânse ochii să vadă mai bine.

— Cred că-i domnișoara Rose, a răspuns el arătând cu capul spre fereastra de sus.

— Domnișoara Rose?

— Verișoara dumneavoastră. Fata unchiului și a mătușii dumneavoastră. Eliza făcu ochii mari. Verișoara ei?

— Înainte o vedeam destul de des pe moșie, o minune de copilaș, dar acu' câțiva ani s-a îmbolnăvit și s-a terminat totul. Stăpâna își irosește tot timpul și banii încercând s-o vindece și doctorul ăla tânăr din oraș tot vine și pleacă...

Eliza a rămas cu ochii la fereastră. A ridicat încet o mână, cu degetele depărtate asemenea pietrei în formă de stea pe care o găsisese pe plajă. Și-a fluturat-o de câteva ori, privind cum chipul acela mic dispăre iute, în întuneric.

— Rose, repetă ea, zâmbind, bucurându-se de dulceața cuvântului. Parcă ar fi fost numele unei prințese din poveste.

24

Cliff Cottage – Căsuța de pe stâncă, 2005

Vântul îi răvășea părul Cassandrei, împrăștiindu-i coada de cal, asemenea unor panglici. Își trase jerseyul mai bine pe umeri și se opri o clipă să-și tragă răsuflarea, privind înapoi la drumul abrupt și șerpuit care ducea la satul din vale. Căsuțe imaculate stăteau agățate ca niște găște albe pe malul stâncos al golfulețului, apa azurie a portului era presărată cu bărci pescărești roșii și albastre, care se legănau în voia valurilor, iar pescărușii spintecau aerul de deasupra lor. Chiar și aici la înălțime, aerul era îmbibat cu sarea din apa mării.

Drumul era atât de îngust și de aproape de marginea falezei, încât Cassandra se întreba cum ar fi avut cineva curajul să urce cu mașina pe acolo. De o parte și de alta creșteau ierburi de mare înalte de un verde-palid, care tremurau în bătaia vântului. Cu cât urca, cu atât se simțea burnița întetindu-se în aer.

Cassandra s-a uitat la ceas. Nu își dăduse seama cât va face până în vârf, fără a mai pune la socoteală oboseala care îi făcuse picioarele să

i se înmoaie cam pe la mijlocul drumului. Și diferența de fus orar, și vechea ei insomnie...

Dormise groaznic cu o noapte în urmă. Camera și patul erau suficient de comode, dar avusese vise ciudate, dintr-acelea de care-ți amintești când te scoli, dar care, când încerci să le deslușești, ți se șterg cu totul din minte, lăsând în urmă doar o senzație de stânjeneală. La un moment dat, în timpul nopții, fusese trezită de ceva mult mai concret. Un zgomot, asemenea unei chei în broasca de la ușă. Era sigură că asta auzise, cineva introducea cheia în broască și încerca să descuie, dar, când pomenise de asta dimineată, la recepție, fata se uitase ciudat la ea și îi spusese, pe un ton rece, că hotelul avea cartele magnetice, nu chei. Și că ce auzise ea era doar vântul suflând prin broaște vechi de metal.

Cassandra o porni din nou. Nu putea să mai fie mult, femeia de la băcănia din sat îi spusese că nu va dura mai mult de douăzeci de minute de mers pe jos, dar ea urca deja de jumătate de oră.

La o cotitură, văzu o mașină roșie oprită la marginea drumului. Un bărbat și o femeie se uitau la ea cum urcă: el era înalt și slab, iar ea mărunțică și durdulie. O clipă, crezu că erau turiști care admiră priveliștea, dar când amândoi îi făcură cu mâna în același timp, își dădu seama cine puteau fi.

– Bună ziua! îi strigă bărbatul, venind spre ea.

Era între două vârste, deși părul și barba, albe ca zăpada, lăsau impresia că era mult mai bătrân.

– Trebuie să fiți Cassandra. Eu sunt Henry Jameson, iar ea... spusese el arătând spre femeia care zâmbea cu toată fața, este soția mea, Robyn.

– Încântată să vă cunosc, a spus Robyn din spatele soțului ei.

Părul cărunț, tuns scurt, îi încadra obrajii rumeni, lucioși și plinuți ca merele.

Cassandra a zâmbit.

– Vă mulțumesc că ați acceptat să ne întâlnim sâmbăta. Apreciez foarte mult.

– N-aveți pentru ce, a spus Henry, aranjându-și cu mâna părul răvășit de vânt. Nu-i nici un deranj. Sper să nu vă supărați că a venit și Robyn...

— Sigur că nu se supără, de ce s-ar supăra? a exclamat Robyn. Nu-i așa că nu vă supărați?

Cassandra a scuturat din cap.

— Nu ți-am spus eu? Vezi că nu s-a supărat? a continuat Robyn, apucând-o pe Cassandra de încheietura mâinii. Nici n-ar fi scăpat de mine. Să fi încercat măcar, și-ajungeam la divorț!

— Soția mea e secretara societății locale de istorie, a spus Henry, parcă cerându-și scuze.

— Am scris câteva broșuri despre zonă, istorie, mai ales despre familiile locului, puncte de reper, case faimoase. Cea mai nouă e despre contrabandă. Și-acum tocmai punem toate articolele pe o pagină de internet.

— Și-a jurat că va lua ceaiul în toate casele boierești din comitat.

— Am trăit toată viața mea în satul ăsta și n-am pus niciodată piciorul în casa asta! a spus Robyn zâmbind, cu obrajii strălucitori. Și nu mi-e rușine să spun că mor de curiozitate.

— De unde era să știm, iubito, ia te uită! exclamă Henry plictisit. Trebuie să o luăm pe jos de aici încolo, drumul nu merge mai departe.

Robyn a luat-o înaintea, cu pași mari și hotărâți, pe poteca îngustă, cu iarbă culcată de vânt. Pe măsură ce suia, Cassandra a început să vadă păsările. Sute de vrăbii mici, cenușii, chemându-se una pe alta, pe când se zbenguiau de pe o ramură pe alta. Avea o senzație ciudată că este urmărită, de parcă păsările se îmbulzeau ca să-i pândească pe vizitatorii clandestini. Se cutremură ușor, muștrându-se în gând că nu avea minte, să se apuce să inventeze mistere din nimic.

— Tatăl meu s-a ocupat de vânzarea casei, a spus Henry, încetinind pasul așa încât Cassandra să-l poată ajunge din urmă. În '75. Eu tocmai începusem să lucrez la firmă ca tânăr avocat, dar îmi aduc bine aminte de vânzarea asta.

— Cine nu-și aduce aminte? a strigat Robyn. Rămăsese ultima parte din moșie nevândută. Unii oameni din sat jurau că n-o să se vândă niciodată.

— De ce? Casa are o priveliște frumoasă... a întrebat Cassandra, privind marea.

Henry își aruncă privirile spre Robyn, care se oprise, gâfâind, apăsându-și pieptul cu mâna.

— Ei, e adevărat, dar...

— Umblau tot felul de povești prin sat, a urmat Robyn, respirând greu. Bârfe și... chestii de-astea... din trecut.

— Despre ce?

— Zvonuri prostesti, a spus Henry ferm. O grămadă de prostii, cum umblă prin toate satele englezești!

— Se zicea că e bântuită, a urmat Robyn în șoaptă.

— Arată-mi tu o casă în Cornwall care să nu fie bântuită! a râs Henry.

— Soțul meu e un pragmatic! a spus Robyn dându-și peste cap ochii albaștri.

— Iar soția mea e o romantică! Cliff Cottage nu e altceva decât piatră și tencuială, ca toate casele din Tregenna. Nu e bântuită, cum nici eu nu sunt.

— Și mai pretinzi că ești din Cornwall! a exclamat Robyn, aranjându-și o şuviță rebelă de păr după ureche și fixând-o cu privirea pe Cassandra. Crezi în fantome, Cassandra?

— Nu știu ce să zic, a răspuns Cassandra, gândindu-se la senzația ciudată pe care i-o dăduseră păsările. Oricum, nu în cele care apar așa, pe nepusă masă, noaptea.

— Atunci, da, tu gândești cum trebuie! a declarat Henry. Orice s-ar fi întâmplat la Cliff Cottage în ultimii treizeci de ani n-a fost nimic altceva decât o joacă a unor tineri puși pe glume.

Henry a scos o batistă cu monogramă din buzunarul de la pantalon, a împăturit-o în două și și-a șters fruntea.

— Haide, Robyn dragă, că stăm aici toată ziua dacă nu ne mișcăm mai repede și soarele ăsta arde, nu alta! Parcă nici nu s-ar fi terminat vara.

Panta abruptă și poteca tot mai îngustă le îngreunau conversația, așa că au mers ultimele sute de metri în tăcere. Smocurile de iarbă albicioasă străluceau involburate de adierea blândă a vântului. Și, în cele din urmă, după ce au trecut printr-un pâlc de tufe dese, au ajuns la un zid de piatră, înalt de peste trei metri. Părea cu totul neobișnuit, într-un loc unde nu se vedea nimic făcut de mâna omului. Poarta de la intrare avea un arc metalic printre care se împletiseră plante agățătoare împietrite acolo de timp. De poartă atârna, prinsă doar de un

colț, o inscripție năpădită de licheni verzui și cafenii ce se întinseseră în șanțulețele literelor înflorate. Casandra și-a înclinat capul într-o parte, să poată desluși mai bine ce scria: *Nu intrați. O faceți pe propria răspundere.*

— Zidul e destul de nou, a spus Robyn.

— Adică are doar o sută de ani. Casa are de trei ori pe atât, urmă Henry, dregându-și vocea. Acum cred că îți dai seama că locul ăsta e cam dărăpănat, nu?

— Am o fotografie, a răspuns Cassandra și-a scos-o din geantă.

Henry și-a ridicat sprâncenele, privind-o cu atenție.

— Cred că e făcută înainte de vânzare. S-a mai schimbat de atunci, n-a fost îngrijită deloc.

A întins brațul stâng împingând poarta de metal și le-a făcut semn cu capul.

— Nu intrăm?

Poteca pietruită ducea sub o tufă bătrână de trandafiri cu tulpini noduroase. De îndată ce au pășit în grădină, căldura s-a domolit, impresia pe care o avură fiind de întuneric, apăsare, și, ciudat, chiar de liniște. Până și vuietul nedomolit al mării se auzea mai estompat aici, de parcă tărâmul dintre aceste ziduri ar fi fost adormit, așteptând ceva sau pe cineva care să-l trezească.

— Aceasta e Cliff Cottage, a anunțat Henry când a ajuns la capătul aleii.

Cassandra a făcut ochii mari. Dinaintea ei se înălța o încrengătură uriașă de rugi groși și noduroși. Frunze de viță sălbatică, franjurate, de un verde închis, atârnavu peste tot, ascunzând locurile unde ar fi trebuit să fie ferestrele. Dacă n-ar fi știut că se află acolo, i-ar fi venit greu să ghicească că sub hățușul de plante agățătoare era o clădire.

— Desigur, a fost lăsată în paragină, a spus Henry, tușind stânjenit.

— Cu o curățenie zdravănă, totul se poate aranja, a sărit Robyn cu o veselie și o convingere care ar fi sculat morții din morminte. N-ai de ce să disperi. Ai văzut ce pot face ăia de la emisiunile de renovări, nu? Aveți și voi în Australia emisiuni dintr-astea?

Cassandra a încuviințat absentă din cap, încercând să descopere unde se afla acoperișul.

— Te las pe tine să faci onorurile casei... a spus Henry, scoțând o cheie din buzunar.

Era surprinzător de grea, lungă, cu un capăt bogat decorat, cu o împletitură frumoasă de alamă. Prinzând-o în palmă, Cassandrei i s-a părut cunoscută; mai ținuse cândva în mână o cheie asemănătoare. Dar oare când? În magazinul de antichități? Imaginea îi era familiară, dar nu-și putea aduce aminte nimic mai mult.

Cassandra a pășit pe treapta de piatră din fața ușii. Vedeă gaura cheii, dar nu putea ajunge la ea din pricina hățişului de viță sălbatică crescut în dreptul ușii.

— Asta ar putea fi de folos, a spus Robyn scoțând din geantă o foarfecă de grădină. Nu te uita așa la mine, dragule, a continuat ea, pe când Henry ridica uimit din sprâncene. Sunt doar crescută la țară, am mereu ce-mi trebuie la-ndemână.

Cassandra a luat foarfeca și a tăiat ramurile, una câte una. Apoi, după ce le-a dat deoparte, s-a oprit o clipă, trecându-și mâna peste lemnul mâncat de sare al ușii. Parcă nu-i venea să meargă mai departe, bucuroasă să mai zăbovească o vreme în pragul cunoașterii, dar, când a privit peste umăr, i-a văzut pe Henry și pe Robyn îndemnând-o din priviri să înainteze. Așa că a vârât cheia în broască și a răsucit-o cu ambele mâini.

Primul lucru care a izbit-o a fost mirosul, umed și amestecat, cu iz de fecale de animale. Semăna cu cel al pădurilor tropicale de acasă, din Australia, al căror frunziș des ascundea un univers separat, umed și fertil. Un ecosistem închis, ferit de privirile străinilor.

A pășit în hol. Prin ușa deschisă intra suficientă lumină cât să se vadă firele pufoase de praf care pluteau leneș în aerul închis, prea ușoare, prea ostenite ca să se aștearnă pe pământ. Podelele de lemn scoteau zgomote ușoare la fiecare pas al ei. A ajuns în pragul primei încăperi și și-a vârât capul pe ușă. Era întunecată, din pricina murdăriei adunate pe geamuri de atâta vreme. Când ochii i s-au obișnuit cu lipsa luminii, și-a dat seama că era bucătăria. În mijloc se afla o masă de lemn cu picioare conice, cu două scaune de răchită așezate cumiți dedesubt. Într-o firidă, pe peretele cel mai îndepărtat, era o sobă cu plită neagră, acoperită complet de o perdea de pânze de păianjen, iar într-un colț se zărea o roată de tors, cu un caier de lână cafenie.

— Parc-ar fi un muzeu, doar că e nițel mai prăfuit, a șoptit Robyn.

— Nu cred c-am să vă pot oferi un ceai aici prea curând, a spus Cassandra.

Henry trecuse de roata de tors și arăta spre un ungher de piatră.

— Uitați-vă aici, sunt niște scări.

Niște trepte înguste mergeau drept în sus și coteau abrupt pe un mic palier. Cassandra a pășit pe prima treaptă, încercându-i rezistența. Părea destul de solidă, așa că a început să le urce cu grijă.

— Ai grijă, a îndemnat-o Henry, venind din urma ei, cu mâinile întinse de parc-ar fi fost gata s-o prindă.

Ajunsă pe micul palier, Cassandra s-a oprit.

— Ce e? a întrebat Henry.

— Un copac, un copac uriaș e prăvălit peste acoperiș și a pătruns înăuntru.

— Nu cred că de data asta foarfeca de grădină a lui Robyn îți va fi de mare folos, a spus Henry privind înăuntru peste umărul ei. Avem nevoie de un tăietor de copaci. Știi pe cineva, Robyn? a urmat el, luând-o înapoi pe scări. Pe cine-am putea chema să îndepărteze un copac prăbușit?

Cassandra a luat-o după el și au ajuns din nou în camera de jos.

— Pe băiatul lui Bobby Blake, cred c-ar putea să facă asta.

— E un băiat din partea locului, i-a explicat Henry Cassandrei, are o firmă de grădinărit și întreține toată grădina hotelului, recomandare mai bună nici c-ar putea avea.

— Ce zici, să-i dau un telefon? Să văd dacă e liber mai spre sfârșitul săptămânii? Pentru asta trebuie să ies de aici și să găsesc un loc unde să am un semnal mai bun. De când am pus piciorul aici, mi-a murit telefonul mobil.

— Nici o sută de ani de când Marconi a recepționat primul semnal și uite unde am ajuns! Știi că semnalul a fost emis de-aici, din împrejurimi, de la Poldhu Cove? Nu știi?

— N-am știut!

Pe măsură ce își dădea seama cât de dărăpănată era casa, Cassandra începea să se simtă tot mai copleșită. Și oricât de recunoscătoare îi era lui Henry că o însoțea, nu era prea convinsă că ar fi putut să se

prefacă interesată de prelegerile lui despre istoria telecomunicațiilor. A dat deoparte un vâl de pânză de păianjen și s-a sprijinit de perete, cu un zâmbet plin de stoicism și de îmbărbătare politicoasă.

Henry a părut că îi înțelege starea de spirit.

— Îmi pare rău că găsești casa în halul ăsta. Mă simt un pic răspunzător, fiind avocatul care a ținut cheile atâta timp.

— Sunt convinsă că nu puteai să faci nimic, mai ales dacă Nell i-a cerut tatălui tău să nu se atingă de nimic, a spus ea zâmbind. Mai ales că asta ar fi însemnat încălcarea proprietății, iar anunțul de la poartă e foarte clar.

— Ai dreptate, și, pe deasupra, bunica ta a cerut foarte categoric ca nu cumva să chemăm meșteri, spunea că ține prea mult la această casă și că vrea să se ocupe personal de repararea ei.

— Cred că voia să se mute aici de tot, a spus Cassandra.

— Așa cred și eu, a spus Henry, m-am uitat prin dosare după ce stabilisem întâlnirea noastră din dimineața asta. În toate scrisorile spune că va veni aici, până la începutul anului 1976, când îi scrie tatei că și-a schimbat planurile și că nu se va mai întoarce, cel puțin pentru o vreme. Și i-a cerut să păstreze cheia, ca să știe de unde s-o ia atunci când va putea veni. Dar asta nu s-a mai întâmplat niciodată.

— Nu, a spus Cassandra.

— Dar uite că ai venit tu acum, a continuat Henry entuziast.

— Da.

Un zgomot se auzi în dreptul ușii, făcându-i să-și ridice privirile.

— Am dat de Michael, a spus Robyn, vârand telefonul la loc în geantă. A zis că trece pe aici miercuri dimineată, să vadă ce e de făcut. Hai să mergem iubitele, se întoarce ea spre Henry, că ne așteaptă Marcia la masă și știi cum face când întârziem.

— Fiica noastră are multe calități, dar răbdarea nu se numără printre ele, a remarcat Henry ridicând din sprâncene.

— Vă mulțumesc pentru tot, a spus Cassandra, zâmbind.

— Sper că n-ai de gând să muți bușteanul ăla singură, oricât de curioasă ai fi să arunci o privire la etaj, a urmat Henry.

— Promit că n-am s-o fac.

O porniră înapoi pe potecă, spre poartă, iar Robyn se întoarse spre Cassandra:

— Să știi că semeni cu ea!

Cassandra clipi nedumerită din ochi.

— Cu bunica ta, ai ochii ei.

— Ai cunoscut-o?

— Da, sigur că da, chiar înainte de a cumpăra casa. M-am pomenit cu ea într-o după-masă la muzeul unde lucram. Mi-a pus tot felul de întrebări despre istoria locală. Mai ales despre familiile de demult.

— Haide, Robyn, dragă, s-a auzit vocea lui Henry de pe marginea stâncii, Marcia n-o să ne ierte dacă se arde friptura.

— Despre familia Mountrachet?

— Da, despre ei, cei care au locuit în conac, și despre familia Walker, pictorul și nevasta lui, și despre scriitoarea aceea de povești de copii.

— Robyn!

— Da, da, vin acum, a strigat ea dându-și ochii peste cap. E-atât de nerăbdător bărbatul ăsta al meu, parc-ar fi un foc de artificii!

Și-a luat-o la fugă după el, strigându-i Cassandrei în urmă să treacă oricând pe la ei.

25

Tregenna, 1975

Muzeul Pescuitului și Contrabandei din Tregenna era adăpostit de o clădire mică, văruiță, de la marginea portului și, deși pe hârtia scrisă de mână agățată în geam scria clar care era programul de lucru, Nell a zărit o lumină înăuntru abia după trei zile.

A apăsat pe clanță și a deschis ușa joasă, cu perdea de dantelă. În spatele unui birou se afla o femeie îngrijită, cu un păr castaniu până la umeri. Ceva mai tânără decât Lesley, se gândi Nell, dar cu o înfățișare mult mai matură. Femeia s-a ridicat când a văzut-o pe Nell, iar picioarele ei au agățat marginea feței de masă de dantelă și împreună cu ea un teanc de hârtii. Arăta ca un copil prins la borcanul cu dulceață.

— Știți... nu mă așteptam să vină cineva.

Și nici nu părea prea încântată să aibă oaspeți.

— Nell Andrews, s-a recomandat ea, întinzându-i mâna și uitându-se la plăcuța de pe birou. Iar dumneavoastră trebuie să fiți Robyn Martin, nu?

— Nu prea avem mulți vizitatori, mai ales acum, în afara sezonului. Mă duc să caut cheia.

A răvășit fâstâcită niște hârtii pe birou, dându-și o suviță de păr după ureche.

— Exponatele sunt cam prăfuite, a îngăimat ea, puteți s-o luați pe acolo...

Nell a privit în direcția mâinii ei. În spatele ușii de sticlă se vedea o încăpere mică, plină de năvoade, cârlige și undițe. Pe pereți atârnavau fotografiile alb-negru înfățișând bărci, pescari și golfuri.

— De fapt, începu Nell, eu aș vrea să aflu ceva anume. Domnul de la poștă mi-a spus că dumneata ai putea să mă ajuți.

— A, tata.

— Cum?

— Poștașul e tatăl meu.

— Da? Mi-a spus că dumneata ai putea să mă ajuți. Ceea ce vreau eu să aflu nu are de-a face nici cu pescuitul, nici cu contrabanda. E vorba de istoria locului. Mai bine spus, de istoria familiilor de pe aici.

— Păi de ce nu spunei așa? se însufleți Robyn, înviorându-se dintr-odată. Eu lucrez aici la muzeu ca să-mi fac datoria față de comunitate, dar marea mea pasiune e istoria socială a Tregennei. Ia uitați-vă! spuse ea, răscolind printre hârtiile de pe birou și întinzându-i una lui Nell. Uitați aici un text pentru un pliant turistic pe care-l scriu și tocmai am terminat un articol despre casele boierești. Am găsit și un editor în Falmouth care vrea să-l publice. Mi-ar face plăcere să mai stau de vorbă cu dumneavoastră, dar trebuie să plec, încheie ea uitându-se la ceasul cu o brățară frumoasă de argint.

— Vă rog, am bătut atâta drum... Și oricum nu o să vă răpesc prea mult timp.

Robyn își strânse buzele și o privi cu ochii micșorați ca de șoricel.

— Știi ce-am să fac, mai bine vă iau cu mine!

*

O ceață groasă crescuse odată cu fluxul și, în umbra amurgului, ștersese toate culorile satului. Pe măsură ce urcau pe străzile înguste, totul se acoperea de o lumină cenușie. Această schimbare rapidă o făcuse pe Robyn să pară și mai agitată. Mergea tot mai iute, în așa fel încât Nell abia se putea ține după ea, în ciuda mersului ei rapid. Și, deși se mira unde se grăbeau așa, ritmul era atât de alert, că nici nu apucă să mai întrebe.

În capul străzii au ajuns la o căsuță albă pe care scria Pilchard Cottage. Robyn a bătut la ușă și a așteptat. Înăuntru nu se vedea nici o lumină și a trebuit să-și ferească privirea cu mâna ca să se poată uita la ceas.

— Uite că n-a ajuns acasă. Mereu îi spunem să vină devreme acasă când se lasă ceața.

— Cine?

Robyn îi aruncă o privire lui Nell de parcă, pentru o clipă, uitase că se afla lângă ea.

— Gump, bunicul meu. Iese în fiecare zi să se uite la bărci. Știți, a fost și el pescar. A ieșit la pensie de douăzeci de ani, dar nu-și găsește locul până nu află cine a mai ieșit în larg și ce a prins, a continuat dregându-și vocea. Mereu îi spunem să nu stea pe-afară când se lasă ceața, dar nu vrea s-asculte...

A tăcut, căznindu-se să vadă prin ceața groasă. Nell îi urmări privirea și văzu cum o pată de ceață se întuneca tot mai mult, apropiindu-se de ele.

— Gump! a strigat Robyn.

— Ce te agiți atâta, fetițo? se auzi o voce din ceață. Ce te agiți?

Își făcu apariția din ceață, urcă cele trei trepte de beton și răsuci cheia în broască.

— Ce stați aici tremurând ca două trestii? a întrebat el peste umăr. Haideți mai bine înăuntru, să ne încălzim un pic.

În holul îngust, Robyn l-a ajutat să-și scoată fulgarinul întărit de sare și cizmele negre de cauciuc, pe care le-a pus pe un scăunel de lemn.

— Te-ai udat până la piele, Gump, se plânse ea, pipăindu-i cămașa cu pătrățele. Să-ți aduc niște haine uscate!

— Da' de unde! a ripostat bătrânul, bătând-o pe umăr pe nepoata sa. O să mă așez lângă foc și-o să mă usuc până îmi faci tu un ceai.

Robyn i-a făcut lui Nell un semn din sprâncene, în timp ce Gump se îndrepta șchiopătând spre camera din față: „Vedeți bine cu cine am de-a face...” părea a spune.

— Gump are nouăzeci de ani, dar nici nu vrea să audă să plece de aici, i-a spus ea în șoaptă. Iar noi venim cu rândul să luăm cina cu el. Eu vin de luni până miercuri.

— Arată bine pentru vârsta lui!

— L-au lăsat ochii și nici nu prea aude bine, dar ține mortiş să vadă dacă „băieții” se întorc cu bine în port, nici nu se gândește la propriile slăbiciuni. Să mă ferească Cel de Sus dacă pățește ceva în tura mea!

A aruncat o privire prin geamul ușii, tresărind când bunicul s-a împiedicat de covor în drum spre fotoliu.

— N-ai vrea... Credeți că puteți sta cu el cât fac eu focul și pun de ceai? N-o să mă liniștesc până nu văd că se usucă.

Atrasă de promisiunea de a afla în fine ceva despre familia ei, Nell ar fi făcut orice. Încuviință din cap, iar Robyn oftă ușurată și o luă grăbită în urma bunicului.

Gump se așezase pe un fotoliu de piele bej, cu un pled călduros pe picioare. Privindu-l, Nell și-a adus aminte, pentru o clipă, de pledurile pe care Lil le făcuse pentru fiecare dintre fetele ei. Se întreba ce-ar fi spus mama ei despre această căutare, dacă ar fi înțeles de ce era atât de important să-și reconstituie primii patru ani din viață. Probabil că nu ar fi fost de acord. Lil fusese întotdeauna convinsă că era de datoria ta să profiți la maximum de ceea ce ai, nu avea rost să te întrebi ce ar fi fost, obișnuia ea să spună, contează doar ceea ce este acum. Dar asta era valabil pentru Lil, care știa tot adevărul despre sine.

Robyn s-a ridicat în picioare, în timp ce flăcările cuprindeau hârțiile de pe grătarul șemineului din spatele ei.

— Acum mă duc să aduc niște ceai, Gump, și să pregătesc ceva pentru cină. Și cât sunt eu la bucătărie, prietena mea... a dat ea să continue, neamintindu-și numele ei.

— Nell, Nell Andrews.

— Nell are să stea cu tine, Gump. A venit la Tregenna să afle despre familiile de pe aici. Nu vrei să-i povestești câte ceva despre orașul vechi cât merg eu dincolo?

— Întreabă-mă orice, și-am să-ți spun tot ce știu, a răspuns bătrânul, deschizându-și palmele pe care era încrustată povestea unei vieți întregi de tras funii și legat cârlige.

Și-n timp ce Robyn se făcea nevăzută pe o ușiță scundă, Nell căuta din priviri un loc unde să se așeze. Și-a găsit un scaun verde cu spătarul în formă de aripă, bucurându-se de căldura flăcărilor ce o învăluia dintr-o parte. Gump o privea peste pipa pe care o îndesa, încurajând-o din cap. Era rândul ei să vorbească.

Nell și-a dres vocea, mișcându-și tălpile pe carpetă, întrebându-se de unde să înceapă. Apoi hotărî că nu are rost să o ia pe departe.

— Mă interesează familia Mountrachet.

Chibritul lui Gump a sfârâit și el a început să pufăie cu putere ca să se aprindă pipa.

— Am întrebat prin sat, dar se pare că nimeni nu știe nimic despre ei.

— Ba știu ei prea bine, a spus el, suflând fumul, doar că nu vor să vorbească.

— De ce? a întrebat Nell, ridicând din sprâncene.

— Nouă, ăstora din Tregenna, ne plac poveștile lungi, dar suntem de obicei superstițioși, sporovăim bucuroși despre orice îți trece prin minte, dar să nu întrebi despre întâmplările de-acolo de sus, de pe stâncă, că amuțim pe loc.

— Am văzut și eu. Asta din cauză că familia Mountrachet era aristocrată? Pentru că erau nobili?

— Aveau ei bani, s-a strâmbat Gump, dar să nu crezi că erau nobili, a continuat el aplecându-se spre ea. Își cumpăraseră titlul de noblete cu sângele unor nevinovați. Era prin 1724. Într-o după-amiază, târziu, izbucnise o furtună cumplită cum nu se mai pomenise de ani de zile. Acoperișul farului fusese smuls și flacăra lămpii celei noi abia mai pâlpâia, ca o lumânare. Luna nu se zărea și noaptea era mai neagră ca cizmele mele.

Buzele lui palide strânseseră tija pipei, trăgând îndelung, cu sete, pe măsură ce începea să vorbească cu însuflețire.

— Majoritatea bărcilor de pescuit veniseră în port mai devreme, dar se mai vedea o singură goeletă cu două catarge și echipaj străin. Bieții oameni n-au avut nici o scăpare. Se zice că valurile ajungeau

până la jumătatea stâncilor Sharpstone și că au izbit-o atât de tare, că s-a făcut fărâme înainte de a ajunge în golfuleț. Au fost și articole în ziar și s-a făcut chiar și o anchetă guvernamentală, dar n-au putut recupera nimic mai mult decât câteva bucăți sfărâmate de cedru roșu din carenă. Au dat vina, bineînțeles, pe comercianții „liberi“ locali.

— Comercianți liberi?

— Contrabandiști, a explicat Robyn, care intrase cu tava de ceai.

— Dar nu ei ușuraseră goeleta de încărcătură, a urmat Gump. Nici vorbă! Ei au făcut-o, familia Mountrachet!

— Cum adică, erau contrabandiști? s-a mirat Nell, luând ceașca pe care i-o întindea Robyn.

Gump a slobozit un chicotit sec, pe sub mustață, și a sorbit din ceai.

— Nici pomeneală, ei nu se ridicau la înălțimea asta! Contrabandiștii își fac datoria eliberând obiecte suprataxate de pe nave ajunse la ananghie, dar fac și un pustiu de bine salvând echipajele. Ce s-a întâmplat în noaptea aia în golful Blackhurst a fost hoție curată. Hoție și crimă. Au ucis tot echipajul, au furat încărcătura și, a doua zi dimineață, până să apuce lumea să afle ce s-a întâmplat, au târât ambarcațiunea cu cadavrele în larg și au scufundat-o. S-au umplut de bogății: cufere cu perle, fildeș, evantaie din China, giuvaieruri din Spania.

— Și-n anii următori, conacul Blackhurst a fost renovat pe de-a-n-tregul, a preluat Robyn povestirea, așezându-se pe scăunelul de la picioarele lui Gump. Tocmai am scris despre asta în broșura *Conacele din Cornwall*. Atunci au mai adăugat al treilea etaj și au făcut tot felul de extravagante în grădină. Iar domnul Mountrachet a fost înnobilat de rege.

— Uimitor câte poți face cu câteva daruri bine alese!

Nell a clătinat din cap și s-a foit stânjenită. Nu era cazul să le spună tocmai acum că acești ucigași și hoți erau strămoșii ei.

— Și când te gândești că au scăpat nepedepsiți!

Robyn i-a aruncat o privire lui Gump, care și-a dres vocea și a mormăit:

— Ei, asta n-aș zice!

Nell se uita nedumerită de la unul la altul.

— Sunt pedepse mult mai cumplite decât cele împărțite de justiție. Țineți minte ce vă spun, există pedepse și mai cumplite, a zis Gump,

răsuflând printre dinții strânși. După ce s-a întâmplat acolo, în golfuleț, familia de sus, de pe stâncă, a rămas blestemată, până la ultimul om.

Nell s-a lăsat pe speteaza scaunului, dezamăgită. Un blestem de familie! Chiar când crezuse că era pe cale să găsească niște informații reale.

— Spune-i și despre barcă, Gump, l-a îndemnat Robyn, simțind dezamăgirea lui Nell. Despre barca neagră.

Bucuros să-i facă pe plac, Gump începu ridicând ușor vocea:

— Or fi scufundat ei barca aia, dar tot n-au putut scăpa de ea. Mai apare și-acum la orizont. De obicei înainte sau după vreo furtună. O goeletă mare, neagră, o ambarcațiune-fantomă, care bântuie prin golf, urmărindu-i pe urmașii celor vinovați.

— Ați văzut-o și dumneavoastră? Barca aia?

— Am crezut c-am zărit-o o dată, dar m-am înșelat, slavă Domnului! A răspuns bătrânul, scuturând din cap și aplecându-se înainte. O poartă un vânt rău. Se zice că cine vede barca fantomă plătește toate pagubele. Dacă o zărești, te vede și ea. Și tot ce știi eu e că cei care au recunoscut că au văzut-o și-au atras mai multe belele decât pot duce. Numele adevărat al goletei era *Jaquard*, dar aici lumea îi spune *Coșciugul negru*.

— Moșia Blackhurst, a spus Nell. Nu e o simplă coincidență, nu-i așa?

— E isteată, a exclamat Gump, zâmbind către Robyn, cu pipa între dinți. E isteată, zău așa. Unii chiar cred că de acolo vine numele moșiei.

— Dar dumneavoastră ce credeți?

— Eu am crezut întotdeauna că e mai degrabă legat de stânca aia mare din golful Blackhurst. E străbătută de un tunel, știți? Ducea din golf undeva pe moșie și dădea înapoi în sat. O adevărată binecuvântare pentru contrabandiști, dar cu năbădăi. Era ceva în forma și în ungherele tunelului ăsta, dacă fluxul se ridica peste nivelul obișnuit, cine era prins în peșteri nu mai avea scăpare. Stânca aia a fost coșciugul multor suflete viteze de-a lungul anilor. Dacă te-ai uitat în jos, la plaja conacului, ai văzut-o cu siguranță. O matahală colțuroasă.

— N-am ajuns să văd golful, a clătinat Nell din cap. Am încercat să văd casa ieri, dar am găsit porțile ferecate. Mă duc înapoi mâine, să las o scrisoare în cutia poștală. Sper ca stăpânii să mă lase să arunc o privire. Aveți idee cine sunt?

— Nu-s de pe aici, a răspuns Robyn atotștiitoare, venetici... cică o să facă un hotel. Se zice că femeia cea tânără e scriitoare de romane de duzină, romanțuri și de-alde de-astea. E foarte arătoasă, iar cărțile ei sunt cam deocheate, a adăugat ea privind-și pieziș bunicul și roșind. Nu că le-aș fi citit!

— Am văzut că o parte din proprietate este oferită spre vânzare de o agenție imobiliară, a continuat Nell, o căsuță numită Cliff Cottage.

— Și-așa o să rămână, a răs sec Gump. Nu se va găsi nici un nebun s-o cumpere. E nevoie de mai mult decât de o mână de vopsea ca să curețe locul ăla de câte nenorociri a văzut.

— Ce fel de nenorociri?

Gump, care până atunci își depănase poveștile cu vădită plăcere, tăcu brusc, întorcând pe toate fețele ultima întrebare. O scăpărare i-a străbătut iute privirea.

— Locul ăla trebuia ars demult. S-au întâmplat acolo multe lucruri care nu se cuveneau.

— Ce fel de lucruri?

— Nu-ți bate dumneata capul cu asta, a răspuns el cu buzele tremurânde. Crede-mă pe cuvânt! Sunt unele locuri care nu pot fi curățate doar cu o mână de vopsea.

— Eu nu aveam intenția să cumpăr, a răspuns Nell, uimită de vehemența lui, voiam doar să găsesc o cale să arunc o privire.

— Dar n-ai nevoie să treci pe moșia Blackhurst ca să vezi golful. Poți foarte bine să-l privești de pe vârful stâncii, i-a spus el, arătând cu pipa spre țarm. Ia-o pe poteca dinspre sat, în sus spre faleză și uită-te spre Sharpstone; e chiar acolo, sub tine. Cel mai frumos loc din tot Cornwallul, dacă n-ar fi blestemata aia de stâncă. Și nici urmă de sângele vărsat pe plaja aia cu atâta amar de ani în urmă!

În jur se răspândea o aromă de carne de vacă cu rozmarin. Robyn a adus farfurii și tacâmuri din bucătărie.

— Rămâi cu noi la cină, Nell, nu-i așa?

— Sigur că rămâne, a spus Gump, tolănindu-se mai bine în fotoliu. Nici nu mă gândesc s-o las să iasă pe întunericul ăsta. Mai negru ca pălăria ta și de două ori mai gros.

Tocana de vacă era foarte gustoasă și Nell nu a trebuit să se lase convinsă să primească a doua porție. După aceea, Robyn s-a scuzat și s-a dus să spele vasele, iar Nell a rămas din nou singură cu Gump. Se făcuse cald în încăpere și i se rumeniseră obraji. Simțindu-i privirea, Gump i-a făcut semn prietenește din cap.

Era foarte plăcut în preajma lui William Martin, te simțeai ocrotit în casa lui. Aceasta era forța povestitorului, își dădu seama Nell. Talentul de a evoca culorile, în așa fel încât orice altceva să pălească. William Martin era, fără îndoială, un povestitor înnăscut. Dar cât puteai crede din poveștile lui era o altă poveste. Avea darul incontestabil să facă din țânțar armăsar, dar era, oricum, singura persoană care trăise în vremurile ce o interesau pe ea.

— Mă întreb, începu ea, simțind căldura focului atingându-i plăcut coapsele, dacă în tinerețea dumneavoastră ați cunoscut-o pe Eliza Makepeace. Era scriitoare și se afla în grija lui Linus și a Adelinei Mountrachet.

— Toată lumea a auzit de Eliza Makepeace, a mormăit el printre mustăți, după o pauză.

Lui Nell i s-a oprit respirația. În fine!

— Și știți ce s-a întâmplat cu ea? l-a întrebat iute. Cum a sfârșit?

— Asta nu știu, a dat el din cap.

Bătrânul dădu brusc dovadă de o îndărătnicie pe care nu i-o ghi-cise până atunci. Și, deși inima îi tresălta de speranță, Nell își dădea seama că trebuia să se poarte cu grijă, căci nu voia să-l facă să se retragă în cochilia lui.

— Dar cum era la început, când locuia la Blackhurst? Puteți să-mi spuneți ceva?

— V-am spus că doar am auzit de ea. N-am avut ocazia să o cunosc, că nu eram bine-venit la conac. Ai mari de-acolo s-ar fi împotrivit dacă aș fi făcut-o.

— Din câte am aflat, a insistat Nell, Eliza a fost văzută ultima dată la Londra, la sfârșitul anului 1913. Era cu o fetiță de patru ani, Ivory Walker. Fiica lui Rose Mountrachet. Ce motiv credeți că ar fi avut Eliza să plece în Australia cu copilul altcuiva?

— Nu știu.

— Dar de ce credeți că familia Mountrachet ar fi spus tuturor că nepoata lor a murit, când ea trăia totuși?

— Nu știu, s-a răstit el cu voce spartă.

— Deci știți că Ivory era în viață, în ciuda a ceea ce se spunea?

— Habar n-am avut, a izbucnit el. Pentru că nici n-a fost așa, copilul a murit de febră tifoidă.

— Da, știu că așa s-a spus atunci, a continuat Nell cu obrajii îmbujorați și inima zbătându-i-se în piept. Dar mai știu la fel de bine că nu e adevărat.

— Da' de unde știți așa ceva?

— Pentru că eu sunt copilul acela, a spus Nell cu o voce spartă. Aveam patru ani când am ajuns în Australia. Am fost imbarcată pe un vapor de Eliza Makepeace, în timp ce toată lumea mă credea moartă și nimeni nu e în stare să-mi spună de ce.

Era greu de descifrat ce se citea pe chipul lui. O clipă a părut că va răspunde, dar s-a oprit. S-a ridicat în schimb și-a întins brațele, împingându-și pânțele înainte.

— Sunt obosit, a spus el. E vremea să mă duc la culcare. Robyn! a strigat el. Robyn!

— Ce-ai pățit, Gump? a întrebat ea, venind din bucătărie, cu prosopul de vase în mână.

— Eu mă duc să mă culc, a spus el, luând-o spre scările înguste care se aflau într-un colț al încăperii.

— Nu mai vrei o ceașcă de ceai? Ne simțeam așa de bine!

— Să astupi vizorul, te rog, fetițo, i-a spus el, așezându-i o mână pe umăr când trecu pe lângă ea. Să nu intre ceața în casă.

Robyn deschise ochii mari a mirare. Nell și-a luat haina.

— Ar trebui să plec și eu.

— Îmi pare rău, nu știu ce l-a apucat. A îmbătrânit și obosește...

— Sigur că da! a spus Nell încheindu-se la nasturi.

Își dădea seama că ar fi trebuit să-și ceară scuze. Era, de fapt, vina ei că bătrânul se supăraseră, dar nu putea. Dezamăgirea o îneca asemeni unei felii de lămâie rămasă în găti.

— Vă mulțumesc că m-ați primit, a bâiguit ea, trecând pragul și ieșind în ceața deasă și umedă.

Când a ajuns la poala dealului, Nell și-a întors privirile și-a văzut-o încă în ușă, făcându-i semne de rămas-bun. I-a răspuns și ea fluturându-și mâna.

O fi fost William Martin bătrân și obosit, dar cu siguranță mai avea și un alt motiv pentru a se retrage atât de brusc. Nell știa prea bine, își păstrase ea însăși secretul prea mult timp ca să nu poată să dibuiască un semen care ascundea ceva. William știa mai mult decât lăsa să se vadă, iar Nell era prea disperată să descopere adevărul ca să mai aibă vreo considerație pentru discreția lui. Porni mai departe strângându-și buzele, înfruntând frigul cu capul plecat, hotărâtă să îl convingă să-i spună tot ce știa.

26

Conacul Blackhurst, 1900

Eliza avea dreptate: numele Rose era potrivit pentru o prințesă din basme și, cu siguranță, Rose Mountrachet se bucura de neasemuitul privilegiu și de frumusețea cuvenite acestui rol. Dar, din păcate, pentru micuța Rose primii unsprezece ani din viață nu fuseseră deloc un basm.

— Gura mare!

Dr. Matthews a scos o paletă subțire din geanta de piele și i-a apăsător limba. S-a aplecat să se uite în gâtul lui Rose, apropiindu-și fața atât de tare, încât ea avu ocazia nedorită să-i examineze, la rândul ei, firele de păr din nas.

— Hm, a mormăit el, fremătând din nări.

Rose a tușit încetișor când paleta i-a atins gâtulejul.

— Ei, doctore, ce-i? a întrebat mama, apărând din umbră și bătându-și degetele palide pe catifeaua bleumarin închis a rochiei.

Dr. Matthews s-a îndreptat de spate.

— Ați făcut bine că m-ați chemat, lady Mountrachet. E inflammat, într-adevăr.

— Mi-am dat seama, a oftat mama, aveți vreun leac, doctore?

Și-n timp ce dr. Matthews prescria tratamentul, Rose și-a întors capul într-o parte, închizând ochii. A căscat ușor. De când se știa pe lume, era convinsă că nu va face mult umbră pământului.

Uneori, când se simțea mai slăbită, Rose se lăsa pradă închipuirilor și se gândea cum ar fi dacă nu și-ar cunoaște sfârșitul, dacă viitorul s-ar întinde nesfârșit dinaintea ei, ca un drum lung, cu cotituri pe care nu le putea prevesti. Cu momente importante cum ar fi fost debutul în societate, un soț, copii. O casă mare numai a ei, cu care să le impresioneze pe celelalte doamne. Și, vai, dacă era să mărturisească ade-vărul, cât de tare și-ar fi dorit o asemenea viață!

Dar nu-și îngăduia prea des să viseze la așa ceva, totuși. Ce rost avea să se plângă? În schimb, aștepta, se străduia să se întremeze, mângălea în caietul de schițe. Citea, când putea, despre locuri pe care nu avea să le vadă niciodată, despre lucruri pe care n-avea să le folosească vreodată și despre conversații pe care nu urma să le aibă nicidecum. Aștepta următorul episod inevitabil, care o apropia vertiginos de Sfârșit, sperând că boala următoare va fi ceva mai interesantă decât precedenta. Ceva mai puțin dureroasă și mai bine răsplătită. Ca atunci când înghițise degetarul mamei.

O făcuse fără să vrea, de bună seamă. Dacă n-ar fi fost atât de lucios, de drăgălaș, în cutiuța lui de argint în formă de ghindă, nici nu s-ar fi gândit să-l atingă. Care copil de opt ani n-ar fi făcut-o? Încercase să-l țină pe vârful limbii, așa cum îl văzuse pe măscăriciul din cartea lui Meggendorfer, *Circul internațional*, care ținea o minge roșie pe vârful nasului său roșu și ascuțit. Evident că nu era ceva lăudabil, dar ea era doar o copilă și, pe deasupra, făcuse asta de multe ori în ultime luni fără să se întâmple nimic.

Întâmplarea cu degetarul avusese urmări destul de bune din toate punctele de vedere. Fusese chemat imediat doctorul, un tânăr care abia preluase cabinetul medical din sat. Acesta a ciocănit-o, a palpat-o și a făcut tot ce fac doctorii de obicei, înainte de a sugera cu glas tremurat că ar avea nevoie de un nou instrument de diagnostic. O expunere fotografică i-ar permite să se uite în stomacul lui Rose fără să atingă bisturiul. Toată lumea a fost bucuroasă de această idee: tata, faimos pentru îndemânarea sa cu aparatul de fotografiat, pentru că ar fi urmat să-i facă această fotografie atât de modernă; dr. Matthews pentru că ar fi putut să publice fotografiile în revista de specialitate *Lancet*, și mama pentru că publicarea lor ar fi stârnit rumoare în cercurile ei mondene.

Degetarul a ieșit la iveală (destul de neelegant) după vreo patruzeci și opt de ore, iar Rose s-a bucurat că a reușit, în fine, să-i facă o plăcere tatei, oricât de mică ar fi fost. Nu că el ar fi recunoscut asta, nici nu-i stătea în fire, dar Rose cunoștea prea bine capriciile părinților săi (dacă nu hachițele lor), iar bucuria tatei i-a ridicat moralul mai ceva ca sufleul cel pufos pe care-l făcea bucătăreasa.

— Cu voia dumneavoastră, am să continui s-o examinez, lady Mountrachet.

Rose a oftat, iar dr. Matthews i-a ridicat cămașa de noapte dezvelindu-i burta. A strâns din ochi tot mai tare, pe măsură ce degetele reci îi apăsau pielea, iar gândul îi zbura la caietul de schițe. Mama aranjase să primească de la Londra o revistă cu rochiile de mireasă cele mai la modă, iar ea împodobeă frumos pagina caietului cu dantele și panglici din cutia ei de lucru. Mireasa ei era minunată: cu voal de dantelă belgiană, mărginit cu perluțe și cu flori presate în buchet. Cu mirele era mai greu, Rose nu știa mai nimic despre domni (și nici nu se cuvenea; n-ar fi fost frumos pentru o domnișoară să știe așa ceva). Dar i se părea că amănuntele legate de mire nu aveau prea mare importanță, atât timp cât mireasa era frumoasă și pură.

— Totul arată satisfăcător, a spus dr. Matthews, trăgându-i cămașa la loc. Din fericire infecția nu s-a generalizat. Aș putea totuși să vă sugerez, lady Mountrachet, să mai vorbim despre continuarea tratamentului?

Rose a deschis ochii la timp pentru a surprinde zâmbetul slugarnic al doctorului. Ce plicticos era, cum vâna mereu o invitație la ceai, o ocazie să întâlnească și să trateze cât mai mulți nobili din zonă. Fotografiile publicate, cu degetarul din stomacul lui Rose, îi creaseră o anumită notorietate printre cei avuți din ținut, iar el se grăbise să profite. Și, în timp ce își aranja cu grijă stetoscopul în gentuța neagră, netezind-o cu degetele lui mici și îngrijite, plictiseala lui Rose se transformă în iritare.

— Deci nu mă ridic încă la ceruri, doctore? a întrebat ea, clipind nedumerită și privindu-i chipul înroșit. Doar că mai am ceva de făcut în caietul meu și ar fi păcat să nu pot termina.

Dr. Matthews a slobozit un râs copilăresc și a privit spre mama.

— Hai, lasă, copilă, s-a bâlbâit el, n-ai de ce să te temi. Toți vom fi bine-veniți la masa Domnului, cu timpul...

Rose l-a urmărit o vreme cum se avântă într-o predică stânjenitoare despre viață și moarte, după care și-a întors fața ca să-și ascundă un zâmbet palid.

Fiecare om se gândește altfel la moartea timpurie. Unora le conferă o maturitate care le depășește cu mult vârsta și experiența: acceptarea liniștită înflorește doar în sufletele frumoase și blânde. Altora, totuși, le zămislește o pietricică de gheață în inimă, care, chiar dacă de cele mai multe ori stă ascunsă, nu se topește niciodată pe de-a întregul.

Iar Rose, deși ar fi vrut să facă parte din prima categorie, era conștientă că aparținea celei de a doua. Și asta nu pentru că era obraznică, ci mai degrabă pentru că își crease o stare de calm, putându-se distanța de sine însăși și observa totul de la distanță fără să se lase condusă de vreun sentiment.

— Doctore, i-a întrerupt mama descrierea nesfârșită a îngerașilor Domnului, de ce nu ați coborî să mă așteptați în salon? Thomas ne va servi ceaiul.

— Bine, lady Mountrachet, a răspuns el, bucuros să pună capăt acestei discuții neplăcute și ferindu-și privirile de ale lui Rose, în timp ce părăsea încăperea.

— Vai, Rose, ce nepoliticoasă ai fost!

Dojana era însă diminuată de îngrijorarea mamei și Rose era convinsă că nu va fi certată, ceea ce nu se întâmpla niciodată. Căci cine ar fi putut să fie supărat pe o fetiță care își aștepta moartea?

— Știu, mamă, a oftat ea. Îmi pare rău. Dar mă simt atât de amețită, și ceea ce mi-a spus doctorul Matthews m-a făcut să mă simt și mai rău.

— O constituție firavă e o cruce grea, dar tu ești o domnișoară din familia Mountrachet, a spus mama apucându-i mâna. Iar boala nu este o scuză să te porți altfel decât se cuvine.

— Da, mamă.

— Acum trebuie să mă duc să vorbesc cu doctorul, a continuat ea, atingându-i obrazul cu degetele reci. O să mă întorc să văd ce faci când vine Mary cu tava.

Și-a pornit-o spre ușă, cu poalele rochiei foșnindu-i când a trecut de pe covor pe podea.

— Mamă! a strigat-o Rose.

— Da, s-a întors aceasta spre ea.

— Voiam să te întreb ceva, a șovăit Rose, neștiind cum să înceapă, știind ce ciudată era întrebarea ei. Am văzut un băiat în grădină.

— Un băiat? s-a mirat mama, ridicând o sprânceană.

— Da, un băiat, l-am văzut azi-dimineață, când m-a mutat Mary pe scaun. Stătea lângă rododendron și vorbea cu Davies, părea cam obraznic și avea o claie de păr roșu.

Mama și-a dus mâna la gâtul palid și-a respirat încet și adânc, stârnindu-i curiozitatea și mai tare.

— Acela nu era un băiat, Rose.

— Cum așa, mamă?

— Era verișoara ta, Eliza.

Rose a făcut ochii mari. Asta era ceva nemaipomenit, mai ales că nu avea cum să fie așa. Mama nu avea frați sau surori și, de când se prăpădise bunica, mama, tata și cu Rose erau singurii din familia Mountrachet care mai rămăseseră.

— Dar eu n-am nici o verișoară.

— Din păcate, ai. O cheamă Eliza și a venit să locuiască la Blackhurst, a spus mama neobișnuit de încet, îndreptându-și spatele.

— Și o să stea mult?

— O să rămână de tot.

— Cum adică? se miră Rose simțindu-se și mai amețită.

Cum ar putea un țânc atât de zdrențaros să fie verișoara ei? Părul... comportamentul... hainele îi erau ude, era murdară și bătută de vânt... Rose s-a cutremurat.

— Era plină de frunze...

Mama a ridicat un deget la buze și s-a întors spre fereastră. Bucla întunecată de pe ceafă i s-a clătinat.

— N-avea unde să se ducă. Tata și cu mine am acceptat să o luăm la noi. O faptă creștinească pe care nu o va aprecia și nici nu o merită, dar trebuie să se vadă că facem ce trebuie.

— Dar, mamă, ce-o să facă aici?

— O să ne dea multă bătaie de cap, n-am nici o îndoială. Dar n-avem cum s-o alungăm. Dacă n-am fi făcut asta, am fi lăsat o impresie groaznică, așa că transformăm nevoia în virtute.

Vorbele ei păreau a fi sentimente trecute cu de-a sila printr-o strecurătoare și, dându-și singură seama de lipsa lor de sens, a tăcut.

— Mamă? a încercat Rose să rupă tăcerea.

— M-ai întrebat ce-o să facă aici, a urmat mama cu o voce tăioasă, întorcându-se spre ea. Ți-o dau ție.

— Cum adică mi-o dai mie?

— Să te ocupi de ea, să fie protejată ta. Când o să te simți bine, ai să o înveți să se poarte. E sălbatică rău de tot. N-are nici un pic de grație sau farmec. O orfană care n-a fost învățată să se poarte în societatea civilizată. Sigur că nu-mi fac iluzii și nici nu mă aștept să faci minuni.

— Bine, mamă.

— Poți să-ți închipui, copilă, la ce a fost expusă orfana asta. A trăit la Londra în profund dezmăț și în păcat.

Și-atunci Rose și-a dat seama cine trebuie să fie fata aceea. Eliza era fiica surorii lui tata, a acelei misterioase Georgiana, al cărei portret mama îl azvârlise în pod și despre care nimeni nu îndrăznea să vorbească.

Nimeni, în afară de bunica. În ultimele luni, când se întorsese la Blackhurst ca o ursoaică rănită și se retrăsese în camera ei din turn ca să-și dea sufletul, moțăia și bolborosea din când în când despre cei doi copii, Linus și Georgiana. Rose știa că Linus era tatăl ei și își dădea seama că Georgiana trebuia să fie sora lui. Cea care dispăruse înainte de nașterea ei.

Într-o dimineață de vară, Rose stătea pe un fotoliu lângă geam și briza caldă a mării îi mângâia ceafa. Îi plăcea să stea lângă bunica, să se uite la ea cum doarme, gândindu-se că fiecare răsuflare ar putea fi ultima, și privea curioasă broboanele de sudoare ce străluceau pe fruntea bătrânei.

Busc bunica a deschis ochii: erau mari și apoși, albiți de amarul suferit o viață-ntregă. O privi o clipă pe Rose fără să o recunoască și își mută privirea mai departe, atrasă de unduirea blândă a perdelelor. Prima reacție a lui Rose a fost să sune după mama – bunica nu se mai sculase de ore întregi –, dar când să întindă mâna după clopoțel, bătrâna a oftat îndelung și atât de profund, încât pielea i s-a adâncit între oasele feței.

Și-apoi, dintr-odată, mâna ei zbârcită a apucat încheietura lui Rose.

— O fată așa de frumoasă, a spus ea atât de încet, încât Rose a fost nevoită să se aplece spre ea ca să audă. Prea frumoasă, ca un bles-tem... toți bărbații se uitau după ea. Iar el nu se putea săpâni, a umblat tot timpul după ea, dar noi n-am știut. A fugit și nu s-a mai întors, n-am mai auzit nici un cuvânt de la Georgiana mea...

Rose Mountrachet era o fată ascultătoare, care știa bine regulile. Cum putea fi altfel? Țintuită la pat întreaga ei viață, beneficiase de învățămintele mamei sale despre natura și regulile societății civilizate. Rose știa prea bine că o doamnă nu trebuie să poarte perle și diamante dimineța, că nu trebuie să îi „taie“ vorba cuiva și că, sub nici un motiv, nu trebuie să viziteze un domn de una singură. Și Rose mai învățase că mai presus de orice trebuia evitat scandalul, că era o nenorocire care putea să lovească orice femeie. Să-i atingă reputația, dacă nu chiar mai rău.

Și totuși, pomenirea numelui mătușii sale păcătoase, mireasma ademenitoare a scandalului n-au izbit-o în nici un fel. Dimpotrivă, un fior răutăcios i se prelingea de-a lungul șirei spinării. Pentru prima dată își simțea degetele furnicându-i de emoție. Se aplecă și mai tare, dorind ca bunica să vorbească mai departe, nerăbdătoare să audă vorbele care se adânceau în ape tulburi.

— Cine, bunico? o îmboldi ea. Cine o urmărea? Cu cine a fugit?

Bunica nu a mai răspuns. Și indiferent ce îi mai trecea prin cap, nu s-a lăsat trasă de limbă. Rose a mai stăruit, dar fără nici un folos. Și a trebuit să se mulțumească să întoarcă pe toate părțile întrebările în mintea ei, numele mătușii devenind un simbol al unor vremuri întunecate și de grea încercare. Simbol a tot ce era nedrept și rău pe lume...

— Rose?

Sprâncenele mamei erau îngemănate într-o încruntare pe care încerca să o ascundă, dar pe care Rose învățase să o recunoască.

— Spuneai ceva, copilă? Parcă șopteai ceva...

A ridicat mâna să vadă dacă avea temperatură.

— N-am nimic, mamă, doar am căzut pe gânduri.

— Ești cam aprinsă.

Rose și-a dus mâna la frunte. Era aprinsă? Nu-și dădea seama.

— O să-l trimit din nou pe doctorul Matthews să te vadă. Mai bine să ne asigurăm decât să regretăm mai încolo.

Rose închise ochii. Încă o vizită a doctorului Matthews, a doua pe ziua de azi, era mai mult decât putea îndura.

— Ești prea slăbită să dai piept cu noua ta sarcină astăzi. Am să vorbesc cu doctorul și, dacă el crede de cuviință, poți să te întâlnești cu Eliza mâine. Eliza! Închipuiește-ți, să dai numele familiei Mountrachet fiicei unui marinar!

Marinar! Asta era ceva nou! Rose făcu ochii mari.

— Cum adică, mamă?

Mama s-a înroșit, spusese mai mult decât intenționase, o încălcare neobișnuită a regulilor bune-cuviințe.

— Tatăl verișoarei tale era marinar. Dar noi nu vorbim despre el.

— Unchiul meu era marinar?

Mama a tras aer în piept și și-a dus mâna la gură.

— N-a fost unchiul tău, Rose, nu era rudă cu tine și nici cu mine. N-a fost căsătorit cu mătușa Georgiana tot așa cum n-a fost căsătorit cu mine!

— Dar, mamă, cum se poate una ca asta?

Era mult mai scandalos decât și-ar fi putut închipui Rose.

— O fi Eliza verișoara ta, a urmat mama cu voce joasă, și suntem nevoiți să o primim în casă, dar este de obârșie joasă, să ne fie clar. Are noroc că moartea mamei ei a făcut să fie înapoiată la Blackhurst. După toată rușinea pe care mama ei a adus-o acestei familii, a urmat ea scuturând din cap. Era să-l ucidă pe tatăl tău cu plecarea ei. Nu pot să mă gândesc ce s-ar fi întâmplat dacă n-aș fi fost eu aici să-l sprijin în timpul scandalului.

O privi drept în ochi pe Rose și urmă cu voce tremurândă:

— O familie nu poate suporta atâta rușine fără să-și păteze definitiv numele. De aceea e atât de important ca tu și cu mine să trăim impecabil. Verișoara Eliza va fi, fără îndoială, o mare provocare pentru noi. Nu va fi niciodată una de-a noastră, dar dacă ne vom strădui o vom ridica, cel puțin, din mizeria Londrei.

Rose se prefăcu că încuviințează, cu nasul în mâneca șifonată a cămășii de noapte.

— Dar poate o fată de rând să fie învățată să devină o doamnă, mamă?

— Nu, copila mea.

— Nici chiar dacă e crescută de o familie nobilă? întrebă Rose privind printre gene. Sau dacă se căsătorește cu un domn?

Mama o străfulgeră cu o privire aspră și șovăi, înainte de a răspunde încet, cu mare grijă:

— Sigur că este posibil ca o fată cu origini modeste, dar cuviincioase, care se străduiește neîncetat să-și îmbunătățească educația, să reușească să se ridice, a spus trăgând aer în piept ca să își redobândească siguranța de sine. Dar mi-e teamă că nu e cazul verișoarei tale. Nu trebuie să avem speranțe prea mari.

— Desigur, mamă.

Dacă mama ar fi știut că Rose cunoștea adevăratul motiv al stânenjiei ei ar fi rămas înmărmurită. Era o altă taină a familiei pe care Rose reușise să o smulgă de la bunica ei muribundă. Un secret care lămuria multe: animozitatea între cele două matroane și, chiar mai mult decât atât, obsesia mamei pentru bunele maniere, devotamentul pentru regulile societății civilizate, străduința ei de a se prezenta mereu ca un model de bună purtare.

Chiar dacă lady Adeline Mountrachet avusese grijă să interzică orice referire la cum se petrecuseră lucrurile cu adevărat – cei mai mulți dintre cei care îl știau fuseseră atât de înspăimântați, încât și-l șterseseră din memorie, iar cei ce nu o făcuseră țineau prea mult la slujba lor ca să îndrăznească să sufle vreo vorbă despre originile lui lady Mountrachet – bunica nu ținea cont de asta. Era oricând dispusă să pomenească despre fata din Yorkshire, ai cărei părinți foarte credincioși, dar ajunși la ananghie, au fost bucuroși să o trimită la conacul Blackhurst din Cornwall, să slujească drept însoțitoare a strălucitoarei Georgiana Mountrachet.

— Și nu uita, Rose, cel mai important lucru... a spus mama, oprindu-se în pragul ușii.

— Da, mamă!

— Fata asta nu trebuie să iasă în calea tatei.

Sarcina asta nu părea a fi prea grea. Rose putea număra pe degetele de la o singură mână de câte ori îl văzuse pe tata anul trecut. Oricum, o mira vehemența mamei ei.

— De ce, mamă?

Pauza care a urmat a intrigat-o și mai tare pe Rose, iar răspunsul i-a stârnit și mai și multe nedumeriri.

— Tatăl tău este o persoană ocupată, e un om important. Nu trebuie să i se reamintească mereu de pata de pe bunul nume al familiei. Și, crede-mă, Rose, nimeni din casa asta nu va avea de câștigat, a urmat ea cu respirația înțetită și vocea șuierândă, dacă o lăsăm pe fata asta în preajma lui.

*

Adeline și-a apăsat ușor vârful degetului și a privit cum apărea acolo o mărgică roșie de sânge. Se înțepase a treia oară în tot atâtea minute. Brodatul o ajutase mereu să-și liniștească nervii, dar astăzi erau zdrobiți de-a binelea. Așa că a pus lucrul deoparte. O dăduse peste cap conversația cu Rose, ceaiul plictisitor cu doctorul Matthews, dar cauza era, de fapt, apariția fetei Georgiane. Deși era doar o mână de copil, adusese ceva cu ea, ceva nevăzut, asemenea unei schimbări de vreme care prevede o furtună puternică. Și acel ceva amenința să pună capăt la tot ce se străduise Adeline să clădească. Și, într-adevăr, chiar începuse să macine încetul cu încetul, căci toată ziua Adeline fusese copleșită de amintirea sosirii ei la Blackhurst. Amintiri pe care se străduise din greu să le uite și să-i determine și pe alții să facă la fel...

Când ajunsese acolo în 1886, Adeline intrase într-o casă care părea nelocuită. Și ce casă... mai mare decât orice văzuse până atunci. A rămas acolo vreo zece minute, așteptând să o întâmpine sau să o îndrume cineva, până când, în cele din urmă, a apărut în hol un tânăr îngâmfat, îmbrăcat într-un costum ceremonios. S-a oprit surprins și s-a uitat la ceasul de buzunar.

— Ai sosit mai devreme, a spus el pe un ton care a lămurit-o pe Adeline ce credea el despre cei care soseau înainte de ora fixată. Nu te așteptam înainte de ora ceaiului.

A rămas pe loc, tăcută, neștiind ce trebuia să facă.

— Dacă aștepti aici, o să trimit pe cineva să te conducă în camera ta, a pufnit el supărat.

Adeline își dădea seama că nu era bine-venită.

— Aș putea să mă plimb prin grădină, dacă credeți că e mai bine, a spus ea cu o voce abia auzită, dându-și seama mai mult ca oricând de accentul ei nordic, care părea și mai pronunțat în încăperea aceea minunată de marmură albă.

— Ar fi foarte bine, a încuviințat el.

Valetul îi luase cufărul, așa că Adeline scăpase de el când a coborât scara cea mare. S-a oprit o clipă jos, uitându-se în toate părțile, încercând să se descotorosească de sentimentul neplăcut că dăduse greș chiar înainte de a începe.

Reverendul Lambert povestise de nenumărate ori despre averea și poziția familiei Mountrachet în timpul vizitelor sale la părinții Adelinei. Era o cinste pentru întreaga parohie, repetase el entuziasmat, ca unul dintre ei să fi fost ales să îndeplinească o slujbă atât de importantă. Colegul lui din Cornwall căutase peste tot, sub directă îndrumare a stăpânei conacului, pentru a găsi persoana cea mai potrivită și era de datoria Adelinei să se străduiască să fie demnă de o astfel de onoare. Ca să nu mai pomenim de plata generoasă pe care aveau să o primească părinții ei pentru asta. Și Adeline era hotărâtă să reușească. Tot drumul din Yorkshire până în Cornwall și-a repetat în minte învățămintele aspre pe teme diverse, cum ar fi „Calitatea decurge din fapte“ și „O doamnă se cunoaște după fapte“, dar toate convingerile pe care și le însușise s-au risipit de cum a intrat în casă.

Un zgomot de deasupra capului a făcut-o să se uite în sus, unde un stol de ciori negre desenau pe cer un model complicat. O pasăre se lăsă brusc în jos, după care se avântă după celelalte spre un pâlci de copaci ce se înălțau în depărtare. Neștiind unde s-o apuce, Adeline se luă după ele, repetând mereu în gând învățămintele despre noile începuturi și despre cum să reușești în viață.

Adeline era atât de preocupată să se dascălească, încât nu a mai avut răgaz să observe minunata grădină de la Blackhurst. Înainte chiar de a-și termina în minte lecțiile despre păturile sociale și aristocrație, ieșise din răcoarea întunecată a pădurii și ajunsese pe marginea unei stânci, cu ierburile uscate foșnindu-i pe lângă picioare. Și dincolo de stâncă se întindea marea albastră și întunecată, ca un scul de catifea.

Adeline s-a apucat de o ramură din preajmă, nu-i plăcuseră înălțimile niciodată, și inima i se zbătea cu putere.

Privirea i-a fost atrasă de ceva din apa golfulețului, unde se vedeau un tânăr și o tânără într-o bărcuță, el așezat, iar ea în picioare, făcând barca să se clatine dintr-o parte într-alta. Rochia ei de muselină albă era udă de la poale până la brâu și i se lipea de picioare într-un fel care o lăsă pe Adeline cu gura căscată.

Simțea că ar trebui să le întoarcă spatele, dar nu putea să-și dezlipească ochii de la ei. Tânăra avea un păr roșu strălucitor care-i atârna în bucle ude. Bărbatul purta o canotieră de paie și ceva negru ca o cutie atârnat de gât. Râdea și o stropea cu apă pe fată. Apoi a început să se târască spre ea, a întins mâna să o apuce de gleznă. Barca s-a clătinat și mai puternic și, când Adeline credea că o va atinge, fata s-a răsucit și s-a azvârlit dintr-o singură mișcare în apă.

Adeline nu se așteptase la un asemenea comportament. Ce-o fi determinat-o pe tânăra fată să facă un astfel de gest? Și unde dispăruse? Adeline și-a întins gâtul să vadă mai bine. A scrutat apa sclipitoare până a zărit, în cele din urmă, o siluetă care plutea la suprafață lângă stânca cea mare și neagră. Fata s-a ridicat din apă, cu rochia lipită de trup, și, fără să se mai uite înapoi, s-a cățărat pe stâncă și a dispărut pe o potecă ascunsă în coama abruptă a dealului, către căsuța de pe vârful stâncii.

Străduindu-se să-și stăpânească răsuflarea întretăiată, Adeline și-a întors privirea spre tânăr, închipuindu-și că era și el la fel de uimit. O văzuse și el dispărând pe tânără și vâslea acum înapoi spre golfuleț. Trase barca pe prundiș, își luă pantofii și o apucă în sus pe scări. Băgă de seamă că șchiopăta ușor și purta baston.

Bărbatul trecu destul de aproape de Adeline, fără să o vadă însă. Fluiera încetișor, ca pentru sine, o melodie necunoscută Adelinei. O melodie veselă, săltăreată, plină de soare și sare. Opusul întunecatului comitat Yorkshire, din care Adeline dorea cu ardoare să scape. Tânărul acesta părea de două ori mai înalt decât cei de acasă și era de două ori mai arătos.

Rămasă singură pe vârful stâncii, și-a dat brusc seama cât de cald era și cât de greu îi atârna costumul de călătorie. Apa de dedesubt părea atât de răcoroasă, că un gând rușinos a pus stăpânire pe ea înaintea să-l poată opri. Ce-ar fi fost să se azvârle în apă și să iasă șiroind la suprafață, așa cum făcuse tânăra Georgiana?

Mulți ani mai târziu, când bătrâna vrăjitoare, mama lui Linus, era pe moarte, îi mărturisise de ce o alesese pe ea să-i țină companie Georgianeii. „Căutam cel mai șters șoarece cu puțință, religiozitatea era un avantaj în plus, speram că ceva se va lipi și de fiica mea. Nu mi-am închipuit nici o clipă că pasărea mea măiastră își va lua zborul și că șoarecele o va uzurpa. Cred că ar trebui să te felicit. Ai câștigat în cele din urmă, nu-i așa, lady Mountrachet?”

Și chiar așa fusese. Cu strădanie și ambiție, Adeline se ridicase din condiția ei modestă mai sus decât și-ar fi putut închipui părinții ei când au lăsat-o să plece într-un sat necunoscut din Cornwall.

A continuat să se străduiască și după ce s-a căsătorit și a devenit lady Mountrachet. Și a condus totul cu o mână de fier, în așa fel încât oricâți nori ar fi apărut pe cerul lor, să nu-i atingă familia și casa grandioasă. Și asta trebuia să rămână la fel. Fiica Georgianeii se afla acum acolo, nu avea ce face. Dar depindea de Adeline ca viața la conacul Blackhurst să își continue cursul firesc.

Trebuia doar să scape de teama meschină că șederea Elizei la Blackhurst ar fi putut să o afecteze pe Rose...

Adeline s-a scuturat de gândurile rele care nu conteneau s-o împungă și s-a străduit să-și recapete siguranța de sine. Fusese întotdeauna sensibilă la ceea ce i se putea întâmpla lui Rose, așa era când aveai un copil delicat. Câinele Astrigg scheună lângă ea. Și el fusese neliniștit toată ziua. Adeline s-a aplecat și i-a mângâiat capul noduros.

— Sssst! O să fie bine, o să am eu grijă de asta, i-a spus scărpinându-i sprâncenele ridicate.

De fapt, nu avea de ce se teme, ce amenințare putea fi pentru Adeline și familia ei această intrusă, o slăbănoagă cu părul vâlvoi și pielea lividă din cauza sărăciei în care trăise la Londra? Nu era nevoie decât de o privire ca să-ți dai seama că Eliza nu era ca Georgiana, slavă Domnului! Și poate că aceste sentimente tulburătoare nu erau de fapt unele de teamă, ci mai degrabă de ușurare. Că s-a confruntat cu cele mai cumplite temeri și că le-a risipit. Căci apariția Elizei a adus și ușurarea de a ști cu siguranță că Georgiana dispăruse de-adevăratelea, că nu avea să revină vreodată. Și-n locul ei a apărut o vagaboandă, lipsită de darul special al mamei ei de a-i influența pe toți așa încât să-i facă pe plac, fără prea mult efort.

Ușa s-a deschis, împingând aerul care făcu să pâlpâie focul din șemineu.

— Masa este servită, doamnă!

Cât de mult îl ura pe Thomas, așa cum îi ura de fapt pe toți! Căci, în ciuda plecăciunilor lor cu „Da, doamnă!“, „Nu, doamnă!“, „Masa e servită, doamnă!“, știa prea bine ce părere aveau despre ea și ce gândiseră întotdeauna.

— Dar stăpânul? a întrebat ea cu vocea cea mai rece și mai autoritară.

— Lordul Mountrachet vine din camera obscură, doamnă.

Blestemata aia de cameră obscură! Sigur că era acolo! Auzise trăsura venind pe alee în timp ce suporta supliciul ceaiului cu doctorul Matthews. Trăsese cu urechea la intrare, să audă pașii cunoscuți ai soțului ei: o călcătură grea, una ușoară, dar nu s-a auzit nimic. Ar fi trebuit să-și închipuie că se dusesse direct în afurisita aia de cameră obscură.

Thomas rămăsese cu privirea la ea, așa că Adeline își controlă înfățișarea. Ar fi suferit mai degrabă chinurile iadului decât să-i dea lui Thomas satisfacția de a detecta vreo urmă de neînțelegere casnică între ei.

— Du-te, a poruncit ea cu o mișcare a mâinii, și ai grijă personal de cizmele stăpânului, să fie curățate de noroiul cumplit al Scoției.

*

Linus se așezase deja la masă când a intrat Adeline. Începuse să mănânce supa și nu și-a ridicat privirea. Era prea absorbit să studieze fotografiile alb-negru întinse în capătul mesei lungi unde stătea el: mușchi, fluturi și cărămizi, pradă din recenta sa călătorie.

Văzându-l, Adelinei i s-a suit sângele la cap. Ce-ar zice lumea dacă ar ști că la masa de la Blackhurst erau admise astfel de maniere? A aruncat o privire piezișă spre Thomas și spre valet, dar ei se uitau preocupați spre peretele cel mai îndepărtat. Totuși, nu o puteau păcăli pe Adeline, care știa că, dincolo de privirile lor pierdute, mințile lor lucrau, judecând, observând, pregătindu-se să le povestească colegilor din alte case despre decăderea standardelor de la conacul Blackhurst.

Adeline rămase țeapănă pe scaun, așteptând ca valetul să îi servească supa. A luat o înghițitură mică și și-a ars limba. S-a uitat la

Linus, care continua să studieze fotografiile cu capul plecat. Părul din vârful capului i se rărise, de parcă o vrabie așezase acolo primele fire răzlețe ca să-și clădească un cuib nou.

— A sosit fata? a întrebat el, fără să ridice capul.

Adeline a simțit înțepături sub piele: afurisita de fată!

— Da.

— Ai văzut-o?

— Sigur că da, a fost dusă sus.

În cele din urmă a ridicat capul și a sorbit din vin o dată. Apoi încă o dată.

— Și... e ca...?

— Nu, a răspuns Adeline rece. Nu, nu e.

Pumnii i s-au încheștat în poală.

Linus a răsuflat scurt, a rupt din bucata de pâine și a început să o mestece. Apoi a început să vorbească cu gura plină, ca să-i facă în necaz, cu siguranță.

— Și Mansell a spus la fel.

Dacă trebuia cineva învinuit de sosirea fetei, acela era Henry Mansell. Poate că Linus ar fi dorit ca Georgiana să se întoarcă, dar Mansell fusese cel care îi întreținuse speranța. Detectivul, cu mustața lui groasă și ochelarii fini prinși de nas, îi luase banii lui Linus și îi trimitea mereu rapoarte. Adeline se rugase în fiecare seară ca Mansell să dea greș, ca Georgiana să nu stea în calea lor, ca Linus să renunțe să o mai caute.

— Cum a fost călătoria? a întrebat Adeline.

Nici un răspuns, ochii lui erau din nou lipiți de fotografii.

Mândria a împiedicat-o să-i mai arunce o privire lui Thomas. Și-a adunat fața într-o mască de calm și mulțumire și a încercat să ia încă o lingură de supă, mai rece acum. Că Linus o respingea pe Adeline era adevărat – începuse să se îndepărteze de ea curând după căsătorie –, dar completa renegare a lui Rose era altă poveste. Era copilul lui, prin venele ei curgea sângele lui și al nobilei sale familii. Adeline nu înțelegea cum putea rămâne atât de distant.

— Doctorul Matthews a venit din nou astăzi, a spus ea. Încă o infecție.

Linus și-a ridicat privirea, cu ochii împăienjeniți de același vâl de dezinteres. Mai luă o înghițitură de pâine.

— Nu-i nimic prea grav, slavă Domnului, a urmat Adeline, încurajată de privirea lui. Nu avem de ce ne îngrijora.

— Plec mâine în Franța, a spus Linus înghițind pâinea. E o poartă la Notre Dame...

Dar nu a mai continuat, considera că o informase suficient pe Adeline despre ce făcea.

Sprânceană stângă a Adelinei s-a arcuit ușor, dar s-a stăpânit, coborând-o imediat.

— Minunat, a spus ea, potrivindu-și buzele într-un zâmbet rigid, alungând din minte imaginea brusc apărută acolo, cu Linus în barcă, fotografiind o siluetă îmbrăcată în alb.

27

Tregenna, 1975

În sfârșit o vedea, era stânca neagră din povestea lui William Martin. Din vârful ei, Nell se uita la spuma albă a mării care se răsucea la poala ei înainte de a intra în peșteră și de a fi azvârlită înapoi afară de valuri. Nu-ți trebuia multă imaginație să-ți închipui golfulețul zguduit de furtuni, cu corăbii scufundate și cu ascunderea mărfurilor de contrabandă în miez de noapte.

Dincolo de vârful stâncii se înălța, asemenea unor soldați, un șir de copaci care ascundeau casa de la Blackhurst, căminul mamei ei.

Și-a înfipt mâinile mai adânc în buzunare. Acolo sus, vântul era mai puternic și cu greu putea să-și țină echilibrul. Avea ceafa înțepenită, iar obrații îi erau încinși de șfichiuirea vântului, dar și reci, în același timp, de la suflul brizei. S-a întors și-a luat-o înapoi pe poteca cu iarbă culcată spre marginea stâncii. Drumul nu ajungea până aici și locul era strâmt. Nell pășea cu grijă: avea genunchiul umflat și învinețit de la intrarea ei neobișnuită pe moșia Blackhurst cu o zi în urmă. Se dusesese acolo să iase o scrisoare în care spunea că era un anticar din Australia și cerea permisiunea să viziteze casa la o dată convenabilă proprietarilor. Dar cum stătea în fața porților înalte de metal, a năpădit-o o dorință nestăvilă, la fel de puternică precum nevoia de a

respira. Și nici n-a știut când a lăsat orice rușine deoparte și s-a cățarat stângaci pe poartă, sprijinindu-și tălpile pe ornamentele metalice.

O purtare ridicolă pentru cineva care ar fi avut chiar și jumătatea vârstei ei, dar n-a avut ce face. I se părea insuportabil să se afle atât de aproape de locul nașterii ei și să nu poată arunca măcar o privire înăuntru. Păcat că îndemânarea nu-i era pe măsura încăpățănării. Așa că se simțise și rușinată, dar și recunoscătoare, când Julia Bennett a dat peste ea. Din fericire, noua proprietăreasă a moșiei Blackhurst i-a acceptat explicația și a poftit-o înăuntru. Odată ajunsă în casă, a năpădit-o un simțământ ciudat. Dar nu în sensul în care s-ar fi așteptat. Rămăsese mută de uimire. Pășise în holul de la intrare, urcase scările, se uitase după toate ușile, spunându-și fără încetare: „Mama a stat acolo, mama a pășit acolo, mamei i-a plăcut aici“; și-a așteptat să o izbească adevărul: un voal al recunoașterii să se desprindă de pereții casei și să o strivească, undeva adânc în sufletul ei să accepte că ajunsese acasă. Dar nu s-a întâmplat nimic din toate acestea. O așteptare nesăbuită, deloc obișnuită pentru Nell. Dar așa fusese. Chiar și cele mai pragmatice persoane pot cădea pradă visurilor din când în când. Cel puțin acum putea să adauge substanță amintirilor pe care încerca să le reconstituie; conversații imaginare ar fi putut avea loc în aceste încăperi reale.

Nell a zărit un băț de o mărime potrivită în iarba lungă și strălucitoare. Era nespus de plăcut să poți umbla sprijinit într-un astfel de băț, adăuga un anumit zel deplasării. În plus, mai ușura și durerea genunchiului umflat. S-a aplecat să-l ridice și și-a urmat drumul în josul pantei, pe lângă zidul de piatră. Pe poarta de la intrare se afla o pancartă, chiar deasupra celei care alunga oaspeții nepoștiți. „De vânzare“ scria pe ea, iar alături era un număr de telefon.

Asta era deci căsuța ce aparținea moșiei Blackhurst, despre care îi pomenise Julia Bennett cu o zi în urmă, și pe care William Martin și-ar fi dorit s-o vadă arsă până-n temelii, pentru că fusese martora unor lucruri „necuvenerate“, oricare ar fi fost acelea. Nell s-a sprijinit de poartă. Nu părea să fie nimic amenințător acolo. Grădina era năpădită de vegetație și amurgul se răspândea peste tot, cuibărindu-se în unghere adânci și răcoroase. O potecă îngustă ducea spre casă, după care o zbughea la stânga către ușă, ca să-și urmeze apoi drumul șerpuit prin

grădină. Lângă peretele cel mai îndepărtat se afla o statuie acoperită de mușchi verde. Un băiețel gol în mijlocul unui rond, cu ochii mari îndreptați veșnic spre casă.

Dar nu, nu era un rond de flori, ci un bazin cu pești.

Gândul i s-a ivit în minte atât de iute și cu atâta claritate, uimind-o și făcând-o să se apuce și mai strâns de poarta ferecată. Dar de unde știa ea asta?

Și, dintr-odată, grădina a început să se transforme sub ochii ei. Buruienile și rugul crescut de zeci de ani au dispărut. Frunzele s-au ridicat de la pământ dând la iveală alei, ronduri de flori și o băncuță de grădină. Lumina a pătruns din nou, împestrițând apa bazinului. Și dintr-odată s-a aflat în două locuri în același timp: era o bătrână de șaizeci și cinci de ani cu genunchiul umflat, agățată de o poartă ruginită, dar și o fetiță cu codițe lungi pe spate, așezată pe iarba moale și răcoroasă, cu picioarele atârându-i în bazin...

Peștișorul dolofan s-a ridicat din nou la suprafață, cu burta aurie, strălucitoare, și fetița a râs când a căscat gura și-a ciugulit-o de degetul de la picior. Tare-i mai plăcea bazinul și voise să aibă și ea unul acasă, dar mamei îi fusese frică să nu cadă și să se înece în el. Mamei îi era mereu frică, mai ales când era vorba despre fetiță. Și dacă ar fi știut unde se aflau acum s-ar fi supărat foarte tare. Dar mama nu avea de unde să știe, căci astăzi era una din zilele ei rele și zăcea în budoarul întunecat, cu o compresă udă pe frunte.

S-a auzit un zgomot și fetița a privit în sus. Doamna și tata au ieșit din nou. Au rămas o clipă în picioare și tata i-a spus ceva doamnei, ceva ce fetița nu a putut auzi. El i-a atins brațul și doamna a pornit-o încet înaintea lui. Ea se uita ciudat la fetiță, într-un fel care-i amintea de băiețelul-statue care păzea dintotdeauna bazinul, fără să clipească măcar. Doamna a zâmbit, un zâmbet minunat, și fetița și-a scos picioarele din apă și a așteptat, a așteptat, întrebându-se ce o avea să-i spună...

Pe deasupra capului i-a zburat o cioară și vraja s-a risipit. Buruienile și rugii au năpădit la loc, frunzele au căzut și ele și grădina a devenit din nou umedă și întunecată, pradă amurgului, o statuie verde de mușchi, așa cum se cuvenea. Nell și-a dat seama că o dureau degetele de cât strânsese fierul porții. Se desprinsese și privi cioara

înălțându-se spre vârful copacilor de la Blackhurst, bătând din aripile larg desfăcute. Norii de la apus se aprinseseră și străluceau rumeni pe cerul tot mai întunecat.

Nell privi nedumerită în grădină. Fetița dispăruse. Sau poate că nu.

Și pe măsură ce o porni înapoi spre sat, înfigând bățul în țărâna potecii, se simți năpădită de un sentiment ciudat, dar nu neplăcut, al unei dedublări.

28

Conacul Blackhurst, 1900

A doua zi de dimineață, pe când lumina palidă de iarnă pătrundea prin ferestrele camerei copiilor, Rose își mângâia vârfurile părului lung și întunecat. Doamna Hopkins i-l periasse până devenise strălucitor, așa cum îi plăcea ei, și acum i se așezase perfect pe dantela rochiei ei celei mai frumoase, pe care i-o trimisese mama de la Paris. Rose se simțea obosită și cam iritată, dar așa era ea. Fetițele cu o constituție debilă nu puteau să fie fericite tot timpul, iar Rose nu avea nici o intenție să încalce acest tipar. Dacă e să fim cinstiți, chiar îi plăcea să umble toți în vârful picioarelor: o făcea să se simtă mai puțin nefericită când vedea că și alții se simțeau sufocați ca și ea. Și, pe deasupra, chiar avea motive să fie istovită astăzi. Stătuse trează toată noaptea, răsucindu-se și zvârcolindu-se ca prințesa cu bobul de mazăre, doar că pe ea nu o ținuse trează nici un ghemotoc din saltea, ci mai degrabă mărturisirea uimitoare a mamei.

După ce mama a ieșit din dormitor, Rose a rămas întrebându-se ce fel de pată căzuse pe bunul renume al familiei, ce dramă se dezlănțuise după ce mătușa Georgiana își părăsise casa și familia. Toată noaptea se perpelise, gândindu-se la mătușa cea rea și gândurile nu i s-au risipit până la revărsatul zorilor. N-au părăsit-o nici la micul dejun, nici mai târziu, când doamna Hopkins a îmbrăcat-o, și nici acum când se afla în camera copiilor. Privea flăcările jucând pe cărămizile de culoare deschisă ale șemineului, întrebându-se dacă umbrele portocalii arătau ca porțile iadului prin care trecuse cu siguranță mătușa ei, când a auzit deodată pași pe hol.

Rose a tresărit, și-a netezit pe genunchi pledul de lână de miel și și-a compus pe chip calmul perfect pe care îl deprinsese de la mama. Ce mult îi plăcea gâdilitura ce-o simțea pe șira spinării. Ce sarcină importantă! Să aibă o protejată! Propria ei copilă orfană pe care să o poată modela după chipul său. Rose nu mai avusese nici o prietenă pînă atunci și nici nu i se îngăduise să aibă vreun animal (mamei îi era frică de turbare). Și, în ciuda prevenirilor mamei, nutrea mari speranțe în legătură cu această nouă verișoară. O va transforma într-o domnișoară, îi va deveni prietenă, îi va șterge fruntea îmbrobonată când va fi bolnavă, îi va mângâia mâna când va fi prost dispusă, îi va peria părul când va fi necăjită. Iar ea va fi atât de recunoscătoare pentru învățătura dată de Rose, atât de fericită că a fost lăsată să afle cum se poartă domnișoarele, încât va face tot ce-i va spune Rose. Va fi prietena perfectă, nu i se va împotrivi niciodată, nu o va plictisi și nici nu o va contrazice vreodată.

Ușa s-a deschis, făcând focul să trosnească mânios, și a intrat mama, foșnindu-și fusta albastră. Avea o agitație neobișnuită care îi stârni interesul lui Rose, ceva în felul în care își ținea bărbia îi sugera că îndoielile legate de acest proiect erau mai mari și mai numeroase decât lăsase să se vadă.

— Bună dimineața, Rose, a spus ea scurt.

— Bună dimineața, mamă.

— Dă-mi voie să ți-o prezint pe verișoara ta, a spus ea, făcând apoi o pauză, Eliza.

Și-apoi, de undeva, de după fustele mamei, a fost împinsă în față silueta slăbănoagă pe care o zărise pe fereastră cu o zi în urmă.

Rose s-a retras involuntar mai adânc între brațele fotoliului. A cuprins-o cu privirea din cap până-n picioare, avea părul scurt, lățos, îmbrăcăminte groaznică (pantaloni scurți!), genunchi noduroși și ghetecalcate. Verișoara nu a spus nimic, ci se holba cu ochii larg deschiși într-un fel pe care Rose îl găsea deosebit de nerușinat. Mama avea dreptate. Fata asta (cu siguranță, nimeni nu va avea pretenția să o considere verișoara ei!) nu avusese parte de nici un fel de educație privitoare la bunele maniere.

Rose își recompuse înfățișarea apatică.

— Încântată de cunoștință!

Vocea îi era cam vlăguită, dar mama îi făcu un semn din cap că se comportase bine. Aștepta un răspuns, dar nu auzi nimic. Rose ridică ochii spre mama, care-i făcu semn să continue.

— Spune-mi, verișoară Eliza, încercă ea din nou, îți place aici, la noi?

Eliza se holbă la ea, clipind din ochi, de parcă tocmai ar fi văzut un animal ciudat la Grădina Zoologică din Londra, apoi a dat din cap.

Pe hol au răsunat alți pași, care au scutit-o pe Rose de chinul de a mai găsi și alte subiecte de conversație cu această verișoară ciudată și tăcută.

— Vă rog să mă scuzați că vă deranjez, doamnă, s-a auzit vocea doamnei Hopkins de pe culoar, dar a venit doctorul Matthews, e jos, în salon. Spune că v-a adus tinctura cea nouă pe care ați comandat-o.

— Spune-i să mi-o lase, doamnă Hopkins. Acum am alte treburi.

— Sigur, doamnă, așa i-am spus și eu, dar doctorul Matthews a insistat să v-o dea în persoană.

Pleoapele mamei se zbătură aproape imperceptibil, încât doar un foarte bun cunoscător al stărilor ei sufletești ar fi observat.

— Mulțumesc, doamnă Hopkins, a spus ea încruntată. Spune-i doctorului Matthews că vin imediat jos.

Și-n timp ce pașii doamnei Hopkins dispăreau pe coridor, mama s-a întors spre Eliza și i-a spus cu o voce clară și severă:

— Iar tu ai să stai liniștită acolo, pe covor, și-ai să asculți atentă ce-ți va spune Rose. Să nu te miști. Să nu vorbești, să nu pui mâna pe nimic.

— Dar, mamă... a exclamat Rose, neașteptându-se să fie lăsată singură cu verișoara ei atât de repede.

— Poate ai să-ți începi lecțiile învățând-o pe verișoara ta să se îmbrace cum se cuvine.

— Bine, mamă!

Și-apoi fâșâitul fustei albastre s-a pornit din nou, ușa s-a închis și flăcările au încetat să mai trosnească. Rose și-a privit verișoara în ochi. Erau singure și trebuiau să înceapă treaba.

*

— Ia mâna! Ia mâna de-acolo imediat!

Lucrurile nu mergeau cum își închipuise Rose. Fata nu asculta, nu se supunea deloc, nici măcar când o amenințase că va stârni mânia mamei. De mai bine de cinci minute, Eliza umbla prin încăpere punând mâna

pe tot felul de lucruri, uitându-se la ele, așezându-le la loc. Și lăsând, fără îndoială, urme de mizerie pe ele. Acum scutura de zor un caleidoscop pe care i-l trimisese o strămătușă cândva de ziua ei.

— E un lucru de preț, i-a spus Rose cu acreală. Insist să iei mâna de pe el. Și nici nu-l ții cum trebuie.

Rose își dădu seama prea târziu că spusese exact ce nu trebuia. Verișoara venea spre ea întinzându-i caleidoscopul. Se apropiase într-atât, încât Rose îi vedea murdăria de sub unghii, groaznica murdărie despre care mama o amenințase că o putea îmbolnăvi.

Rose era de-a dreptul îngrozită. S-a chirchit în fotoliu, simțind cum i se învârte capul.

— Nu, îngăimă ea cu greu. Ușșș! Pleacă de-aici!

Eliza s-a oprit lângă fotoliu, gata să se cocoate pe brațul lui de catifea.

— Pleacă de-aici, ți-am spus! a strigat Rose, dând din mâna ei slabă cu piele palidă.

Oare fata asta nu pricepea limba engleză, cea vorbită de regină?

— Nu trebuie să vii lângă mine!

— Da' de ce nu?

Rose a amuțit de uimire.

— Ai fost afară. Nu ești curată. Aș putea să mă molipsesc de ceva! a spus Rose, lăsându-se moale pe perne. Uite ce-am amețit! Și e numai vina ta!

— Da' nu e vina mea! i-a răspuns Eliza fără ocol. Și eu am amețit. Că aici e cald ca-n cuptor!

Și ea era amețită? Rose a rămas fără replică. Amețeala era arma ei secretă. Și ce făcea verișoara acum? Se ridicase din nou și se îndrepta spre fereastră. Rose o urmări cu ochii măriți de groază. Cu siguranță că nu avea de gând să...

— Las' că deschid eu asta, a spus Eliza căznindu-se să deschidă prima închizătoare. O să vezi că o să ne fie mai bine!

— Nu, a strigat Rose îngrozită. Nu!

— O să-ți fie mult mai bine.

— Dar e iarnă! E înnorat și umed afară, s-ar putea să răcesc.

— Și dacă n-ai să răcești? i-a răspuns Eliza, ridicând din umeri.

— Îți ordon să te oprești, a strigat Rose, pe tonul obișnuit al mamei, atât de uimită de obrăznicia fetei, că mânia îi înfrânse teama.

Eliza strâmbă din nas, părând că pricepuse această ultimă poruncă. Și-n timp ce Rose o privea cu răsuflarea oprită, își luă mâna de pe închizătoarea geamului. A ridicat din nou din umeri, dar gestul era mai puțin obraznic, de data aceasta. Și cum se întorcea spre mijlocul încăperii, lui Rose i s-a părut că observă un gest plăcut de renunțare în mișcarea umerilor ei. Fata s-a oprit, în cele din urmă, în mijlocul covorului, arătând spre cilindrul din poala lui Rose.

— Vrei să-mi arăți cum merge ăla? Telescopul ăla? N-am văzut nimic prin el!

Rose a oftat, plictisită, ușurată, dar exasperată de această ființă ciudată. Ia te uită! Să își aducă iar aminte de bagatela aia fără nici un rost! Și totuși, verișoara fusese ascultătoare și merita cu siguranță o mică încurajare...

— Mai întâi de toate, a început ea înțepată, nu e nici pe departe un telescop. E un caleidoscop! Și nici nu trebuie să vezi prin el. Te uiți în el și vezi tot felul de modele care se schimbă.

L-a ridicat și i-a arătat ce să facă cu el, apoi l-a pus jos și l-a roșogolit spre verișoara ei.

Eliza l-a ridicat și l-a pus la ochi, răsucindu-i capătul. Și, pe măsură ce bucățelele de sticlă colorată se mișcau de colo-colo, buzele ei s-au îndepărtat într-un zâmbet, apoi s-au deschis într-un hohot de râs.

Rose a clipit surprinsă. Nu mai auzise râsete până atunci, doar uneori la servitori, când aceștia credeau că nu e nimeni prin preajmă. Ce frumos era! Un sunet vesel, ușor, copilăresc, destul de nepotrivit cu înfățișarea verișoarei ei.

— Dar de ce porți hainele acestea?

— Pentru că sunt ale mele, a răspuns ea în cele din urmă, fără să-și dezlipească ochiul de caleidoscop. Sunt ale mele.

— Dar arată de parcă ar fi ale unui băiat.

— Păi au și fost odată, dar acum sunt ale mele.

Asta era o surpriză! Era tot mai curioasă.

— Care băiat?

Nu s-a auzit nici un răspuns, doar clinchetul caleidoscopului.

— Te-am întrebat care băiat! a spus ea mai tare.

Eliza a coborât încet jucăria de la ochi.

— Nu e frumos să nu asculți ce ți se spune, să știi!

— Dar eu am ascultat!

— Și-atunci de ce nu răspunzi?

A ridicat din nou din umeri.

— E nepoliticos să ridici așa din umeri. Când ți se adresează cineva trebuie să răspunzi! Acum spune-mi, de ce nu asculți întrebările mele?

Eliza și-a ridicat ochii și s-a holbat la ea. Pe măsură ce Rose o privea, chipul ei părea că-și schimbă trăsăturile, ochii i se încălzeau de o lumină nemaivăzută până atunci.

— Păi n-am vorbit pentru că n-am vrut să știe ea unde sunt.

— Care ea ?

Eliza se trase încet mai aproape și-i șopti:

— Cealaltă verișoară.

— Care altă verișoară?

Fata asta vorbea numai prostii! Rose începea să creadă că era proastă de-a binelea.

— Nu știu despre cine vorbești, nu există nici o altă verișoară.

— Ba da, dar e secret! O țin încuiată sus.

— Haide, că minți. De ce ar ține-o în secret?

— Pe mine nu m-au ținut în secret?

— Dar pe tine nu te-au încuiat sus!

— Asta pentru că eu nu sunt periculoasă.

Eliza s-a dus în vârful picioarelor până la ușă, a crăpat-o un pic și s-a uitat afară, apoi s-a dat îngrozită înapoi.

— Ce e? a întrebat Rose.

— Ssst! a șuiert Eliza cu degetul la buze. Nu trebuie să știe că suntem aici.

— De ce? a întrebat Rose cu ochii larg deschiși.

Eliza s-a întors în vârful picioarelor până în dreptul fotoliului lui Rose. Flăcările jucăuse din camera întunecată reflectau pe chipul ei o strălucire stranie.

— Cealaltă verișoară a noastră, a șoptit ea, nu e în toate mințile.

— E nebună?

— Nebună de legat! Au încuiat-o în pod de când era mică, a urmat Eliza atât de încet, că Rose a fost nevoită să se aplece s-o audă. Dar acum i-au dat drumul.

— Cine i-a dat drumul?

— O fantomă. Fantoma unei bătrâne, o femeie bătrână și grasă.

— Bunica, a șoptit Rose.

— Sssst! Ascultă.... pașii...

Rose simțea cum biata ei inimă slăbită îi sare în piept ca o broască.

— Vine încoace! a șuierat Eliza, cocoțându-se pe brațul fotoliului.

Ușa s-a deschis și Rose a țipat. Eliza a zâmbit larg, iar Mamei i s-a oprit respirația.

— Ce cauți acolo, obraznico? a strigat ea, privind de la o fată la alta. Domnișoarele nu stau călare pe mobile. Ți-am spus să nu te miști! a urmat ea, cu respirația șuierândă. Ai pățit ceva, Rose?

— Nu , mamă.

Pentru o clipă, mama păru descumpănită. Lui Rose îi era teamă că o să izbucnească în plâns. Apoi o apucă pe Eliza de braț și-o târî spre ușă.

— Obraznico, n-ai să primești de mâncare diseară! a strigat ea, recăpătându-și duritatea obișnuită. Și nici în serile celelalte, cel puțin până înveți să faci ce ți se spune. Eu sunt stăpână în casa asta și va trebui să mă ascuți...

Ușa s-a închis și Rose a rămas din nou singură, minunându-se de întorsătura ciudată a lucrurilor. Emoția din povestea Elizei, teama ciudată, dar plăcută care o furnicase pe șira spinării, spectrul groaznic, dar minunat al Celeilalte Verișoare. Dar cel mai tare o intriga fisura apărută pe chipul de oțel al mamei. Și din clipa aceea, granițele neclintite ale lumii lui Rose au părut că se clatină.

Nimic n-a mai fost ca mai înainte. Și asta îi făcea inima să-i tresalte – ceva mai puternic acum – cu o bucurie neașteptată, nelămurită, neprefăcută.

Culorile erau diferite aici. Cassandra nu și-a dat seama cât de strălucitoare era lumina australiană până când nu a văzut lumina blândă din Cornwall. Și se întreba cum ar putea să o reproducă în acuarelă, surprinsă că îi venise un astfel de gând. A mușcat din pâinea prăjită cu unt și a mestecat-o pierdută în gândurile ei, uitându-se la șirul de

copaci care se înălțau pe coama stâncii. A închis un ochi și și-a ridicat arătătorul să le urmărească linia vârfurilor.

Pe masă s-a profilat o umbră și lângă ea s-a auzit o voce.

— Cassandra? Cassandra Ryan?

O femeie de vreo șaizeci de ani, cu părul blond-argintiu și forme frumoase, cu ochii machiați foarte elaborat, se ivise lângă masă.

— Sunt Julia Bennett, patroana Hotelului Blackhurst.

— Încântată de cunoștință, a spus Cassandra, ștergându-și degetele unse cu unt pe șervețel și întinzându-i mâna.

— Îmi permiteți? întrebă femeia, arătând spre scaunul gol.

— Sigur că da.

În timp ce Julia se așeza, Cassandra aștepta, neștiind ce să creadă, întrebându-se dacă aceasta făcea parte din serviciul personalizat menționat în broșura de prezentare a hotelului.

— Sper că vă place la noi.

— E un loc foarte frumos.

— Știi ce mult semeni cu bunica dumitale? Cred că ai auzit asta de atâtea ori! i-a spus Julia zâmbind, cu gropițe în ambii obraji.

Zâmbetul politicoș al Cassandrei ascundea o mulțime de întrebări care i se înghesuiau în mine: de unde știa femeia asta străină cine era? De unde o cunoștea pe Nell? Cum de făcuse legătura?

Julia a râs și s-a aplecat spre ea conspirativ:

— Mi-a spus mie o păsărică despre tânăra din Australia care a moștenit căsuța și-a venit pe-aici. Tregenna e mică. Dacă strănuți pe Stânca Sharpstone, află imediat toată lumea, până în port.

Cassandra și-a dat seama cine era păsărica.

— Robyn Jameson?

— A trecut ieri pe-aici, încercând să mă convingă să intru în comitetul de organizare a festivalului. Și nu s-a putut abține să nu vorbească despre cine a mai venit, cine a mai plecat de-aici. Așa că, punând cap la cap tot ce-am auzit, am făcut legătura cu doamna care a venit acum mai bine de treizeci de ani și m-a salvat, luându-mi căsuța de pe cap. Mereu m-am întrebat când se va reîntoarce, am tot așteptat-o o vreme. Mi-a plăcut. Era o femeie dintr-o bucată.

Descrierea era atât de corectă, încât Cassandra se întreba cum se va fi purtat Neli de i-a lăsat această impresie.

— Știi, prima dată când am întâlnit-o pe bunica dumitale, era agățată de o tulpină groasă de glicină, care atârna peste poartă.

— Chiar așa? a întrebat Cassandra, cu ochii măriți de uimire.

— Se cățăraseră pe zid și nu se mai putea da jos pe partea cealaltă. Norocul ei că tocmai mă certasem cu Richard, soțul meu, a nouăzeci și șaptea oară pe ziua aceea și o pornisem prin grădină, încercând să mă calmez. Nici nu vreau să mă gândesc cât ar fi rămas atârnată acolo!

— Încerca să vadă casa?

— Mi-a spus că era anticar și venise din Australia, a urmat Julia încuviințând din cap, și că o interesa epoca victoriană și-ar fi vrut să arunce o privire în casă.

Cassandra s-a simțit năpădită de un val de afecțiune pentru Nell, imaginându-și-o cățărata pe ziduri și spunând jumătăți de adevăruri, hotărâtă să nu accepte nici un refuz.

— I-am spus că este bine-venită, după ce se satură să se legene pe glicina mea, a râs Julia. Casa era în stare destul de proastă, fusese părăsită în urmă cu câteva zeci de ani, iar Rick și cu mine o răscolisem într-atât, încât arăta mult mai rău decât la început, dar ei nu i-a păsat. A umblat peste tot, oprindu-se în fiecare încăpere, de parcă ar fi încercat să și le întipărească în minte.

Sau să și le aducă aminte. Cassandra se întreba dacă Nell îi spusese lui Julie motivul pentru care o interesa casa.

— I-ați arătat și căsuța?

— Nu, dar cu siguranță i-am pomenit de ea, apoi am ținut pumnii strânși și-aș fi făcut orice, atât eram de disperați să găsim un cumpărător. Rămăsesem lefteri, îngropaserăm toți banii în casa cea mare. Scosesem căsuța la vânzare de câțva timp, fusese cât pe ce să o vindem unor londonezi care căutau o casă de vacanță, dar s-au răzgândit. Ghinion! Am scăzut și prețul, dar tot n-am găsit pe cineva de pe aici care să o cumpere, pentru nimic în lume. Avea așa o priveliște frumoasă, dar nimeni nu o voia cu nici un preț, și asta din cauza unor superstiții prostești!

— Mi-a spus și mie Robyn.

— Dar, după câte mi-am dat seama, e ceva în neregulă cu o casă din Cornwall dacă nu e bântuită de fantome, a urmat Julia pe ton glumeț. Avem și noi fantoma noastră, aici, la hotel. Dar dumneata ai aflat deja, am auzit că v-ați cunoscut azi-noapte.

Citindu-i pe chip surprinderea, a urmat:

— Mi-a spus Samantha, de la recepție, că te-ai plâns că ai auzit o cheie în ușă azi noapte.

— A, da... am crezut că e un alt oaspete al hotelului, dar poate a fost vântul. N-am vrut să produc nici o...

— Da... ea era, fantoma noastră! a râs Julia văzându-i uimirea. Vai, nu te speria, nu-ți face nimic! Nu e chiar o fantomă neprietenoasă! N-aș ține eu aici o fantomă urâcioasă.

Cassandra avea impresia că Julia râdea de ea. Oricum, auzise mai multe povești despre fantome de când venise în Cornwall decât la prima ei petrecere în pijama, la doisprezece ani.

— Bănuiesc că orice casă veche are nevoie de o fantomă, nu?

— Așa e, oamenii chiar se așteaptă la asta. Iar eu ar fi trebuit să o inventez, dacă n-am fi avut-o deja. Un hotel istoric ca acesta... O fantomă este la fel de importantă ca prosoapele curate. A noastră are și un nume, a șoptit ea trăgându-se mai aproape: Rose Mountrachet. A locuit aici cu familia, demult, pe la începutul secolului douăzeci. Dar familia era mult mai veche, de câteva sute de ani! Ea e în tabloul de lângă biblioteca din hol. Tânăra palidă cu părul negru. N-ai văzut-o?

Cassandra a dat din cap că nu.

— Trebuie neapărat s-o vezi, e pictată de John Singer Sargent¹, la câțiva ani după ce le-a pictat pe surorile Wyndham.

— Ei, cum așa? s-a mirat Cassandra, simțind furnicături sub piele. Un tablou veritabil de John Singer Sargent?

— Să nu-ți vină să crezi, nu-i așa? a râs Julia. O altă taină a casei! Nici eu nu mi-am dat seama ce valoare are până acum câțiva ani, când a venit un tip de la Christie's să se uite la un alt tablou și l-a văzut pe ăsta. E comoara mea cea mare, dar nu m-aș putea despărți de el. Ce frumoasă a fost Rose a noastră și ce viață tragică a avut! Un copil atât de plăpând, care și-a învins boala, ca să moară la numai douăzeci și patru de ani într-un accident cumplit, a oftat ea emoționată. Ai terminat de mâncat? Vino cu mine să ți-l arăt.

1 John Singer Sargent (1856-1925), pictor american, portretist, a trăit și a lucrat în Europa, locuind în Anglia după 1885.

La optsprezece ani, Rose Mountrachet era într-adevăr foarte frumoasă: palidă, cu părul negru, bogat, împletit la spate, cu pieptul plin, cum se purta pe vremea aceea. Sargent era faimos pentru măiestria cu care reprezenta personalitatea subiectelor sale, iar privirea lui Rose era plină de însuflețire. Cu buzele roșii relaxate, dar cu ochii ageri, atinți asupra artistului. Avea acea înfățișare serioasă, care se potrivea cu ceea ce își închipuise Cassandra despre o tânără care și-a petrecut copilăria ținută de boală la pat.

S-a apropiat de tablou. Compoziția portretului era neobișnuită. Rose era așezată pe o sofa, cu o carte în poală. Sofaua se afla într-un colț al tabloului, în așa fel încât Rose apărea în partea dreaptă a prim-planului, având în spate un perete cu tapet verde, fără nici un alt detaliu. Iar modul în care era pictat peretele dădea impresia unei mantale pale și a unei texturi pufoase, mai degrabă tipice impresionismului decât realismului faimos al lui Sargent. Nu era chiar neobișnuit ca Sargent să folosească astfel de tehnici, dar aici părea mult mai relaxat, mai neglijent decât în alte lucrări.

— Era tare frumoasă, nu-i așa? a exclamat Julia venind cu pași ușori dinspre biroul recepționerei.

Cassandra a încuviințat din cap, absorbită. Tabloul era datat 1907, cu puțin timp înainte ca pictorul să jure că va abandona tehnica portretului. Poate că se plictisise încă de pe atunci să zugrăvească chipurile celor avuți.

— Văd că te-a vrăjit și pe dumneata. Acum îți dai seama de ce m-am grăbit să o declar fantoma casei, a râs ea, dar și-a dat iute seama că cealaltă nu avusese reacția scontată. Dar ce ai, nu ți-e bine? Ești cam palidă. Vrei un pahar cu apă?

— Nu, nu, mulțumesc, n-am nimic, a scuturat Cassandra din cap. E din pricina tabloului... a urmat ea strângând din buze, după care se pomeni spunând: Rose Mountrachet a fost străbunica mea.

Julia a ridicat din sprâncene, uimită.

— Am aflat nu demult, a spus ea, zâmbind stânjenită.

Chiar dacă era adevărat, se simțea ca un actor care își rostește replica într-o piesă, o dramoletă de doi bani.

— Îmi pare rău, dar e prima dată când văd un portret de-al ei. Și dintr-odată totul pare atât de adevărat.

— Vai, scumpo, a izbucnit Julia, nu-mi place să fiu eu cea care să te deziluzioneze, dar mi-e teamă că nu ai dreptate. Rose nu putea să fie nici străbunica ta, nici a altcuiva. Singurul ei copil a murit când era foarte mic.

— De febră tifoidă.

— Bietul îngeraş, n-avea decât patru ani...

Se opri brusc, privind-o pieziş.

— Dar dacă ştii despre febra tifoidă, atunci trebuie să ştii şi că fiica lui Rose a murit.

— Ştiu doar că aşa crede lumea, dar mai ştiu şi că nu s-a întâmplat aşa, n-avea cum să se întâmple.

— Dar i-am văzut piatra de mormânt în cimitirul de pe moşie, a urmat Julia blând. Cu versuri atât de frumoase şi de triste, pot să ţi-o arăt, dacă vrei.

Cassandra îşi simţea obrajii arzând, aşa cum i se întâmpla ori de câte ori se implica într-o dispută.

— S-ar putea să existe o piatră de mormânt, dar nu e nici o fetiţă îngropată acolo. Oricum, nu Ivory Walker.

— Şi-atunci cine e? a întrebat Julia, cu un amestec de interes şi îngrijorare.

— Când bunica mea a împlinit douăzeci şi unu de ani, a aflat că părinţii ei nu erau părinţii ei cei adevăraţi.

— Fusesse înfiată?

— Cam aşa ceva. Fusesse găsită într-un port australian când avea patru ani, fără nimic altceva decât un geamantănaş de copil. Şi doar pe la şaizeci şi cinci de ani a primit de la tatăl ei geamantanul şi a putut să înceapă să se intereseze despre trecutul ei. A venit în Anglia, a vorbit cu lumea, a cercetat şi-n tot acest timp a ținut un jurnal.

— Care e la tine acum, a zâmbit Julia înţelegând.

— Aşa e, de aceea ştiu că a descoperit că fiica lui Rose nu a murit. A fost răpită.

Ochii albaştri ai Juliei îi scrutau chipul, iar obrajii i se îmbujoraseră brusc.

— Dar dacă ar fi fost aşa, nu ar fi căutat-o? N-ar fi scris în toate ziarele lor aşa cum s-a întâmplat în cazul fraţilor Lindberg?

— Doar dacă familia nu ar fi păstrat discreţia.

— Dar de ce ar fi făcut-o? Cu siguranță că ar fi dorit să afle, nu-i așa?
— Doar dacă n-ar fi vrut cumva să evite vreun scandal. Femeia care a luat-o era pupila lordului și a lui lady Mountrachet, verișoara lui Rose.

— *Eliza* a luat-o pe fiica lui Rose? a exclamat Julia, fără suflare.

Era rândul Cassandrei să fie surprinsă.

— Ați auzit și dumneavoastră de Eliza?

— Sigur că da, e destul de cunoscută pe-aici. Hai să ne-nțelegem, a continuat Julia, înghițind în sec. Crezi că Eliza a dus-o pe fiica lui Rose în Australia?

— A imbarcat-o pe un vas care mergea în Australia, dar nu s-a dus cu ea. Eliza a dispărut undeva între Londra și Maryborough. Când străbunicul meu a găsit-o pe Nell, se afla singură pe chei. Și a luat-o acasă, nu putea să lase acolo o copilă atât de mică.

— Cum să părăsești o fetiță așa?! a exclamat Julia. Săraca ta bunică, ce cumplit să nu știe de unde se trage! Asta explică de ce era atât de dornică să vadă locul acesta.

— Din această pricină a cumpărat Nell căsuța. De îndată ce a aflat cine era, a vrut să intre în posesia unei bucățele din trecutul ei.

— Sigur că da! s-a entuziasmat Julia, ridicându-și brațele și lăsându-le să cadă la loc.

— Ei, bine, partea asta pare logică, dar nu se leagă de restul.

— Ce vreți să spuneți?

— Ei, chiar dacă ceea ce spui e adevărat, că fiica lui Rose a supraviețuit, a fost răpită și dusă în Australia, tot nu pot să cred că Eliza a avut de-a face cu asta. Rose și Eliza erau atât de apropiate, ca două surori mai degrabă decât verișoare, și foarte bune prietene.

S-a oprit, cântărind încă o dată toate acestea în mine, ca să declare apoi hotărât:

— Nu, nu pot crede că Eliza a fost în stare de o astfel de trădare!

Convingerea lui Julie că Eliza fusese nevinovată nu părea a fi a unei persoane neutre, care discuta o simplă ipoteză istorică.

— Ce vă face să fiți atât de sigură?

— Hai să stăm jos o clipă, a spus Julia, arătându-i niște scaune de răchită din dreptul ferestrelor boltite. O să o rog pe Samantha să ne aducă niște ceai.

Cassandra a aruncat o privire la ceas, se apropia ora întâlnirii cu grădinarul, dar era curioasă să vadă pe ce se baza convingerea atât de fermă a Juliei că Eliza și Rose erau prietene apropiate. Așa că s-a așezat pe scaunul indicat, în timp ce Julia i-a făcut semn placidei Samantha să aducă ceaiul.

După ce Samantha s-a făcut nevăzută, Julia a continuat:

— Când am cumpărat Blackhurst, casa era complet distrusă. Ne dorisem toată viața să avem un loc ca ăsta, dar realitatea se transformase într-un adevărat coșmar. Nici nu-ți poți închipui câte rele s-au putut întâmpla. Ne-a luat trei ani încheiați să urnim lucrurile din loc. Am muncit fără încetare, am fost cât pe ce să ne distrugem căsnicia. Nimic nu poate face doi oameni s-o ia razna mai bine ca igrasia și găurile din acoperiș!

— Îmi închipui! a zâmbit Cassandra.

— E foarte trist, casa fusese locuită și iubită atâta timp de o familie, dar în secolul trecut, mai ales după Primul Război Mondial, a fost practic părăsită. Ușile și ferestrele camerelor erau bătute în cuie, șemineele astupate, ca să nu mai pomenim de stricăciunile făcute de armata încartiruită aici, la începutul anilor '40. Am băgat în ea toți bănuții pe care-i aveam. Pe-atunci, în anii '60, eram scriitoare, publicasem o serie de cărți romantioase, nu chiar ca ale lui Jackie Collins, dar mă descurcam binișor. Soțul meu lucra într-o bancă și eram convinși că agonisiseam suficient ca să punem casa asta pe picioare. Ce naivi am fost, a râs ea, ce prost am calculat! În al treilea an, de Crăciun, ne-am pomenit fără nici un ban și n-aveam altceva de arătat decât un mariaj pe cale de destrămare. Până la Crăciunul din 1974, vândusem aproape toate acareturile moșiei și eram gata să punem punct și să ne întoarcem înapoi la Londra cu coada între picioare.

Samantha și-a făcut apariția cu o tavă încărcată pe care a trântit-o pe masă, ezitând dacă să apuce ceainicul și să și servească.

— Lasă că torn eu, Sam, i-a spus Julia, râzând și făcându-i semn să plece. Că doar nu sunt regina, sau cel puțin nu încă, a urmat ea, făcându-i cu ochiul Cassandrei. Vrei zahăr?

— Da, mulțumesc.

Julia i-a întins o ceașcă de ceai Cassandrei, a luat o sorbitură dintr-ai ei și și-a continuat povestea.

— În noaptea de Ajun din anul acela era cumplit de frig. Pe mare izbucnise o furtună care cuprinsese și țărmul. Se oprise curentul, ni se dezghețase curcanul în frigider și nu ne mai aduceam aminte unde puseseăm pachetul de lumânări. Bâjbâiam într-una din camerele de sus când un trăsnet a luminat toată încăperea și-am văzut dintr-odată peretele.

S-a oprit frecându-și buzele, așteptând să stârnească curiozitatea Cassandrei.

— Ei, bine, în perete era o gaură!

— O gaură de șoarece?

— Nu, o gaură mare, pătrată.

Julia s-a încruntat neînțelegând.

— O săpătură în piatră, a continuat Julia. Exact genul de ascunzătoare la care am visat când eram mică și fratele meu îmi găsea jurnalele oriunde le-aș fi pus. Fusese ascunsă în spatele unei tapiserii pe care zugravul o scosese cu câteva zile înainte.

Sorbi cu poftă din ceai și povesti mai departe:

— Știu că sună prostește, dar descoperirea celui ascunzîș ne-a adus noroc. Ca și cum casa ne-ar fi spus: „Ei, bine, ați tot bocănit și troncănit aici destul! Ați dovedit că sunteți de bună-credință, așa că puteți să rămâneți!” Și, te rog să mă crezi, din noaptea aia lucrurile au mers mult mai bine. Mai întâi a apărut bunica dumitale, dornică să cumpere Cliff Cottage, apoi un tip pe nume Bobby Blake a reușit să pună grădina pe picioare și câteva companii de autobuze au început să aducă turiști, după-amiezile, la ceai.

A rămas așa, cu gândul la cele povestite, iar Cassandra a întrerupt-o aproape stânjenită:

— Și ce-ați găsit acolo? Ce era în ascunzătoarea aceea?

Julia a privit-o clipind din ochi.

— Era ceva de-al lui Rose?

— Da, a răspuns Julia cu emoție într-un final, abia stăpânindu-și un zâmbet. Da, un teanc de caiete legate cu o panglică. Câte unul pentru fiecare an, din 1900 până în 1913.

— Caiete?

— O mulțime de domnișoare aveau așa ceva, era una dintre puținele distracții acceptate, o formă de autoexprimare permisă unei

domnișoare, pentru care nu trebuia să se teamă că avea să-și piardă sufletul, a spus ea zâmbind blând. Știi, caietele lui Rose nu diferă de cele care se găsesc în muzee sau în podurile caselor de peste tot, sunt pline de bucăți de materiale, de desene, fotografii, invitații, mici anecdote, dar atunci când le-am găsit, atât de tare m-am identificat cu această tânără care trăise aproape cu un secol în urmă, cu speranțele și dezamăgirile ei, încât m-am legat foarte mult de ea. Mă gândesc la ea ca la un înger care ne veghează de sus.

— Și mai aveți caietele?

Julia a încuviințat vinovată din cap.

— Știu că ar fi trebuit să le donez vreunui muzeu sau vreunei societăți de istorie locală, dar eu sunt cam superstițioasă și nu mă îndur să mă despart de ele. O vreme le-am ținut într-o vitrină din salon, dar de fiecare dată când dădeam cu ochii de ele, mă năpădea un val de rușine, de parcă aș fi luat un lucru foarte personal și l-aș fi expus în public. Așa că, negăsind un loc mai bun, le-am pus la păstrare într-o cutie, în camera mea.

— Tare aș vrea să le văd și eu.

— Sigur că am să ți le arăt, scumpo, a spus Julia, zâmbindu-i radi-oasă. Acum aștept un grup, cam peste o jumătate de oră, și până la sfârșitul săptămânii m-a înhățat Robyn cu organizarea festivalului ei. Ce-ai zice să luăm masa vineri seara în apartamentul meu? Ricky va fi plecat la Londra, așa că o să fim doar noi, fetele. Să ne uităm la caietele lui Rose și să tragem un plâns bun. Ce părere ai?

— Excelent, a răspuns Cassandra, zâmbind nesigură.

Era prima dată când cineva o invita undeva să tragă un plâns bun.

30

Conacul Blackhurst, 1907

Atentă să nu-și schimbe poziția de pe sofa și să-i stârnească mânia pictorului, Rose și-a lăsat privirea să-i alunece spre ultima pagină a caietului la care lucrase toată săptămâna, ori de câte ori domnul Sargent îi îngăduise un răgaz. Pusese acolo o bucată din satenul roz-deschis al

rochiei ei, o panglică cu care își legase părul și, mai jos, scrisese cât putuse de frumos câteva versuri dintr-un poem de Lord Tennyson: *Mâna-i fluturând ori chipul în fereastră / Văzut-a oare cineva așa măiastră? / Știută-i oare-n lumea voastră / Doamna din Shalott?*

Cât de mult se asemena cu Doamna din Shalott! Blestemată să-și petreacă veșnicia în odaia ei, forțată să cunoască lumea rămânând în afara ei. Căci nu-și trăise și ea mai toată viața îngropată?

Dar asta nu avea să se mai întâmple. Rose se hotărâse: n-o să se mai lase ținută în pat de previziunile morbide ale doctorului Matthews și de grija înăbușitoare a mamei. Deși se simțea încă vlăguită, știa că slăbiciunea atrage după ea slăbiciune, că nimic nu era mai rău pentru ameteală decât să stea zile nesfârșite în pat, în camere neaerisite. Și avea de gând să deschidă geamul larg când îi era cald – s-ar putea să răcească, dar s-ar putea și să nu răcească. Avea de gând să-și trăiască viața din plin, să se mărite, să aibă copii, să îmbătrânească. În fine, acum, când împlinise optsprezece ani, Rose avea să se desprindă de Camelot, ba chiar mai mult, să străbată ținutul Camelot. Căci după ani întregi de rugăminți, mama se înduplecase în cele din urmă: astăzi, pentru prima dată, va merge cu Eliza în golfulețul Blackhurst.

Încă de când apăruse, cu șapte ani în urmă, Eliza îi tot povestea despre golfuleț. În vreme ce Rose zăcea în camera întunecată și încinsă, respirând aerul stătut de boală, Eliza dădea buzna pe ușă aducând cu ea mirosul mării. Sărea în pat lângă Rose, îi vâra în mână o scoică, o caracatiță sau vreo pietricică și începea să-i spună o poveste. Și Rose începea să-și imagineze marea albastră, să simtă briza caldă în păr și nisipul fierbinte sub tălpi.

Unele povești erau născocite de Eliza, dar altele erau auzite. Frații lui Mary, servitoarea, erau pescari și Rose bănuia că-i plăcea să sporovăiască în timp ce trebaluia. Nu cu Rose, bineînțeles, dar cu Eliza se purta altfel. Toți servitorii se purtau altfel cu Eliza. Destul de necuviincios, de parcă-și închipuiau că sunt prieteni.

Iar în ultima vreme, Rose începuse s-o bănuiască pe Eliza că ieșise de pe moșie și poate că vorbise chiar cu vreun sătean, căci poveștile ei erau și mai înflăcărate. Vorbea de bărci și sirene, de comori și aventuri pe mare, într-un limbaj foarte colorat, pe care Rose îl savura în

taină. Și mai era sclipirea din ochii povestitoarei, care parcă ar fi trăit toate întâmplările pe care le depăna.

Un singur lucru era cert: mama s-ar fi învințit de mânie dacă ar fi aflat că Eliza s-a dus în sat și a avut de-a face cu oamenii de rând. O enerva destul că Eliza stătea de vorbă cu servitorii – și măcar din această pricină Rose era dispusă să-i ierte prietenia cu Mary. Și dacă mama ar fi întrebat-o unde se ducea, Eliza n-ar fi mințit-o de bună seamă, iar Rose nu-și putea închipui ce-ar fi fost în stare să-i facă. Și oricât încercase, în toți acești ani, mama nu putuse găsi vreo pedeapsă prin care s-o domolească pe Eliza.

Amenințarea că ar putea fi socotită necuviincioasă n-o atingea în nici un fel. Iar dacă o trimitea în cămara de sub scară, avea răgaz să născopească alte povești. Dacă nu-i mai făcea rochii noi – ceea ce ar fi fost o mare pedeapsă pentru Rose – nici nu se sinchisea, căci Eliza se mulțumea să poarte ce rămânea de la Rose. Când era vorba de pedepse, era, asemenea unei eroine din propriile ei povești, ocrotită de o vrajă.

Rose se bucura în taină, văzând cum mama dădea greș să o disciplineze. Fiecare încercare era urmată de o privire nătângă a ochilor albaștri, o ridicare din umeri și un „Da, mătușă“ spus fără ifose. Ca și cum nu și-ar fi dat seama că purtarea ei ar fi putut produce vreo supărare. Și nimic n-o înnebunea pe mama mai mult ca ridicatul din umeri. Nu se mai aștepta ca Rose să o transforme pe Eliza într-o domnișoară, mulțumindu-se măcar că o convinsese să se îmbrace cum se cuvenea. (Rose acceptase laudele, alungând gândul că Eliza renunțase la pantalonii zdrențuiți când nu mai încăpuse în ei). Era ceva în neregulă cu fata asta, spunea mama, ca un ciob de oglindă într-un telescop care îl face să nu funcționeze cum trebuie. Care o făcea pe ea să nu mai simtă rușinea.

Eliza s-a mișcat și ea pe sofa, de parcă i-ar fi citit gândurile. Stătuseră nemișcate mai bine de un ceas și trupul Elizei era încordat. De câte ori nu fusese nevoit domnul Sargent să-i spună să nu se mai încrunte, să stea cuminte, în timp ce retușa ce lucrase. Rose îl auzise spunându-i mamei cu o zi în urmă că el ar fi terminat de mult, dacă fata cu părul roșu n-ar fi refuzat să stea liniștită ca să-i poată surprinde expresia feței.

Mama se cutremurase de silă când auzise asta. Ar fi preferat ca Rose să fi fost singurul personaj din tabloul domnului Sargent, dar Rose se împotrivise. Eliza era verișoara ei, singura ei prietenă și sigur

că trebuia să fie și ea în tablou. Și-apoi Rose a tușit ușor, privind-o pe mama pe sub gene și problema a fost tranșată.

Și, deși partea răutăcioasă din sufletul ei savura neplăcerea mamei, Rose insistase din toată inima să fie și Eliza în tablou. Nu avusese nici o prietenă până atunci. Nici nu se ivise prilejul, și chiar dacă l-ar fi avut, la ce i-ar fi folosit prietenii unei fete care nu mai avea mult de trăit? Asemenea multor copii obișnuiți cu suferința, Rose descoperise că nu avea nimic în comun cu alte fete de vârsta ei. Nu îi plăcea să sară coarda sau să pună în ordine casa păpușii și orice discuție despre culoarea, numărul sau cântecul ei favorit o plictisea de moarte.

Dar verișoara Eliza nu era asemenea celorlalte fete. Avea un fel de a privi lumea absolut surprinzător și făcea lucruri cu totul neașteptate, pe care mama nu le putea îngădui.

Dar lucrul cel mai minunat pe care îl făcea Eliza – chiar mai grozav decât darul ei de a o scoate din fire pe mama – era felul în care povestea. Știa atâtea povești minunate de care Rose nu auzise vreodată. Povești îngrozitoare care o înfiorau și-i făceau pielea tălpilor să transpire: despre Cealaltă Verișoară, despre fluviul din Londra și despre Omul cel rău, cu hangerul strălucitor. Și, bineînțeles, despre corabia neagră care bântuia golfulețul Blackhurst. Și, chiar dacă știa prea bine că era doar o închipuire a Elizei, tare îi mai plăcea să audă povestea asta. Cu corabia-nălucă plutind la orizont, pe care Eliza pretindea că o văzuse și pe care o așteptase îndelung, în zilele de vară, să o mai vadă încă o dată.

Singurul subiect despre care nu izbutise vreodată să o facă să vorbească era fratele ei, Sammy. Îi pomenise numele doar o dată, dar apoi nu mai suflase o vorbă despre asta, oricât de mult o iscodise Rose. Aflase însă de la mama că Eliza avusese un frate geamăn, de aceeași teapă cu ea, care murise într-un accident tragic.

Ani de-a rândul, când stătea singură în pat, Rose își închipuia moartea lui, a acelui băiețel a cărui dispariție produsese imposibilul, făcând-o pe povestitoarea Eliza să amuțească. Așa că „moartea lui Sammy” devenise subiectul ei de visare preferat, înlocuind „fuga Georgianeii” atunci când visa cu ochii deschiși. Și-l imagina înecându-se, prăbușindu-se sau dispărând pe bietul băiețel pe care Eliza îl iubise înaintea ei.

— Stai liniștită, s-a răstit domnul Sargent, arătând cu pensula spre Eliza. Nu te mai foi, ești mai rea decât cățelul lui lady Asquith!

Rose a clipit uimită, atentă să nu-și schimbe expresia feței, când și-a dat seama că tata intrase în cameră. Stătea în spatele șevaletului, uitându-se atent cum lucra artistul. Încruntându-se și înclinând capul să vadă mai bine cum se mișca pensula. Rose nu-și închipuisese vreodată că tatăl ei ar fi putut avea vreun interes pentru artă. Singurul lucru despre care știa că-i place era fotografia, dar până și pe aceea reușea să o facă tare plicticoasă. Nu fotografia niciodată oameni, ci numai gâze, plante și cărămizi. Și iată-l acolo, fermecat de portretul fiicei sale. Rose și-a îndreptat spatele.

În toată copilăria ei, Rose avusese ocazia să-l vadă mai de aproape pe tatăl ei doar de două ori. Prima dată când înghițise degetarul și îl chemaseră pe tata să facă fotografii pentru doctorul Matthews. Iar a doua oară fusese mult mai neplăcut.

Se ascunsese. Îl așteptau pe doctorul Matthews, iar Rose, care avea nouă ani pe-atunci, n-avea chef de el. Așa că găsisese un loc unde mamei nu i-ar fi trecut prin minte să o caute: camera obscură a tatei.

Găsisese un locșor sub biroul cel mare și-și luase o pernă ca să stea mai comod, și chiar se simțea bine, dacă n-ar fi fost un miros atât de cumplit acolo, ca al soluțiilor acelea de curățat pe care le folosesc servitorii când fac curățenia de primăvară.

Stătea acolo de mai bine de un sfert de ceas când s-a deschis ușa. O rază subțire de lumină s-a strecurat printr-o găurică din lemnul biroului. Rose și-a ținut răsuflarea și și-a lipit ochiul de găurică, îngrozită că intraseră mama cu doctorul Matthews.

Dar nu mama sau doctorul deschisese ușa, ci tata, îmbrăcat în haina lui lungă și neagră de călătorie.

Lui Rose i s-a pus un nod în gât. Deși nu-i spusese nimeni vreodată, știa că n-avea voie să calce pragul camerei obscure.

Tata rămăsese în prag o clipă, o umbră neagră în lumina de afară. Apoi a intrat. Și-a scos haina, aruncând-o pe un fotoliu, când s-a ivit Thomas, palid de uimire.

— Înălțimea voastră! a exclamat el, fără suflare. Nu vă așteptam decât...

— Mi-am schimbat planurile.

— Bucătăreasa pregătește prânzul, domnule, a urmat Thomas, aprinzând lampa de gaz de pe perete. Am să pun două tacâmuri și am să-i spun doamnei că v-ați întors.

— Ba nu.

Porunca a fost atât de fermă, încât Rose a simțit că i se taie răsuflarea.

Thomas s-a răsucit așa de brusc spre tata, că i s-a stins chibritul dintre degetele înmănușate.

— Nu, i-a repetat tata. Am făcut un drum lung, Thomas, trebuie să mă odihnesc.

— Să vă aduc ceva de mâncare, Sir?

— Da, și o carafă de sherry.

Thomas a încuviințat din cap și-apoi s-a făcut nevăzut pe ușă, pașii auzindu-i-se tot mai îndepărtat.

Rose a auzit o bușitură. Și-a lipit urechea de un panel al biroului, mirată că ceva din sertar, vreun obiect ascuns de-al tatei, ticăia. Când colo era inima ei, zbătându-i-se cu putere în piept.

Dar nu avea nici o scăpare. Tata stătea în jilț, chiar în dreptul ușii. Așa că Rose a rămas ghemuită, cu genunchii la piept ca să-și ascundă bătăile inimii ce amenințau să o dea în vileag.

Era pentru prima dată când se afla singură cu tata. Își dădea seama cum prezența lui umplea încăperea în așa fel încât un spațiu neutru până atunci părea încărcat cu emoții și simțiri pe care nu le putea înțelege.

A auzit pași înfundați pe covor, apoi un geamăt ce i-a făcut pielea să se zbârlească.

— Unde ești? a șoptit tata. Unde ești? a întrebat el printre dinți.

Rose și-a ținut din nou răsuflarea. Vorbea oare cu ea? Ghicise tatăl ei atâteaștiutor că ea se ascundea în locul acela interzis?

Tata a oftat – era tristețe? Dragoste? Disperare? Apoi a șoptit:

— *Poupée!*

Atât de încet, atât de blând, cu un glas sfârșit, al unui om sfârșit. Rose învăța franceza cu domnișoara Tranton și știa ce înseamnă *poupée*: păpușă.

— Unde ești, Georgiana mea?

Rose răsuflă ușurată că nu fusese descoperită, dar întristată că vorbele acelea blânde nu i se adresau ei.

Și, cu obrazul lipit de birou, își jură că într-o zi o să-și spună și ea așa...

— Lasă mâna în jos! a strigat domnul Sargent exasperat. Dacă o mai miști, o să te pictez cu trei mâini și-așa o să-ți rămână faima!

Eliza a oftat, punându-și mâinile la spate.

Pe Rose o înțepau ochii de atâta nemișcare și clipi de câteva ori. Tata ieșise din cameră acum, dar în urma lui rămăsese, ca-ntotdeauna, un sentiment de tristețe.

Rose își lăsă din nou privirea pe caiet: stofa avea o nuanță atât de frumoasă de roz, care îi venea tare bine cu părul ei negru.

În toți anii în care zăcuse la pat, Rose își dorise un singur lucru: să crească mai repede. Să scape de copilărie și să trăiască – așa cum spusese Milly Theale în cartea ei preferată – oricât de puțin și de neîmplinit. Tânjea să se îndrăgostească, să se mărite, să aibă copii. Să plece de la Blackhurst și să aibă o viață a ei. Departe de casa asta, de sofaua asta, pe care mama insistă să se lungească chiar și atunci când se simțea bine. „Sofaua lui Rose“, cum îi spunea mama. „Să punem o acoperitură nouă pe sofaua lui Rose. Ceva care să-i facă obraji să i se îmbujoreze și părul să arate mai strălucitor.“

Și ziua mântuirii ei se apropia, asta o știa Rose prea bine. Căci, în fine, mama acceptase că ea se simțea suficient de bine ca să primească un pețitor. Așa că, în următoarele luni, aranjase diverse prânzuri cu tineri, sau mai puțin tineri, potențenți. Niște prostănaci cu toții – ce-a mai distrat-o Eliza, imitându-i ore întregi după ce plecau –, dar era o învățătură bună. Căci bărbatul perfect era undeva prin preajmă, o aștepta. N-o să fie nici pe departe ca tata, o să fie artist, o să iubească frumosul și aventura, n-o să-i pese de cărămizi și găze. O să fie deschis și ușor de descifrat, îi vor scăpăra ochii de pasiune și visare, și o s-o iubească doar pe ea.

— Haide, zău, domnule Sargent, a pufnit Eliza nerăbdătoare, și eu m-aș picta mai iute!

Dacă se gândea mai bine, soțul ei ar trebui să fie asemenea Elizei. Un zâmbet îi făcu chipul nemișcat să i se încrețească. Bărbatul pe care îl căuta trebuia să fie replica masculină a verișoarei sale.

Și-n fine, au fost eliberate. Tennyson avea dreptate, era atât de plicticos să ruginești nelustruit. Eliza și-a azvârlit rochia caraghioasă pe care mătușa Adeline insistase să o îmbrace pentru tablou. Era o rochie de-a lui Rose de anul trecut, dantela o înțepa, satenul se lipea de ea și se simțea ca un gem de căpșuni. Ce pierdere de timp fără rost, să-ți irosești o dimineață întreagă cu un moș urâcios hotărât să le imortalizeze chipurile care aveau să atârne singure și nemișcate pe vreun perete rece.

Eliza s-a lăsat în jos, uitându-se sub pat. Apoi a ridicat o scândură pe care o slăbise mai demult. A băgat mâna sub ea și a scos povestea *Pruncul schimbat de zâne*. Își trecu mâna peste coperta alb cu negru, dibuindu-și propria scriitură cu vârful degetelor.

Davies o îmboldise să-și pună poveștile pe hârtie. Îl ajuta să planteze trandafirii când, pe o ramură de lângă ei, s-a așezat o păsărică cenușie cu alb, cu coada pestriță.

— Țsta e cucul, i-a spus Davies. Pleacă iarna în Africa, dar vine înapoi primăvara.

— Ce mi-ar plăcea să fiu și eu pasăre! a spus Eliza. Atunci aş putea să zbor peste stâncă și de-acolo mai departe, hăt, până-n Africa, în India sau Australia!

— Australia?

Mai nou era fascinată de locul acela. Fratele mai mare al lui Mary, Patrick, emigrase nu demult acolo, cu familia, într-un loc ce se numea Maryborough, unde se stabilise mătușa Eleanor de câțiva ani. Și-n ciuda acestei legături, lui Mary îi plăcea totuși să creadă că din pricina numelui ei alesese el destinația aceea și se lăsa ușor convinsă să povestească despre acel loc exotic, ce plutește într-un ocean îndepărtat pe partea cealaltă a pământului. Eliza găsisese Australia pe harta din camera de lecții, un continent ciudat, uriaș, în oceanul sudic, care parcă avea două urechi, una ciulită, cealaltă pleostită.

— Știu eu pe unul care s-a dus în Australia, a spus Davies, oprindu-se o clipă din lucru. Și-a luat o fermă de o mie de acri, dar n-a putut crește nimic acolo!

Eliza și-a mușcat buza emoționată. Atitudinea asta categorică se potrivea cu propria ei impresie despre tărâmul acela.

— Cică e acolo un fel de iepure uriaș, așa zice Mary. Cică îi zice can-gur. Și-are picioarele cât ale unui om.

— Nu știi ce-ai să te faci dumneata într-un loc ca ăla, domnișoară Eliza. Și nici în India ori în Africa, zău așa!

Dar Eliza știa exact ce-ar fi făcut.

— Am să adun povești. Povești vechi pe care nu le-a mai auzit ni-meni niciodată până acum. Ca Frații Grimm de care ți-am vorbit.

— De ce-oi fi vrând să fii și dumneata ca nemții ăia bătrâni și mo-horâți¹ nu pot să pricep! Ar trebui să te apuci să-ți scrii poveștile din capul dumitale, nu pe-ale altora!

Și chiar așa a făcut. A început cu o poveste pe care a scris-o pentru Rose, în dar de ziua ei de naștere: o poveste despre o prințesă care fusese prefăcută printr-o vrajă în pasăre. Era prima poveste pe care o pusese pe hârtie și i se părea tare ciudat să-și vadă scrise gândurile și ideile. Parcă pielea îi era cumva mai sensibilă, mai expusă, mai lipsită de apărare. Briza i se părea mai rece și soarele mai cald. Și nu-și putea da seama dacă-i plăcea sau nu.

Lui Rose îi plăcuseră dintotdeauna poveștile Elizei, iar ea nu avea alt dar mai de preț să-i ofere, așa că era alegerea cea mai bună. Căci în toți acești ani de când fusese smulsă din viața ei singuratică de la Londra și azvârlită în conacul uriaș și misterios de la Blackhurst, Rose devenise sufletul ei pereche. Ea se bucurase și suferise împreună cu Eliza și, treptat, ajunsese să umple golul lăsat cândva de Sammy, acel hău întunecos și gol din inima gemenilor rămași singuri pe lume. Și-n schimb, nu exista ceva ce n-ar fi făcut sau n-ar fi scris pentru Rose.

Pruncul schimbat de zâne

de Eliza Makepeace

A fost odată ca niciodată, pe vremea poveștilor fermecate, o împărăteasă care mult își mai dorea un copil. Și împărăteasa noastră tare mai era tristă, căci împăratul era mereu plecat, lăsând-o fără

¹ Joc de cuvinte: Grimm (germ., numele fraților povestitori) și grim (engl.: sinistru, macabru, funest).

nimic altceva de făcut decât să se gândească la singurătatea ei și să se întrebe cum putea soțul ei, pe care îl iubea nespus, să trăiască atâta timp departe de ea.

Și se-ntâmplase că, demult de tot, împăratul furase tronul de la moștenitoarea lui de drept, Zâna Zânelor, iar frumosul și pașnicul tărâm al Zânelor se prefăcuse peste noapte într-un ținut pustiu, fără vrajă, unde răsul era interzis cu desăvârșire. Și atât de mănios era împăratul, încât își pusese-n minte să o prindă pe Zâna zânelor și să o aducă cu sila înapoi în împărăție. Îi pregătise chiar și o colivie de aur în care s-o țină închisă și s-o silească să facă vrăji după bunul lui plac.

Și-ntr-o zi de iarnă, pe când împăratul era din nou plecat, împărăteasa stătea lângă fereastra deschisă, uitându-se la pământul acoperit de omăt. Și-o podidi plânsul, căci tristețea lunilor de iarnă îi aducea aminte de singurătatea ei. Și privind pământul sterp, gândul o duse la pânțele ei neroditor.

— Ah, cât de mult mi-aș dori un copil! a strigat ea. O fetiță frumoasă cu inimă bună și ochi ferți de lacrimi. Și-atunci n-aș mai fi deloc singură!

Iarna a trecut și firea a început să se trezească la viață. Pășărelele s-au reîntors în împărăție și-au început să-și clădească cuiburile, căprioarele au ieșit din nou la păscut la marginea pădurii, iar mugurii s-au deschis pe toate ramurile. Și, pe când ciocârliile se avântau în aer, rochia împărătesei devenea tot mai strămtă pe talie și curând își dădu seama că a purces grea. Împăratul nu mai fusese demult pe-acasă și-mpărăteasa noastră se gândi că vreo zână buclucașă, ascunsă-n grădina plină de omăt, trebuie s-o fi auzit și-a făcut o vrajă ca să-i îplinească dorința.

Și pânțele împărătesei creștea și tot creștea, până veni din nou iarna. Și-n ajunul Crăciunului, pe când ningeă fără oprire, pe împărăteasă au apucat-o durerile facerii. S-a chinuit toată noaptea și, pe când orologiul bătea miezul nopții, a adus pe lume o fetiță. Și când i-a privit chipul și s-a gândit că pruncul acela frumos, cu pielea albă, neprihănită, părul negru și buzele rumene ca un boboc de trandafir era numai al ei, a strigat:

— Rosalinda! Așa am să-ți spun!

Împărăteasa nu mai putea de dragul ei și n-o slăbea din ochi. Singurătatea o făcuse aspră, iar asprimea o făcuse egoistă și bănuitoare. Așa că își închipuia tot timpul că cineva voia să i-o fure. „E doar a mea, se gândea, ea e mântuirea mea, trebuie s-o țin doar lângă mine!”

Când s-o boteze pe prințesa Rosalinda, toate ursitoarele din împărăție au fost poftite s-o binecuvânteze. Și ziua-ntreagă le-a vegheat împărăteasa cum îi meneau copilei grație, înțelepciune și istețime. Când inserarea s-a lăsat în fine peste-împărăție, le-a urat bun-rămas și, pentru o clipită, și-a luat ochii de la prunc, iar când s-a întors, a băgat de seamă că mai rămăsese cineva-n iatac: o călătoare înveșmântată-ntr-o mantie lungă privea copilul din leagăn.

— E târziu, ursitoare-nțeleaptă, a spus împărăteasa. Prințesa a fost binecuvântată și-acum trebuie să doarmă.

Călătoarea și-a tras gluga de pe cap și împărăteasa a rămas încremenită, căci chipul ei nu era de fecioară-nțeleaptă, ci de babă hârcă și știrbă.

— Am venit cu solie de la Zâna Zânelor, fata e de-a noastră și trebuie s-o iau cu mine!

— Nu, a strigat împărăteasa, repezindu-se la leagăn, e copila mea, scumpa mea fetiță!

— A ta, copila asta minunată? s-a răstit hârca, izbucnind într-un râs hidos care o făcu pe împărăteasă să se cutremure de groază. A fost a ta cât timp ți-am îngăduit noi. Iar tu ai știut prea bine în sufletul tău că e zămislită din pulbere de zâne și că acum trebuie să ne-o dai înapoi.

Împărăteasa izbucni într-un plâns amarnic, căci de asta se temuse cel mai mult.

— Nu pot să mă despart de ea, fie-ți milă, vrăjitoareo, lasă-mă să o mai țin o vreme.

Și cum vrăjitoarei tare-i mai plăcea să facă rele, un zâmbet viclan i se-ntinse pe chip, auzind vorbele împărătesei.

— Atunci ai de ales: dă-mi copila acum și va trăi viață lungă și fericită împreună cu Zâna Zânelor...

— Sau...?

— Sau poți s-o oprești la tine, dar numai până-n ziua când va împlini optsprezece ani, când îi va veni sorocul și te va părăsi pentru totdeauna. Gândește-te bine, căci cu cât o ții mai mult, cu atât o vei îndrăgi mai tare!

— N-am de ce să mă mai gândesc, o țin la mine!

— A ta să fie atunci, a spus vrăjitoarea, dezvelindu-și gura știrbă, dar numai până în dimineața când va împlini optsprezece ani!

Și-n clipa aceea prințesa cea mică începu să plângă pentru prima dată, iar împărăteasa se aplecă să o ia în brațe. Când și-a ridicat capul, hârca dispăruse.

Și-a crescu prințesa mare și frumoasă, veselă și luminoasă. Cânta de fermeca apele și-nsenina chipurile tuturor supușilor. Doar împărăteasa rămânea mohorâtă, măcinată de teama de a o îndrăgi. N-auzea când fiica ei cânta, n-o vedea când dansează și n-o simțea când o atingea, căci se frământa prea tare să socotească timpul rămas până când avea să-i fie luată.

Și pe măsură ce treceau anii, împărăteasa se temea tot mai tare de nenorocirea ce urma să se-ntâmple. Buzele ei uitaseră să mai zâmbească și fruntea i se încrețise de tot. Și-ntr-o noapte îi apărură vrăjitoarea în vis.

— Fiica ta are aproape zece ani, să nu uiți că soarta va veni după ea într-al optsprezecelea an.

— M-am răzgândit, a spus împărăteasa. Nu pot să mă despart de ea, n-am s-o las.

— Dar ai făgăduit, nu poți să-ți calci legământul.

A doua zi dis-de-dimineață, după ce s-a asigurat că prințesa era bine păzită, împărăteasa și-a pus veșmintele de călărie și-a poruncit să i se aducă bidiviul. Deși fermecele erau de mult proscrise în împărăție, știa totuși un loc unde se făceau vrăji. Undeva, la marginea mării fermecate, într-o peșteră întunecată trăia o zână, nici bună, nici rea. Fusesse pedepsită de Zâna Zânelor pentru că făcuse vrăji nechibzuite și rămăsese pitită acolo, în vreme ce toate celelalte vrăjitoare se făcuseră nevăzute. Și, deși știa cât de periculos era să-i ceară ajutorul, împărăteasa nu avea altă speranță.

Și-alergă împărăteasa călare trei zile și trei nopți și, când ajunse dinaintea peșterii, o găsi pe zână așteptând-o.

— Haide, intră, și spune-mi ce dorești!

Împărăteasa îi povesti de hârca cea bătrână și de blestemul ei că se va întoarce când va împlini prințesa optsprezece ani. Zâna a ascultat-o și, după ce împărăteasa săvârși ce avea de spus, a grăit:

— Nu pot desface blestemul vrăjitoarei, dar te pot ajuta într-alt fel.

— Îți poruncesc s-o faci de îndată!

— Dar trebuie să te previn, Măria Ta, că, dac-ai s-auzi ce-ți spun, n-ai să fii prea mulțumită.

Și s-a aplecat să-i șoptească ceva la ureche.

Împărăteasa nu a șovăit nici o clipă, căci orice era mai bine decât să-și piardă copila.

— Așa să fie!

Și zâna i-a dat împărătesei o licoare și-a învățat-o să-i dea câte trei picături, trei seri la rând.

— Și-atunci o să fie cum ți-am făgăduit. Ai să scapi de vrăjitoare și doar adevărata soartă a prințesei o va dibui.

Împărăteasa a dat fuga acasă, cu sufletul ușurat pentru prima dată de la botezul copilei și-n următoarele trei nopți a picurat câte trei stropi din licoare în laptele copilului. În cea de a treia noapte, în timp ce-și sorbea laptele, prințesa s-a înecat și-a căzut de pe scaun, prefăcându-se într-o pasăre nespus de frumoasă, așa cum prevestise zâna. Păsărica zbură prin încăpere, iar împărăteasa a poruncit servitorilor să aducă colivia de aur din iatacul împăratului. A ferecat pasărea acolo și-a răsuflat ușurată. Căci împăratul fusese prevăzător și făcuse colivia în așa fel că, după ce se închidea, nu mai putea fi nicicând deschisă.

— Și-uite-așa, iubita mea! Acum ești la adăpost și nimeni nu mi te mai poate lua! a spus împărăteasa, atârănând colivia în turnul cel mai înalt al castelului.

Dar după ce fu ferecată prințesa, dispăru toată lumina din împărăție și toți supușii din Ținutul Zânelor au rămas cufundați într-o iarnă veșnică, ce pustia pământul de roade. Și doar cântecul prințesei-pasăre care se revărsa din turn peste tărâmul pustiit le mai ținea speranța supușilor.

Și timpul a zburat, cum se cuvine, și prinți fără de număr, mânați de lăcomie se-nghesuiau din depărtări să-o elibereze pe prințesă

din colivie. Căci umbla vorba că în ținutul sterp al Zânelor se afla o colivie de aur mai de preț decât toate avuțiile lor și-n ea era o pasăre captivă, ale cărei triluri erau atât de frumoase, încât din ceruri picau bucați de aur când se-auzeau. Dar oricine se-ncumeta să deschidă colivia cădea răpus pe loc, cum o atingea. Iar împărăteasa, care stătea în balansoarul ei zi și noapte păzind colivia, râdea vâzându-i răpuși, căci teama și suspiciunea îi luaseră mințile în cele din urmă.

După câțeva vreme, fiul cel mic al unui pădurar a venit în pădurea aceea îndepărtată. Și-n timp ce tăia lemne, adierea vântului i-a adus la ureche o melodie atât de minunată, încât a încremenit, cu toporul în mână, sorbind fiecare sunet. Și-atunci a lăsat toporul din mână și-a pornit în căutarea păsării care cânta atât de trist, dar nespus de frumos. Și, pe când își croia drum prin hățișurile pădurii, i-au ieșit în cale păsări și animale, care i-au dat o mână de ajutor, iar fiul pădurarului le-a mulțumit cum se cuvenea, căci avea un suflet blând și putea grăi cu orice vietate din preajma lui. Și-a străbătut mărăcinișuri, a alergat peste câmpii, s-a cățărat pe culmile munților, și-a făcut noaptea culcuș în scorburile copacilor, a mâncat numai poame și alune, până când a ajuns, în cele din urmă, la zidurile castelului.

— Cum de-ai ajuns în tărâmul acesta blestemat? l-a întrebat un străjer.

— Am venit pe urmele trilurilor frumoasei voastre păsări.

— Pleacă-ndărăt, dacă ții la viață! l-a îndemnat străjerul. Căci împărăția asta e blestemată și oricine atinge colivia păsării triste e pierdut.

— Eu n-am nimic de pierdut, a urmat fiul pădurarului. Și trebuie să văd cu ochii mei de unde vine cântul ăsta atât de minunat.

Și nu știu cum de se-ntâmpla că tocmai în ziua aceea prințesa împlinea optsprezece ani și pasărea s-a pornit să cânte mai trist și mai frumos ca oricând, plângându-și tinerețea și libertatea pierdute.

Străjerul s-a dat la o parte și tânărul a dat năvală în castel, urcând treptele până în turla cea mai înaltă. Și când a văzut pasărea în colivie, i s-a umplut inima de tristețe, căci nu-i plăcea să vadă nici o pasăre sau jivină lipsită de libertate. S-a uitat la colivie și n-a

văzut nimic altceva decât pasărea captivă. Nici n-a întins bine mâna, că ușița coliviei s-a și deschis eliberând pasărea.

Și-n clipa aceea pasărea s-a prefăcut într-o fată nespus de frumoasă, cu plete lungi care se unduiau pe spate, cu o cunună de scoici pe creștet. Și păsări de pretutindeni zburau prin aer, lăsând să cadă asupra-i bucăți strălucitoare de cremene, care se lipeau de ea, de parcă veșmintele i-ar fi fost cu totul și cu totul de argint. Și animalele s-au înapoiat în împărăție, și pământul sterp a început să rodească recolte bogate și flori frumoase.

Și-a doua zi, pe când soarele se ridica strălucitor peste ocean, s-a auzit un zgomot asurzitor și-au apărut în poarta castelului șase cai fermecați trăgând o caleașcă de aur, din care-a coborât Zâna Zânelor și toți supușii i s-au închinat. Și-n urma ei pășea zâna din peștera de pe malul mării, care se dovedise a-i fi prezis bine când o învățase pe împărăteasă ce să facă, asigurând-o că prințesa Rosalinda va fi pregătită când soarta îi va ieși în cale.

Și sub privirile ocrotitoare ale Zânei Zânelor, prințesa Rosalinda s-a măritat cu fiul pădurarului și bucuria lor a fost atât de mare, încât ținutul și-a recăpătat tot farmecul de altădată și-au trăit cu toții liberi și fericiți pe tărâmul zânelor.

În afară de împărăteasă, bineînțeles, care a dispărut de pe fața pământului. Și-n locul ei s-a ivit o pasăre mare și urâtă, care scotea un croncănit atât de cumplit, de îngheța sângele în vinele oricui o asculta. Și-a fost alungată de pe acele meleaguri și-a zburat într-o pădure îndepărtată, unde a fost împușcată și mâncată de împăratul care își pierduse mințile, în goana lui nesăbuită după Zâna Zânelor.

S-a auzit o bătaie repezită în ușă și Eliza a ascuns iute povestea la spate, simțindu-și obrajii dogorind de emoție.

Mary a dat buzna înăuntru, cu părul în mare neorânduială. Căci părul era cel ce-i dădea în vileag starea de spirit, și Eliza își dădu ușor seama că bucătăria zumzăia de pregătirile pentru petrecere.

— Mary, tu ești? Credeam că-i Rose.

— Domnișoară Eliza, a început ea, strângându-și apoi buzele, într-un gest prețios, neobișnuit, care o făcu pe Eliza să izbucnească în râs. Stăpânul dorește să te vadă, domnișoară!

— Unchiul vrea să mă vadă pe mine?

Deși umblase în lungul și-n latul moșiei în toți anii de când venise la Blackhurst, Eliza îl întâlnise rareori pe unchiul său. Era mai degrabă o umbră care își petrecea mai tot timpul hălăduind pe Continent, în căutare de gâze a căror imagine o fura pentru camera lui obscură.

— Hai mai repede, domnișoară Eliza! Aranjează-te un pic!

Mary părea mai serioasă ca oricând. A luat-o iute de-a lungul holului, coborând pe scara îngustă a servitorilor, și Eliza a trebuit să fugă după ea. Odată ajunsă jos, în loc să o ia la stânga spre holul cel mare al casei, Mary a luat-o la dreapta, apucând-o iute pe un culoar întunecat, fără lumânări sau tablouri. Și-ntr-adevăr, Eliza a băgat de seamă că pereții reci și întunecoși nu purtau urmele nici unei podoabe.

Mary s-a oprit în dreptul ușii din capătul cel mai îndepărtat al culoarului. Și, pe când se pregătea s-o deschidă, și-a aruncat privirea peste umăr, strângându-i mâna ușor, pe neașteptate.

Și până să apuce Eliza să întrebe ce se întâmpla, s-a deschis ușa și Mary a anunțat:

— Domnișoara Eliza, Înălțimea Voastră!

Și-apoi a dispărut, iar Eliza a rămas singură în pragul bârlogului unchiului ei, învăluită într-un miros neobișnuit. El stătea așezat în spațele unui birou mare de lemn, în partea cea mai depărtată a încăperii.

— M-ați chemat, unchiule?

Ușa s-a închis în urma ei.

Unchiul Linus a privit-o pe deasupra ochelarilor. Și încă o dată Eliza s-a pomenit întrebându-se cum putea acest bărbat bătrân și spălăcit să se înrudească cu mama ei. Printre buze i s-a ivit vârful limbii palide.

— Aud că te-ai descurcat bine la învățătură în anii aceștia, de când ești la Blackhurst.

— Da, domnule.

— Și după câte îmi spune Davies, îți place și grădina.

— Da, unchiule!

Din prima zi când pășise la Blackhurst, Eliza se îndrăgostise de moșie. Așa cum știuse cândva ca-n palmă străzile întunecate ale Londrei, cunoștea acum toate ascunzișurile de sub stânci, toate cotloanele labirintului și ale grădinii întinse. Și oricât cutreiera ea în lung și în lat, grădina se preschimba cu fiecare anotimp.

— Asta e moștenire de familie... și mama ta... a început el cu vocea tremurândă. Când era mică, și mamei tale îi plăcea tare mult grădina.

Eliza încerca să potrivească acest lucru cu propriile ei amintiri despre mama. Frânturi de imagini îi reveneau în minte: mama în camera fără ferestre de deasupra prăvăliei doamnei Swindell, ghiveciul micuț cu o plantă frumos mirositoare. Dar n-a ținut mult, căci nimic nu rezista în întunericul acela.

— Vino mai aproape, copilă! a îmbiat-o unchiul, făcându-i semn cu mâna. Vino mai la lumină, să te văd mai bine.

Eliza s-a dus pe partea cealaltă a biroului, cât mai aproape de genunchii lui. Mirosul din încăpere părea și mai înțepător acum, de parcă ieșea chiar din trupul unchiului.

A întins o mână, tremurând ușor, și i-a mângâiat părul lung și roșu. Abia l-a atins, că și-a și retras mâna, ca ars. Și-a fost zguduit de un fior.

— Nu vă simțiți bine, unchiule? Să chem pe cineva să vă ajute?

— Nu, s-a grăbit el să răspundă, întinzând din nou mâna și închi-zând ochii.

Eliza era atât de aproape, că îi vedea globii ochilor mișcându-se în dosul pleoapelor și auzea niște plescăituri ușoare slobozite de gâtul lui.

— Am căutat-o atât de mult, peste tot, s-o găsim pe mama ta... S-o aducem pe Georgiana înapoi acasă...

— Da, domnule!

Asta aflase și ea de la Mary, cât de mult ținuse unchiul Linus la sora lui mai mică, cât de nefericit a fost când a fugit și cât de des pleca la Londra. Toate căutările acelea i-au secătuit tinerețea și puțină bună dispoziție pe care o avusese. Cu câtă speranță pleca de la Blackhurst și cât de dezamăgit se întorcea de fiecare dată! Cum ședea singur în camera obscură, cu carafa de sherry, refuzând orice sfat, chiar și din partea mătușii Adeline, până când apărea iar domnul Mansell cu o nouă descoperire.

— Dar am ajuns prea târziu!

Acum o mângâia mai apăsât, învârtindu-și mâna în părul ei lung și răsucindu-l printre degete ca pe o panglică. Și-o trăgea de păr atât de tare, că Eliza a fost nevoită să se țină de marginea biroului să nu cadă. A rămas uimită de cum arăta, parcă ar fi fost regele rănit din poveste, cel părăsit de supușii săi.

— Am ajuns prea târziu, dar bine că ești tu aici, acum. Prin mila lui Dumnezeu mi s-a mai dat încă o șansă!

— Unchiule?

Și-a lăsat mâna să-i cadă în poală și pleoapele s-au deschis ușor,

— Așază-te acolo, a spus el, arătându-i o băncuță lângă perete, acoperită cu o pânză albă.

Eliza l-a privit clipind din ochi.

— Stai jos.

S-a îndreptat șchiopătând spre un trepied lângă perete.

— Vreau să-ți fac o fotografie.

Elizei nu i se făcuse niciodată o fotografie și nici n-o interesa să i se facă. Dar tocmai când voia să deschidă gura să spună asta, s-a deschis ușa.

— Poftim la masa festivă, a început mătușa Adeline pe un ton tot mai ridicat și, dând cu ochii de ea, și-a dus mâna mică la piept. Eliza! Ce cauți aici, fato? a izbucnit ea exasperată. Du-te sus imediat, Rose are nevoie de tine!

Eliza s-a năpustit spre ușă.

— Și nu-l mai deranja pe unchiul! a șuierat ea când Eliza a trecut prin dreptul ei. Nu vezi cât e de istovit după călătorie?

*

Și iată că venise și ziua aceea. Adeline nu știa sub ce formă va apărea, dar amenințarea mocnea acolo, pândind din ungherele întunecate în așa fel încât nu putuse fi niciodată liniștită. A scrâșnit din dinți, alungându-și furia undeva în oasele cefei. Impunându-și să-și șteargă imaginea din minte. Fiica Georgianeii, cu părul despletit, apăruse ca o nălucă din trecut, iar expresia de pe chipul lui Linus, chipul lui scofâlcit transfigurat prostește de năzuințe tinerești. Când te gândești că era pe cale să-i facă o fotografie! Ceea ce nu făcuse niciodată pentru Rose! Și nici pentru ea, pentru Adeline!

— Închideți ochii, lady Mountrachet, a îmbiat-o camerista, și Adeline a făcut ce i s-a spus.

Simțea răsuflarea fierbinte a celeilalte femei ca o mângâiere ciudată, pe când îi peria părul de pe frunte. O, de-ar putea rămâne așa pe vecie, cu răsuflarea fierbinte și dulce a fetei ăsteia vesele și neștiutoare pe chipul ei, fără alte gânduri care s-o chinuie.

— Și deschideți-i din nou, doamnă! Și-acum să v-aduc perlele!

Camerista s-a făcut nevăzută, iar Adeline a rămas pradă gândurilor. S-a aplecat în față. Avea sprâncene netede, părul frumos aranjat. Și-a ciupit obrazii, poate ceva mai tare decât ar fi fost nevoie, și s-a lăsat din nou pe spate ca să vadă efectul produs. Ah, cât de necruțătoare era bătrânețea! Schimbări mărunte care apăreau pe neobservate, neputând fi stăvilite. Elixirul tinereții scăpând prin ochiurile unei site care se lărgeau tot mai mult. „Și-uite-așa prietenu-n dușman se face!“ șopti Adeline dinaintea oglinzii necruțătoare.

— Ia uitați-vă doamnă, a strigat camerista. Vi le-am adus pe cele cu închizătoarea de rubin. Sunt frumoase și se potrivesc cu așa o sărbătoare. Cine și-ar fi închipuit, domnișoara Rose să facă optsprezece ani! Vine și nunta acuș', ce credeți?

Și pe când camerista sporovăia înainte, Adeline și-a dezlipit privirea din oglindă, ca să nu mai fie nevoită să-și vadă propria decădere.

Fotografia atârna la locul ei dintotdeauna, lângă masa de toaletă. Ce frumos îi ședea în rochia de mireasă, așa cum se cuvenea... Uitându-se la acea fotografie, nimeni nu ar fi ghicit cât de mult efort i-a trebuit să se prefacă atât de liniștită. Cât despre Linus, el arăta ca un ginere perfect de viță veche. Un pic cam mohorât, poate, dar așa se cuvenea.

Se căsătoriseră la un an după dispariția Georgiane. Din momentul în care s-au logodit, Adeline Langley s-a luptat din răputeri să se schimbe. Era hotărâtă să devină demnă de numele de Mountrachet: și-a lepădat accentul nordic și gusturile de provincială, a studiat din scoarță-n scoarță almanahul Debrett's¹, deprinzând arta dublă a vanității și nobleții. Adeline era conștientă că trebuia să se comporte de două ori mai bine decât orice doamnă, dacă voia lumea să-i uite originile modeste.

¹ Manual al istoriei titlurilor nobiliare, etichetei și bunelor maniere.

— Doriți boneta cea verde, lady Mountrachet? a întrebat camerista. Vă vine așa de bine la rochia asta, și-o să puteți pune și o pălărie dacă vă duceți spre golfuleț. O s-o las pe pat, ce ziceți?

Noaptea nunții lor nu fusese nici pe departe ceea ce se așteptase Adeline. Nu putuse să spună și, cu siguranță, nu se cuvenea să întrebe, dar bănuia că și Linus fusese dezamăgit. Și după aceea rareori mai împărțiseră patul nupțial, cu atât mai puțin după ce Linus își începuse peregrinările. Ca să facă fotografii, motiva el, dar ea știa adevărul.

Cât de inutilă se simțea. Cât de nereușită ca soție și femeie! Și chiar mai rău decât atât, cât de nereușită ca femeie de lume. Căci, în ciuda tuturor eforturilor ei, se întâmpla rar să fie invitați undeva. Când se afla la Blackhurst, Linus era atât de morocănos, stând mai tot timpul singur, răspunzând la întrebări doar dacă era nevoie, cu remarci războinice. Iar când Adeline a devenit tot mai palidă și obosită, și avea grețuri, a crezut că se îmbolnăvise de supărare. Doar când a început să i se umfle burta și-a dat seama că rămăsese însărcinată.

— Gata sunteți, lady Mountrachet. Pălăria e pe pat și puteți merge la petrecere!

— Mulțumesc, Poppy, a spus, străduindu-se să zâmbească puțin. Asta-i tot.

Pe când ușa se închidea în urma fetei, Adeline încetă să mai zâmbească și se ncruntă din nou în oglindă.

Rose era singura moștenitoare legală a faimoasei familii Mountrachet. Copila asta, fiica Georgianeii, nu era altceva decât un cuc sosit ca să o îndepărteze pe fiica Adelinei. Să o azvârle din cuibul în care Adeline se străduise atât de mult să se cocoșe.

O vreme reușise să mențină o oarecare rânduială. Avea grijă să o împodobească pe Rose cu rochii noi și drăguțe, să-i facă rost de o sofa nouă pe care să se întindă, în vreme ce pe Eliza o îmbrăca cu rochii din anii trecuți. Purtarea lui Rose, gingășia și feminitatea ei erau desăvârșite, în vreme ce Eliza nu putea fi dată pe brazdă. Adeline își păstra însă calmul.

Totuși, pe măsură ce fetele creșteau, devenind treptat adevărate femei, lucrurile se schimbau, scăpându-i de sub control. Pe lângă străduința Elizei la învățătură – dar nimănui nu-i plăcea o femeie prea deșteaptă – după cât timp petrecea în aer liber, chipul ei căpătase o

strălucire sănătoasă, iar părul, blestematul ei păr roșu, îi crescuse lung și se împlinise la trup.

Adeline chiar îi surprinsese pe servitori, mai zilele trecute, vorbind despre cât de frumoasă se făcuse Eliza, chiar mai chipeșă decât mama ei, domnișoara Georgiana. Adeline înghețase când îi auzise rostit numele. După atâția ani de tăcere, numele ăsta o pândeă acum din toate ungherele, râzând de ea, amintindu-i de propria sa origine umilă, de neputința ei de a se ridica la înălțimea cuvenită, deși se străduise mult mai tare decât Georgiana.

Adeline simțea o zvâcnitură surdă în tâmplă. Și-a dus mâna la frunte și și-a apăsat-o ușor. Se întâmpla ceva cu Rose. Locul acela din tâmplă era cel de al șaselea simț al Adelinei. Căci încă de când Rose era mică de tot, Adeline a presimțit acolo toate suferințele ei, era o legătură între mamă și fiică ce nu putea fi desfăcută ușor.

Și-acum iar i se zbătea tâmpla. Adeline își strânse buzele hotărâtă. Își privi chipul împietrit de parcă ar fi fost al unei străine, al stăpânei acestei case nobile, al unei femei ce ținea totul sub control. Și trase adânc aer în plămânii acelei femei. Rose trebuie apărută, biata Rose, care nici măcar nu o considera pe Eliza o amenințare.

Și în mintea Adelinei se înfiripa o idee. Cum nu putea să se descotorosească de Eliza – Linus nu ar fi acceptat așa ceva, iar durerea lui Rose ar fi fost prea mare –, nu era mai bine să-și țină dușmanul în preajmă? Dar poate că ar fi mai bine să găsească un motiv să o ducă pe Rose în străinătate o vreme? La Paris sau la New York? Să-i dea ocazia să strălucească fără a fi comparată cu Eliza, care atrăgea mereu privirile tuturor, tăindu-i lui Rose orice șansă de a fi băgată în seamă...

Adeline își netezea poala rochiei pe când se îndrepta spre ușă. Un singur lucru era sigur, n-avea să meargă deloc în golfuleț astăzi. Făcuse o promisiune prostească, într-un moment de slăbiciune. Slavă Domnului că putea să mai îndrepte încă această greșeală de gândire. Nu trebuie să îngăduie ca nesăbuiința Elizei s-o atingă pe Rose.

Închise ușa în urma ei și o porni pe hol, foșnindu-și poalele rochiei. Iar Linus trebuia ținut ocupat. Ea era soția lui, era de datoria ei să se asigure că nu i se dădea nici o ocazie să sufere din pricina propriilor sale impulsuri. O să-l trimită la Londra. O să le implore pe soțiile miniștrilor să-l angajeze într-un fel, să-l trimită să fotografieze în locuri exotice, departe de aici. N-o să-i îngăduie Satanei să-i dea de lucru.

Linus se lăsă pe speteaza băncii și-și agăță bastonul de brațul ei ornamentat. Soarele ajunsese la apus și amurgul revărsa văpăi portocalii și roșiatice dincolo de marginea grădinii. Plouase mult în luna aceea și grădina strălucea. Nu că i-ar fi păsat prea mult lui Linus de toate astea!

Familia Mountrachet se ocupase secole de-a rândul de grădină. Strămoș după strămoș străbătuse pământul în lung și în lat ca să aducă vreun exemplar exotic cu care să-și împodobească grădina. Cu toate acestea, nu Linus le moștenise talentul, ci mai degrabă sora lui mai mică...

Ei bine, dar lucrurile nu stătuseră întotdeauna așa.

Fusesse o vreme, demult, când îi plăcuse grădinăritul. Când, copil fiind, se ținea după Davies, care-și vedea de treabă, minunându-se de florile țepoase din grădina de la Antipozi, de ananașii din sere, de mlădițele care se iveau peste noapte din semințele pe care le plantase.

Dar cel mai minunat lucru era că acolo, în grădină, rușinea lui Linus dispărea de-a binelea. Plantele, copacii, florile n-aveau habar că piciorul lui stâng rămăsese mai mic cu câțiva centimetri decât dreptul. Că talpa stângă era o prelungire fără nici un folos, pipernicită și răsucită, stranie de-a dreptul. În grădina de la Blackhurst era loc pentru orice și oricine.

Apoi, pe când avea șapte ani, Linus se rătăcise în labirint. Davies îi spusese să nu se ducă singur înăuntru, că drumul era lung și întunecos, presărat cu obstacole, dar lui Linus i se suise la cap că avea șapte ani. Se lăsase ademenit de pereții luxurianți ai labirintului, de spiritul de aventură. Se închipuia un cavaler pornind la luptă cu balaurul cel mai cumplit din ținut și întorcându-se triumfător. Și găsind calea de ieșire, celălalt capăt.

Umbra se lăsase repede în labirint. Linus nu se așteptase să se întunece atât de iute. În amurg, sculpturile parcă prindeau viață, rânjind la el din ascunzătorile lor, tufele înalte se prefăceau în monștri nesățui. Și îi jucau tot felul de farse urâte. Îl amăgeau că se îndrepta în direcția bună, când de fapt se întorcea de unde venise. Sau încotro mergea?

Ajunsese aproape de mijlocul labirintului, când îl cuprinsese definitiv disperarea. Și-atunci, colac peste pupăză, s-a împiedicat de un

inel de alamă dintr-o placă și-a căzut grămadă, răsucindu-și și glezna cea bună, asemenea unei păpuși de cârpă. Și n-a avut altceva de făcut decât să zacă acolo, cu glezna umflată și cu lacrimi fierbinți șiroindu-i pe obraji.

Linus așteptase o vreme. Amurgul se transformase în întuneric, răcoarea se prefăcuse în frig și lacrimile i se uscaseră. Mai târziu aflase că tatăl lui nu îngăduise nimănui să vină să-l caute. Era băiat și, oricât de șchiop ar fi fost, orice băiat demn de acest nume trebuia să-și găsească drumul prin labirint. De ce el, St. John Luke, se descurcase când nu avea decât patru ani? Băiatul trebuia să se călească!

Linus tremurase în labirint toată noaptea, până când mama reușise să-l convingă pe tata să-l lase pe Davies să se ducă să-l caute. A fost nevoie de mai mult de o săptămână ca glezna să i se vindece, dar după aceea, preț de mai bine de alte două săptămâni, tata îl silea să se ducă înapoi în labirint și-l puneă să meargă prin el, luându-l în râs ori de câte ori nu reușea. Linus începuse să se viseze în labirint și, chiar când era treaz, își desena potecile în minte. Se gândea la el ca la o problemă de matematică, știind că trebuie să existe o soluție. Și că trebuia s-o găsească cu orice preț.

După două săptămâni, tata s-a lăsat păgubaș. În cea de-a cincisprezecea zi, când Linus s-a înfățișat la examenul obișnuit, nici nu și-a mai scos ochii din ziar.

— Ești o mare dezamăgire! Un prostănac bun de nimic! a spus el, întorcând pagina și îndreptând ziarul ca să citească mai bine titlurile. Ieși imediat din cameră!

De-atunci Linus nu se mai apropiase de labirint. Nefiind în stare să-i învinovățească pe tata și pe mama pentru nereușita sa rușinoasă – căci, la urma urmei, aveau dreptate, ce fel de băiat era el, dacă nu-și putea găsi drumul prin labirint? –, s-a răzbunat pe grădină. A început să rupă tulpinile plantelor, să sfâșie florile și să calce în picioare mlădițele.

Toate astea veneau din lucruri pe care nu le putea controla, din unele trăsături moștenite și din altele dobândite. Și, pe măsură ce creștea, șchiopătatul atrase după el sfioșenia, iar aceasta, la rândul ei, bâlbâiala, și așa Linus ajunsese un băiețel nesuferit care descoperise că i se dădea atenție doar când se purta urât. Nu mai voi să iasă afară, așa

că se făcu tot mai palid, iar piciorul cel bun i se subție tot mai mult. Punea gândaci în ceaiul mamei și scaieți în papucii tatălui și nu se sinchisea de nici o pedeapsă. Și astfel își continuă Linus viața fără ca nimic neobișnuit să se mai petreacă.

Dar, pe când avea vreo zece ani, i s-a născut o surioară. Linus a urât-o de cum a dat cu ochii de ea. Atât de plăpândă, de bălană și de drăgălașă! Și, după cum descoperise când se uitase sub scutecele încărcate de dantele, atât de perfect alcătuită! Cu ambele picioare de aceeași lungime! Niște piciorușe drăguțe, între care nu atârna nici o bucată fleșcăită de carne!

Și mai rea decât perfecțiunea fizică era veselia ei. Buzele ei rozalii, zâmbitoare, râsul ei melodios. De ce era ea atât de bucuroasă când el, Linus, era așa de nefericit?

Linus era hotărât să facă ceva. Ori de câte ori reușea să scape de guvernantă, se strecura în camera copilului și îngenunchea lângă leagăn. Dacă dormea, făcea un zgomot puternic ca s-o trezească. Dacă întindea mâna după vreo jucărie, i-o smulgea iute din față, dacă întindea mâinile spre el, el și le ducea la spate. Dacă îi zâmbea, el se scâlâmbăia în chipul cel mai cumplit.

Și, cu toate acestea, ea rămânea neclintită. Linus nu putea să o facă să plângă cu nici un preț, nimic nu-i umbrea buna dispoziție. Asta îl nedumerea și își pusese în minte să născopească pedepse dintre cele mai viclene și neobișnuite pentru surioara sa.

Pe când Linus devenea adolescent, se făcea tot mai stângaci, cu brațele prea lungi și noduroase și fire roșcate răsărindu-i răzlețe pe bărbia plină de coșuri. Iar Georgiana se prefăcea într-un copil frumos, îndrăgit de toți cei de pe moșie. Îi făcea să zâmbească până și pe cei mai înverșunați săteni, care nu avuseseră niciodată un cuvânt bun de spus la adresa familiei Mountrachet și care acum trimiteau la bucătărie coșuri pline de mere pentru plăcerea domnișoarei Georgiana.

Într-o zi, Linus stătea cocoțat pe pervazul ferestrei folosindu-și lupa cea nouă ca să dea foc unor furnici, când și-a pierdut echilibrul și a căzut. Nu a pățit nimic, doar că lupa lui prețioasă s-a făcut praf. Atât de mult ținea la acea jucărie și-atât de obișnuit era să dea greș în orice privință, încât, în ciuda celor treisprezece ani ai săi, izbucni în plâns de furie, suspinând de mama focului. Îi părea rău că fusese atât de

neîndemânatic și căzuse, că nu era suficient de deștept, că nu avea prieteni, că nu-l iubea nimeni, că se născuse schilod.

Lacrimile îl orbiseră de-a binelea și nu-și dăduse seama că era privit când simți că-l bate cineva pe umăr. Și-a ridicat ochii și-a văzut-o pe surioara lui lângă el întinzându-i ceva. Pe Claudine, păpușa ei preferată.

— Linus e supărat! Bietul Linus! Claudine îl face să râdă!

Linus a apucat păpușa amuțind, holbându-se la sora lui care stătea acolo. Cu un rânjel timid, apăsă un deget pe pleoapa păpușii până îi înfundă ochiul în orbită. Și se uită la ea să vadă ce efect urma să aibă sălbăticia lui.

Ea își sugea degetul cel mare și nu-și dezlipea de la el ochii ei mari, plini de milă. O clipă mai târziu, a întins și ea un deget și a înfundat celălalt ochi al Claudinei.

Din ziua aceea au rămas nedespărțiți. Fără să crâcnească, fără să se plângă, suporta întreaga furie a fratelui ei, toate glumele lui proaste, toate răutățile pe care respingerea le zămislise în sufletul lui. Îl lăsa să o bată, să-și râdă de ea, ca mai târziu să o strângă în brațe.

Și dacă ar fi fost lăsați în pace, totul ar fi ieșit bine până la urmă. Dar mama și tata nu puteau suferi să vadă că îl iubea cineva. Îi auzea mereu vorbind pe șoptite – prea stăteau mult timp împreună, nu se cuvenea, nu era sănătos – și în decurs de câteva luni a fost expediat la o școală cu internat.

Deși Linus avusese grijă să aibă notele cele mai mici cu putință, tata îl cunoscuse cândva la o vânătoare pe decanul Colegiului Balliol și așa i s-a găsit un loc la Universitatea Oxford. Singurul lucru bun de acolo a fost descoperirea fotografiei. Un asistent mai cumsecade îi îngăduise să-i folosească aparatul și-l sfătuisese cum să-și cumpere și el unul la fel.

Și-n cele din urmă, Linus se întorsese la Blackhurst când avea douăzeci și trei de ani. Cât de mult crescuse păpușa lui! *Poupée!* Avea treisprezece ani de-acum și se făcuse destul de înaltă. Și-avea părul cel mai roșu pe care-l văzuse vreodată. O vreme se ținuse departe de ea: se schimbase atât de mult, era nevoit să se deprindă din nou cu ea. Dar, într-o zi, pe când făcea fotografii lângă golfuleț, îi apăruse în

bătaia obiectivului. Stătea pe vârful stâncii celei negre, cu fața spre mare. Briza sărată îi răvășea părul și-și cuprinsese genunchii cu brațele, dezvelindu-și picioarele.

Lui Linus i se oprise respirația. Clipea, neputând să-și dezlipească ochii de acolo, iar ea și-a întors capul încetitor, privind drept la el. Și, dacă în ochii altora se vedea că erau conștienți de prezența aparatului de fotografiat, Georgianeii nici nu-i păsa. Părea că privește dincolo de aparat, direct în ochii lui. Cu aceiași ochi plini de milă cu care îl privise atunci când plânse, cu atâția ani în urmă. Și, fără să șovăie, a apăsător pe buton. În sfârșit, putea să-i immortalizeze chipul, chipul ei perfect.

*

Linus scoase încet din buzunarul hainei fotografia. Cu grijă, căci era veche de-acum, cu marginile ferfeniță. Lumina soarelui se dusesse, dar dacă o ținea într-un fel anume...

De câte ori nu stătuse așa, uitându-se la fotografie, după ce ea fugise? Era singura fotografie rămasă, căci cineva – poate mama sau Adeline, ori vreun protejat de-al lor – avusese grijă să se strecoare în camera lui obscură și să-i distrugă toate negativele. Îi rămăsese doar fotografia aceea, cruțată pentru că o purta mereu asupra lui.

Acum i se ivise din nou ocazia și de data asta n-avea s-o mai scape. Doar nu mai era copil. Era stăpânul moșiei Blackhurst. Iar tata și mama erau de mult în mormânt. Mai rămăseseră doar nesuferita aia de nevastă-sa și copila ei bolnăvicioasă, dar cine erau ele să-i stea în cale? Începuse să o curteze pe Adeline ca să-și pedepsească părinții pentru fuga Georgianeii. Iar logodna le-a dat o lovitură atât de dură și de fatală, încât instalarea femeii în casă păruse un preț destul de mic. Așa fusese și așa avea să rămână. Putea s-o nesocotească cu destulă ușurință. El era stăpânul și putea să obțină tot ce poftea.

Eliza! Numele îi scăpă de pe buze, agățându-i-se în cârlionții bărbii. Buzele îi tremurau și pielea îi îngheță dintr-odată.

Avea să-i facă un dar. Un lucru care să-i aducă recunoștință, ceva care era sigur că îi va plăcea. Și cum să nu-i placă, dacă mama ei o îndrăgise atât de mult?

De cum pași pe poartă, Cassandra fu din nou izbită de liniștea grea și ciudată care învăluia căsuța. Dar mai era și altceva, ce simțea dar nu putea să descrie. Un sentiment straniu de complicitate, de parcă, trecând pragul, accepta un pact ale cărui reguli nu le cunoștea. Venise ceva mai devreme decât data trecută și razele soarelui se zbenguiau în grădină. Grădinarul trebuia să apară peste vreun sfert de oră, așa că își puse cheia la loc în buzunar și se hotărî să cerceteze locul.

O potecă îngustă de piatră, năpădită aproape în întregime de mușchi, șerpuia către intrarea din față, ca să dispară apoi după colț. Buruienile de lângă casă crescuseră înalte și vâjnoase și-a fost nevoită să le smulgă ca să poată pași mai departe.

Era ceva în grădina asta care-i amintea de curtea din spatele casei lui Nell, din Brisbane. Nu atât plantele, cât atmosfera. De când o știa Cassandra, grădina lui Nell fusese o învălmășeală de flori de casă, ierburi aromatice și plante anuale viu colorate. Cu potecuțe de ciment șerpuind printre ele, atât de diferită de celelalte grădini din zonă, cu peluzele lor arse de soare și tufele scorjite de trandafiri plantate în cauciucuri de mașină văruite în alb.

Cassandra a ajuns în spatele casei și s-a oprit. Un măraciniș de aproape trei metri înălțime crescuse de-a curmezișul potecii. S-a apropiat, înălțându-se pe vârfurile picioarelor ca să poată vedea dincolo de el. Părea uniform, linear, de parcă plantele ar fi format un zid.

A pășit de-a lungul rugilor, atingând ușor cu mâna frunzele zdrențuite de iederă. Înainta cu greu, desișul îi trecea de genunchi și era pe punctul să-și încurce picioarele în el. Ceva mai încolo, pe la mijloc, a observat un gol în măraciniș, ca o gaură mică, din care nu răzbătea nici o rază de lumină, de parcă în dosul lui s-ar fi aflat ceva solid. Cassandra a băgat mâna, atentă să nu se zgârie, aplecându-se până când desișul i-a cuprins tot brațul, până la umăr. Și degetele i s-au lovit de ceva tare.

Era un zid, un zid de piatră, acoperit de mușchi, cum își dădea seama după petele verzi și umede de pe vârful degetelor. Cassandra și-a șters mâna pe pantaloni și a scos actele de proprietate din buzunarul de la

spate, dând paginile până la harta locului. Căsuța era marcată clar, cu un pătrat micuț undeva în partea din față a locului. Și, după desen, hotarul se întindea mult mai departe. Cassandra a împăturit harta și-a pus-o la loc în buzunar. Dacă harta era corectă, zidul acesta făcea parte din proprietatea lui Nell și aparținea căsuței de pe stâncă, ca și ceea ce se ascundea după el.

Cassandra își urmă cursa cu obstacole de-a lungul zidului, sperând să dea de vreo poartă sau de vreo ușă, de ceva care să-i îngăduie să treacă dincolo. Soarele se ridicase pe cer și păsările își domoliseră ciripitul. Aerul era impregnat de mireasma dulce și pătrunzătoare a unui trandafir cătărător. Și, deși era toamnă, Cassandrei i se făcu cald. Și când te gândești că-și imaginase că Anglia era un tărâm fără soare! Se opri să-și ștergă sudoarea de pe frunte și dădu cu capul de ceva ce atârna peste zid, ca un braț. Era o creangă noduroasă. A unui măr, își dădu seama Cassandra, când văzu fructele galbene și lucioase, atât de coapte, de parfumate, că nu s-a putut abține să nu rupă unul.

S-a uitat la ceas, și, cu o privire plină de regret aruncată spre gardul de măcăniș, a luat-o înapoi pe unde venise. Avea să caute poarta mai târziu, acum nu putea risca să îl scape pe grădinar. Atât de stranie era senzația de izolare și singurătate în preajma căsuței, încât avea impresia că nu l-ar fi auzit de acolo, din spate, chiar dacă el ar fi strigat de-afară.

A descuiat ușa din față și a intrat. Casa părea că ascultă, așteptând să vadă ce va face.

— Casa mea, această casă e a mea, a șoptit ea trecându-și ușor degetele peste un perete.

Cuvintele se agățară de pereți, cât de ciudat sunau, cât de neașteptat! A trecut prin bucătărie, pe lângă roata de tors, intrând în cele din urmă în salonașul din față. Casa părea altfel acum, că era singură. I se părea mai familiară, asemenea unui loc unde mai fusese cândva.

S-a lăsat pe un balansoar vechi. Se pricepea prea bine la mobila veche, ca să-și dea seama că scaunul nu se va prăbuși sub greutatea ei, dar se simțea ciudat totuși. De parcă stăpânul de drept al scaunului s-ar fi aflat prin preajmă și s-ar fi putut întoarce dintr-o clipă într-alta găsind un musafir nepoftit în locul lui.

A început să șteargă mărul pe cămașă și a întors capul să privească prin geamul prăfuit. Sticla era năpădită de o încâlceală de plante agățătoare, dar putea vedea totuși printre ele grădina răvășită. Era acolo și o mică statuie pe care n-o observase până atunci, un copil, un băiețel cocoțat pe o piatră, care privea către casă cu ochii larg deschiși.

Cassandra a dus mărul la gură. Cât de puternic și de proaspăt era mirosul când și-a înfipt dinții în el! Un măr dintr-un pom care creștea în propria ei grădină; un pom plantat cu atâția ani în urmă și care mai dădea încă roade. Ani de-a rândul! Ce dulce era! Oare merele fuseseră mereu atât de dulci?

A început să caște. O moleșise soarele. Avea să mai rămână așezată acolo, încă puțin, până venea grădinarul. Mai mușcă o dată din măr. Încăperea părea tot mai caldă, ca și cum soba ar fi început dintr-odată să ardă, și în casă s-ar mai fi aflat cineva care s-ar fi apucat să facă de mâncare. Își simțea pleoapele grele și a închis ochii. De undeva se auzea cântecul unei pasări, frumos și trist. Frunzele purtate de briză se loveau încetișor de geamuri și din depărtare se-auzea răsunarea ritmică a oceanului... înainte și-napoi, înainte și-napoi...

*

...înainte și-napoi, gândurile în mintea ei. A făcut din nou câțiva pași prin bucătărie, s-a oprit la fereastră, dar s-a străduit să nu-și mai arunce privirea afară. S-a uitat în schimb la micul ceasornic de pe șemineu. Întârzia. Spusese că vine la și jumătate. Și-acum se întreba dacă întârzierea lui avea vreun înțeles anume, dacă fusese reținut sau se răzgândise. Dacă mai avea de gând să vină.

Obrajii i se încinseseră. Era foarte cald înăuntru. S-a întors spre plită și a potrivit ventilația așa încât să mai domolească dogoarea focului. Poate că ar fi trebuit să facă ceva de mâncare.

Afară s-a auzit un zgomot.

Toată hotărârea ei s-a topit. Sosise.

I-a deschis ușa și el a intrat fără să spună vreun cuvânt. Părea atât de mare în holul îngust și, deși îl cunoștea bine de-acum, se simțea stânjenită și nu-l putea privi în ochi.

Își dădea seama că și el se simțea stingherit, deși se străduia să nu o arate.

S-au așezat unul în fața celuilalt la masa din bucătărie, cu lampa pâlpâind între ei. Ciudat loc își găsiseră într-o noapte ca asta, dar n-aveau de ales. Ea își privea mâinile, neștiind cum să înceapă. Totul pă-ruse atât de simplu la început. Dar acum drumul mai departe părea împânzit cu o mulțime de fire care le tăiau calea. Poate că așa decurgeau mereu astfel de întâlniri.

El a întins mâna.

Ea a tras aer în piept, pe când el i-a prins o șuviță între degete, privind-o îndelung, nu atât uitându-se la păr cât gândindu-se ce stranie era această situație.

În cele din urmă el și-a ridicat privirea, care s-a încrucișat cu a ei, iar mâna i-a mângâiat ușor obrazul. A zâmbit, iar ea i-a răspuns la fel. A oftat ușurată. El a deschis gura și-a spus:

*

— Bună ziua!

S-a auzit o bătaie puternică în ușă.

— Bună ziua, e cineva aici?

Cassandra deschise iute ochii, scăpând mărul din mână.

S-au auzit pași apăsați, apoi în prag a apărut un bărbat solid, zâmbitor, trecut de patruzeci de ani, cu părul negru și ochi căprui.

— Bună ziua, a spus el, ridicând mâinile de parcă ar fi vrut să se predea. Arătați de parcă ați fi văzut o stafie!

— M-ați speriat! s-a apărut Cassandra, ridicându-se de pe scaun.

— Vă rog să mă scuzați, a spus el pășind înăuntru. Am găsit ușa deschisă, nu mi-am dat seama că ați ațipit.

— Dar nu ațipisem, ba da, dar fără intenție, rămasesem doar așa, pentru o clipă... a bâiguit Cassandra pierzându-și șirul vorbelor, cu mintea încă la visul întrerupt. De mult nu mai visase ceva erotic, de mult nu mai făcuse ceva cât de cât erotic. Oricum, nu după dispariția lui Nick... Nu că ar fi avut vreo importanță sau că ar fi ținut morțiș să-și amintească. Dar de unde îi venise gândul?

— Eu sunt Michael Blake, minunatul arhitect peisagist, a spus bărbatul întinzându-i mâna zâmbind. Dumneata trebuie să fii Cassandra.

— Așa e, a răspuns ea, îmbujorată, strângându-i mâna mare și caldă.

— Mi-a spus mie un prieten că australiencele sunt fete tare frumoase, dar nu l-am crezut până acum, a urmat el clătînând din cap și zâmbind. Acum îmi dau seama că a avut dreptate.

Cassandra nu știa încotro să privească, așa că și-a ațintit privirea într-un punct de deasupra umărului lui stâng. Se simțea stânjenită să fie curtată atât de direct, iar visul de adineauri o tulburase peste măsură. Parcă îl mai simțea încă, plutind prin ungherele camerei.

— Înțeleg că aveți o problemă cu un copac.

— Da, așa e, a încuviințat Cassandra, clipind din ochi. Vă mulțumesc că ați venit.

— Cum să refuz o domnișoară aflată la ananghie! a exclamat el, cu un zâmbet larg.

Ea și-a strâns puloverul mai tare pe umeri, străduindu-se să zâmbească.

— Pofțiți pe-aici, pe scări în sus, a reușit cu greu să spună.

Michael a pornit după ea prin hol, aplecându-se să vadă curbura casei scărilor.

— Hm, un pin destul de bătrân, s-a mirat el, fluierând ușor, pare că zace aici de ceva vreme. Cred c-a fost doborât la furtuna cea mare din '95.

— Și ați putea să-l dați la o parte?

— Sigur că da, a spus Michael, privind îndărăt peste umăr. Chris, adu, te rog, ferăstrăul!

Cassandra s-a întors, nu-și dăduse seama că mai era și altcineva în cameră. Lângă ea se mai afla un bărbat, măsliniu, cu ochi căprui, mai slab și mai tânăr decât celălalt, cu părul castaniu, buclat, căzându-i pe ceafă.

— Eu sunt Christian, a spus el, înclinând ușor din cap, întinzând mâna, pe care o retrase imediat ca să și-o șteargă pe pantaloni, după care o întinse din nou.

Cassandra a întins și ea mâna.

— Hai, adu ferăstrăul, Chris, l-a îndemnat Michael, hai mai repede, dă-i bătaie, te rog!

Michael îi făcu semn din ochi Cassandrei în vreme ce Christian se făcu nevăzut.

— Trebuie să fiu înapoi la hotel peste o jumătate de oră, dar să nu vă faceți probleme, mă apuc eu de treabă și-am să-mi las partenerul

de încredere s-o termine. Deci aceasta e casa dumneavoastră? a întrebat el zâmbind, privind-o drept în ochi. Am trăit aici în sat, toată viața, dar n-am știut că locul ăsta e al cuiva.

— Cu greu mă obișnuiesc și eu cu ideea asta!

— Și ce-o să faci o australiancă drăguță ca dumneata cu casa asta? a întrebat Michael privind uimit în jur.

— Am moștenit-o de la bunica mea.

— Era englezoaică?

— Ba nu, australiancă. A cumpărat-o în anii '70, când a venit aici într-o vacanță.

— Așa suvenir mai zic și eu. N-ar fi fost mai la îndemână vreun ștergar sau vreun bibelou?

S-a auzit un zgomot dinspre ușă și-a apărut Christian, cu un ferăstrău în mână.

— ăsta îți trebuie?

— Dacă e un ferăstrău cu lanț, a spus Michael făcându-i cu ochiul Cassandrei, e tot ce ne trebuie.

Holul era destul de îngust, iar Cassandra a trebuit să se dea la o parte ca să-l lase pe Christian să treacă. Nici nu l-a privit în ochi, prefăcându-se mai degrabă interesată de o plintă de lângă ea. Se simțea stânjenită de modul în care Michael i se adresa lui Christian.

— Chris e nou în meseria asta, a spus Michael, neluând în seamă stânjeneala Cassandrei. Nu face încă distincția între un ferăstrău cu dinți și unul cu lanț. Așa e la început, dar îl dăm noi pe brazdă! Oricum, e din familia Blake, așa că are toate astea-n sânge, a râs el, dându-i un ghiont fratelui său.

Cei doi bărbați s-au pus pe treabă. Cassandra s-a simțit ușurată când s-a auzit zumzetul ferăstrăului și a putut, în fine, să își găsească scăparea în grădină. Și, deși își dădea seama că ar fi fost mai de folos dacă ar fi curățat plantele agățătoare intrate în casă, s-a lăsat pradă curiozității. Era hotărâtă să vadă cum ar fi putut trece dincolo de zidul acela, chiar dacă i-ar fi luat toată ziua să facă asta.

*

Soarele se ridicase pe cer și cu greu găseai un petic de umbră. Cassandra și-a scos jacheta și a pus-o lângă ea pe o piatră. Razele îi

jucau pe brațe și curând simți cum soarele îi încinge creștetul capului. Îi părea rău că nu-și adusese o pălărie.

Și-n timp ce căuta prin desiș, vârându-și mâna la întâmplare, ferindu-se de țepi, gândul i-a zburat din nou la visul de mai devreme. Fusesse atât de real! Își amintea toate amănuntele – suspinele, mirosurile, chiar și starea de spirit – fără îndoială, de înflăcărare pătrunsă de dorințe nepermise.

Cassandra și-a scuturat ușor capul, alungând emoția tulburătoare și nedorită, mutându-și gândul la taina lui Nell. Cu o seară în urmă stătuse până târziu citind din jurnalul ei. Ușor de spus, dar greu de făcut. Chiar dacă mucegaiul nu ar fi îngreunat într-atât lectura, scrisul imposibil al lui Nell se deteriorase și mai tare când ajunsese în Cornwall, cu litere mai lungi, cu bucle mai mari și unghiuri mai ascuțite, scrise mai grăbit din pricina emoției, după cum bănuia Cassandra.

Cu toate acestea s-a descurcat. Rămăsese fermecată de felul în care Nell povestea cum îi reveneau amintirile, de convingerea ei că mai fusese în casa aceea când era mică. Cassandra abia aștepta să vadă caietele pe care le descoperise Julia, jurnalele în care mama lui Nell își notase cândva gândurile cele mai ascunse. Cu siguranță că va afla mai mult despre copilăria lui Nell, poate chiar indicii despre motivele dispariției ei împreună cu Eliza Makepeace.

Dintr-odată s-a auzit un fluierat puternic și ascuțit. Cassandra și-a ridicat privirea, așteptându-se să vadă o pasăre. Michael apăruse în colțul casei și se uita la ea.

— Serioasă recoltă, a spus el, arătând spre mărăciniș.

— O să dispară imediat când o să mă apuc să le tai, a răspuns ea, ridicându-se stânjenită, întrebându-se de când stătea el acolo privind-o.

— O să-ți ia cam un an s-o faci și-ai să ai nevoie de un ferăstrău zdra-văn. Noi am făcut ceva treabă dincolo, a urmat el, arătând cu capul spre casă. O să-l las pe Chris să termine, o să se descurce, doar să-i spui cum vrei să aranjezi lemnul.

Apoi a tăcut, zâmbind din nou stânjenit.

— Ai numărul meu de telefon. Poți să mă suni, să-ți arăt câte ceva prin împrejurimi, cât mai stai pe-aici.

Nu fusese o întrebare. Cassandra a zâmbit ușor, dar i-a părut rău imediat, bănuind că Michael era dintre cei care iau orice reacție drept

o acceptare. Și i-a mai făcut și cu ochiul pe când se întorcea să iasă pe ușa din față.

Oftând, Cassandra s-a întors spre zid. Christian se urcase prin gaura făcută de copac și ieșise pe acoperiș, tăind ramurile cu un ferăstrău de mână. Iar dacă Michael lucra degajat, Christian se concentra și depunea efort în tot ceea ce făcea. S-a răsucit spre ea, iar Cassandra și-a ferit iute privirile, prefăcându-se absorbită de zidul din față ei.

Și-au văzut amândoi de treabă, liniștea amplificând fiecare sunet: scârțâitul ferăstrăului lui Christian, țopăitul păsărelelor pe țiglele acoperișurilor, susurul apei care se scurgea pe undeva. De obicei, Cassandra era bucuroasă să lucreze fără să vorbească, era obișnuită să fie singură, ba chiar de cele mai multe ori îi plăcea. Dar de data asta nu era singură și, cu cât se prefăceau mai mult, cu atât tăcerea devenea mai apăsătoare.

În cele din urmă nu a mai putut răbda.

— Uite, aici e un zid, a spus ea cu o voce mai puternică și mai stridentă decât intenționase. L-am descoperit mai devreme.

Christian și-a ridicat capul pe deasupra grămezii de lemne, privind-o de parcă ar fi început să-i recite din tabelul lui Mendeleev.

— Dar nu știu ce e dincolo de el, n-am găsit nici o poartă, iar harta bunicii mele din actul de proprietate nu oferă nici un indiciu. Nu văd decât o grămadă de ramuri și plante cățărătoare, poate mă ajuți dumneata, vezi mai bine de acolo.

Christian și-a coborât ochii, gata să-i răspundă. Cassandrei i-a trecut prin minte că are mâini frumoase, dar și-a alungat imediat acest gând.

— Vezi ce e peste zid?

El și-a șters mâinile pe pantaloni și-a încuviințat ușor din cap, strângând din buze.

— Vezi ceva? Ce anume? Îmi spui și mie?

— Dar pot să fac altceva, mai bine, a spus el, sprijinindu-se de streășină și sărind jos. Hai cu mine să-ți arăt.

*

Era o gaură destul de mică, chiar la capătul zidului, atât de ascunsă, încât i-ar fi luat mai bine de un an Cassandrei să dea de ea. Christian s-a lăsat pe brânci, curățând locul de ramuri și ierburi, apoi s-a dat la o parte:

— Doamnele mai întâi!

— Am crezut c-o să dăm de vreo poartă, a ezitat Cassandra, privindu-l.

— Dacă găsești vreuna, te urmez!

— Și vrei ca eu să... a șovăit ea, uitându-se neîncrezătoare la gaură. Nu știu dacă am să pot și nici nu știu cum să fac...

— Te târăști pe burtă, nu e așa de greu cum ți se pare.

Cassandra se îndoia. Părea foarte mică. Oricum, toată strădania ei de peste zi fusese în van și asta o ambiționa și mai tare: trebuia să afle ce era de partea cealaltă a zidului. S-a lăsat în jos până a ajuns la nivelul găurii și-apoi s-a uitat peste umăr la Christian:

— Ești sigur că nu pățesc nimic? Ai mai trecut pe-aici?

— De sute de ori. Da' eram mai tânăr și mai suplu, acum... Hai, că glumesc! Te rog să mă scuzi. N-o să pățești nimic.

S-a simțit mai ușurată când a ajuns cu capul în partea cealaltă și și-a dat seama că scăpase de pericolul de a rămâne cu el înțepenit în zid. O să mai vadă cum va ieși de acolo. Și-a împins restul corpului înainte cât a putut de iute și-apoi a sărit în picioare, bătându-și palmele ca să se curețe de praf și privind în jur cu ochii măriți de uimire.

Era o grădină împrejmuită de un zid. Neîngrijită, dar frumoasă încă. Fusese îngrijită cândva. Rămășițele a două poteci se strecurau pe acolo, împletindu-se asemeni șireturilor unor pantofi de dans irlandezi. De-a lungul zidurilor se aflau pomi întinși pe spaliere, iar de vârfurile lor erau legate sârme în zigzag, pe care se întrețesuseră, ca un baldachin, ramuri sălbăticate de glicină.

Lângă zidul dinspre miazănoapte era un pom bătrân și noduros. Cassandra s-a apropiat să-l vadă mai bine. Și-a dat seama că era mărul a cărui ramură o văzuse trecând peste zid. A ridicat o mână să mângâie fructele aurii. Pomul avea vreo cinci metri înălțime și exact forma bonsaiului pe care i-l făcuse cadou Nell când împlinise doisprezece ani. În timp, trunchiul scund se curbaseră și cineva se străduise să-l sprijine cu o proptea ca să nu mai atârne atât de greu. După arsură de pe trunchi se putea ghici că fusese lovit de trăsnet cu ani în urmă. Cassandra atinse urma cu degetele.

— Ce loc magic, nu-i așa?

Christian stătea în mijlocul grădinii, lângă o bancă de fier forjat ruginită.

— Tot așa mi se părea și când eram copil.

— Ai mai fost aici?

— De multe ori! Era ascunzișul meu preferat. Nu știa nimeni de el, a adăugat el, ridicând din umeri. Sau aproape nimeni.

Peste umărul lui Christian, în cealaltă parte a grădinii, Cassandra a băgat de seamă că ceva lucea printre hățișurile de pe zid. S-a apropiat. Era un obiect metalic care strălucea în soare. O poartă, acoperită de ramuri și vegetație crescută ca niște frânghii, asemenea unei pânze care astupa intrarea în vizuina păianjenului sau ieșirea, după caz!

Christian s-a apropiat de ea și au început să taie măracinișul. Au scos la iveală o clantă de alamă înnegrită de timp. Cassandra a zgâlțuit-o, dar poarta era încuiată.

— Mă-ntreb unde o fi ducând.

— Pe partea cealaltă este un labirint care se întinde hăt, departe, în grădina moșiei, a spus Christian. Capătul lui iese pe lângă hotel. Michael a tot lucrat la el să-l refacă lunile astea.

A, labirintul! Desigur. Aflase despre el. Dar unde? În jurnalul lui Nell sau într-una dintre broșurile de la hotel?

Deasupra lor a zburat o vreme o libelulă tremurătoare care a dispărut apoi, iar ei s-au reîntors în mijlocul grădinii.

— De ce a cumpărat bunica dumitale casa asta? a întrebat Christian, scuturându-și o frunză de pe umăr.

— S-a născut pe meleagurile astea.

— Unde, în sat?

Cassandra a șovăit un pic, nesigură cât se cuvenea să-i spună.

— Chiar pe moșie, de fapt. La Blackhurst. Dar nu a știut până la moartea tatălui ei adoptiv, când avea de-acum peste șaiszeci de ani. A descoperit că părinții ei erau Rose și Nathaniel Walker. El era...

— Pictor, știam și eu, a spus Christian, ridicând un bețișor de jos. Am o carte ilustrată de el, o carte de povești.

— Povești fermecate pentru fete și băieți?

— Da, răspunse el uimit.

— Am și eu un exemplar.

— Știi că n-au fost prea multe tipărite, oricum, nu ca acum. Știi că Eliza Makepeace a locuit chiar în căsuța asta?

Cassandra a scuturat din cap.

— Știam că a crescut la moșie, dar...

— Cele mai multe povești le-a scris aici, în grădina asta.

— Văd că știi o mulțime de lucruri despre ea.

— Tocmai i-am recitat poveștile, nu demult. Tare mi-au mai plăcut când eram mic și-am găsit o carte de-a ei într-un magazin de binefacere. Aveau ceva care te vrăjea, mult mai mult decât te-ai fi așteptat.

Apoi a tăcut, scrijelind pământul cu vârful ghetiei.

— E cam ciudat, cred, ca un om mare să citească povești pentru copii.

— Nu cred.

Cassandra a băgat de seamă că își ridică și-și lăsa umerii, ținând mâinile în buzunare, de parcă ar fi fost emoționat.

— Care ți-a plăcut cel mai mult?

El și-a ridicat puțin capul, strângând din ochi în soare, și-apoi a răspuns:

— Ochii bătrânei.

— I-auzi! De ce?

— Mi s-a părut mereu diferită de celelalte. Mai plină de miez. Și, pe deasupra, când aveam opt ani m-am îndrăgostit lulea de prințesă. Cum să n-o plăci când i s-a distrus castelul, i-au dispărut supușii și tot a mai găsit curajul să se ducă să caute ochii bătrânei?

Cassandra a zâmbit și ea. Povestea despre prințesa care nu știa că este prințesă a fost prima pe care o citise și ea. În ziua aceea toridă, la Brisbane, pe când avea zece ani și încălcase porunca bunicii, descoperind geamantanul de sub pat.

Christian a frânt bețișorul în două și a azvârlit bucățile.

— Bănuiesc c-ai să încerci s-o vinzi, nu?

— De ce întrebi? Vrei s-o cumperi?

— Cu salariul pe care mi-l dă Mike? Nici gând.

Pentru o clipă privirile li s-au întâlnit.

— Nu știu cum am s-o termin, a spus ea. Nu mi-am dat seama cât de mult va fi de lucru, și cu casa, și cu grădina. Mai e și o gaură în afurisitul ăla de acoperiș, a pufnit ea, arătând spre zidul dinspre sud.

— Cât o să rămâi aici?

- Am rezervat o cameră la hotel pentru încă trei săptămâni.
 - O să-ți ajungă, a încuviințat el din cap.
 - Crezi?
 - Sigur că da.
 - Ce încrezător ești, și nici n-ai văzut cum țin ciocanul în mână!
 - Am să te-ajut și eu, a spus el, întinzându-se să prindă o mlădiță de glicină și s-o fixeze alături de celelalte.
- Cassandra s-a simțit stânjenită: o fi crezut că îi făcuse un apropo.
- Dar n-am vrut să... Nu-i nevoie să... a spus ea trăgând adânc aer în piept. Și oricum, nu am nici un buget pentru reparații.
- El a zâmbit pentru prima oară cu toată gura.
- Păi, oricum, tot nu câștig eu mare lucru, măcar să nu câștig nimic, dar să pot lucra într-un loc care să-mi placă.

33

Tregenna, 1975

Nell a privit afară spre marea frământată. Era prima zi întunecată de când venise în Cornwall și întreg peisajul părea încremenit în aerul rece. Căsuțele albe agățate pe stânci, pescărușii argintii, cerul cenușiu oglindind marea involburată.

— Asta e cea mai frumoasă priveliște din tot Cornwallul, i-a spus agenta imobiliară.

Nell n-a găsit de cuviință să comenteze, continua să privească de pe fereastra micului dormitor valurile care se rostogoleau pe plajă.

— Mai e un dormitor alături. Cam mic, ce-i drept, dar e încă un dormitor!

— Aș vrea să mă mai uit o vreme, a spus Nell, vin și eu jos după ce termin.

Bucuroasă să se vadă în sfârșit liberă, agenta a apărut în câteva clipe afară, la poartă, strângându-și haina în jurul trupului. Nell o privea cum se lupta cu vântul ca să-și aprindă o țigară, apoi și-a întors ochii spre grădină. Nu vedea prea bine de unde se afla, abia a reușit să deslușească, printr-o urzeală întreagă de plante agățătoare, creștetul de piatră al unei statui reprezentând un băiețel.

S-a aplecat peste pervazul prăfuit al ferestrei, simțind sub palme lemnul îmbibat de sare. Era convinsă că mai fusese în căsuța asta și altă dată, când era mică. Mai stătuse chiar în locul acesta, în camera aceasta, privind aceeași mare. A închis ochii scotocind prin cotloanele memoriei.

În locul unde se afla ea acum, era un pat simplu, de o persoană, cu tăblii de alamă, cu mânere înnegrite care trebuiau lustruite. Din tavan se revărsa o plasă strânsă într-un mănunchi conic, asemenea ceții atâr-nate la orizont când se stârneau furtuni departe, pe mare. O păturică din petice colorate, răcoroasă sub genunchii ei, bărci de pescuit săltând pe valuri, petale de flori în bazinul de jos. De acolo, de la fereastra aceea ieșită mai în afara casei, i se părea că stă atârnată de vârful stâncii, asemenea prințesei dintr-una din poveștile ei preferate, prefăcută în pasăre și rămasă să se zbenguie în colivia de aur.

Jos răsunau niște voci: tata și Autoarea. Își auzea numele, Ivory, tare și colțuros, asemenea unei stele decupate din carton cu o foarfecă ascuțită. Numele ei folosit precum o armă.

Mai erau și alte vorbe, încărcate de mânie, azvârlite de unul la celălalt. Oare de ce striga tata la Autoare? El, care nu ridica vocea niciodată.

Fetița era speriată, nu voia să audă nimic. Și-a strâns ochii și și-a astupat urechile, intonându-și cântece în gând, spunându-și povești și gândindu-se la colivia de aur, la prințesa-pasăre legănându-se și așteptând.

Nell a încercat să-și alunge din minte cântecul de copii, imaginea coliviei de aur. Adevărul se ițea din adâncurile reci ale memoriei, așteptând ca ea să-l apuce și să-l tragă la suprafață...

Dar nu astăzi. A deschis ochii. Mlădițele acelea erau prea fragede și alunecoase astăzi, iar apa din jurul lor prea tulbure.

Nell o luă înapoi pe scările înguste.

Agentă a încuiat poarta și au pornit împreună în tăcere către locul unde era parcată mașina.

— Ei, ce părere aveți? a întrebat ea pe tonul superficial al cuiva care știa deja răspunsul.

— Aș vrea s-o cumpăr.

— Poate doriți să vă mai arăt și... a urmat ea, privind-o de după ușa mașinii. Cum adică, chiar vreți s-o cumpărați?

Nell și-a lăsat din nou privirea să se rătăcească peste marea involburată, spre orizontul învăluit de ceață. Îi plăcea când era vreme rea.

Se simțea remontată când norii atârneau grei și stătea să plouă. Parcă respira mai ușor, gândea mai clar.

Habar n-avea cum o să plătească pentru casă, ce va trebui să vândă ca s-o achite. Dar tot ce știa era că trebuia neapărat s-o aibă. Știse asta din clipa în care își adusese aminte de fetița care stătea pe marginea bazinului cu peștișori, de fetița care fusese Nell într-o altă viață.

*

Agenta a condus-o înapoi la hanul Tregenna întrecându-se în promisiuni că va reveni cu contractul imediat ce va fi bătut la mașină. Cunoștea și un avocat bun, la care Nell putea să apeleze. Nell a închis portiera mașinii și-a luat-o în sus pe trepte spre holul hotelului. Era atât de concentrată să calculeze diferența de fus orar – oare trebuia să adauge trei ore și să țină cont că era ziuă, și nu noapte? – ca să poată suna la bancă, să explice de ce se hotărâse atât de iute să cumpere o proprietate în Cornwall, că n-a observat persoana care venea spre ea decât când erau gata să se ciocnească.

— Mă scuzați, a spus Nell, tresărind.

În fața ei, Robyn Martin clipea iute în spatele ochelarilor.

— Pe mine mă așteptați? a întrebat-o Nell.

— V-am adus ceva, a răspuns Robyn, întinzându-i un teanc de hârtii prinse cu o agrafă. Este materialul pe care l-am adunat pentru articolul despre familia Mountrachet, a urmat ea stânjenită. V-am auzit întrebându-l pe Gump și știu că nu prea... v-a fost de folos. Sunt destul de vechi, dar m-am gândit că v-ar putea interesa, a încheiat ea netezindu-și părul bine strâns.

— Vă mulțumesc, i-a spus Nell din tot sufletul, și-mi pare rău dacă...

Robyn a încuviințat din cap.

— Cum se simte bunicul...?

— Mult mai bine. De fapt, mă întrebam dacă n-ați vrea să mai veniți încă o dată la cină, săptămâna viitoare. Tot la Gump acasă.

— Mulțumesc pentru invitație, dar nu cred că bunicul dumneavoastră s-ar bucura...

— Vai, nu, n-ați înțeles, a clătinat Robyn din cap, unduindu-și părul. Nell a ridicat nedumerită din sprâncene.

— De fapt a fost ideea lui, zicea că are să vă mai spună ceva. Despre căsuță și Eliza Makepeace.

*Domnișoara Rose Mountrachet
Vaporul Cunard, Lusitania*

*Domnișoarei Eliza Mountrachet
Conacul Blackhurst
Cornwall, Anglia*

9 septembrie 1907

Draga mea Eliza,

Vai, ce minunăție e Lusitania! Îți scriu această scrisoare, iubită verișoară, așezată la o măsuță la cafeneaua Veranda de pe puntea superioară, privind peste întinderea albastră a Oceanului Atlantic, în timp ce „hotelul nostru plutitor” ne duce ca vântul spre New York.

Pe punte e o atmosferă de mare sărbătoare, toată lumea nutrind speranța că Lusitania își va redobândi panglica albastră de la Germania. Pe cheiul de plecare din Liverpool, în timp ce nava uriașă se urnea încet, începându-și prima călătorie, mulțimea de pe țărm cânta Britanicii n-or fi sclavi în veci, fluturând steaguri cu atâta forță, încât chiar și când ne-am îndepărtat și oamenii s-au micșorat până au devenit niște punctișoare, steagurile tot se mai vedeau mișcându-se. Iar când celelalte vapoare ne-au salutat sunându-și sirenele, mărturisesc că mi s-a făcut pielea de găină și mi s-a umplut inima de mândrie. Ce bucurie să fii părtaș la un eveniment atât de important! Mă întreb dacă vom rămâne în istorie. Sper din tot sufletul – când te gândești că ai putea face ceva, te-ai putea asocia cumva unui eveniment, și prin asta să depășești durata unei singure vieți!

Știi care e părerea ta despre Panglica Albastră – că e o competiție prostească născocită de niște nerozi care încearcă să dovedească că nava lor poate să depășească bărcile altor neisprăviți mai mari ca ei. Dar, scumpă Eliza, să fii acolo, să trăiești emoția și succesul – ce

pot spune? E înălțător! Mă simt mai vie decât m-am simțit vreodată și, deși știi că-ți vei da ochii peste cap, dă-mi voie să-ți împărtășesc dorința mea cea mai profundă de a face această călătorie într-un timp record, ca să ne recâștigăm locul binemeritat.

Întreaga navă este echipată în așa fel încât uneori este greu să-ți închipui că te afli pe mare. Mama și cu mine locuim într-unul din cele două „apartamente regale”, care are două dormitoare, un salon, o sufragerie, o baie numai a noastră, un veceu și o cămară, și este frumos aranjat, amintindu-mi un pic de tablourile de la Versailles din cartea domnișoarei Tranton, aceea pe care ne-a adus-o la lecții în vara aceea, demult.

Am auzit-o pe o doamnă foarte elegantă spunând că are cele mai bune dotări dintre toate vapoarele cu care a călătorit ea vreodată. Nu știu cine era, dar îmi dau seama că era cineva important, căci mama amușește de fiecare dată când se întâlnește cu ea, ceea ce i se întâmplă foarte rar. Dar nu te teme, că nu a durat! Mama nu poate fi redusă la tăcere multă vreme. Și-a recăpătat iute graiul și a recuperat imediat timpul pierdut. Tovarășii noștri de drum reprezintă o veritabilă enciclopedie a lumii bune londoneze, după cum spune mama, și prin urmare trebuie să-i fermecăm! Am primit ordine stricte să arăt mereu perfect – slavă Domnului că am două cufere pline cu muniția pe care va trebui s-o port în această bătălie. Căci, o dată în viață, eu și mama gândim la fel, deși nu avem, cu siguranță, aceleași gusturi. Căci ea îmi tot arată câte un domn pe care îl socotește o partidă perfectă, iar eu sunt mereu dezamăgită. Dar gata cu astea, căci mi-e teamă că pierd atenția scumpei mele verișoare dacă mai zăbovesc prea mult asupra acestor subiecte.

Să revin, prin urmare, la vapor. Am făcut unele cercetări de care verișoara Eliza va fi mândră. Ieri dimineată am reușit pentru scurt timp să scap de mama și am petrecut o oră încântătoare în grădina de la ultimul nivel. Și m-am gândit la tine, scumpa mea, la cât de uimită ai fi să vezi că poate crește atâta vegetație la bordul unui vapor. În fiecare colț se află ghivece uriașe, pline cu arbuști verzi și cu flori dintre cele mai frumoase. M-am simțit foarte înviorată să stau printre ele (nimeni nu cunoaște mai bine decât mine virtuțile tămăduitoare ale unei grădini) și să mă las pradă unor visări prostești (cred că-ți închipui prea bine pe unde mi-a zburdat imaginația...).

Vai, cât mi-aş fi dorit să te fi înduplecat şi să fi venit cu noi, Eliza! Aşa că îmi îngădui să-ţi adresez o scurtă şi blajină dojană, căci nu pot să te înţeleg deloc. Tu ai fost cea care a venit cu ideea ca noi două să mergem în America, să vedem cu ochii noştri zgârie-norii din New York şi măreaţa Statuie a Libertăţii. Nu-mi pot închipui ce te-a determinat să pierzi această şansă şi să rămâi la Blackhurst doar în tovărăşia tatei. Continui să rămâi un mister pentru mine, scumpo, dar am învăţat că n-are rost să mă cert cu tine atunci când ţi-ai pus ceva în mintea aia a ta încăpăţânată. Nu pot spune decât că-mi este deja dor de tine şi că îmi închipui adesea cât ne-am fi distrat dacă ai fi fost cu mine aici. (Cum am mai fi scos-o din minţi pe biata mama!) Nici nu-mi vine să cred că a existat o vreme când nu te cunoşteam, mi se pare că noi am fost întotdeauna împreună, iar anii petrecuţi la Blackhurst înaintea venirii tale nu au fost altceva decât o lungă şi cumplită aşteptare.

Ah, mă cheamă mama. Se pare că suntem iarăşi aşteptate, la un alt dineu. (Vai, mesele astea, Eliza! Sunt nevoită să mă plimb pe punte între ele, că mă pot monta să mă comport politicos la următoarea!). Fără îndoială că mama a reuşit să agate pe nu-ştiu-care lord sau pe fiul vreunui industriaş bogat care să stea lângă noi la masă. De fapt are dreptate: datoria de fiică nu se sfârşeşte niciodată, iar eu n-am să-mi întâlnesc niciodată norocul dacă stau ferecată în casă.

Aşa că îţi zic la revedere, scumpă Eliza, şi închei spunându-ţi că, deşi nu eşti cu mine în persoană, eşti totuşi alături de mine. Şi mai ştii că, atunci când voi da cu ochii de faimoasa doamnă a Libertăţii, veghind atentă asupra portului ei, voi auzi vocea verişoarei Eliza care îmi va spune: „Uită-te la ea şi gândeşte-te câte a văzut!”

Şi-am să rămân, ca întotdeauna, mult iubita ta verişoară,

Rose

Eliza strângea în mâini pachetul învelit în hârtie cafenie. Din pragul magazinului din Tregenna, privea cum norul cenuşiu se prăvălea peste oglinda de dedesubt. Ceata de la orizont prevestea furtună pe mare, iar aerul din sat era îmbibat de umezeală. Eliza nu-şi adusese nici o plasă, de parcă atunci când plecase de acasă nu ar fi avut de gând să ajungă în sat. Ideea îi venise cândva în timpul dimineţii şi

treptat o acaparase cu totul. Cele cinci pagini rămase în caiet nu-i erau de ajuns și avea neapărat nevoie de altul, și acesta a fost motivul expediției neașteptate.

A mai aruncat o privire spre cerul mohorât și-a pornit-o iute spre port. Când a ajuns la răspântie, a lăsat baltă drumul principal și-a apucat-o pe poteca îngustă de pe stânci. Nu mai umblase pe-acolo până atunci, dar îi spusese Davies cândva că era o scurtătură care ducea de la moșie, peste stânci, până în sat.

Poteca era abruptă și ierburile înalte, dar Eliza își continua drumul. S-a oprit doar o dată să privească marea nemișcată, ca de granit, străbătută doar de câteva bărcuțe albe de pescari care se întorceau acasă. Eliza a zâmbit văzându-le asemenea unor pui de vrabie care zburau grăbiți înapoi spre cuib, după o zi în care cercetaseră marginile unui tărâm nesfârșit.

Într-o bună zi avea să străbată și ea marea aceea, hăt, până dincolo, așa cum făcuse și tatăl ei. Dincolo de orizont o așteptau atâtea lumi necunoscute: Africa, India, Arabia, Antipozii, și-n locurile acelea îndepărtate avea să descopere, povești noi, basme fermecate din vremuri de demult.

Davies o îmbiase să-și aștearnă pe hârtie poveștile și Eliza îl ascultase. Umpluse douăsprezece caiete și tot nu terminase. Cu cât scria mai mult, poveștile se-nghesuiau mai tare, dând năvală în mintea ei, apăsându-i fruntea, dornice să fie eliberate. Nu știa dacă sunt bune de ceva și, de fapt, nici nu-i păsa. Erau ale ei și, odată așternute pe hârtie, au devenit reale. Personaje care i se învălmășiseră în minte dobândiseră consistență pe hârtie. Căpătaseră obiceiuri noi la care ea nu se gândise, spunând lucruri despre care ea nu știa că le gândeau, devenind astfel impredictibile.

Poveștile ei aveau un public restrâns, dar foarte receptiv. În fiecare seară, după cină, Eliza se strecura în pat lângă Rose, așa cum făcea când erau mici, și începea să depene ultimul basm născocit de ea. Rose o asculta cu ochii mari, tăindu-i-se respirația sau oftând în momentele cele mai încordate, izbucnind în râs la întâmplările hazlii.

Rose a fost cea care a convins-o să-și trimită unul dintre basme la redacția revistei *Povești pentru copii*.

— Ce, n-ai vrea să le vezi tipărite? Atunci vor deveni povești adevărate, iar tu vei fi o scriitoare autentică.

— Dar ele sunt oricum povești adevărate!

— Numai că, dacă sunt publicaie, vei avea și un oarece câștig! a continuat Rose cu o privire poznașă.

Să aibă niște bani? Lui Rose asta chiar îi atrase atenția. Până atunci Eliza depinsese complet de unchiul și mătușa ei, dar, în ultima vreme, începuse să se întrebe cum avea să ducă la bun sfârșit călătoriile și aventurile pe care i le rezerva viitorul.

— Iar asta, cu siguranță, nu o va încânta pe mama! a exclamat Rose, plesnindu-și palmele și mușcându-și buzele ca să-și oprească un zâmbet. O doamnă din familia Mountrachet să-și câștige singură existența!

De reacțiile mătușii Adeline nu-i păsa Elizei, dar ideea că alții ar fi putut să-i citească poveștile... De când descoperise în magazinul de vechituri al doamnei Swindell cartea de povești și se cufundase în paginile ei decolorate, înțelesese care era puterea poveștilor, capacitatea lor miraculoasă de a alina sufletele rănite ale oamenilor.

Burnița se transformase într-o ploaie blândă și Eliza a grăbit pasul, strângând la piept caietul, în timp ce firele ude de iarbă i se scuturau pe poala fustei. Ce-o să zică Rose când o să afle că revista pentru copii urma să-i publice *Pruncul schimbat de zâne* și că i-au mai cerut și alte povești? Zâmbi în sinea ei și alergă mai departe.

Mai era doar o săptămână până la întoarcerea lui Rose și Eliza nu mai putea de nerăbdare. Cât de dor îi era de verișoara ei! Rose fusese destul de zgârcită cu scrisul, primise doar o depeșă din drum spre America, și apoi nimic, iar Eliza s-a pomenit așteptând nerăbdătoare vești din marea metropolă. Ar fi dorit și ea să fi mers, dar mătușa Adeline fusese categoric împotriva.

— N-ai decât să-ți distrugi propriul viitor, i-a spus ea într-o seară, când Rose se dusesse mai devreme la culcare. Dar n-am să-ți permit să-l distrugi și pe al lui Rose, cu manierele tale necivilizate! Nu va putea să-și îplinească soarta dacă nu va avea ocazia să se arate în adevărata ei strălucire! a urmat ea, ridicându-se în picioare. Am cumpărat două bilete pentru New York, unul pentru mine și altul pentru ea. Ca să evităm orice discuție neplăcută, ar fi mai bine să creadă că aceasta este hotărârea ta.

— Și de ce aș minți-o pe Rose?

Mătușa Adeline a tras adânc aer în piept, sugându-și obrajii.

— Ca să o faci fericită, desigur. Nu ții la fericirea ei?

Un tunet s-a răsfânt printre stânci chiar când Eliza a ajuns pe culme. Cerul se întunecase, iar ploaia se întetea. În poiana din față se înălța o casuță. Era aceeași care se vedea dincolo de grădina împrejmuită pe care unchiul Linus i-o dăduse ei să o lucreze. S-a adăpostit grăbită în fața ușii de la intrare, ferindu-se de stropii tot mai grei și mai iuți de ploaie care cădeau de pe streșini.

Trecuseră mai bine de două luni de când Rose și mătușa Adeline plecaseră la New York și, deși timpul trecea greu acum, prima lună a zburat iute, într-un vârtej de vreme bună și idei de povești minunate. Eliza își împărțise zilele între cele două locuri preferate de pe moșie: stânca cenușie din golfuleț, pe care valurile milenare săpaseră un intrând tocmai bun de șezut, și grădina ascunsă, grădina ei, de la capătul labirintului. Ce delectare era să aibă un loc numai al ei, o grădină în care să nu facă altceva decât să stea! Uneori îi plăcea să rămână nemișcată, pe băncuța din fier forjat și să asculte căderea frunzelor pe care vântul le azvârlea în perete, răsuflarea înăbușită a oceanului, păsărelele îngânându-și poveștile. Uneori, când izbutea să stea liniștită, își imagina că aude până și suspinul recunoscător al florilor către soare.

Dar astăzi era altfel. Soarele dispăruse și, dincolo de marginea stâncii, cerul și marea se contopeau într-o frământare cenușie. Ploua întruna și Eliza a oftat. Nu avea rost să încerce să străbată grădina și s-o pornească prin labirint, decât dacă ar fi vrut să se ude toată și să-și strice și caietul. Doar dacă i-ar fi ieșit în cale vreun copac scorburos în care să se adăpostească! În minte începu să i se înfiripe o idee, o prinse din zbor și nu-i mai dădu drumul, urmărind-o cum prindea contur.

Și-a vârât mâna în sân, de unde a scos creionul pe care îl avea întotdeauna la îndemână, și-a așezat caietul pe genunchi și a început să scrie în grabă.

Vântul devenea tot mai puternic, aici în locul unde ajungeau doar păsările și ploaia începuse să pătrundă și în ascunzătoarea ei, aruncându-i stropi mari pe paginile curate ale caietului. Eliza s-a întors cu fața spre ușă, dar ploaia o ajungea și acolo.

Asta nu era bine! Unde va putea să scrie în liniște, acum, când venea vremea rea? Nu-și mai putea găsi refugiu nici în golfuluț și nici în grădină. Sigur că putea lucra în casa cea mare a unchiului ei, cea cu o sută de camere, dar Elizei îi venea greu să scrie când era cineva prin preajmă. Când credea că se afla singură, descoperea vreo slujnică înge-nuncheată în fața șemineului, răscolind jăratecul. Sau dădea peste unchiul ei ascuns, tăcut, în vreun ungher întunecat.

O pală de ploaie îi înmuie picioarele, spălând treptele. A închis caietul și și-a scuturat nerăbdătoare călcâiele pe dalele de piatră. Avea nevoie de un adăpost mai ferit decât acesta. Și-a aruncat privirile spre ușa roșie din spatele ei. Cum de nu băgase de seamă până atunci? Din broască se iveau capătul ornamentat al unei chei mari de alamă. Fără să pregete, Eliza a răsucit-o. Mecanismul s-a mișcat cu zgomot, iar ea a apucat mânerul neted și neașteptat de cald, răsucindu-l. Ușa s-a deschis ca prin farmec.

Eliza a pășit pragul, și-a intrat în pântecul întunecos și uscat.

*

Linus aștepta la adăpostul umbrelei negre. Nu o văzuse pe Eliza toată ziua și se simțea cuprins de neliniște. Știa însă că va apărea până la urmă. Davies îi spusese că avea de gând să meargă în grădină și nu putea să se înapoieze decât pe acolo. Linus închise ochii și gândul îl purta înapoi, cu ani în urmă, când Georgiana dispărea zilnic în grădină. Îl rugase mereu să vină și el să vadă ce plantase, dar Linus refuza cu încăpățănare. O aștepta totuși, stând la pândă până când păpușa lui se iveau printre tufișuri. Uneori își amintea cum se rătăcise în labirint. Ce sentiment ciudat avea atunci! Ce amestec curios de rușine, dar și de bucurie la apariția surorii sale!

A deschis din nou ochii și i s-a oprit respirația, crezând mai întâi că era pradă unei închipuiri, dar nu, Eliza se îndrepta spre el, cufundată în gânduri. Își mișcă buzele uscate, dând să rostească ceva:

— Copilă! abia reuși să îngaime.

Eliza și-a ridicat privirea surprinsă.

— Unchiule, a exclamat ea zâmbind ușor, ridicându-și brațele în care avea un caiet. S-a pornit ploaia așa, dintr-odată!

I se udase fusta, iar tivul transparent i se lipea de picioare. Linus nu s-a putut abține să nu privească într-acolo.

— Mi-era teamă că te prinde ploaia.

— M-a și prins! Dar m-am adăpostit lângă căsuță, știi, casa cea mică de la capătul labirintului.

Părul îi era ud, ca și fusta, și gleznele... Linus a înghițit cu greu, înfi-gându-și bastonul în pământul reavăn și ridicându-se în picioare.

— Stă cineva în căsuța aceea, unchiule? a întrebat Eliza apropiindu-se. Pare părăsită!

Mirosul ei... a ploaie, sare, pământ. Se sprijini de baston, gata să se prăbușească. Ea întinse mâna să-l ajute.

— Grădina... spune-mi cum e grădina, copilă.

— Vai, unchiule, s-o vezi cum crește! Trebuie să vii într-o zi să vezi florile! Să vezi câte-am mai plantat!

Îi simțea mâinile fierbinți pe braț, strânsoarea lor hotărâtă. Și-ar fi dat tot restul vieții să poată opri timpul și să rămână așa, el cu Georgiana lui!

— Lord Mountrachet! a strigat Thomas venind în grabă din casă. Trebuia să ne chemați dacă aveți nevoie de ajutor!

Și dintr-odată Eliza dispăruse de lângă el, acum îl sprijinea Thomas. Linus o urmări cum dispare în sus pe trepte, în holul de la intrare, cum se oprește o clipă lângă măsuța de corespondență să-și ia scrisorile aduse de poșta de dimineață, ca să dispară după aceea cu totul.

Domnișoara Rose Mountrachet
Vaporul Cunard, Lusitania

Domnișoarei Eliza Mountrachet,
Conacul Blackhurst,
Cornwall, Anglia

7 noiembrie 1907

Scumpa mea Eliza,

Cât de mult a trecut! S-au întâmplat atâtea de când nu ne-am mai văzut, că nici nu știu de unde să încep. Mai întâi, trebuie să-mi cer

iertare că nu ți-am mai scris în ultima vreme. A fost așa un vârtej la New York! Și când m-am așezat să-ți scriu, imediat după ce am pornit din port, s-a pornit așa o furtună cumplită, că am crezut că suntem înapoi în Cornwall. Ce tunete și ce țipete! Am zăcut în cabină două zile întregi și biata mama era lividă. Avea și ea nevoie de ajutor și, închipuie-ți ce situație, pe mama bolnavă s-o îngrijească Rose cea suferindă!

După ce s-a potolit furtuna, ceața a mai persistat câteva zile, învăluind nava precum un monstru uriaș. Mi-am adus aminte de tine, scumpă Eliza, și de poveștile pe care mi le spuneai când eram mici, despre sirene și vapoare dispărute în largul mării.

Cerul s-a mai limpezit acum, că ne apropiem de Anglia.

Dar stai puțin! De ce ți fac eu o descriere a vremii, când am atâtea să-ți povestesc? Dar știu prea bine răspunsul: dau și eu târcoale adevăratelor mele intenții, șovăind înainte de a-ți da vestea cea mare, căci dac-am să-ți spun...

Poate ți mai aduci aminte, dragă Eliza, că în ultima mea scrisoare ți spuneam că mama și cu mine am cunoscut o mulțime de oameni importanți. Lady Dudmore, în special, s-a dovedit a-mi fi de ceva folos. Mai ales că se pare că m-a plăcut și mi-a dat o mulțime de scrisori de recomandare care ne-au introdus în societatea cea mai aleasă din New York. Și ce fluturași strălucitori am devenit, zburând de la o petrecere la alta! Dar eu tot îi dau înainte, deși tu cu siguranță n-ai nici o poftă să afli despre toate seratele și partidele de bridge la care am participat! Așa că am să-mi țin răsufierea și-am să-ți mărturisesc deschis: sunt logodită! Și-am să mă mărit! Și, dragă Eliza, sunt atât de fericită, încât mi-e teamă că nu am să pot deschide gura să spun ceva, că n-o să pot vorbi decât despre Dragostea mea! Și nu am de gând să fac una ca asta, cel puțin nu aici, nu încă! Refuz să îmi irosesc aceste simțiri minunate printr-o încercare nereușită de a le așeza în cuvinte. Așa că am să aștept până ne vom reîntâlni și-atunci am să-ți povestesc totul de-a fir a păr. E suficient să-ți spun, iubită verișoară, că plutesc într-un nor strălucitor de fericire.

Nu m-am simțit niciodată atât de bine și pentru asta trebuie să-ți mulțumesc ție, scumpă Eliza, căci de-acolo, din Cornwall, ți-ai îndreptat bagheta fermecată spre mine, îndeplinindu-mi dorința cea mai fierbinte. Căci poate logodnicul meu (ce emoționant e să pot scrie pe

hârtie aceste două cuvinte: logodnicul meu!) nu e ceea ce îți imaginezi. Deși în cele mai multe privințe este perfect (frumos, deștept și bun), din punct de vedere material este destul de sărac. Și acum ai să intuiești probabil de ce bănuiesc că ai darul profeției. El este chiar asemenea perechii născocite de tine în Pruncul schimbat... Cum de-ai știut, scumpo, că tocmai un astfel de om o să-mi sucească mințile?

Biata mama e uimită peste măsură (deși și-a mai revenit de-acum), căci, într-adevăr, aproape că nu mi-a mai adresat nici un cuvânt timp de câteva zile, după ce i-am spus despre logodnă. Precum bănuiești, ea avea aspirații mult mai înalte și nu înțelege că mie nu-mi pasă câtuși de puțin de bani și titluri. Acelea sunt aspirațiile ei pentru mine și, deși trebuie să-ți mărturisesc că le împărtășeam și eu cândva, acum nu-mi mai pasă, și cum ar putea să-mi pese, când a apărut Printul și mi-a deschis ușa coliviei de aur?

De-abia aștept să ne revedem, Eliza, să-ți împărtășesc fericirea mea! Mi-a fost cumplit de dor de tine și nu mă pot gândi cât de greu îmi va fi ca, odată ajunsă în Anglia, să mai aștept încă o săptămână până vom fi din nou împreună. Am să pun scrisoarea asta la poștă de îndată ce ajungem la Liverpool și tare mi-aș dori să zbor eu cu ea la Blackhurst decât să mai stau în tovărășia plicticoasă a familiei mamei.

Până atunci, rămân a ta veșnic iubitoare verișoară,

Rose

Dacă era să judece drept, Adeline nu avea pe cine să învinuiască în afara propriei persoane. Nu fusese ea alături de Rose la toate petrecerile strălucitoare din New York? Nu se oferise ea să o însoțească pe Rose la balul dat de domnul și doamna Irving în casa lor somptuoasă de pe Fifth Avenue? Și, mai rău decât atât, nu fusese ea cea care o încurajase din priviri pe Rose să accepte când tânărul chipeș, cu păr negru și buze pline se apropiase de ea, cerând să-i facă plăcerea să danseze cu el?

— Ce frumoasă e fiica dumneavoastră! îi șoptise la ureche doamna Frank Hastings, pe când tânăra pereche se avânta pe ringul de dans. Cea mai arătoasă dintre toate!

Adeline s-a foit mândră pe scaun. Oare aceea fusese clipa fatală? Oare Dumnezeu voise să-i pedepsească mândria?

— Frumusețea e pe măsura purității sufletului ei!

— Dar și Nathaniel Walker e un bărbat tare chipeș, într-adevăr! Nathaniel Walker! Era prima dată când auzea acest nume.

— Walker... a repetat ea pe gânduri.

Numele îi părea cunoscut, parcă mai auzise ea de o familie numită Walker care făcuse avere din petrol. Bani noi, dar timpurile se schimbau... Nu mai era nici o rușine să asociezi unui titlu nobiliar o avere.

— Din ce familie se trage?

Oare Adeline observase sclipirea cu greu ascunsă care a înviorat pentru o clipă chipul placid al doamnei Hastings?

— A, nu e o familie cunoscută! a spus ea ridicând dintr-o sprânceană. E doar un artist, un prieten de-al băiatului mai mic al familiei Irving.

Lui Adeline îi încremenise zâmbetul pe buze, nu era încă totul pierdut, la urma urmei, pictura era o îndeletnicire nobilă...

— Umblă vorba, a urmat lovitura de grație a doamnei Hastings, că tânărul Irving l-a cules de pe stradă. C-ar fi copil de imigranți polonezi, după câte se pare. Și-și spune Walker, dar mă-ndoiesc că acesta îi este numele și în actele de imigrare. Aud că trăiește din desene.

— Face portrete în ulei?

— A, nici pe departe! Niște mângălituri în cărbune, din câte înțeleg! a exclamat ea, sugându-și un obraz ca să-și ascundă răsul. Ce noroc pe el! Părinții lui sunt catolici, taică-său e hamal în port.

Lui Adeline îi venea să urle pe când doamna Hastings se lăsa pe spătarul aurit al scaunului, cu chipul încrețit de un zâmbet răutăcios:

— Dar nu-i nici un rău ca o fată să danseze cu un bărbat chipeș, nu-i așa?

— Sigur că nu, a răspuns Adeline, arborând un zâmbet palid ca să-și ascundă panica.

Dar cum ar fi putut crede așa ceva, când în minte i-a și apărut imaginea unei tinere aflate pe vârful stâncii din Cornwall, cu ochii și inima larg deschise spre tânărul atât de promițător? Ba da, era foarte rău ca o tânără domnișoară să se lase amăgită de farmecul unui tânăr chipeș.

Săptămâna aceea a trecut, de bine, de rău. Și-n fiecare seară, Adeline mărșăluia cu Rose pe dinaintea unor tineri potriviți, așteptând și sperând că vadă o scânteie de interes pe chipul fiicei ei. Dar era dezamăgită de fiecare dată. Rose nu avea ochi decât pentru Nathaniel și se

părea că și el la fel. Rose era prinsă în mreje și nu mai putea fi smulsă, de parcă ar fi fost cuprinsă de o nebunie periculoasă. Adeline se stăpânea cu greu să n-o plesnească peste obrajii care îi străluceau mai tare decât se cuvenea unei tinere domnișoare.

Dar și Adeline era obsedată de chipul lui Nathaniel Walker. La fiecare dineu, bal sau lectură la care mergeau, ea scruta mai întâi încăperea, încercând să-l găsească printre invitați. De teamă i se împăienjenea mintea, nu mai vedea decât un singur chip, al lui. Începuse să-l vadă și când nu era acolo. O obseda și în somn, visa cheiuri și vapoare și familii nevoiașе. Uneori visa că e în Yorkshire și că propriii ei părinți făceau parte din familia lui Nathaniel. Biata ei minte întunecată! Nici nu-ți puteai închipui că ar fi putut ajunge în așa o stare!

Până când, într-o seară, s-a produs inevitabilul. Se întorceau de la un bal și Rose rămăsese tot drumul tăcută în trăsură. Acel tip de tăcere care precedă luarea unei hotărâri, limpezirea gândurilor. Ca și cum ar fi ocrotit o taină, ținând-o ferită încă o vreme, înainte de a o dezvălui.

Dar clipa cumplită a venit pe când Rose se dezbrăca să se culce.

— Mamă, a început ea, periindu-și părul. Vreau să-ți spun ceva...

Și-apoi au urmat cuvintele de care Adeline se temea cel mai tare: iubire... soartă... veșnicie...

— Ești prea tânără, i-a retezat-o Adeline, nu e greu să confunzi prietenia cu un alt fel de afecțiune!

— Dar eu nu prietenie simt acum, mamă!

Adeline a simțit că obrajii îi iau foc.

— Ar fi o nenorocire, el n-aduce nimic....

— Ba se aduce pe sine și asta e tot ce am eu nevoie!

— Asta e dovada naivității tale, Rose, a insistat ea cu aceeași siguranță în voce.

— Nu sunt atât de tânără ca să nu știu ce vreau, mamă. Am optsprezece ani. Nu m-ai adus tu la New York ca să-mi găsesc soarta?

— Dar omul acesta nu-ți este sortit ție! a spus Adeline cu o voce slabă.

— De unde știi tu?

— Sunt mama ta! Ești frumoasă, vii dintr-o familie importantă, cum să te mulțumești cu atât de puțin?

Cât de subțire îi suna glasul!

Rose a oftat încetișor, semn că pusese capăt conversației.

— Îl iubesc, mamă!

Adeline a închis ochii. Tinerete! Ce șansă aveau cele mai raționale argumente împotriva forței arogante a celor două cuvinte? Fiica ei, mândria ei cea mare, să le pronunțe cu atâta ușurință, și pentru cine?!

— Și el mă iubește, mamă. Așa mi-a spus!

Lui Adeline i s-a oprit inima de teamă. Scumpa ei fiică, orbită de gânduri prostești despre dragoste. Cum să-i spună că inimile bărbaților nu puteau fi cucerite atât de ușor? Iar dacă erau, nu puteau fi păstrate pentru multă vreme?

— Ai să vezi, a urmat Rose, și-am să trăiesc fericită până la adânci bătrâneți, așa, ca-n povestea Elizei. Știi că ea a scris-o așa, de parcă ar fi știut că o să se-ntâmpale aidoma.

Eliza! a spumegat în sinea ei Adeline. Chiar și aici, la o distanță atât de mare, fata asta continua să fie o amenințare. Influența ei se întindea peste oceane, șoaptele ei otrăvite îi amenințau lui Rose viitorul, ademenind-o să facă cea mai mare greșeală a vieții ei.

Adeline și-a strâns buzele. Nu o salvase pe Rose de numeroasele ei boli și suferințe ca să o vadă azvârlindu-se într-o căsătorie nereușită.

— Trebuie să pui capăt acestei povești, Rose. O să înțeleagă. Trebuia să-și fi dat seama că nu va fi niciodată îngăduită.

— Dar suntem logodiți, mama. El m-a cerut și eu am acceptat.

— Rupe logodna!

— Asta n-am s-o fac.

Adeline s-a simțit încolțită.

— Ai să fii exclusă din societate, n-ai să mai fii bine-venită în casa tatălui tău!

— Atunci am să rămân aici, unde sunt bine-venită. În casa lui Nathaniel!

Cum de se ajunsese la asta? Cum de putea Rose a ei să spună astfel de lucruri? Doar știa că i-ar fi putut zdrobi inima. Adeline simțea că i se învârte capul și că trebuia să se întindă.

— Îmi pare rău, mamă, i-a spus Rose calmă, dar nu mă voi răzgândi, nu pot. Și nici să nu-mi ceri una ca asta.

Câteva zile nu au mai vorbit aproape deloc, cu excepția unor banalități, pe care nu ar fi putut să le ignore. Rose credea că Adeline se

supărase, ceea ce nu era adevărat. Era numai căzută pe gânduri, căci Adeline știuse întotdeauna să transforme patima în argument rațional.

Situația actuală era intolerabilă, așa că trebuia neapărat schimbat măcar un factor. Iar dacă acesta nu putea fi hotărârea lui Rose, atunci trebuia să fie logodnicul însuși. Trebuia ca el să devină un bărbat demn să i se acorde mâna fiicei sale, un bărbat de care lumea să vorbească cu respect și chiar cu invidie. Iar Adeline avea sentimentul că știa cum să producă această schimbare.

În inima fiecărui om se află un hău adânc, un gol a cărui umplere se ridică mai presus de orice. Adeline bănuia că hăul din inima lui Nathaniel Walker era mândria, mândria cea mai periculoasă, aceea a omului sărac. O ambiție de a-și dovedi valoarea, de a se ridica peste condiția sa și de a deveni superior tatălui său. Chiar fără amănuntele biografice oferite atât de generos de doamna Hastings, cu cât îl vedea mai des pe Nathaniel Walker, cu atât era Adeline mai convinsă de acest adevăr. Îl vedea reflectat în felul în care umbla, în lustrul îngrijit al pantofilor, în intensitatea zâmbetului și chiar în sunetul râsului său. Toate acestea erau trăsături ale cuiva care provenea de jos și aspira la lumea strălucitoare care se învârtea deasupra unviersului lui. Un om al cărui rafinament îi contrazicea condiția umilă.

Iar Adeline cunoștea prea bine această slăbiciune, căci o avusese și ea. Și mai știa și cum va proceda. Trebuia să se asigure că el se va bucura de toate avantajele, că ea va deveni cea mai mare apărătoare a lui, că-i va promova arta în cercurile cele mai înalte ale societății, având grijă ca numele să-i fie asociat cu cei imortalizați. Cu sprijinul ei susținut, cu înfățișarea lui fermecătoare, fără să mai pomenim de avantajul de a o avea pe Rose de soție, avea să impresioneze negreșit. Iar Adeline se va asigura că el nu o să uite cine era răspunzător de norocul care dăduse peste el.

*

Eliza lăsă scrisoarea să-i cadă pe pat. Rose se logodise, era pe punctul de a se căsători. Vestea nu ar fi trebuit să o ia prin surprindere. Rose îi vorbise adesea despre speranțele ei de viitor, despre dorința de a

avea un soț și o familie, o casă impunătoare și o trăsură. Și totuși se simțea ciudat.

Își deschise caietul cel nou și-și trecu ușor degetele peste prima pagină, stropită de ploaie. Trase o linie cu creionul, privind absentă cum se decolora, în funcție de cât de udă era hârtia. Începu să scrie o povestire, mâzgăind și ștergând o vreme, după care puse caietul deoparte.

În cele din urmă, s-a lăsat pe pernă. Nu era în apele ei, simțea ceva adânc, în stomac, ceva rotund și greu, ascuțit și amar. Poate că era bolnavă. Să fi fost oare din pricina ploii? Mary îi tot spusese să nu mai stea atât pe-afară. Eliza și-a întors fața la perete, privind în gol. Rose, verișoara ei – pe care doar ea o putea distra, tovarășa ei de năzbâtii – urma să se mărite? Cu cine va mai împărți Eliza grădina tainică? Dar poveștile? Dar viața? Cum se putea ca viitorul pe care și-l închipuiseră atât de clar – toți anii care le stăteau înaintea, plini de aventuri, călătorii și povești ce urmau să fie scrise – să se dovedească a nu fi fost altceva decât o simplă himeră?

Privirea i-a alunecat într-o parte, oprindu-se pe sticla rece a oglinzii. Eliza nu se uita prea des în oglindă și în răstimpul scurs de când își văzuse ultima oară chipul, parcă ceva lipsea. S-a ridicat și s-a privit mai îndeaproape, scrutându-și chipul.

Apoi și-a dat seama ce lipsea. Imaginea pe care-o vedea era a unui adult, unde nu mai era loc să se ascundă chipul lui Sammy. Acesta dispăruse cu totul.

Și-acum dispărea și Rose. Cine era bărbatul acesta care-i furase cea mai bună prietenă cât ai clipi din ochi? Eliza nu s-ar fi simțit mai rău nici dacă ar fi înghițit vreuna dintre decorațiile de Crăciun făcute de Mary dintr-o portocală cu cuișoare înfipte în ea.

Greutatea pe care-o simțea în stomac era de fapt invidie. Îl pizmuia pe acel bărbat care o făcuse pe Rose să se însănătoșească, care reușise atât de ușor să facă ceea ce își dorise și ea, care deturnase sentimentele verișoarei sale atât de iute și de definitiv. *Invidie*. Eliza a pronunțat cuvântul în șoaptă, simțindu-i înțepătura otrăvită înăuntrul gurii.

S-a îndepărtat de oglindă și-a închis ochii, încercând să uite de scrisoarea cu vestea cumplită. Nu voia să fie invidioasă, să nutrească în adâncul ei acest ghem de țepi, căci știa din povești care era soarta suro-rilor rele schimonosite de invidie.

Apartamentul Juliei se afla în partea superioară a casei, la care se ajungea pe o scară incredibil de îngustă, în capătul holului de la etajul al doilea. Când Cassandra a ieșit din camera ei, soarele începuse deja să se piardă la orizont, iar holul era aproape cufundat în întuneric. A bătut la ușă și a așteptat, strângând între degete gâtul sticlei de vin pe care o luase cu ea. Luase hotărârea să îi viziteze în ultima clipă, pe când se îndrepta spre casă, venind cu Christian pe jos din sat.

Ușa s-a deschis și în prag a apărut Julia, înveșmântată într-un chi-monou roz.

— Haide, poftim înăuntru! a spus ea făcându-i semn să o urmeze, în timp ce străbătea încăperea. Tocmai pregăteam câte ceva pentru cină. Sper că-ți place mâncarea italienească!

— Cum să nu! a răspuns Cassandra, urmând-o în grabă.

Spațiul ce fusese cândva o înșiruire de cămăruțe care adăposteau o armată de servitori era acum reconfigurat ca un apartament mansardat foarte spațios. Pereții de pe ambele părți aveau ferestre în lucarnă de unde, cu siguranță, se vedea priveliștea minunată în timpul zilei.

Cassandra s-a oprit în pragul bucătăriei. Peste tot erau împrăștiate castroane, vase de măsurat pentru bucătărie, conserve de roșii desfăcute, uleiuri sclipitoare de măsline, suc de lămâie și alte ingrediente misterioase. Neștiind unde să pună sticla de vin, i-a întins-o Juliei.

— Ce drăguț din partea dumitale! a exclamat ea, scoțându-i dopul, luând un pahar de pe raftul de deasupra mesei și turnând în el vinul de la o înălțime apreciabilă.

— Cât despre mine, eu nu beau nimic altceva decât gin, a spus ea, făcând cu ochiul și lingându-și o picătură de Shiraz de pe deget, te ține tânăr și e curat, să știi!

I-a întins paharul cu vinul sângerieu, ieșind furtunos din bucătărie.

— Acum hai înăuntru și fă-te comodă! a poftit-o ea, arătându-i un fotoliu în mijlocul încăperii.

Cassandra s-a așezat. În fața ei se găsea un cufăr de lemn folosit ca măsuță și pe el era un teanc de caiete vechi, îmbrăcate în învelitori vechi din piele cafenie.

Un val de emoție a străbătut-o din cap până-n picioare și a simțit furnicăture în vârful degetelor.

— Haide, stai acolo și uită-te prin ele, până când termin eu cina.

Cassandra nu a așteptat să i se spună de două ori. A întins mâna spre primul caiet, mângâindu-i ușor coperta cu palma. Pielea își pierduse asprimea, devenind moale și netedă precum catifeaua.

Cassandra a deschis caietul, respirând cu greu de emoție, și a citit scrisul frumos și ordonat: Rose Elizabeth Mountrachet Walker, 1909. Și-a purtat vârful degetelor peste scrisul aproape șters, imaginându-și penița cu care fusese trasată fiecare literă. A întors paginile cu grijă, până a ajuns la primele notițe:

Un an nou, unul în care așteptăm atâtea întâmplări extraordinare. Cu greu mă pot concentra de când dr. Matthews mi-a dat verdictul. Trebuie să mărturisesc că am fost foarte îngrijorată din pricina leșinurilor din ultima vreme, dar asta nu m-a frământat numai pe mine. O simplă privire îmi dezvăluia îngrijorarea adânc întipărită pe chipul mamei. În timp ce dr. Matthews mă examina, stăteam nemișcată, cu ochii în tavan, încercând să-mi alung teama și străduindu-mă să-mi aduc aminte toate momentele fericite ale vieții mele de până acum. Ziua nunții, desigur, călătoria la New York, vara în care a venit Eliza la Blackhurst... cât de vii îmi par aceste amintiri, acum când viața îmi este amenințată!

După aceea, când m-am așezat împreună cu mama pe sofa, așteptând diagnosticul doctorului Matthews, ea m-a atins cu mâna rece ca gheața. Mi-am îndreptat ochii spre ea, dar a refuzat să mă privească, și-abia atunci am început să mă îngrijorez de-a binelea. Cât am bolit, în toți anii copilăriei, mama a fost cea care și-a păstrat sângele rece. Și mă întrebam de ce acum o părăsise încrederea, ce intuiție îi provocase o îngrijorare atât de mare. Pe când doctorul Matthews își dregea vocea să-și înceapă vorba, i-am strâns mâna mamei și am așteptat. Ceea ce ne-a spus a fost mult mai surprinzător decât orice ne-am fi putut imagina.

— Ești însărcinată. Cam de două luni, aș spune. Cu voia lui Dumnezeu, ai să naști în august!

Nu există cuvinte pentru a-mi putea exprima bucuria produsă de această veste! După atâtea speranțe, după luni întregi de dezamăgiri cumplite! Să am un copil pe care să-l iubesc, un moștenitor pentru Nathaniel, un nepot pentru mama, un fin pentru Eliza!

Cassandra simțea că o ustură ochii. Când te gândești că acel copil, de a cărui concepere se bucura Rose, acel copil atât de mult dorit era iubita ei bunică dezrădăcinată. Sentimentele de speranță ale lui Rose erau cu atât mai emoționante, cu cât erau mărturisite fără să știe ce avea să urmeze.

A trecut iute mai departe, frunzărind paginile cu dantele și panglici, cu notițe despre vizitele doctorului, cu invitații la diverse dineuri și baluri din ținut, până când a dat peste ceea ce căuta, într-o însemnare din decembrie 1909:

Și iată că a venit pe lume – notez asta ceva mai târziu decât s-ar fi cuvenit. Ultimele luni au fost mai grele decât ne-am așteptat și nu am avut nici timpul și nici energia să scriu, dar a meritat tot efortul. După atâtea luni pline de speranță, lungi perioade de boală și grijă, ținută la pat, uite că îmi țin în brațe pruncul iubit. Și totul dispare în urmă. Este absolut desăvârșită. Cu pielea palidă și netedă, cu buzele trandafirii și pline, cu ochii de un albastru intens – deși doctorul spune că așa îi au toți copiii și că se vor mai închide cu timpul. În sinea mea sper să nu aibă dreptate. Mi-aș dori să aibă culorile tipice ale familiei Mountrachet, așa, ca tata și Eliza: ochii albaștri și părul roșu. Am hotărât să-i spunem Ivory, din pricina culorii pielii și mai ales, a sufletului ei, sper că timpul va dovedi că nu mă înșel.

— Gata! a strigat Julia, apropiindu-se cu două castroane aburinde de paste și cu o râșniță de piper uriașă sub braț. Ravioli cu semințe de pin și gorgonzola, a urmat ea, întinzându-i un castron Cassandrei. Ai grijă, e cam fierbinte!

— Miroase minunat, a spus Cassandra luând castronul și punând caietul deoparte.

— Dacă n-aș fi fost scriitoare, apoi restaurator de case și hotelier, cu siguranță că m-aș fi făcut bucătar. Noroc! a urât Julia ridicând paharul

de gin și sorbind din el. Uneori simt că întreaga mea viață a fost un șir de accidente și întâmplări, a urmat ea oftând, dar nu mă plâng! Poți să trăiești fericit după ce ai renunțat să-ți mai ții viața în frâu. Dar ajunge cu poveștile despre mine, a exclamat, înfigând furculița într-un pătrat de ravioli. Cum merge treaba la casuță?

— Destul de bine, doar că, cu cât fac mai multe, cu atât îmi dau seama că trebuie și mai multe. Grădina e sălbătică de tot și în casă e o adevărată harababură... Nu îmi dau seama nici măcar dacă e suficient de solidă. Cred că ar trebui să chem un zidar să își dea cu părerea, dar n-am avut timp încă, sunt atâtea de făcut. Totul este atât de...

— Copleșitor?

— Sigur că e copleșitor, dar mai e și altceva... a șovăit Cassandra, căutând cuvântul potrivit. E palpitant, a continuat, uimită de cuvântul ales. Am descoperit ceva în căsuța asta, Julia!

— Ai găsit ceva? s-a minunat Julia, ridicând din sprâncene. O comoară ascunsă?

— Am putea spune și așa dacă-ți plac comorile verzi și mustoase... a spus Cassandra, mușcându-și buza de jos. O grădină ascunsă, înconjurată de ziduri, în spatele casei. Nu cred că a călcat nimeni acolo de zeci de ani, și nici nu e de mirare, căci zidurile sunt înalte și acoperite complet de spini, nici n-ai bănuî ce e dincolo de ele.

— Și cum ai găsit-o?

— Din întâmplare, pe cuvânt!

— Nu există întâmplare, draga mea, a dat Julia din cap.

— Crede-mă că nu aveam nici cea mai mică idee.

— Nu asta voiam să spun, ci doar că grădina aia se-ascunde de cine nu vrea ea să o vadă!

— Ei, bine, atunci sunt bucuroasă că a dorit să mi se arate mie. E incredibilă! Este evident sălbătică, dar pe sub rugi au supraviețuit tot felul de plante. Sunt alei, băncuțe și căsuțe pentru păsărele.

— Ca-n *Frumoasa din pădurea adormită*! Au rămas încremenite până ce vraja se va risipi!

— Tocmai asta e, că n-au rămas încremenite! Copacii au continuat să crească, să dea roade, deși nu a fost nimeni să le culeagă. Să vezi ce măr e acolo, pare că are o sută de ani!

– Dar chiar atâta are! a strigat Julia, îndreptându-și spatele și punând castronul jos. Sau pe aproape!

A luat caietul și a început să frunzărească iute paginile înainte și înapoi.

– Aha, uite-aici, a exclamat ea, bătând cu degetul pe o foaie. Se întâmpla chiar după ce Rose a împlinit optsprezece ani, înainte de a pleca la New York și de a-l întâlni pe Nathaniel, a urmat ea, punându-și pe nas o pereche de ochelari turcoaz cu sidef și începând să citească:

Douăzeci și unu mai 1907. Ce zi a mai fost și asta! Și când te gândești că atunci când începuse mă gândeam că o să-mi petrec încă o zi nesfârșită ferecată în casă (după ce dr. Matthews a pomenit că lumea strănută prin sat, mama e îngrozită că o să mă îmbolnăvesc și o să pierd petrecerea de luna viitoare). Ca de obicei, Eliza a venit cu altă idee. Nici n-a dispărut bine caleașca mamei, care mergea să ia prânzul cu lady Phillimore, că s-a și înființat la ușa mea, cu obrajii îmbujorați (cât o invidiez pentru timpul pe care îl petrece în aer liber!), cerându-mi să las deoparte caietul (căci pentru tine mă străduiam, iubite jurnal!) și să merg cu ea prin labirint, că avea să-mi arate ceva.

Prima reacție a fost să o refuz – de teamă ca nu cumva vreun servitor să mă pârască mamei, nu am chef acum de o ceartă, mai ales că se apropie călătoria la New York –, dar apoi mi-am dat seama că Eliza avea acea „privire” în ochi, care i se ivește ori de câte ori coace vreun plan care nu suferă amânare, acea „privire” care m-a făcut să notez atâtea lucruri cărora le-am și pierdut șirul în ultimii șapte ani!

Iubita mea verișoară era atât de entuziasmată, încât nu puteam să nu mă molipsesc și eu. Uneori cred că are suficientă energie pentru amândouă, ținând cont că eu mă simt vlăguită atât de des. Și nici nu mi-am dat seama când am luat-o la fugă, chicotind, braț la braț. Davies ne aștepta la intrarea în labirint, clătinându-se sub greutatea unui ghiveci enorm. Tot drumul, Eliza s-a străduit din răspuțeri să-l convingă să se lase ajutat, dar n-a fost chip. Atunci s-a repezit la mine, târându-mă mai departe de mână. Și ne-am continuat așa drumul prin labirint (ale cărui cărări Eliza le cunoștea ca-n palmă), străbătând zona din mijloc, cu băncuțe,

trecând pe lângă inelul de alamă despre care spunea că marchează intrarea într-un tunel subteran, până când am ajuns, în fine, la o poartă de metal cu o închizătoare mare de alamă. Eliza a scos, cu un gest larg, o cheie din buzunarul fustei și, până să apuc eu să o întreb unde găsisese așa ceva, a vârât-o în broască, răsucind-o și împingând ușor, în așa fel încât ușa s-a deschis încet.

Dincolo de ea se afla o grădină. Asemănătoare, deși oarecum diferită de celelalte grădini de la moșie. În primul rând, era împresurată de ziduri înalte de piatră, pe toate cele patru laturi, numai cu două porți, una pe zidul din nord și cealaltă pe cel dinspre sud...

— Deci mai este o poartă! a exclamat Cassandra, nu am văzut-o!

— Au mai fost făcute renovări prin 1912... 1913, a spus Julia, privind-o pe deasupra ochelarilor. Când s-a făcut zidul de cărămidă din față, probabil au astupat-o. Dar ai răbdare! Ascultă aici:

Grădina era ordonată, dar fără prea multe plante. Părea mai degrabă un lot lăsat necultivat, care aștepta să fie semănat după trecerea iernii. În mijloc se găsea o băncuță frumos ornamentată, pe marginea unui bazin, iar pe jos se aflau o mulțime de lăzi cu plante în ghivece mici.

Eliza a dat buzna înăuntru ca un băiețoi.

— Ce e asta? am întrebat eu uimită.

— O grădină, o îngrijesc eu. Să fi văzut ce buruieni erau aici când m-am apucat! Am avut ceva de lucru, nu-i așa, Davies?

— Sigur că da, domnișoară Eliza, a încuviințat Davies așezând ghiveciul cel greu lângă zidul dinspre sud.

— Asta o să fie grădina noastră, Rose, numai a mea și a ta. Un loc tainic, unde să fim împreună doar noi două, așa cum ne închipuiam când eram mici. Cu ziduri de jur împrejur, cu porțile ferecate, un rai doar al nostru. Ai să poți veni aici chiar și când nu te simți bine. Zidurile țin la distanță vântul puternic dinspre mare și vei putea să ascuți ciripitul păsărilor, să simți parfumul florilor și dogoarea soarelui pe obraji.

Entuziasmul și intensitatea sentimentelor ei erau atât de puternice, încât m-au determinat și pe mine să-mi doresc o astfel de

grădină. Uitându-mă la straturile de flori abia trasate, la mlădițele care abia se ridicau în ghivece, începeam și eu să văd aievea paradisul pe care îl descria ea.

— Auzisem eu când eram mică despre o grădină ascunsă, împresurată de ziduri, aici, la moșie, dar am crezut că e o poveste.

— Ba nu, nu e, a exclamat Eliza cu ochii strălucitori, e adevărat, și-acum noi o readucem la viață.

Făcuseră ceva treabă acolo... dacă grădina asta nu fusese îngrijită atâta timp, de când... m-am încruntat, aducându-mi aminte de vorbele auzite demult. Apoi mi-am dat brusc seama... Știam cu certitudine a cui fusese grădina...

— Vai, Eliza, am spus eu iute, trebuie să fii foarte atentă, adică amândouă trebuie să fim atente. Să plecăm de-aici imediat și să nu mai venim niciodată! Dacă află tata...

— Dar el știe deja!

— Ce vrei să spui? am întrebat-o eu mai aspru decât aș fi vrut.

— Păi tocmai unchiul Linus i-a spus lui Davies să-mi dea mie grădina. I-a poruncit să curețe labirintul și să aducem grădina asta la viață.

— Dar tata le-a interzis tuturor să intre în grădina împrejmuită.

Eliza a ridicat din umeri, cu gestul acela caracteristic care o înnebunește pe mama.

— S-o fi răzgândit. Nu l-o fi lăsat inima...

Inima... Cuvântul acesta nu se potrivea deloc cu imaginea pe care o aveam eu despre tata. Oare avea el așa ceva? În afara acelui moment când mă ascunsesem sub biroul lui și îl auzisem plângând după sora lui, după poupée, nu îmi amintesc să-l fi văzut comportându-se în așa fel încât să dovedească că avea inimă. Și, dintr-odată, mi-am dat seama care era motivul, și-am simțit o greutate ciudată, adânc, în stomac.

— Asta pentru că ești fiica ei.

Dar Eliza nu m-a auzit. Fugise de lângă mine și târa ghiveciul cel mare spre o groapă de lângă zid.

— Acesta e primul nostru pom, a strigat ea. O să facem acum o ceremonie! De-aia era atât de important să fii și tu aici. Pomul

acesta o să crească mereu, indiferent unde ne va duce viața, și va aminti mereu de noi: de Rose și Eliza.

Davies apăru lângă mine cu o cazma în mână.

— E dorința domnișoarei Eliza să aruncați dumneavoastră prima lopată de pământ la rădăcina pomului, domnișoară Rose.

Dorința domnișoarei Eliza. Și cine eram eu să mă opun unei forțe atât de puternice?

— Și ce pom e acesta?

— E un măr.

Trebuia să mă fi gândit. Eliza avusese întotdeauna o plăcere pentru simboluri, iar merele sunt, la urma urmei, fructele primordiale.

Julia și-a ridicat privirea din caiet. O lacrimă i se prelingea pe obraz. A furnăit ușor și a zâmbit.

— Vai, cât de mult o iubesc pe Rose! Nu ai impresia că e cu noi aici?

Cassandra a zâmbit și ea. Mâncase un măr din pomul pe care străbunica ei îl plantase cu aproape o sută de ani în urmă. S-a înroșit ușor când imaginea mărului i-a adus în minte frânturi din visul acela ciudat. Reușise să-l țină departe toată săptămâna, cât lucrase împreună cu Christian. Crezuse că scăpase de el.

— Și-acum dumneata cureți din nou aceeași grădină. Ce potrivire minunată! Ce-ar spune Rose dac-ar ști? S-a întrebat Julia, ștergându-și nasul cu un șervețel scos din cutie. Iartă-mă, te rog, a urmat ea, ștergându-și rimelul întins sub ochi. Dar este atât de romantic! Ce păcat că nu ai și dumneata un Davies care să te ajute, a râs ea.

— Nu e chiar ca Davies, dar am pe cineva care mă ajută, a răspuns Cassandra. A venit în fiecare după-amiază săptămâna asta. I-am cunoscut, pe el și pe fratele lui, Michael, când au venit să taie un copac căzut peste casă. Cred că-i cunoașteți. Robyn Jameson spunea că vă lucrează și dumneavoastră în parcul hotelului.

— A, băieții Blake! Sigur că îi știu, și trebuie să-ți spun că-mi face plăcere să-i văd cum lucrează! Michael are niște ochi...! E tare șarmant! Dacă aș mai scrie, el mi-ar servi drept model pentru personajul cucertorului.

— Și Christian? a îndrăznit să întrebe Cassandra, simțind cum obrații îi iau foc, în ciuda strădaniei de a părea indiferentă.

— A, el ar fi evident fratele mai tânăr, mai deștept și mai tăcut, care ar uimi pe toată lumea câștigând inima eroinei.

— N-am de gând să vă întreb cine ar fi eroina, a zâmbit Cassandra.

— Oricum n-am nici o îndoială cine aş putea fi eu, a urmat Julia oftând. O femeie frumoasă dar îmbătrânită care, neavând nici o șansă să-l cucerească pe erou, o ajută pe eroină să-și împlinească destinul.

— Ce simplă ar fi viața dacă am trăi în povești! a spus Cassandra, dacă oamenii s-ar împărți în astfel de prototipuri!

— Dar chiar așa se și împart! Doar că nu-și dau seama de asta. Până și cei care susțin că astfel de lucruri nu există sunt tot un clișeu: drăguții ăia de pedanți care se cred unici.

— Dar nu credeți că ar exista totuși unicitate? a întrebat Cassandra sorbind din vin.

— Suntem cu toții unici, dar nu așa cum ne închipuim noi, a zâmbit Julia fluturând din mână și zornăindu-și brățările. Ce categorică sunt! Sigur că există personaje variate! De exemplu, Christian Blake acesta al tău! Nu e grădinar de meserie, nici pe departe. Lucrează la un spital, în Oxford. Adică lucra odată. Doctor, sau cam așa ceva, nu țin minte cum se cheamă... cu denumirile astea atât de lungi și confuze!

— Și ce caută un doctor să taie copaci? a întrebat Cassandra, îndreptându-și spatele.

— Asta voiam să zic și eu. Când mi-a spus Michael că frate-său o să lucreze cu el, n-am întrebat... dar de-atunci mi-a stârnit curiozitatea. Cel poate determina pe un tânăr să-și schimbe vocația, așa, dintr-odată?

— Poate că s-a răzgândit! Nu l-o fi lăsat inima! a spus Cassandra, clătinând din cap.

— Cam mare inimă! Zău așa!

— Poate că și-a dat seama că nu-i mai plăcea.

— S-ar putea, dar nu crezi că și-ar fi dat seama de asta în toți anii ăia lungi de învățătură? a întrebat Julia cu un zâmbet enigmatic. Eu cred că e mult mai mult decât atât, dar, vezi, eu am fost scriitoare și năravul din fire n-are lecuire! Nu pot să-mi împiedic imaginația s-o ia razna, a urmat ea, arătând spre Cassandra cu un deget al mâinii în care ținea paharul cu gin, căci așa e, scumpo, tot farmecul unui personaj, să aibă un secret!

Cassandra s-a gândit la Nell și la toate secretele ei. Cum de putuse să se abțină, după ce descoperise cine era cu adevărat, să nu spună nimănui nici o vorbă?

— Tare mi-ar fi plăcut ca bunica să fi văzut și ea caietele astea înainte de a muri. Ar fi însemnat foarte mult pentru ea, ar fi fost ca și cum îi auzea vocea mamei ei.

— M-am gândit la ea toată săptămâna, a zis Julia. De când mi-ai spus ce i s-a întâmplat, m-am tot întrebat oare ce-o fi determinat-o pe Eliza să facă una ca asta.

— Și la ce concluzie ai ajuns?

— De invidie! a continuat Julia. De fiecare dată tot la asta mă-ntorc. E un motiv al naibii de puternic și, Dumnezeu ne e martor, avea destule temeiuri s-o invidieze pe Rose: era frumoasă, avea un bărbat talentat, era de familie nobilă. În toată copilăria lor, Eliza a privit-o ca pe fetița care avea totul, mai ales tot ce-i lipsea ei înseși. Părinți bogați, o casă frumoasă, o fire blândă, îndrăgită de toată lumea. Apoi, când au crescut, să o vadă pe Rose măritându-se atât de iute, mai ales cu un bărbat care trebuie să fi fost așa o partidă grozavă, apoi să rămână însărcinată și să nască o fetiță atât de minunată... Ei, să fie, cum să nu fii gelasă! Închipuiește-ți cum s-a simțit Eliza... care se pare că era cam ciudată, după câte se spune!

Și-a sorbit apoi băutura până la fund și-a pus paharul jos cu un gest teatral.

— Asta nu înseamnă că are vreo scuză pentru ce a făcut, dimpotrivă! Vreau să spun doar că nu mă surprinde deloc.

— Acesta e motivul cel mai evident, nu?

— Iar cel mai evident e de obicei și cel mai corect. Îl găsim, de altfel chiar aici, în jurnal. Adică, îl găsești dacă știi ce vrei să cauți. Din clipa în care a aflat că Rose va avea un copil, Eliza s-a ținut deoparte. Și după ce s-a născut Ivory, nici n-a mai pomenit de ea. Trebuie s-o fi obsedat pe Rose... Eliza îi fusese ca o soră și, dintr-odată, într-un moment atât de important, s-a făcut nevăzută. Și-a strâns catrafusele și-a dispărut de la Blackhurst.

— Și unde s-a dus? a întrebat surprinsă Cassandra.

— Undeva în străinătate, bănuiesc, s-a încruntat Julia. Deși, acum că ai adus vorba, nu sunt sigură că Rose spune chiar așa, dar... În fine,

n-are nici o importanță, a spus ea, fluturând din mână. Cert e că a dispărut cât timp a fost Rose însărcinată și n-a mai apărut decât după ce s-a născut Ivory. Iar prietenia lor nu a mai fost niciodată la fel.

Cassandra a căscat și și-a aranjat din nou perna. O usturau ochii de oboseală, dar ajunsese aproape la sfârșitul anului 1907 și nu-i venea să închidă jurnalul, când mai avea doar câteva pagini de citit. Și, pe deasupra, cu cât le citea mai iute, cu atât era mai bine, căci, deși Julia acceptase cu amabilitate să-i împrumute caietele, Cassandra bănuia că nu va rezista să stea prea mult timp fără ele. Și, din fericire, spre deosebire de scrisul mâzgălit al lui Nell, cel al lui Rose era foarte frumos și ordonat. Cassandra sorbi din ceaiul răcit de-acum și trecu repede peste paginile pline de eșantioane de materiale, panglici, voalul de mireasă și autografe scrise cu migală: Doamna Rose Mountrachet Walker, Doamna Walker, Doamna Rose Walker. A zâmbit în sinea ei, gândind că unele lucruri nu se schimbă niciodată, și a dat ultima pagină:

Tocmai am terminat de citit Tess D'Urberville. E un roman uimitor, și n-aș putea spune că mi-a plăcut pe de-a-ntregul. Sunt atâtea lucruri brutale în proza lui Hardy. Cred că e prea dur pentru gusturile mele: sunt fiica mamei mele, la urma urmei, în ciuda tuturor eforturilor mele. Convertirea lui Angel la creștinism, căsătoria lui cu Liza-lu, moartea bieteii fetițe, Sorrow, toate astea m-au tulburat. De ce să n-aibă Sorrow parte de o înmormântare creștinească? Copiii nu trebuie pedepsiți pentru păcatele părinților, nu-i așa? Oare Hardy este de acord cu convertirea lui Angel sau este sceptic? Și cum de a putut Angel să-și transfere cu atâta ușurință sentimentele de la Tess la sora ei?

*Ei bine, aceste probleme au făcut minți mai luminate ca a mea să se frământe, iar scopul pentru care am revenit la povestea tristă a bieteii, nenorocitei Tess nu a fost critica literară. L-am recitit pe domnul Thomas Hardy cu speranța că îmi va oferi o imagine a ceea ce mă va aștepta atunci când eu și Nathaniel vom fi căsătoriți. Mai ales la ceea ce s-ar aștepta el de la mine. Vai, cum îmi ard obrajii numai la gândul că-mi pot trece astfel de întrebări prin cap! Și cu siguranță că n-aș putea găsi cuvinte cu care să le exprim! (Închi-
puiește-ți ce față ar face mama!)*

Din nefericire, domnul Hardy nu mi-a oferit răspunsurile pe care speram să le gădesc. Nu țineam eu bine minte, dezvirginarea lui Tess nu e prezentată cu prea multe amănunte. Dar asta e! În lipsă de altceva (oricum nici domnul James, nici domnul Dickens nu mi-au venit în ajutor) nu voi avea altă șansă decât să mă azvârl cu ochii închiși în abisul acela întunecat. Dar teama mea cea mai mare va fi dacă Nathaniel va trebui să se uite la pielea de pe burta mea. De-ar da Dumnezeu să nu o facă! Vanitatea e într-adevăr un mare păcat, dar nu mă pot stăpâni! Căci semnele sunt atât de urâte, iar lui îi place pielea mea atât de albă.

Cassandra a recitat de mai multe ori ultimele rânduri. Ce or fi fost acele urme de care vorbea Rose? Semne din naștere? Cicatrice? Să fi citit într-altă parte în jurnal ceva despre asta? Oricât s-a străduit, nu și-a putut aduce aminte. Era prea târziu, iar ea era ostenită, cu gândurile împăienjenite asemenea privirii.

A căscat din nou, s-a frecat la ochi și a închis caietul. Probabil că nu avea să afle niciodată și, după cât se părea, nici nu avea vreo importanță. Cassandra mai mângâie încă o dată coperta tocită, așa cum probabil făcuse Rose de atâtea ori. Așeză caietul pe noptieră și stinse lumina. A închis ochii și s-a scufundat în visul obișnuit, cu ierburile înalte, pe un câmp nesfârșit, unde se ivise, pe neașteptate, o căsuță pe vârful unei stânci, la marginea oceanului.

36

Pilchard Cottage, 1975

Nell așteptă la ușă, întrebându-se dacă să bată din nou. Stătea acolo, pe trepte, de mai bine de cinci minute, și începuse să bănuie că William Martin n-avea habar despre sosirea ei iminentă la cină, că invitația fusese aranjată de Robyn ca să dregă gustul lăsat de ultima lor întâlnire. Robyn părea a fi genul care socotea intolerabilă orice neplăcere socială, indiferent de cauza sau consecințele ei.

Mai bătu încă o dată și arboră o înfățișare de demnă și nepăsătoare, așa, ca să o vadă vecinii lui William care s-ar fi putut întreba ce căuta acolo străina aceea care stătea pe treptele lui, gata să bată toată noaptea la ușă.

În cele din urmă, îi deschise chiar William, cu un prosop de bucătărie pe umărul noduros și o lingură de lemn în mână.

— Am auzit că te-ai dus și-ai cumpărat casa aia!

— Veștile bune circulă repede!

— Tare încăpățânată mai ești, a spus el, strângându-și buzele și privind-o. Se vede de la o poștă!

— Așa a vrut Dumnezeu, n-am ce face!

El a scuturat din cap înghiontind-o ușor.

— Haide, intră în casă. O să-ngeți de frig acolo.

Nell și-a scos jacheta impermeabilă și-a agățat-o într-un cui. L-a urmat pe William în salon. Aerul era impregnat de un abur cu miros grețos, dar îmbietor în același timp.

— Am o cratiță de tocană de pește pe foc, a spus William, făcându-se nevăzut în bucătărie. Nu te-am auzit când ai bătut la ușă din pricina bolboroselilor astea...

O avalanșă de oale și capace, o înjurătură înfundată...

— Vine acum și Robyn!

Încă o avalanșă...

— Are ceva de făcut cu tipul ăla al ei! a strigat el, cu vădită neplăcere.

Nell s-a dus după el în bucătărie și-a rămas privindu-l cum mesteca în tocană.

— Nu-ți place logodnicul lui Robyn?

A sprijinit polonicul de perete, punând capacul la loc și a apucat din nou pipa, ciugulind un fir de tutun de pe buza ei.

— N-are nimic rău băiatul ăsta, doar că nu e perfect! a exclamat el, îndreptându-se din nou spre salon, ținându-se cu mâna de șale. Dar tu ai copii sau nepoți?

— Câte unul din fiecare.

— Atunci știi prea bine la ce mă refer!

Nell a zâmbit amar. Trecuseră douăsprezece zile de când plecase din Australia și se întreba dacă Lesley băgase de seamă că nu era acolo.

I se părea nepotrivit, se gândea ea, să-i trimită o carte poștală. Deși fetei – Cassandrei – i-ar fi plăcut. Copiilor le plac lucrurile astea, nu?

— Haide, fato, ce stai acolo, vin-aici să-i ții de urât moșului!

Nell se așează, din obișnuință, pe același scaun tapițat cu catifea pe care stătuse și data trecută. Înclină capul spre William. Iar el îi răspunse la fel.

Rămaseră așa o clipă, două, învăluți într-o tăcere caldă. Afară se întetise vântul și zgâlțâia geamurile, accentuând lipsa conversației dinăuntru.

Nell se uită la un tablou deasupra șemineului, înfățișând o barcă pescărească cu dungi albe și roșii, cu numele scris cu negru pe o parte.

— Asta e barca dumneavoastră? *Piskie Queen*¹?

— Da, așa e. Iubirea vieții mele, zău așa. Am trecut împreună prin multe furtuni cumplite.

— Și-o mai aveți încă?

— Am dat-o de câțiva ani.

A urmat o altă tăcere îndelungă. William și-a pipăit buzunarul de la piept, de unde a scos o pungă de tutun și-a început să-și umple pipa.

— Tata a fost căpitan de port, a început Nell. Am crescut și eu printre nave.

Și dintr-odată i-a apărut în minte imaginea lui Hugh, pe cheiul portului din Brisbane, cândva, imediat după război, cu soarele în spate, cu picioarele lui lungi de irlandez și mâinile mari și puternice.

— Îți intră-n sânge, nu-i așa?

— Așa e, cum să nu!

Geamurile se zgâlțâiră din nou și Nell trase aer în piept. Era de ajuns, acum ori niciodată: trebuia să spargă gheața și era de datoria lui Nell s-o facă, căci n-avea de gând să sporovăiască așa vrute și nevrute la nesfârșit.

— William, a început ea, aplecându-se și sprijinindu-și coatele pe genunchi, aseară am spus că... N-am vrut să...

— N-are nici o importanță, a întrerupt-o el, ridicând o mână, ușor tremurătoare, bătătorită de muncă.

¹ Regina spiridușilor.

— Dar n-ar fi trebuit!

— N-are nimic!

Și-a vârât pipa între dinți și-a închis discuția. A aprins un chibrit.

Nell s-a lăsat la loc pe speteaza scaunului. Dacă așa voia el, așa să fie, dar de data aceasta era hotărâtă să nu mai plece fără o nouă bucățică din puzzle.

— Mi-a spus Robyn că ai să-mi zici ceva.

Mirosul dulce al tutunului proaspăt se răspândea în încăpere, în timp ce William trăgea de mai multe ori din pipă, pufâind apoi ca să o facă să fumege.

— Ar fi trebuit să-ți fi spus seara trecută, a dat el ușor din cap, privind fix spre un punct aflat deasupra capului lui Nell, care abia se stăpâni să nu se întoarcă să vadă la ce se uita. Doar că... doar că m-ai luat prin surprindere. Demult n-am mai auzit pomenindu-i-se numele.

Eliza Makepeace. Consoanele șuierătoare nepronunțate încă își fâlfâiau aripile de argint între ei.

— N-am mai văzut-o de mai bine de șaiszeci de ani, dar parc-o am înaintea ochilor, cum cobora pe stâncă de la căsuța ei de-acolo, mergând grăbită spre sat, cu părul despletit pe spate.

Vorbise cu ochii închiși, dar acum îi deschisese și se uita drept la Nell.

— Cred că asta nu-nseamnă mare lucru pentru voi, acum, dar pe vremea aia... Nu se-ntâmpla-n fiecare zi ca vreun locuitor al conacului să se coboare într-atât încât să se-amestece cu sătenii. Cu toate acestea, Eliza...

S-a oprit să-și dreagă vocea și i-a repetat numele.

— ...Eliza se purta de parcă ăsta ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. Nu era la fel ca ceilalți.

— Ai cunoscut-o?

— Am cunoscut-o destul de bine, adică atât cât ai fi putut s-o cunoști pe una ca ea... am văzut-o prima dată când avea numai optsprezece ani. Sora mea cea mică, Mary, lucra la conac și-a adus-o la noi acasă într-una din după-amiezile ei libere.

Nell abia și-a putut stăpâni emoția. Vorbea, în fine, cu cineva care o cunoscuse pe Eliza. Și, mai mult decât atât, descrierea lui îi confirma senzația aceea nepermisă care stăruia în preajma propriilor ei amintiri fragmentare.

— Cum arăta, William?

El a strâns din buze și s-a scărpinat în barbă: sunetul acela ca un hârșăit a luat-o pe Nell prin surprindere, pentru o clipă năzărindu-i-se că are din nou cinci ani și stă în poala lui Hugh, cu capul proptit de obrazul lui țepos. William a zâmbit larg, dezvelindu-și dinții lați și îngălbeniți de tutun.

— Nu semăna cu nimeni de pe-aici, era cu totul ieșită din comun. Pe-aici nouă ne place să spunem povești, dar ale ei erau cu totul altfel. Era nostimă, curajoasă, plină de surprize.

— Era frumoasă?

— Da, tare frumoasă! a exclamat el, uitându-se în ochii ei. Avea părul roșu, lung pân' la brâu, cu șuvițe care se făceau aurii la soare. Îi plăcea să stea pe piatra aia neagră din golful Ț, a urmat el arătând cu pipa spre geam, să privească marea. În zilele senine, o puteam zări din larg când ne apropiam de port. Atunci ea ne făcea semne cu mâna, de credeai că-i chiar regina spiridușilor.

— Regina spiridușilor, ca barca dumitale?

William se prefăcu absorbit de dărele catifelei reiate a pantalonilor și gemu ușor. Nell a priceput, în fine, că nu era o simplă coincidență.

— Robyn zicea că vine și ea imediat, a spus el, fără să-și ridice însă privirea spre ușă. Hai să facem un ceai!

— Și-ai dat bărcii numele ei?

William își întredeschise buzele, închizându-le la loc și oftând ca un om tânăr.

— Erai îndrăgostit de ea!

— Sigur că da, a răspuns el, gârbovindu-și umerii. Ca oricare băiat care dădea cu ochii de ea. Ți-am spus că nu semăna cu nimeni. Nu-i păsa o iotă de tot ce ne ținea pe noi ceilalți în frâu. Făcea numai ce-i plăcea, și-i plăceau destule...

— Dar ea a... Ați fost vreodată...

— Vezi, eu eram logodit cu altcineva, a urmat el, aruncându-și ochii la fotografia de pe perete, cu o pereche de tineri miri, ea așezată pe scaun, el în picioare, în spatele ei. Cecyl și cu mine eram prieteni de vreo câțiva ani la vremea aceea. Așa se-ntâmplă într-un sat mic ca ăsta! Crești odată cu fata vecinilor, acu' te joci cu ea rostogolind pietre pe deal și-acu' ești gata-nsurat de trei ani, și-aștepti încă un copil, a oftat

el din toată inima, lăsându-și umerii în jos, de parcă puloverul îi devenise brusc prea mare. Mie-mi plăcea Cec, zău c-o iubeam, dar aş fi lăsat-o cât ai clipi din ochi.

Privirea i s-a intersectat cu a lui Nell, dar şi-a ferit-o repede.

— Nu simt nici o mândrie mărturisindu-ţi asta, sună foarte nedrept din partea mea. Dar aşa a fost! Chiar aşa. Nu poţi învinui un tânăr pentru sentimentele lui curate, nu-i aşa?

A privit-o din nou în ochi şi Nell a simţit că pricepea. De mult timp căuta iertarea.

— Nu poţi, sigur că nu!

El a oftat şi a vorbit apoi atât de încet, încât Nell a trebuit să-şi aplece urechea să-l audă:

— Uneori trupul vrea lucruri pe care mintea nu le poate nici explica, nici accepta. Toate gândurile mele protestă zburau la Eliza, nu mă puteam stăpâni. Era ca... ca o...

— Vrajă?

— Chiar aşa, credeam că n-aş fi putut fi fericit dacă nu eram cu ea.

— Şi ea simţea la fel?

El a ridicat sprâncenele, zâmbind înciudat.

— Vezi, o vreme aşa am crezut. Avea un fel de a se purta, o trăire foarte intensă. Te făcea să crezi că nu voia să fie într-altă parte, cu altcineva. Dar curând aveam să văd cât de mult mă-nşelasem, a râs el sarcastic.

— Ce s-a întâmplat?

El şi-a strâns buzele şi o clipă Nell s-a temut că povestea s-a terminat. A răsuflat uşurată când a văzut că avea să continue.

— Într-o noapte de primăvară, trebuie să fi fost prin 1908 sau 1909, după o zi grozavă în larg, când prinsesem o încărcătură zdravă de peşte, rămăsesem să petrec cu alţi băieţi. Şi mă-ncinsesem cu oleacă de curaj olandez, aşa că-n drum spre casă m-am pomenit că o luasem spre vârful stâncii. Tare nechibzuit! Căci pe-atunci era doar o potecuţă îngustă, nu se făcuse drum şi de-abia ar fi urcat o căprioară pe-acolo, dar mie nu-mi păsa. Îmi intrase în cap să mă duc s-o cer de nevastă. Dar când m-am apropiat de căsuţă, a urmat el cu vocea spartă... am văzut pe fereastră...

Nell s-a aplecat spre el atentă.

— Ei, cred c-ai mai auzit povestea asta şi-altă dată!

— Era cu altcineva, nu?

— Dar nu cu oricine! a șovăit el, rostind cu greu cuvintele. Cu cineva foarte apropiat, din familie.

William s-a frecat la coada ochiului, scrutându-și apoi vârful degetului de parc-ar fi vrut să vadă ce-l supărase.

— Erau... îți închipui și dumneata, a răbufnit el, privind pieziș spre Nell.

De-afară a răzbătut un zgomot și un val de aer rece a năvălit în cameră. Din hol s-a auzit vocea lui Robyn:

— Ce faceți voi acolo, sunteți bine?

— Cum nici nu se poate mai bine, fetița mea! a răspuns William, aruncându-i o privire fulgerătoare lui Nell.

Nell a înclinat ușor din cap. Nici nu-i trecea prin minte să dea în vileag taina bătrânului.

— Tocmai aveam de gând să vă servesc tocana, a strigat el. Haide, vino înăuntru să te arăți dinaintea ochilor obosiți ai lui Gump.

— Bine, Gump, dar n-am zis eu că vin să vă servesc ceaiul? Am adus tot ce trebuie.

— Of, a mormăit el, ridicându-se cu greu de pe fotoliu și recăpătându-și echilibrul. Când te pornești tu cu tipul ăla al tău, nu se știe când îți mai aduci aminte și de bietul Gump. Închipuiește-ți că, dacă nu eram în stare să am grijă de mine, aș fi murit de foame.

— Vai, Gump, l-a muștră ea, ducând sacoșa cu cumpărături în bucatărie. Haide, că te-ntreci cu gluma! Când te-am uitat eu pe tine?

— Ei, nu tu, draga mea, a spus el târându-și picioarele în urma ei. Ci tipul ăla al tău! Ca toți avocații, e numai gura de el!

Și-n vreme ce ei se ciorovăiau pe un ton familiar dacă William era sau nu în stare să prepare și să servească o tocană, Nell puneă cap la cap tot ce aflase de la el. Acum înțelegea de ce spusese atât de categoric că acea casuță era parcă blestemată, căci pentru el chiar așa fusese. Dar William fusese dat la o parte de propria sa mărturisire și era de datoria lui Nell să-l readucă pe calea pe care dorea ea să pășească. Și oricât de curioasă era să afle cu cine fusese Eliza în noaptea aceea, nu avea rost să-l forțeze mai departe pe William, căci asta l-ar fi făcut doar să se retragă și mai tare. Nu-și putea permite să riște asta,

cel puțin nu înainte de a descoperi de ce Eliza o luase de la Rose și Nathaniel Walker și o trimisese în Australia, unde urma să aibă o cu totul altă viață.

— Gata suntem! a strigat Robyn intrând cu o tavă încărcată cu trei castroane aburinde.

William a venit în urma ei, plouat, și s-a lăsat din nou pe fotoliu.

— Să știi că tot eu fac cea mai bună tocană de pește dincoace de Polperro.

— Nimeni nu a negat asta, a spus Robyn, ridicând din sprâncene către Nell, întinzându-i un castron peste masă.

— Ci doar capacitatea mea de a o aduce din bucătărie până la masă...

— Dar lasă-ne pe noi să te ajutăm, Gump, a oftat ea cu emfază. Asta e tot ce-ți cerem.

Nell a scrâșnit din dinți. Trebuia să înăbușe cearta asta, altfel risca să-l piardă din nou pe William.

— Minunată, a spus ea cu voce tare, gustând din tocană. Iar sosul de Worcestershire e exact cât trebuie!

William și Robyn au rămas cu ochii la ea, cu lingurile în aer.

— Ce e, ce s-a întâmplat? a întrebat Nell privind de la unul la altul. Robyn a dat să deschidă gura, dar a închis-o la loc, ca peștele.

— Sosul de Worcestershire.

— Țsta e secretul nostru, a exclamat William. E taina noastră de generații întregi.

Nell a ridicat din umeri, scuzându-se.

— Și mama mea făcea tocană de pește, ca și mama ei înainte. Și ele puneau sos de Worcestershire. Cred că ăsta era și secretul nostru...

William a pufnit pe nările lui largi, iar Robyn și-a mușcat buza.

— E grozavă, a spus Nell mai luând o sorbitură. Să pui sos exact cât trebuie, ăsta-i secretul.

— Ia spune-mi, Nell, a început Robyn dregându-și vocea și ferindu-și privirile de William, ai găsit ceva folositor în hârtiile pe care ți le-am dat?

Nell i-a zâmbit recunoscătoare că o salvasse.

— Sunt interesante. Mi-a plăcut mai ales articolul despre lansarea *Lusitaniei*.

— Trebuie să fi fost atât de emoționant! s-a avântat Robyn. Așa o lansare cu pompă! Și când te gândești ce s-a întâmplat apoi cu vasul ăla atât de frumos!

— Nemții! a pufnit Gump, cu gura plină. Un adevărat sacrilegiu, o barbarie!

Nell se gândea că și germanii simt la fel când vine vorba despre bombardarea Dresdei, dar acum nu era nici locul, nici momentul să aibă o discuție pe tema asta, și oricum, William nu era persoana cea mai potrivită pentru asta. Așa că și-a mușcat limba și a continuat discuția amuzantă, fără nici un rost, cu Robyn, despre istoria locului și despre conacul Blackhurst, până când Robyn și-a cerut scuze și s-a dus să spele vasele și să aducă desertul.

Nell a urmărit-o ieșind din cameră și, conștientă că aceasta ar fi putut fi ultima ei șansă de a sta de vorbă cu William între patru ochi, n-a pierdut ocazia.

— William, trebuie să te întreb ceva...

— Haide, spune!

— Dumneata ai cunoscut-o bine pe Eliza...

El a încuviințat din cap, trăgând din pipă.

— De ce crezi că m-a luat de-acasă? Crezi c-ar fi vrut și ea un copil?

William slobozi fumul afară din piept cu putere. Apoi strânse pipa între dinți, vorbind cu ea între buze:

— Nu cred că e așa! Ea avea un spirit liber. Nu era genul care să se încarce cu responsabilități domestice, darămite să și fure pentru asta!

— Dar lumea n-a vorbit în sat? Nu și-a dat nimeni cu părerea?

— Noi am crezut cu toții că fata, adică dumneata, a murit de febră tifoidă. Nimeni n-a pus asta la îndoială. Cât despre dispariția Elizei, a spus el, ridicând din umeri, nimeni nu i-a dat prea mare atenție. Că doar nu era prima dată!

— Cum adică?

— Mai dispăruse ea și altă dată, cu câțiva ani în urmă, a spus el cu voce joasă, privind pe furiș spre ușă, evitând privirea lui Nell. Întotdeauna m-am învinuit pentru întâmplarea aceea. Era imediat după... chestia aia de ți-am spus-o adineaori. M-am dus la ea și i-am spus ce-am văzut, am făcut-o în toate felurile. Dar ea m-a pus să jur că n-am să

spun nimănui, mi-a zis că n-am înțeles, că nu era nici pe departe ce mi se păruse mie. Ei, toate balivernele alea pe care le îndrugă o muiere când e prinsă într-o situație ca asta! a râs el cu amărăciune.

Nell a încuviințat din cap.

— Și-am făcut ce mi-a cerut, i-am păstrat taina. Și nu la mult timp după aceea am auzit c-a dispărut.

— Și unde s-o fi dus?

El a scuturat din cap.

— Și când s-a-ntors, în cele din urmă, peste vreun an și ceva, am întrebat-o de mai multe ori, dar n-a vrut să-mi spună nici în ruptul capului.

— Vine și budinca! s-a auzit vocea lui Robyn din bucătărie.

William s-a aplecat spre ea, scoțându-și pipa din gură și îndreptând-o spre Nell.

— De-asta am pus-o pe Robyn să te cheme azi înapoi, asta am vrut să-ți spun. Află unde s-a dus atunci Eliza și cred că așa ai să descoperi și o parte din secretul dumitale. Și ca să știi ceva de la mine: habar n-am unde o fi dispărut atunci, dar când s-a întors era alt om!

— Cum adică, alt om?

— Era schimbată, a clătinat el din cap, aducându-și aminte. Parcă nu mai era ea.

A răsuflat adânc, strângând din nou pipa între dinți.

— Îi lipsea ceva, și niciodată n-a mai fost ca-nainte!

PARTEA A TREIA

Conacul Blackhurst, 1907

În dimineța în care Rose trebuia să se întoarcă de la New York, Eliza s-a dus devreme în grădina ascunsă. Soarele de noiembrie abia se arăta, drumul era întunecos, lumina palidă reliefând doar iarba argintată de rouă. Mergea iute, cu brațele încrucișate în față, să se apere de frig. Plouase peste noapte și erau bălți peste tot; le-a ocolit cum a putut mai bine și, odată ajunsă la portița labirintului, a deschis-o și-a intrat. Printre pereții groși de vegetație era și mai întuneric, dar Eliza cunoștea atât de bine toate cotloanele labirintului, că ar fi putut să-l străbată și cu ochii închiși.

De obicei îi plăcea să admire momentul acela de trecere abia perceptibilă, când noaptea se îngână cu ziua, dar acum era prea preocupată ca să îl mai bage în seamă. De când primise scrisoarea lui Rose, cea în care o anunța despre logodnă, Eliza era pradă unei mari tulburări. Țepii ascuțiți ai invidiei i se înfipseseră adânc în stomac și nu-i dădeau pace. Și zi de zi, ori de câte ori se gândea la Rose, când recitea scrisoarea, închipuirile îi zburau spre viitor și teama îi răscolea măruntaiele, năpădind-o cu otrava ei nimicitoare.

Căci scrisoarea lui Rose ștersese toate culorile lumii în care trăia Eliza. Cum se întâmpla și cu acel caleidoscop din camera copiilor, care o distrase atât de mult când venise la Blackhurst, fusese suficientă o singură mișcare și aceleași vechi piese se rearanjaseră într-o structură cu totul diferită. În vreme ce, cu o săptămână în urmă, se simțea în siguranță, convinsă că ea și Rose erau legate pe vecie, acum se temea că avea să rămână din nou singură.

Când a ajuns în grădină, crengile golașe cerneau lumina. A tras adânc aer în piept. Venise aici pentru că grădina era singurul loc unde se simțea în siguranță, iar astăzi avea nevoie mai mult ca oricând de protecția ei.

Și-a trecut mâna peste băncuța de metal, îmbrobonată de ploaie, și s-a așezat pe marginea ei udă. Mărul era încă plin de fructe portocalii și roz, ar fi putut culege câteva să i le ducă bucătăresei, sau ar fi trebuit să plivească rondurile ori să curețe tufa de caprifoi. Să-și ocupe într-un fel timpul, ca să-și ia gândul de la sosirea lui Rose, să-și alunge teama care nu o părăsise nici o clipă că verișoara ei va fi complet schimbată.

Căci în zilele care trecuseră de la primirea scrisorii, pe măsură ce se lupta cu invidia ce puneia stăpânire pe ea, și-a dat seama că nu de bărbatul acela, de Nathaniel Walker, îi era ei teamă, ci de dragostea lui Rose pentru el. N-o deranja căsătoria lor, dar n-ar fi suportat o schimbare a sentimentelor lui Rose. Cea mai mare spaimă a ei era că Rose, care întotdeauna o iubise pe ea cel mai mult, găsise un înlocuitor și nu va mai avea nevoie de verișoara ei.

Se străduia să se plimbe prin grădină uitându-se la plante, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ultimele frunze ale glicinei stăteau să cadă, ale iasomiei se uscaseră de mult, dar, cum toamna fusese destul de blândă, trandafirii mai aveau încă flori. Eliza s-a apropiat, apucând între degete un boboc pe jumătate deschis, zâmbind la vederea picăturii perfecte prinse între petale.

Dintr-odată i-a venit o idee. Trebuia să facă un buchet, un dar de bun venit pentru Rose. Știa că verișoarei ei îi plăceau florile, dar, mai mult decât atât, avea să aleagă acele plante care simbolizau legătura lor. Trebuia să pună neapărat frunze de viță sălbatică pentru prietenia lor, trandafiri roz pentru fericire și niște mușcate cu frunzele ca de stejar pentru amintiri...

Eliza a ales fiecare crenguță cu grijă, atentă să culeagă numai lujerii cei mai frumoși, florile desăvârșite, apoi le-a prins într-un buchet pe care le-a legat cu o panglică roz smulsă din rochie. Tocmai lega funda când a auzit sunetul cunoscut de roți hurducate pe pietrele aleii de la intrare.

Se întorseseră! Rose venise acasă!

Cu suflul la gură, Eliza a apucat cu o mână fusta cu poalele ude și cu cealaltă buchetul și-a luat-o la fugă, străbătând aleile încălcite ale

labirintului, călcând în bălți în grabă, simțind cum pulsul îi bate în ritmul copitelor cailor.

A ajuns la porțiță în momentul în care trăsura se oprea în fața casei. S-a oprit o clipă să-și tragă răsuflarea. Unchiul Linus se afla, ca de obicei, pe banca de lângă labirint, cu aparatul lui de fotografiat cafeniu lângă el. A strigat-o, dar ea s-a prefăcut că nu-l aude.

S-a apropiat, în timp ce Newton deschidea portiera trăsurii. I-a făcut cu ochiul, iar Eliza i-a răspuns fluturând mâna. Și-a strâns buzele și-a așteptat.

De când primise scrisoarea lui Rose, după zile lungi prefăcute în nopți și mai lungi, venise clipa. Timpul părea că se oprise în loc. Își simțea răsuflarea întretăiată și pulsul zbatându-i-se în urechi.

Se gândea oare la schimbările survenite pe chipul lui Rose sau în felul ei de a fi?

A scăpat buchetul din mână și s-a aplecat să-l ridice de pe peluza udă.

Trebuie că această mișcare a fost observată, căci atât Rose, cât și mătușa Adeline s-au întors: prima i-a zâmbit, cealaltă nu.

Eliza și-a ridicat încet mâna și i-a făcut un semn. Apoi a lăsat-o în jos.

Rose a ridicat din sprâncene amuzată:

— Ei, nu-mi urezi bun venit acasă, verișoară?

Eliza s-a simțit năpădită de ușurare: Rose a ei se întorsese, și totul avea să fie bine de-acum înainte. S-a năpustit spre ea cu brațele întinse și a cuprins-o într-o îmbrățișare strânsă.

— Dă-te la o parte, feto, i-a spus mătușa Adeline, nu vezi că ești plină de noroi, o să-i murdărești rochia lui Rose!

Rose a zâmbit și Eliza a simțit cum tăișul ascuțit al temerii dispare. Sigur că Rose era neschimbată! Fusese plecată doar două luni și jumătate. Eliza permisesese ca spaima, alături de absență, să dea naștere sentimentului unei schimbări inevitabile, care de fapt nu se produsese.

— Verișoară Eliza, ce minunat e să te văd din nou!

— Și eu mă bucur, Rose, a răspuns ea, întinzându-i buchetul.

— Ce frumos e! a spus Rose mirosind florile. Din grădina ta?

— Da, frunze de viță sălbatică pentru prietenie, mușcate cu frunze ca de stejar pentru amintiri...

— Da, da, și trandafiri, înțeleg... Ce frumos din partea ta, Eliza, a urmat Rose, întinzând buchetul către Newton. Spune-i doamnei Hopkins să caute o vază, te rog, Newton.

— Am atâtea să-ți spun, Rose, a început Eliza. N-ai să ghicești ce s-a întâmplat! Una dintre poveștile mele...

— Vai, a râs Rose, nici n-am ajuns bine în curte și Eliza mea începe să-mi depene povești....

— N-o mai obosi pe verișoara ta, i-a tăiat-o scurt mătușa Adeline. Trebuie să se odihnească, a urmat ea cu un tremur în voce, aruncându-i o privire fiicei sale. Ar trebui să te duci să te întinzi puțin.

— Sigur, mamă, mă duc imediat.

Deși schimbarea era foarte subtilă, Eliza a sesizat-o imediat. Vorbele mătușii Adeline erau neobișnuit de șovăielnice, iar reacția lui Rose mai puțin supusă.

Eliza analiza încă această noutate, pe când mătușa Adeline a intrat în casă, iar Rose s-a aplecat spre ea, șoptindu-i la ureche:

— Și-acum să vii sus, draga mea, să vezi câte am *eu* să-ți povestesc!

*

Și câte nu i-a mai povestit! I-a depănat fiecare clipă petrecută în tovărășia lui Nathaniel Walker și, mai plicticos, chiar, chinurile momentelor trăite în absența lui. Povestea a început în după-amiaza aceea și a continuat toată noaptea și ziua următoare. La început, Eliza a putut să se prefacă cât de cât interesată – și, într-adevăr, chiar fusese curioasă, căci sentimentele descrise de Rose nu-i erau nici pe departe cunoscute –, dar, pe măsură ce zilele treceau, transformându-se în săptămâni de-a rândul – entuziasmul Elizei a început să pălească. Ea a încercat să-i distragă atenția cu alte lucruri – o plimbare în grădină, ultima povestire pe care o scrisese, chiar și o expediție în golfuleț –, dar Rose nu mai avea ochi și urechi decât pentru povești despre dragoste și îngăduință. Și asta, doar dacă i se întâmplau ei...

Așa că, pe măsură ce timpul se răcea și mai tare, în drumul lui către iarnă, Eliza își căuta tot mai adesea refugiu în golfuleț, în grădina uitată și în căsuța de pe stâncă. Acolo se putea face nevăzută, iar servitorii s-ar fi codit să o caute, aducându-i mereu aceleași mesaje nesuferite: „Domnișoara Rose dorește ca domnișoara Eliza să vină imediat pentru o chestiune foarte importantă“, căci, indiferent cât de vădit era dezinteresul dovedit de ea față de diferențele dintre o rochie de mireasă și alta, Rose nu înceta să o chinuie.

Eliza își spunea că totul se va schimba, că Rose era doar foarte emoționată: întotdeauna îi plăcuseră hainele la modă și podoabele, iar acum avea prilejul să se joace de-a prințesa din povești. Așa că trebuia să aibă răbdare și totul va reveni la normal.

Apoi a venit din nou primăvara. Păsările s-au reîntors din cealaltă lume, plină de lumină, iar Nathaniel Walker a sosit și el de la New York. Se apropia ziua nunții. Și s-a pomenit dintr-odată făcând cu mâna în urma caleștii lui Newton, care purta fericita pereche spre Londra, de unde urma să ia un vapor spre Continent.

*

Târziu, în noaptea aceea, pe când stătea întinsă în pat, în casa pustie, Eliza a resimțit puternic lipsa lui Rose. Și-atunci și-a dat seama că Rose nu va mai veni niciodată în camera ei noaptea și nici ea, Eliza, nu va mai da năvală în dormitorul lui Rose. Și nu vor mai sta nici-odată una lângă alta în pat, râzând pe înfundate și povestind, în timp ce restul casei era cufundat în somn. Se pregătea o cameră specială pentru nou căsătoriți, într-o altă aripă a casei. O încăpere mult mai spațioasă, care dădea spre golfuleț, mult mai potrivită pentru o tânără familie. Eliza s-a răsucit pe partea cealaltă. Pe întuneric, și-a dat în fine seama cât de cumplit va fi să se știe sub același acoperiș cu Rose și să nu poată să se ducă oricând la ea.

A doua zi de dimineață, Eliza a căutat-o pe mătușa Adeline. Se afla în salonașul de dimineață și scria la biroul ei îngust. Deși Mătușa Adeline nu a dat vreun semn că îi observase prezența, Eliza i-a spus:

— Știți, mătușă, mă întrebam dacă v-ați putea lipsi de anumite lucruri din pod.

— Ce lucruri? a întrebat ea, fără să-și ridice ochii de pe scrisoare.

— Aș avea nevoie doar de o masă, un scaun și... de un pat.

— Un pat?

Ochii întunecați ai mătușii s-au micșorat, iar privirea piezișă s-a îndreptat spre Eliza.

Cum noaptea îi limpezise gândurile, Eliza își dăduse seama că era mai bine să ia singură hotărârile ce o priveau decât să încerce pe urmă să repare găurile pe care aveau să le facă în viața ei deciziile altora.

— Acum, că Rose s-a căsătorit, mi se pare că nu mai este nevoie de prezența mea în casă. Aș vrea să mă mut în căsuța de sus.

Eliza nu-și făcea mari speranțe: mătușii Adeline îi plăcea tare mult să refuze pe toată lumea. O privi cum semnează scrisoarea, caligrafii fiind atentă literele, apoi cum scarpină capul ogarului cu unghiile ei ascuțite. Buzele i s-au întins în ceea ce Eliza a bănuț că ar putea fi un zâmbet, unul abia schițat, s-a ridicat și a sunat.

*

În prima noapte petrecută în noua ei locuință, Eliza s-a așezat în fața ferestrei de la etaj, uitându-se cum oceanul se umfla și se retrăgea ca o picătură uriașă de mercur în lumina jucăușă a lunii. Rose se afla pe mare, undeva la capătul celălalt. Și, pentru a doua oară, verișoara ei călătorea cu vaporul, iar ea rămăsese acasă. Într-o bună zi, totuși, avea să pornească și ea în propria ei călătorie! Nu primea prea mulți bani pentru poveștile ei de la revistă, dar va putea cu siguranță să-și plătească drumul. Și mai era și broșa, cea cu pietrele colorate. Eliza nu uitase de broșa mamei sale, ascunsă în șemineul familiei Swindell. Într-o bună zi avea să și-o ia înapoi, într-un fel sau altul.

I-a revenit în minte anunțul pe care îl văzuse în ziar săptămâna trecută. *Se caută persoane care să plece în Queensland. Veniți să începeți o viață nouă!* Mary îi tot povestise despre aventurile fratelui ei în orașul Maryborough. După spusele ei, Australia era un ținut deschis, ars de un soare strălucitor. Oamenii nu se prea sinchiseau de regulile societății și oricine putea să ia aici viața de la început. Eliza își închipuise că va putea merge acolo împreună cu Rose, chiar vorbisera despre asta de atâtea ori. Sau se înșela? Gândindu-se acum mai bine, își dădea seama că Rose nu scosese nici o vorbă când ea își imagina toate aceste aventuri viitoare.

De-atunci Eliza a rămas în casuță noapte de noapte. Își cumpăra de mâncare de la piața din sat, iar prietenul ei, tânărul pescar William, se asigura că nu-i lipsea niciodată peștele proaspăt. De cele mai multe ori, Mary trecea pe la ea, după ce termina lucrul la Blackhurst, aducându-i întotdeauna un castron de supă, carne rece rămasă de la prânz și vești de la conac.

În afara acestor vizite, Eliza era singură cu adevărat pentru prima dată în viața ei. La început, sunetele neobișnuite o tulburau, mai ales

noaptea, dar pe măsură ce timpul trecea, a început să se deprindă cu ele: vietăți cu lăbuțe moi pe sub streșini, trosnetul sobei care se începe, scârțâitul podelelor în nopțile răcoroase. Și a descoperit nenumăratele binecuvântări ale vieții de unul singur: personajele poveștilor sale deveneau mai îndrăznețe. Descoperea zâne zbuguindu-se în pânzele de păianjen, gâze șoptind vrăji pe pervazul ferestrelor, flăcări trosnind și șuierând în sobă. Uneori, după-amiezile, Eliza le asculta așezată în balansoar. Iar noaptea târziu, când totul se cufunda în somn, se apuca să urzească poveștile născute din propria ei fantezie.

Într-o dimineață din cea de-a patra săptămână, Eliza și-a luat caietul și s-a așezat în locul ei preferat din grădină, pe iarba moale de sub măr. Îi încolțise în minte o nouă poveste și a început să o pună pe hârtie: o prințesă vitează își lepădase rangul și plecase cu slujnica ei într-o călătorie nesfârșită, plină de pericole, către ținuturi sălbatice, unde o pândeau rele la fiecare pas. Eliza era pe punctul de a-și trimite eroina în peștera întunecată a unui spiriduș netrebnic, când pe ramura mărlui de deasupra capului ei s-a lăsat o pasăre și-a început să ciripească.

— Ia te uită la ea! a exclamat Eliza, lăsând creionul din mână.

Pasărea și-a continuat trilurile.

— Ai dreptate, parcă și mie mi s-a făcut foame, a spus ea, apucând unul din puținele mere rămase pe o creangă mai joasă și, ștergându-l pe rochie, a mușcat din el.

— Să știi că e bun, a urmat ea, uitându-se după pasărea care-și lua zborul. Poți să guști și tu!

— S-ar putea să nu te refuz!

Eliza s-a oprit cu îmbucătura în gură și-a rămas încremenită, cu ochii pierduți la locul unde fusese pasărea.

— Ar fi trebuit să-mi aduc și eu un măr, dar n-am crezut că am să rămân aici atât de mult.

Și-a rotit privirea prin grădină și-a clipit neîncrezătoare, când a văzut un bărbat așezat pe băncuța de metal. Prezența lui era atât de ciudată în locul acela, încât, chiar dacă poate se mai întâlniseră până atunci, i-a trebuit ceva timp să-și aducă aminte cine era. Părul și ochii negri, zâmbetul degajat... Eliza a tras aer în piept. Era Nathaniel Walker, soțul lui Rose. Stătea în grădina ei.

— Văd că-ți place mărul, a spus el. Când te privesc cum mănânci, parcă mă satur și eu.

— Nu-mi place să se uite cineva la mine.

El a zâmbit.

— Atunci am să mă uit în altă parte.

— Ce cauți aici?

Nathaniel i-a întins o carte ferfenițită:

— *Micul lord Fauntleroy*, ai citit-o vreodată?

Eliza a negat din cap.

— Nici eu, deși mă chinuiesc de câteva ore. Și consider că și dumneata porți o parte din vină, verișoară Eliza. Grădina dumitale este atât de frumoasă! Stau aici de azi-dimineață și n-am reușit să trec de primul capitol.

— Credeam că sunteți în Italia.

— Așa e, am fost și ne-am întors cu o săptămână mai devreme.

Eliza simți cum o umbră înghețată coboară brusc deasupra ei.

— Cum, Rose e acasă?

— Sigur că da, a zâmbit el cu toată gura. Sper că nu-ți imaginezi că mi-aș fi lăsat soția printre italieni.

— Dar când a...

Eliza și-a dat deoparte câteva şuvițe rebele de pe frunte, încercând să priceapă mai bine ce se întâmplă.

— Când v-ați întors?

— Luni după-masă. Marea a fost destul de agitată.

De trei zile! Rose se întorsese de trei zile și nu-i dăduse de veste! Eliza a simțit cum i se strânge stomacul.

— Și Rose cum se simte?

— Niciodată nu s-a simțit mai bine. I-a priit clima mediteraneeană. Am fi rămas până la sfârșitul săptămânii, dar a vrut să se ocupe și ea de petrecere. Dacă e să te iei după spusele lui Rose și ale mamei ei, a urmat el, ridicând din sprâncene, cu o emfază blândă, o să fie absolut extravagantă!

Ca să-și ascundă tulburarea, Eliza mai mușcă încă o dată din măr și azvârli cotorul. Auzise ceva despre o petrecere în grădină, dar bănuise că era una dintre obligațiile mondene ale Adelinei, nu că ar fi avut ceva de-a face cu Rose.

Nathaniel i-a arătat din nou cartea:

— De aceea mă străduiesc să citesc asta, o să vină și doamna Hodgson Burnett. A, cred că de-abia aștepți s-o cunoști, a exclamat el cu ochii măriți. Îmi închipui ce plăcere trebuie să fie să poți sta de vorbă cu o altă scriitoare.

Eliza a răsucit un colț al hârtiei de scris între degetul mare și arătător, și a spus fără să-l privească:

— Da... s-ar putea!

— Dar vii și dumneata, nu-i așa? s-a repezit el, cu o undă de scuză în glas. Sunt sigur că am auzit-o pe Rose spunând că ai să vii. Petrecerea o să fie pe peluza ovală, sâmbătă după-masă la ora două.

Eliza mângălea o mlădiță de viță-de-vie pe marginea caietului. Rose știa că nu-i plac petrecerile, asta era. Ce frumos din partea ei, să o scutească de cazna de a face față întâlnirii cu societatea mătușii Adeline!

— Rose vorbește mereu despre dumneata, verișoară Eliza, a spus Nathaniel cu voce blândă. Și am impresia că te cunosc deja și eu. Mi-a povestit despre grădina dumată, de aceea am venit aici astăzi. Trebuia să văd cu ochii mei dacă e chiar așa de frumoasă.

— Și ce părere ai? a întrebat Eliza aruncându-i o privire scurtă.

— E așa cum mi-a descris-o, și chiar mai mult. Așa cum spuneam, ea e de vină că mi-a abătut atenția de la citit. E ceva cu lumina asta care mă îndeamnă s-o desenez. Am acoperit coperta cărții cu desene, a spus el zâmbind, dar să nu mă spui doamnei Hodgson Burnett.

— Am aranjat grădina asta pentru Rose și pentru mine.

I se părea ciudat să-și audă propria voce, într-atât se obișnuise să fie singură. Se simțea și rușinată de ceea ce spunea, așa, de-a dreptul, dar nu se putea stăpâni.

— Am făcut-o ca să avem un loc tainic, numai al nostru, unde să nu ne găsească nimeni. Un loc unde Rose să poată sta la aer chiar când nu se simte bine.

— Rose are noroc să aibă o verișoară ca dumneata, care să țină atât de mult la ea. Și trebuie să îți exprim totala mea recunoștință că mi-ai ținut-o într-o formă atât de bună. Noi doi am putea face o echipă, nu-i așa?

„Nu“, s-a gândit Eliza, „nu facem nici o echipă! Rose și cu mine suntem într-adevăr o pereche. Dumneata ești în plus, și asta doar temporar!“

El s-a ridicat, scuturându-și pantalonii și ridicând cartea în dreptul inimii.

— Iar acum trebuie să-mi iau rămas-bun. Mama lui Rose este foarte strictă în privința regulilor și cred că nu ar fi prea bucuroasă să-mi fac apariția la masă cu întârziere.

Eliza l-a condus până la poartă și l-a privit cum se îndepărta. A închis poarta după el și s-a așezat pe marginea băncii, ferindu-se să nu stea chiar pe locul lui, rămas cald. Nu era nimic neplăcut la Nathaniel, iar asta o făcea să-i displacă și mai mult. Întâlnirea îi lăsase o greutate rece pe piept. Din pricina petrecerii din grădină și a încrederii lui în afecțiunea lui Rose pentru ea. Deși exprimată admirabil, recunoștința pe care i-o mărturisise i-a creat impresia de netăgăduit că o socotea un fel de ajutor al lui. Și, pe deasupra, ajunsese până în grădina ei, își găsisse atât de ușor drumul prin labirint...

Eliza a încercat să alunge aceste gânduri, hotărâtă să se reîntoarcă la povestea ei. Prințesa era pe punctul de a intra după slujnica ei credincioasă în peștera spiridușului. Și astfel, această întâlnire tulburătoare avea să fie dată uitării.

Dar oricât s-a străduit, Eliza își pierduse cheful și îi zburase inspirația. Povestea care o umpluse de bucurie atunci când începuse să se înfiripe se dovedea acum prea șubredă. Eliza a șters tot ce scrisese până atunci, nimic nu se lega. Și, oricum ar fi răsucit intriga, nu reușea să-i dea de capăt, căci ce prințesă s-ar fi dus după o slujnică, în loc să-l aleagă pe prinț?

*

Soarele strălucea cu putere, de parcă Adeline l-ar fi comandat direct lui Dumnezeu. Crinii comandați au sosit la timp, iar Davies a scotocit prin grădină să mai găsească și alte flori exotice cu care să împodobească aranjamentele. Ploaia scurtă din noaptea trecută, care o ținuse trează și o îngrijorase pe Adeline, reușise să înviiereze grădina, în așa fel încât fiecare frunză arăta de parcă fusese lustruită special. Pe peluza proaspăt tunsă erau așezate frumos scaune cu perne moi. Chelnerii special angajați stăteau înșiruiți lângă scară, o întruchipare a calmului și a stăpânirii de sine, în timp ce în bucătărie bucătăreasa și ajutoarele ei își vedeau liniștite de treabă, departe de ochii privitorilor.

Oaspeții începuseră să sosească de vreun sfert de oră pe alea din fața casei, iar Adeline le ieșea în întâmpinare, poftindu-i pe peluză. Ce minunat arătau, cu pălăriile lor grozave – deși nici una nu era atât de frumoasă ca a lui Rose, adusă special de la Milano.

Adeline îi urmărea pe oaspeți din locul unde se afla acum, ascunsă în spatele unui rododendron uriaș. Lordul și lady Ashfield stăteau cu lordul Irving-Brown, Sir Arthur Mornington sorbea ceaiul lângă terenul de crochet, în timp ce tinerii Churchill jucau râzând; lady Susan Heuser stătea de vorbă între patru ochi cu lady Caroline Aspley.

Adeline zâmbea mulțumită. Se descurcase bine. Petrecerea aceasta era nu numai o ocazie potrivită de a ura bun venit proaspeților însurăței, dar, prin alegerea potrivită a cunoscătorilor, guralivilor și oamnelor de lume, Adeline găsisese cea mai bună cale de a răspândi vestea despre talentul de pictor portretist al lui Nathaniel. Îl pusese pe Thomas să agățe pe pereții holului de la intrare tablourile pe care ea le considera cele mai bune, iar mai târziu, după ce avea să fie servit ceaiul, plănuia să invite anumiți oaspeți să le vadă. Și, în felul acesta, noul ei ginere va putea deveni un subiect pentru condeiul cronicarilor de artă și pentru limbile ascuțite ale celor ce stabilesc tendințele modei.

Lui Nathaniel nu-i rămânea altceva de făcut decât să-i farmece pe oaspeți măcar cu jumătate din forța cu care o vrăjise pe Rose. Adeline își plimbă din nou privirile printre oaspeți și o zări pe fiica ei stând împreună cu Nathaniel și cu scriitoarea americană, doamna Hodgson Burnett. Adeline ezitase să o invite, căci dacă un divorț era o întâmplare nefericită, două erau de-a dreptul un semn de necuviință. Dar scriitoarea avea, fără îndoială, multe cunoștințe pe Continent și, prin urmare, Adeline hotărâse că ajutorul pe care ar fi putut să-l dea era mai important decât lipsa ei de onoare.

Rose râdea de ceva ce spusese femeia și Adeline se simți năpădită de satisfacție. Rose arăta nemaipomenit de bine astăzi, era la fel de strălucitoare ca trandafirii cățărați pe peretele din spatele ei. Arăta fericită, așa cum trebuie să fie o femeie la începutul căsătoriei, când jurămintele de credință nu i s-au șters încă de pe buze.

Fiica ei a râs din nou, iar Nathaniel a arătat înspre labirint. Adeline spera că nu-și irosesc timpul sporovăind despre grădina împrejmuită sau despre alte născociri de-ale Elizei, în loc să vorbească

despre portretele lui Nathaniel. O, Doamne, ce dar neașteptat al pro-
niei cerești, ca Eliza să dispară din preajma ei!

În săptămânile dinaintea petrecerii, Adeline se frământase noapte
de noapte cum să facă să nu-i dea Eliza planurile peste cap. Așa că
fusesse o binecuvântare clipa când ea a apărut în dimineața aceea și i-a
cerut să se mute în căsuța de pe stâncă. Spre lauda ei, Adeline a reușit
să nu-și dea în vileag bucuria. Mutarea Elizei în casa aceea era o
soluție mult mai bună decât orice altceva ar fi putut ea născoci, iar
despărțirea era definitivă. De când plecase, Adeline nu mai văzuse
nici urmă de ea, iar casa îi părea acum mai aerisită și mai spațioasă.
În fine, după opt ani îndelungați, se simțea eliberată de prezența
sufocantă a acelei ființe.

Mai rămânea totuși să o convingă pe Rose că era mai bine ca Eliza
să nu fie invitată. Biata Rose îi ținuse întotdeauna partea, nesesizând
amenințarea pe care Adeline o simțea ca un ghimpe. Și-ntr-adevăr,
primul lucru pe care drăguța de ea îl făcuse când se reîntorsese din
călătoria de nuntă fusese să întrebe despre verișoara ei. Când Adeline
i-a explicat de ce Eliza locuia acum în căsuță, Rose s-a încruntat –
părându-i-se o hotărâre cu totul neașteptată – și a hotărât să o vizi-
teze chiar a doua zi.

O astfel de vizită era de neconceput, desigur, căci ar fi zădărnicit
planul înșelător al Adelinei. Așa că, a doua zi de dimineață, imediat
după micul dejun, Adeline a mers în noul dormitor al lui Rose, unde a
găsit-o aranjând un buchet de flori. Și-n timp ce Rose alegea o clematită
crem dintre alte flori, Adeline a întrebat-o calm, ca din întâmplare:

– Crezi c-ar trebui să o invităm și pe Eliza la petrecere?

Rose s-a întors spre ea, ținând în mână clematita de pe al cărei lujer
se scurgeau picături de apă.

– Sigur că da, mamă, Eliza e cea mai bună prietenă a mea.

Adeline își strânse buzele: era pregătită pentru un astfel de răs-
puns. Există un risc asumat în a te preface că renunți, dar Adeline și-l
asumase cu bună știință. Așa că a continuat cu vorbele pe care și le
pregătise din vreme și le repetase în minte de mai multe ori, ca să
pară cât mai firești:

– Desigur, draga mea. Dacă dorești să vină și ea, așa vom face. Nu
vom mai discuta despre asta.

Iar după o astfel de concesiune totală și generoasă, a scos un mic oftat plin de regret.

— Dar ce s-a întâmplat, mamă? a întrebat Rose, întoarsă cu spatele, ținând o gardenie mare în mână.

— Nimic, scumpo.

— Mamă, ce-i?

— Doar că mă gândeam la Nathaniel.

Rose o privi curioasă, înroșindu-se puțin.

— Ce-i cu Nathaniel?

Adeline s-a ridicat în picioare, netezindu-și rochia și zâmbindu-i larg.

— N-are nici o importanță. Sunt convinsă că totul va fi bine, chiar dacă va fi și Eliza de față.

— Sigur că o să fie!

Rose a șovăit înainte de a așeza gardenia între celelalte flori, fără să o privească pe Adeline. Dar nici nu era nevoie. Adeline își închipuia deja îndoiala care avea să îi umbrească chipul frumos. Așa că n-a surprins-o întrebarea, pe care o aștepta, de altfel:

— Și la ce i-ar folosi mai bine lui Nathaniel ca Eliza să nu fie de față?

— Eu m-am gândit să îndreptăm atenția celor prezenți spre Nathaniel și lucrările sale. Știi prea bine că Eliza, draga de ea, are un fel de a se băga în față. Eu speram ca această zi să fie dedicată lui Nathaniel și ție, iubita mea. Dar, desigur, poți s-o inviți și pe Eliza, dacă așa crezi tu că e mai bine.

Apoi a râs ușor, cu prefăcută veselie, cum tot repetase până atinsese perfecțiunea.

— Și, pe deasupra, cred că, imediat ce Eliza va afla că te-ai întors acasă mai repede, va veni aici atât de des, încât tot va afla despre petrecere de la vreunul dintre servitori. Și oricât de mult i-ar dispăcea înalta societate, din devotament pentru tine, iubito, va insista să vină și ea.

După care Adeline a ieșit din încăpere, zâmbind în sinea ei când a băgat de seamă cum fiica ei și-a îndreptat umerii: un semn clar că își atinsese scopul.

Și-așa cum se aștepta, Rose a apărut în budoarul ei ceva mai târziu, în aceeași zi, spunându-i că, știind cât de mult îi displac Elizei petrecerile, ar fi mai bine să fie scutită de data aceasta. Și a continuat apoi, cu o voce și mai moale, că se gândise să-i facă o vizită verișoarei

ei chiar în ziua aceea, dar că va aștepta mai bine până după petrecere, când se vor mai liniști și vor putea sta mai mult împreună.

*

Un ropot de aplauze dinspre terenul de crochet îi atrase atenția. Adeline își împreună mâinile înmănușate și zâmbi larg, traversând peluza. Pe când se apropia de bancă, doamna Hodgson Burnett se ridicase și își deschisese umbreluța albă de soare. Și-a luat rămas-bun de la Rose și Nathaniel și a pornit înspre labirint. Adeline spera că nu intenționa să intre acolo. Ceva mai devreme chiar închiseseră porțița, ca să descurajeze pe oricine ar fi avut o astfel de idee, dar nu puteai ști ce idei i-ar fi putut veni americancei ăsteia. Adeline a iuțit pasul – nu avea de gând să umble după oaspeți rătăciți prin labirint tocmai astăzi – și a prins-o din urmă pe doamna Hodgson Burnett, înainte ca ea să apuce să se apropie prea mult de labirint.

– Bună ziua, doamnă Hodgson Burnett, a spus ea, arborând cel mai radios zâmbet cu putință.

– Aha, bună ziua, lady Mountrachet. Nu numai că e bună, dar e și frumoasă!

Ce accent oribil avea! Adeline a zâmbit cu indulgență.

– Nici nu ne puteam dori să fie mai bună. Văd că ați cunoscut deja fericita pereche!

– I-am acaparat, așa putea zice. Fiica dumneavoastră e o ființă minunată.

– Vă mulțumesc, așa cred și eu!

Amândouă au râs politicoși.

– Iar soțul ei o soarbe încontinuu din ochi, a spus doamna Hodgson Burnett. Ce frumos e să fii tânăr și îndrăgostit!

– Da, am fost absolut încântată de așa o alegere! Așa un tânăr talentat... Nathaniel v-a vorbit despre portretele lui, nu-i așa?

– Nici pomeneală! De fapt nici nu l-am lăsat, am fost prea curioasă să aflu mai multe despre grădina secretă despre care mi-au povestit că este ascunsă pe moșia asta întinsă a dumneavoastră.

– Nu-i mare lucru, a zâmbit Adeline acru. Câteva flori, acolo, împrejmuite de un zid. E ceva obișnuit pe moșiile din Anglia.

– Ei, dar au și o poveste atât de romantică, sunt convinsă. O grădină refăcută din ruine, ca să o ajute pe o tânără cu sănătatea șubredă.

— Doamne ferește, a râs Adeline înțepată, se pare că fiica mea și soțul ei v-au născocit un adevărat basm. Sănătatea lui Rose se datorează unui doctor minunat și vă asigur că grădina aceea nu are nimic ieșit din comun... Portretele lui Nathaniel, pe de altă parte....

— Cu toate astea aș dori să o văd. Grădina, vreau să spun... Mi-a stârnit interesul.

Adeline n-a mai avut ce spune, a încuviințat din cap, zâmbind cu toată grația de care a mai fost în stare, și a blestemat în gând.

*

Adeline era hotărâtă să-i mustre aspru pe Nathaniel și Rose, când a zărit cu coada ochiului o umbră albă străbătând labirintul. S-a întors și-a văzut-o pe Eliza împingând poarta chiar peste doamna Hodgson Burnett.

Și-a dus mâna la gură, oprindu-și un strigăt. Asta îi mai lipsea! Și fata aceea: mereu dând buzna, nepotrivit îmbrăcată, niciodată binevenită. Cu sănătatea ei perfectă, nerușinată, obraji roșii, părul răvășit, pălăria nepotrivită și – a băgat Adeline de seamă cu stupoare – fără mănuși în mâini. Noroc că era încălțată!

Cu buzele încordate precum cele ale unei păpuși de lemn, Adeline a privit în jur să vadă ce efect negativ a avut incidentul. Un servitor se reperiise spre doamna Hodgson Burnett, ajutând-o să se așeze pe un scaun din apropiere. În rest, totul părea calm și ziua nu era complet compromisă. Doar Linus, așezat sub arțar, neatent la conversația lordului Appleby, observase apariția fetei, îndreptându-și cutia aia mică de luat imagini spre Eliza. Dar ea rămăsese cu ochii la Rose, consternată, fără îndoială să o vadă revenită atât de repede din călătoria pe Continent.

Adeline s-a întors iute, hotărâtă să nu o lase pe Rose să se necăjească. Dar Rose și Nathaniel nu observaseră nimic, fiind prea ocupați unul cu celălalt. Nathaniel se răsucise pe marginea scaunului în așa fel încât genunchii aproape că îi atingeau pe ai lui Rose (sau chiar se lipiseră ușor, Adeline nu-și putea da bine seama) și, ținând între două degete codița unei căpșuni crescute de Davies în seră, o legăna într-o parte și-ntr-alta pe lângă buzele lui Rose. Rose râdea și, de fiecare dată, bărbia i se ridica, lăsând lumina blândă a soarelui să-i mângâie gâtul gol.

Lui Adeline i se suise sângele la cap și și-a ridicat evantaiul ca să nu mai fie nevoită să vadă așa ceva. Ce-o să spună lumea? Și-o și închiuia pe bârfitoarea Caroline Aspley așternând totul pe hârtie de cum ajungea acasă.

Adeline știa că era de datoria ei să pună capăt unei purtări atât de nepotrivite și, totuși... Își lăsa în jos evantaiul încă o dată, clipind peste marginea lui. Oricât se străduia, nu-și putea lua ochii de la ei. Câtă perfecțiune! Puritatea tabloului o atrăgea ca un magnet. Deși era conștientă că Eliza produsese debandadă în spatele ei, iar soțul ei se comporta fără nici un pic de bun-simț, simțea că mersul lumii se încetinise, iar Adeline rămăsese singură în mijloc, neauzind altceva decât bătăile proprii inimi. Începuse să i se furnice pielea, picioarele i se înmuiaseră, iar respirația i se rărise. Și un gând a străfulgerat-o fără să-l poată opri: oare cum o fi să poți fi atât de iubit?

*

Mirosul vaporilor de mercur îi umpleau nările și Linus a tras adânc aer în piept, ținându-l așa o vreme. Simțea cum i se dilată mintea, îi ard timpanele. Apoi l-a dat afară. Când se afla singur în camera sa obscură, Linus se credea înalt și voinic, cu picioarele egale, drepte și puternice. Mișca hârtia fotografică de colo-colo, cu cleștele de argint, urmărind atent cum se dezvoltă imaginea.

Ea nu ar fi consimțit niciodată să-i pozeze. La început a insistat, apoi a rugat-o, dar cu timpul și-a dat seama de jocul pe care-l făcea. Ei îi plăcea hârjoana, iar lui Linus nu-i rămânea decât să își regândească tactica.

Ceea ce a și făcut. Mansell a fost trimis la Londra să cumpere un aparat Kodak-Eastman Brownie – o chestie mică și urâtă, folosită doar de amatorii neîndemânatici, net inferior calitativ față de Tourographul lui, dar important era că putea fi purtat ușor. Atâta timp cât Eliza continua să-l amăgească, Linus știa că doar așa ar fi putut să o fotografieze.

Mutarea ei în căsuța de pe stâncă fusese un pas curajos și Linus a apreciat-o pentru asta. Îi dăruise grădina ca să ajungă și ea să o îndrăgească la fel ca mama ei – nimic nu o făcuse mai fericită pe *poupée* decât acea grădină împrejmuită –, dar nu putuse să anticipeze această mutare. Eliza nu se mai apropiase de casa lor de mai multe săptămâni.

Zi de zi o aștepta lângă porțița labirintului, dar ea continua să îl chinuie cu absența ei.

Și acum, ca să complice lucrurile și mai tare, Linus a descoperit că avea un adversar. Cu trei zile în urmă, în vreme ce stătea la pândă, fusese martorul unei priveliști foarte neplăcute. În timp ce-o aștepta pe Eliza, pe cine a zărit apărând pe poarta labirintului în locul ei? Pe pictor, recentul mire! Linus a rămas înmărmurit, ce credea omul ăsta că face, venind pe poarta aia? Călcând plin de încredere acolo unde Linus nu a fost niciodată în stare să pună piciorul? În minte i se învârteau o droaie de întrebări. O văzuse? Vorbise cu ea? O privise în ochi? Era de neconceput ca pictorul să dea târcoale comorii lui!

Dar Linus a ieșit victorios în cele din urmă. Astăzi, răbdarea lui dăduse, în fine, roade.

A tras adânc aer în piept. Imaginea prindea contur. S-a aplecat să o vadă mai bine, la lumina lămpii roșii. Margini întunecate – tufele labirintului – cu o pată mai deschisă în mijloc, unde apăruse ea în cadru. Îl observase de îndată și Linus simțise cum i se încinge ceafa de plăcere. Ochii ei mari, buzele întredeschise, asemenea unui animal încolțit pe neașteptate.

Linus a privit cu atenție ce se întâmpla în tava cu soluție de dezvoltat. Iat-o! Albul rochiei, talia subțire – ah, cât și-ar fi dorit să o poată cuprinde, să-i simtă respirația ușoară zbatându-i-se sub coaste. Și gâtul acela palid, atât de palid, cu pulsul care i se zbătea vizibil, la fel ca și al mamei ei mai demult. Linus și-a închis ochii și și-a imaginat gâtul păpușii sale cu creștătura roșie. Și ea încercase să-l părăsească.

El se afla tot în camera obscură când venise ultima dată. Decupa carton ca să-și înrămeze ultimele fotografii cu greieri din West Country. Era foarte entuziasmat de aceste fotografii și chiar se gândea să-i ceară tatălui său să facă o mică expoziție, așa că nu ar fi îngăduit nici o întrerupere. Dar Georgiana făcea excepție de la mai toate regulile.

Cât de delicată, era perfectă, cum stătea în pragul ușii, luminată de flacăra lămpii. Își dusesese un deget la buze, făcându-i semn să păstreze tăcerea și închizând ușa în urma ei. El a privit-o îndreptându-se încet spre el, cu un zâmbet ușor înfiripat pe buze. Tainele ei erau unele din puținele lucruri care îl emoționau, și a fi singur cu ea, cu păpușa lui, îi provoca un sentiment provocator, ca și cum ar fi participat la un

complot, atât de rar la Linus, care nu avea niciodată timp pentru alții, cum nici alții nu aveau pentru el.

— Ai să mă ajuți, Linus, nu-i așa? I-a rugat ea, cu ochii măriți și limpezi.

Și-a început să-i povestească despre un bărbat pe care îl cunoscuse, un marinar. Se îndrăgostiseră, aveau să fugă împreună, în taină, să nu afle mama și tata. Iar el are s-o ajute, nu-i așa? Ochii aceia, rugători, care nu-i înțelegeau durerea. Timpul se întinsese între ei, despărțindu-i, vorbele ei i se învălmășeau în minte, crescând și micșorându-se, mai tare și-apoi mai încet. O eternitate de singurătate adunată într-o singură clipă.

Fără să stea prea mult pe gânduri, a ridicat mâna în care ținea încă *coupe-papier*-ul și i-a străpuns iute pielea lăptoasă a gâtului, să simtă și ea durerea ce-l sfâșia...

*

Linus a ridicat fotografia cu penseta ca s-o apropie de lumină, strângând din ochi și clipind ca să deslușească mai bine imaginea. Ce blestem! În locul unde ar fi trebuit să apară chipul Elizei era doar o pată albă de lumină, cu broboane cenușii. Se mișcase chiar în momentul în care el declanșase aparatul. Nu se grăbise suficient, iar ea dispăruse sub apăsarea degetului lui. Linus și-a încheștat pumnul. Și și-a adus aminte, așa cum făcea ori de câte ori se afla la ananghie, de fetița care se așezase, lângă el, pe podeaua din bibliotecă și-i oferise păpușa ei și pe sine totodată. Înainte de a-l dezamăgi cu totul.

Dar nu avea nici o importanță. O simplă amânare, asta era tot, o întorsătură în jocul pe care îl jucau acum și pe care el îl mai jucase și cu mama ei. Atunci pierduse însă: după întâmplarea cu *coupe-papier*-ul Georgiana lui dispăruse și nu se mai întorsese niciodată. Dar de data aceasta va avea mai multă grijă.

Indiferent cât de mult va dura, oricât va avea de așteptat, Linus va reuși.

*

Rose smulgea petalele margaretei una câte una: băiat, fată, băiat, fată, băiat, fată. A zâmbit, cuprinzând cu degetele miezul auriu al florii.

O fetiță pentru Nathaniel și pentru ea, și-apoi, poate, un băiețel, și pe urmă câte unul din fiecare...

De când se știa, Rose își dorise să aibă o familie a ei. Una diferită de aranjamentele reci și triste ale familiei, așa cum a cunoscut-o Rose când era mică, înaintea apariției Elizei la Blackhurst. Părinții să fie apropiați și, da, să se iubească, să aibă mulți copii, frați și surori care să aibă grijă unii de alții mereu.

Deși își dorea toate acestea, Rose fusese martora multor discuții între doamne și dedusese că, deși copiii erau o binecuvântare, procesul prin care îi dobândeai era o mare încercare. Prin urmare, în noaptea nunții, se așteptase la ce putea fi mai rău. Când Nathaniel îi scosese rochia, dând la o parte dantela comandată special de mama, Rose își ținuse răsuflarea, privindu-i chipul cu mare atenție. Era foarte emoționată. Teama de necunoscut, combinată cu spaima că-i va vedea semnele, a făcut-o să i se taie suflarea. Așteptând ca el să spună ceva și temându-se, în același timp, de ce ar putea spune. El a îndepărtat rochia și vălul, fără să scoată o vorbă, fără să o privească în ochi. A privit-o de sus în jos, încet și atent, de parcă ar fi studiat o operă de artă pe care ar fi tânjit de mult să o vadă. Ochii lui negri erau concentrați, buzele ușor întredeschise. A ridicat ușor mâna și Rose s-a cutremurat de nerăbdare. A atins cu degetul semnul cel mai mare, făcându-i pielea de pe burtă să se înfioare și străfulgerând-o până în măruntaie.

Apoi au făcut dragoste, și Rose a descoperit că doamnele avuseseră dreptate, era dureros. Numai că Rose cunoștea bine durerea și era capabilă să se distanțeze, în așa fel încât să o observe, mai degrabă, decât să o simtă. Așa că s-a concentrat asupra chipului lui, atât de aproape de al ei: ochii închiși, pleoapele netede și întunecate, gura plină, încrâncenată cum n-o mai văzuse până atunci, cu respirația iute și grea – și Rose și-a dat seama cât de puternică era. În toți acei ani cât fusese suferindă nu-și închipuise vreodată că ar avea forță. Era veșnic biata Rose, Rose cea fragilă, Rose cea slăbită. Dar pe chipul lui Nathaniel putea citi dorința, iar aceasta îi dădea forță.

Și-n luna de miere timpul n-a mai avut însemnătate. În locul orelor și minutilor de altă dată, acum erau doar zile și nopți, soarele și luna. Așa că a fost uimită, când, reîntoarsă în Anglia, a dat față cu urmele trecerii timpului. Uimită să-și reia viața la Blackhurst. În Italia se obișnuise să fie

doar ei doi, și descoperea acum că ura prezența altora. Servitorii, mama, și chiar Eliza, cineva apărea mereu pe la colțuri, încercând să-i distragă atenția de la Nathaniel. I-ar fi plăcut să aibă o casă numai a ei, unde să nu-i deranjeze nimeni, dar își dădea seama că va veni un timp și pentru asta. Și își dădea seama că mama avea dreptate: la Blackhurst, Nathaniel avea ocazia să întâlnească mai multă lume, iar casa era suficient de mare să poată adăposti douăzeci de persoane.

Rose își lăsă ușor mâna pe burtă. Se gândea că vor avea nevoie în curând de o cameră de copii. Se simțise ciudat toată dimineața, ca și când ar fi deținut un mare secret. Era convinsă că așa trebuia să fie un eveniment atât de important ca acesta, o femeie care își dă seama de miracolul unei noi vieți ce se întrupează într-însa. Ținând între degete miezul galben al margaretei, Rose se îndreptă înapoi spre casă, cu soarele încălzindu-i spatele. Se întreba, zâmbind, când ar fi mai bine să-i împărtășească secretul lui Nathaniel. Ce emoționat va fi și el! Căci atunci când vor avea un copil, vor fi o pereche completă.

38

Cliff Cottage, 2005

Toamna părea să înțeleagă, în sfârșit că venise și septembrie. Ultimele zile de vară, care nu se lăsau duse, au fost date deoparte și, în grădina ascunsă, umbrele lungi vădeau tot mai limpede apropierea iernii. Frunze portocalii și verde-spălăcit erau împrăștiate pe jos, iar castane trufașe stăteau agățate în cochiliile lor țepoase de vârfurile ramurilor reci.

Cassandra și Christian truseră toată săptămâna în căsuță – tăind vlăstarele care se agățau de pereți, frecând pereții năpădiți de mucegai, reparând dușumelele putregăite. Dar pentru că era vineri și pentru că amândoi erau la fel de nerăbdători, au hotărât că era cazul să orânduiască câte ceva și în grădină.

Christian săpa o groapă în locul unde fusese poarta dinspre sud, încercând să ajungă la baza unor dale de argilă neobișnuit de mari, iar Cassandra stătea ghemuită, de mai bine de două ceasuri, lângă peretele dinspre nord, smulgând ferigi din ceea ce fusese cândva un rond de

flori. Asta îi aducea aminte de sfârșiturile de săptămână din copilărie, când o ajuta, pe Nell să smulgă buruienile din grădina din Paddington și Cassandra se simțea năpădită de siguranță și încredere. Adunase un maldăr destul de mare de frunze și rădăcini, dar, treptat, încetinise ritmul. Era greu să nu te lași furat de magia grădinii ascunse. Dincolo de zid era o lume aflată în afara timpului. Probabil că zidurile creau această impresie, se gândea ea, deși senzația de apărare era doar fizică. Acolo până și sunetele erau diferite: cântecul păsărilor se auzea mai tare, iar frunzele murmurau în adierea vântului. Miresmele erau mai puternice, pământul fecund și reavăn, merele dulci, iar aerul mai pur. Cu cât petrecea mai mult timp în grădină, Cassandra era mai convinsă că avusese dreptate. Grădina nu stătuse în amorțire, ci era vie.

Soarele s-a deplasat ușor, lăsând să cadă tuburi pestrițe de lumină printre plantele agățătoare de deasupra, iar o ploaie de frunze aurii s-a scuturat ca niște confetti dintr-un copac din preajmă. Uitându-se cum zboară, aurii în panglicile de lumină, Cassandra s-a simțit năpădită de dorința de a le desena, de a immortaliza pe hârtie contrastul magic dintre lumină și întuneric. Degetele îi pulsau, închipuindu-și mișcările cu care ar fi trasat liniile, umbrele care să redea transparența. Nevoia de a desena a luat-o pe nepregătite.

— Facem o pauză de ceai?

În partea cealaltă a grădinii, Christian își sprijinise cazmaua de zid și-și ridicase poala tricoului să-și șteargă sudoarea de pe frunte.

— De ce nu?

Ea și-a bătut palmele înmănușate de coapse ca să-și scuture pământul și rămășițele de rădăcini, străduindu-se să nu se uite la abdomenul lui dezgolit.

— Pui tu apa la fiert sau mă duc eu?

— O pun eu.

S-a aplecat deasupra bucății de pământ pe care o curățaseră și-a umplut o crăticioară cu apă dintr-o sticlă.

Cassandra s-a ridicat ameteită. După o săptămână de muncă, își simțea pulpele înțepenite și o dureau coapsele. Dar nu-i păsa. Durerea fizică îi producea o plăcere aproape perversă. Era dovada de necontestat a propriei sale existențe corporale. Nu se mai simțea fragilă sau invizibilă,

avea consistență, nu putea fi luată pe sus de briză. Iar noaptea se pome-
nea cuprinsă brusc de valurile adânci ale somnului, ca să se trezească
mult după aceea, dintr-un somn îndelungat și fără vise.

— Cum merge cu labirintul? a întrebat ea, în vreme ce Christian
punea crăticioara pe lampa de campanie pe care o adusese în grădină.
Acolo, la hotel?

— Merge, Mike crede că o să-l curățăm până la iarnă.

— Chiar dacă stai cu mine atâta timp aici?

— Cum îți imaginezi, Mike are destule de spus pe tema asta, a
răspuns el zâmbind, azvârlind restul de ceai din căni și punând câte
un pliculeț proaspăt în fiecare.

— Sper să nu ai necazuri pentru că ești aici, dându-mi o mână de
ajutor.

— Lasă că mă descurc eu!

— Apreciez foarte mult ce-ai făcut pentru mine, Christian!

— Nu ai de ce, am promis că am să te ajut și m-am ținut de cuvânt.

— Știu, și-mi pare bine, a urmat ea scoțându-și încet mânușile. Dar,
în același timp, înțeleg că mai ai și alte lucruri de făcut.

— Te referi la slujba mea adevărată? a râs el. Nu-ți face griji. Mike
are încă întâietate!

Slujba lui adevărată. Subiectul la care Cassandra se gândise de
mult, fără să îndrăznească să-l abordeze până atunci. Și totuși, astăzi,
fiind amândoi în grădină, se simțise mult mai îndrăzneată decât de
obicei. Cum era Nell. A desenat un arc de cerc cu călcâiul pe pământ.

— Christian?

— Da, Cassandra!

— Mă întrebam, a început ea, trasând din nou arcul, voiam să te
întreb ceva de mai multă vreme, ceva ce-am auzit de la Julia Bennett.

L-a privit o clipă în ochi, dar n-a putut să-i suporte privirea.

— De ce te afli aici, în Tregenna, și lucrezi cu Michael, în loc să-ți
vezi de treaba ta de doctor la Oxford?

Christian nu a răspuns și ea a îndrăznit să-l privească din nou. Era
greu să-i citească ceva pe chip.

— Dar tu de ce te afli aici, în Tregenna, a răspuns el, ridicând din
umeri și zâmbind ușor, și renovezi o casă, fără soțul tău?

Cassandra a tras uimită aer în piept. Fără să-și dea seama, degetele au început să-i învârtască nervos verigheta.

— Eu... eu... o mulțime de răspunsuri evazive i s-au înghesuit pe buze, apoi s-a pomenit răspunzând cu o voce pe care nu o recunoștea: Eu nu am un soț. Am avut cândva... dar a fost un accident și Nick a...

— Îmi pare rău, ascultă, nu-i nevoie să... N-am vrut...

— Nu-i nimic, doar că ...

— Ba nu, nu-i așa.

Christian și-a trecut o mână prin păr, întinzându-i-o pe cealaltă.

— N-ar fi trebuit să întreb...

— Nu-i nimic. Eu am întrebat prima.

Și într-un mod ciudat, pe care nu și-l putea exprima nici măcar în gând, Cassandrei parcă îi părea bine că reușise să rostească vorbele acelea. S-a simțit ușurată să pronunțe numele lui Nick, simțindu-se parcă mai puțin vinovată că ea se afla încă acolo, iar el nu. Că ea era acolo, în acel moment, cu Christian.

Crăticioara sălta cu zgomot pe plita de campanie, cu apa dând pe dinafară. Christian a aplecat-o într-o parte ca să umple cănila, punând câte o linguriță de zahăr în fiecare și amestecând repede. Apoi i-a întins o cană Cassandrei.

— Mulțumesc.

Ea a cuprins cana caldă de aluminiu în căușul palmei și a suflat ușor în ceai.

Christian a sorbit iute, strângând din ochi când și-a ars limba.

Între ei s-a așternut tăcerea și Cassandra încerca să găsească fire cu care să reînnoade discuția începută.

— Cred că bunica ta a avut noroc că nu și-a cunoscut trecutul, a spus el în cele din urmă.

Cassandra a scos cu degetul un fir de ceai din cană.

— E un dar să poți privi doar înainte și nu înapoi, nu crezi?

— Într-un fel, da, a răspuns ea, prefăcându-se preocupată de firul de ceai.

— În cele mai multe feluri, aș zice.

— Este totuși cumplit să dai uitării trecutul cu totul.

— De ce?

Ea a privit în lături, încercând să-și dea seama dacă vorbea serios. Pe chipul lui nu se citea nici o urmă de amuzament.

— Pentru că atunci ar fi ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic niciodată.

— Dar de întâmplat s-a întâmplat și nimic nu poate schimba asta.

— Da, dar nu ți-ai mai aduce nimic aminte.

— Și ce dacă?

— Și... Ai nevoie de amintiri ca să ții treze lucrurile din trecut, a urmat ea, azvârlind firul de ceai și ridicând ușor din umeri.

— Păi asta zic și eu, fără amintiri, putem să mergem mai departe. Să o luăm de la capăt.

Cassandra și-a simțit obrații îmbujorați și a luat o gură de ceai. Apoi încă una. Christian încerca să o învețe cât de important era să azvârle trecutul înapoi în istorie. S-ar fi așteptat la Nell sau la Ben să facă asta, se învățase să dea mohorâtă din cap ori de câte ori mătușile ei vehiculau astfel de idei, dar acum era altceva. Se simțise atât de hotărâtă, mult mai entuziasă ca de obicei, vedea lucrurile mult mai clar decât până acum. Se simțise bine. Și se întreba când anume își dăduse el seama ca ea era o cauză pierdută și că avea nevoie de ajutor. Se simțea stânjenită și, mai mult decât atât, dezamăgită.

Mai luă o înghițitură de ceai și-i aruncă o privire lui Christian. Era preocupat să străpungă niște frunze uscate cu un băț și nu-i puteai desluși expresia de pe chip. Părea preocupat, dar poate mai mult decât atât: distras, distant, însingurat.

— Christian...

— Știi că am întâlnit-o pe Nell o dată?

— Pe bunica mea? s-a mirat ea.

— Cred că ea era. Nu-mi dau seama cine să fi fost altcineva, și datele coincid. Aveam vreo unsprezece ani, trebuie să fi fost prin 1975. Venisem să mă ascund aici și tocmai mă strecuram pe sub zid, când cineva m-a apucat de picior. La început nu mi-am dat seama că ar fi putut fi un om, am crezut că frații mei aveau dreptate când spuneau că locul acesta era bântuit, că mă prinsese vreo fantomă care avea să mă prefacă în broască.

Buzele i s-au întins într-un zâmbet și a strivit o frunză în pumn, risipind apoi rămășițele pe jos.

— Dar nu era nici o fantomă, ci o bătrână cu un accent ciudat și un chip trist.

Cassandra a încercat să-și reamintească chipul lui Nell. Era trist? Era neobișnuit, da, fără prea multă căldură, dar trist? Nu-și dădea seama, îi era prea apropiat pentru a putea discerne clar.

— Avea părul argintiu, prins în sus.

— Într-un coc.

El a încuviințat, zâmbind ușor, apoi a răsturnat cana, aruncând resturile de ceai și a azvârlit bățul frânt.

— Ai reușit să descoperi taina?

Cassandra a dat încet aerul afară din piept, Christian avea ceva în după-masa asta! Starea lui îi reamintea de razele de lumină care se strecurau printre mlădițele cățărătoare: greu de prins, pâlpâitoare, alunecătoare.

— Nu. În jurnalele lui Rose nu există nici o dezvăluire de felul ăsta.

— N-ai găsit nici un capitol intitulat: „De ce mi-ar fura Eliza copilul într-o bună zi?” a întrebat el zâmbind.

— Din păcate, nu.

— Cel puțin ai avut ceva interesant de citit înainte de culcare!

— Dacă n-aș fi căzut lată imediat ce am pus capul pe pernă!

— Asta e din pricina aerului de mare! a spus Christian ridicându-se și apucând lopata. Face bine la suflet!

Asta era adevărat. Cassandra s-a ridicat și ea.

— Christian, a început ea, scuturându-și mânușile. Despre jurnalele alea...

— Ce-i cu ele?

— Aș vrea să mă ajuți să lămuiesc ceva. Un fel de mister.

— I-auzi!

Ea l-a privit, ezitând, gândindu-se cum evitase el subiectul mai de vreme.

— E o problemă medicală.

— Bine, spune!

— Rose pomeneste de niște semne pe burtă. Din câte înțeleg, sunt destul de mari, suficient de vizibile ca să se simtă prost, și se pare că vorbise despre ele cu doctorul ei, Ebenezer Matthews.

— Dermatologia nu e chiar specialitatea mea, a ridicat el din umeri.

— Dar care e specialitatea ta?

— Oncologia. Dar Rose spune ceva despre ele, culoare, mărime, număr?

— Se referă la ele mai degrabă eufemistic, a clătinat Cassandra din cap.

— Pudoare tipic victoriană, a exclamat el, râcâind pământul cu lopata. Ar putea fi orice, cicatrice, depigmentări, spune ceva de vreo operație?

— Nu, din câte îmi amintesc. Ce fel de operație?

— La o primă vedere, a început el, ridicând o mână, ar fi putut fi o operație de apendicită, rinichi sau plămâni. Poate vreun chist hidatic, a urmat el, ridicând din sprâncene. Ar fi putut exista animale prin preajmă?

— Erau ferme la moșie...

— Astea erau motivele cele mai obișnuite pentru care un copil din epoca victoriană ar fi avut nevoie de o operație abdominală.

— Dar ce e asta?

— Un parazit, ca o tenie. Se găsește de obicei la câini, dar poate trece și la oameni și oi. Se fixează de obicei pe rinichi sau pe ficat, dar ajunge uneori și în plămâni. Se potrivește, a continuat el, privind-o drept în față, dar cum nu o poți întreba și cum tot nu găsești mai mult în jurnal, mă îndoiesc că ai să poți afla mai multe.

— Am să mă mai uit încă o dată după-masă, să văd dacă nu mi-a scăpat ceva.

— Și-am să mă mai gândesc și eu.

— Mulțumesc, dar nu te obosi prea tare, e doar o simplă curiozitate. Ea și-a pus mânușile, împreunându-și degetele ca să și le fixeze mai bine. Christian a înfipt lopata în pământ de câteva ori.

— Aveam prea mult de-a face cu moartea.

Cassandra și-a ridicat ochii spre el.

— În meseria mea, în oncologie. Era prea greu de îndurat. Pacienții, familiile, disperarea. Am crezut că am să fiu în stare să suport, dar toate se adună, să știi, în timp.

Cassandra s-a gândit la ultimele zile din viața lui Nell, la mirosul cumplit de spital, la înfățișarea rece și pustie a zidurilor.

- Nu eram făcut pentru asta. Mi-am dat seama încă din facultate.
- Și de ce nu ți-ai schimbat specialitatea?
- N-am vrut să o dezamănesc pe mama.
- Ea a vrut să te faci doctor?

— Nu știu, a spus el privind-o în ochi. A murit când eram mic.

Cassandra a înțeles.

— A avut cancer.

A priceput și de ce era atât de dornic să uite trecutul.

— Îmi pare rău, Christian.

El a încuviințat din cap, uitându-se după o pasăre neagră care zbura pe deasupra capetelor lor.

— O să plouă. Asta cred oamenii când zboară ciorile așa. Meteorologia e nimic pe lângă folclorul din Cornwall, a zâmbit el, cerându-și parcă iertare că schimbase subiectul.

Cassandra a apucat din nou grebla.

— Cred că am mai putea să lucrăm vreo jumătate de oră și să ne oprim, ce zici?

Christian privea în jos și, brusc, a izbit pământul cu piciorul.

— Știi, mă gândeam să mă opresc la cârciumă, în drum spre casă. Nu-mi închipui... Adică, vreau să spun, n-ai vrea să vii cu mine?

— Ba da, s-a pomenit ea răspunzând. De ce nu?

— Grozav! a zâmbit Christian și chipul i s-a destins.

O pală de vânt umed și sărat a adus o frunză de arțar care s-a lăsat pe creștetul Cassandrei. Ea a scuturat-o și s-a apucat din nou să curețe rondul de flori, înfigându-și grebla sub o rădăcină lungă și subțire, încercând s-o smulgă din pământ, zâmbind în sinea ei, fără să știe de ce.

*

La cârciumă cânta o mică formație. Au intrat și au comandat plăcintă și cartofi prăjiți. Christian a început să-i spună povești amuzante despre cum e să locuiască din nou acasă cu tatăl lui și mama vitregă, iar Cassandra i-a dezvăluit unele dintre ciudățeniile lui Nell: cum nu voia să folosească un curățător de cartofi, pentru că tăia coaja mai bine cu cuțitul, cum obișnuia să adopte pisicile altora, cum montase în argint mă-seaua de minte a Cassandrei și făcuse un pandantiv din ea. Christian râdea și suna atât de bine, încât s-a pomenit că râde și ea.

Se-ntunecase de-a binelea când a condus-o înapoi la hotel, iar ceața era atât de groasă, încât lumina farurilor se răspândea galbenă și difuză.

— Îți mulțumesc, a spus Cassandra sărind afară din mașină. M-am simțit bine.

Și chiar așa fusese, se simțise neașteptat de bine. Își purtase fantomele cu ea, dar se ținuseră la oarece distanță.

— Mă bucur că ai venit.

— Da, și eu, a spus Cassandra, ascunzându-și zâmbetul peste umăr, apoi, după o clipă, a închis portiera mașinii și i-a făcut cu mâna în timp ce se îndepărta.

— Aveți un mesaj, i-a spus Samantha, fluturându-i o bucățică de hârtie în vreme ce Cassandra intra în hol. Ați ieșit în lume, nu?

— Da, am fost la cârciumă, a răspuns Cassandra, luând hârtia, fără să bage în seamă sprâncenele ridicate ale Samanthei.

Mesaj telefonic de la Ruby Davies: vine în Cornwall luni. A rezervat cameră la Hotelul Blackhurst. Așteaptă un raport complet!

Cassandra s-a simțit năpădită de un val de plăcere. Va putea să-i arate lui Ruby căsuța, jurnalele și grădina ascunsă. Era convinsă că Ruby va înțelege cât de mult însemnau toate acestea pentru ea. Și-i va plăcea și Christian.

— V-a condus cineva acasă, nu-i așa? Parcă era mașina lui Christian Blake!

— Mulțumesc pentru mesaj, a spus Cassandra, zâmbind.

— Nu m-am uitat în mod special, a strigat Samantha după ea, să știți că eu nu...

Ajunsă în camera ei, Cassandra a umplut cada cu apă fierbinte, în care a turnat și sărurile de lavandă pe care i le dăduse Julia pentru dureri musculare. A luat și jurnalele cu ea și le-a pus pe jos pe un prosoap uscat. Atentă să nu-și ude mâna stângă, cu care avea să dea paginile, s-a vârat apoi în cadă, gemând de plăcere pe măsură ce o învăluia apa mătăsoasă. S-a întors pe o parte și a deschis primul caiet, sperând să găsească vreun amănunt despre semnele lui Rose.

Apa se răcise aproape de tot, iar tălpile i se zbârciseră de-a binelea, iar ea nu reușise să găsească nimic important. Doar aceleași notații neclare despre „semnele“ care o făceau să se rușineze.

Dar a dat peste ceva mult mai interesant. Fără vreo legătură cu „semnele”, totuși curios. Nu era vorba de cuvinte în sine, ci mai degrabă de tonul în care erau scrise. Și nu a putut să-și alunge impresia că însemnau mult mai mult decât părea la prima vedere.

Aprilie 1909. A început lucrul la zidul de la căsuță. Mama a considerat, pe drept cuvânt, că era mai bine să se facă atâta timp cât Eliza era plecată. Căsuța e prea expusă. Nu era o problemă să fie așa, pe vremuri, cât timp fusese folosită pentru scopuri dubioase, dar acum nu mai era nevoie să se trimită de-acolo semnale pe mare. Dimpotrivă, nimeni dintre noi nu are nevoie să fie prea expus. Și nu putem fi niciodată suficient de atenți, căci chiar și acolo unde avem de câștigat, avem tot atât de mult de pierdut.

39

Conacul Blackhurst, 1909

Rose plângea. Avea obrajii fierbinți, perna îi era udă și plângea înainte. Și-a strâns pleoapele să nu mai vadă lumina palidă de iarnă care se furișa înăuntru. Și plângea cum n-o mai făcuse de când era mică. Ce dimineată nenorocită! Cum îndrăzneau soarele să mai răsară, să se bucure de nenorocirea ei? Cum îndrăzneau ceilalți oameni să-și vadă de treburile de parcă Dumnezeu se afla sus în ceruri, iar Rose fusese nevoită să se scoale și să-și vadă speranțele zădărnice de firul de sânge imprimat pe așternut. Cât mai putea îndura această deznadejde ce i se întâmpla lună de lună?

Într-un fel era mai bine să știe, căci cel mai cumplit lucru era așteptarea. Lungile zile în care își închipuia, visa, spera. Ajunsese să urască acest cuvânt: speranță. Era asemenea unei semințe căzute pe furis în sufletul cuiva, crescută la întâmplare, fără prea multă îngrijire, ca apoi să înflorească atât de spectaculos, încât să nu mai ai altă alegere decât să o îngrijești. Și tot speranța era cea care te făcea să nu ascuți de experiență. Căci, în fiecare lună, după săptămâna de sângerare, Rose simțea cum dihania speranței renăștea în sufletul ei, făcând-o să

dea uitării experiențele trecute. Oricât și-ar fi promis că, de data aceasta, nu se va mai lăsa înșelată, nu va mai cădea pradă ispitei necruțătoare, tot îi cădea victimă, căci oamenii disperați se agață de speranță precum marinarii naufragiați de epava vaporului lor.

În decursul unui an întreg se întâmplase doar o singură dată ca acest cerc cumplit să se rupă. S-a întâmplat ca într-o lună să nu mai sângereze și doctorul Matthews a fost chemat de îndată, a examinat-o și a rostit cuvintele binecuvântate: era însărcinată. Câtă fericire să-și audă pronunțată cu atât calm dorința cea mai fierbinte, fără să se mai gândească nici o clipă la lunile de dezamăgire care trecuseră până atunci, animată ferm de credința că totul își va urma cursul normal de-acum! Pântecul ei se va rotunji și va aduce un prunc pe lume. Timp de opt zile s-a bucurat de vestea minunată, șoptind vorbe drăgăstoase pântecului ei plat, umblând, vorbind și visând într-alt fel. Și totuși, în cea de a noua zi...

S-a auzit o bătaie în ușă, dar Rose nu s-a mișcat. „Plecați de-aici“, a spus ea în gând, „plecați și lăsați-mă în pace!“

Ușa a scârțâit încet și cineva a intrat, străduindu-se din răputeri să nu facă zgomot. A pus ceva pe noptieră și apoi s-a auzit o voce blândă care i-a șoptit la ureche:

— V-am adus micul dejun.

Era Mary, din nou. Ca și cum n-ar fi fost îndeajuns că văzuse cearșafurile, cu reproșul lor însângerat.

— Nu trebuie să vă descurajați, doamnă Walker.

Doamna Walker! Aceste cuvinte îi răscoleau stomacul. Cât de mult își dorise să devină doamna Walker! După ce îl întâlnise pe Nathaniel la New York, mergea de la un bal la altul cu inima zbatându-i-se în piept, căutându-l din priviri în toate saloanele, până dădea de el, și-și ținea răsuflarea până li se întâlneau ochii și buzele lui se luminau de zâmbet doar pentru ea.

Iar acum, că îi purta numele, s-a dovedit nedemnă de el. Era o soție ce nu putea îndeplini cea mai simplă îndatorire a unei femei măritate. Nu putea să-i ofere soțului ei ceea ce era de datoria unei bune soții să ofere: prunci. Copii sănătoși și fericiți care să fugă de colo-colo pe moșie, să răstoarne cărucioare în nisip, să se ascundă de guvernante...

— Nu trebuie să plângeți, doamnă Walker. O să se vi se întâmple și dumneavoastră până la urmă.

Fiecare cuvânt bine intenționat îl simțea ca pe spin înfipt adânc.

— Crezi tu, Mary?

— Sigur că da, doamnă.

— Ce te face să fii atât de sigură?

— Da' trebuie să se întâmple, nu-i așa? Nu se poate să nu se întâmple, dacă vă străduiți. N-o să dureze mult, o să vedeți. Câte femei nu știu eu care ar da orice să scape de asta, dacă s-ar putea!

— Ce nenorocite nerecunoscătoare! a exclamat Rose cu chipul aprins și asudat. Astfel de femei nu merită să fie binecuvântate cu copii!

Lui Mary i s-au împăienjenit ochii de o tristețe pe care Rose a pus-o pe seama milei. Și în loc să palmuiască obraji plini și sănătoși ai servitoarei, s-a întors cu spatele și s-a ghemuit sub așternut, să-și aline tristețea cea adâncă, învăluită în norul întunecat și pustiu al disperării.

*

Nathaniel ar fi putut să o deseneze și în somn. Chipul soției lui îi era atât de cunoscut, încât uneori credea că îl știe mai bine decât propria sa palmă. A terminat linia pe care o trasa și a estompat-o ușor cu vârful degetului. Și-a micșorat ochii, înclinând capul într-o parte. Era nespus de frumoasă, avusese dreptate în această privință. Părul întunecat, pielea palidă, gura frumoasă. Și totuși, nu găsea nici o plăcere în asta.

A pus schița în portofoliu. Se va bucura s-o primească, așa cum făcea întotdeauna. Cerea mereu să-i facă portretul cu atâta disperare, încât nu o putea refuza. Dacă treceau câteva zile fără să-i facă un alt portret, se pornea pe plâns, cerându-i noi dovezi ale dragostei sale. Prefera să o deseneze din memorie decât după natură, căci îi venea prea greu să dea ochii cu ea. Rose a lui fusese înghițită de propria ei tristețe. Tânăra pe care o întâlnise la New York dispăruse, lăsând în loc o umbră, cu ochii încercănați de nesomn, cu chipul supt de îngrijorare, cu trupul scuturat de neliniște. Reușise oare vreun poet descrie pe de-a întregul hidoșenia chipului iubit măcinat de durere?

Venea la el în fiecare noapte și el o primea. Dar dorința îi pierise. Ceea ce îl emoționase cândva îl îngrozea acum, umplându-l de un

sentiment de vinovăție atât de mare, încât nu o putea privi când făceau dragoste. Se simțea vinovat că nu îi putea dărui ceea ce ea voia, că nu își dorea copilul cu aceeași ardoare ca ea. Oricum nu l-ar fi crezut. Ori de câte ori o asigurase că el e mulțumit doar cu ea, tot nu se lăsase convinsă.

Și apoi, spre groaza lui, mama ei a venit în atelier, s-a uitat înțepată la portrete, după care s-a așezat pe scaunul de lângă șevalet și a început să peroreze. Rose era fragilă, așa fusese întotdeauna. Dorințele animalice ale unui bărbat ar putea să-i facă mult rău și ar fi mai bine pentru toți dacă s-ar stăpâni pentru o vreme. Atât de stânjenitoare a fost acea întâlnire cu soacra lui, încât și-a găsit cuvintele sau starea de spirit în care să-și poată explica propria poziție.

În schimb a încuviințat din cap și s-a retras în singurătatea grădinii, mutându-și atelierul în foisor. Era destul de rece în februarie, dar Nathaniel nu punea prea mare preț pe confort, iar vremea făcea puțin probabil ca vreunul dintre cei de la conac să-i caute tovarășia acolo. Putea, în fine, să se simtă în largul său! Fusese tare apăsător să petreacă iarna întreagă în casă, cu socrii și cu dorințele insațiabile ale lui Rose. Durerea și dezamăgirea ei păreau impregnate în pereți, în draperii și covoare. Era ca într-un cavou: Linus ferecat în camera obscură, Rose în dormitor, Adeline pândind pe coridoare.

Nathaniel s-a aplecat, atras de lumina plâpândă a soarelui strecurată printre ramurile rododendronului. Simți un neastâmpăr în degete, nerăbdătoare să surprindă lumina și umbra, dar nu avea timp de așa ceva. Tabloul lordului Mackelby stătea pe șevalet dinaintea lui. Îi pictase barba, obrajii roșcovani, fruntea brăzdată. Mai rămâneau ochii. Întotdeauna ochii îi creau problemele cele mai mari.

A ales o pensulă și a scos din ea un păr răzleț. Tocmai se pregătea să pună vopsea pe penel când a simțit o furnicătură în braț, un al șaselea simț dându-i de veste că nu mai era singur. A privit peste umăr. În spațele lui apăruse un servitor.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule, a izbucnit el iritat, nu te mai furișa așa! Dacă ai ceva de spus, vino și spune-mi. Nu ai de ce să te furișezi.

— Lady Mountrachet vă anunță că prânzul va fi servit mai devreme, domnule. Iar caleașca pleacă la Tremayne Hall la ora două.

Nathaniel a blestemat în gând. Uitase de Tremayne Hall. Încă o prietenă bogată de-a Adelinei dornică să-și împodobească pereții cu propria

imagine. Poate că, dacă va avea noroc, doamna va insista să își immortalizeze și cei trei cățeluși!

Când te gândești că odată fusese încântat de astfel de recomandări, simțind cum îi crește prestigiul asemenea pânzei unui vapor nou lansat la apă. Ce prost fusese, cum de nu și-a dat seama cât îl va costa un astfel de succes! Comenzile i se înmulțiseră, desigur, dar creativitatea se diminuase substanțial. Scotea portrete unul după altul, mai ceva ca acele fabrici de producție de masă despre care vorbeau neconținut oamenii de afaceri, frecându-și de bucurie mâinile unsuroase. Nu-i mai rămânea nici un răgaz să se gândească, să-și îmbunătățească stilul, să-și diversifice metodele. Lucrările lui nu mai dovedeau măiestrie, tușele sale nu mai aveau nimic demn, nimic uman.

Și cel mai rău era că, în vreme ce își irosea vremea cu portretele, îi aluneca printre degete timpul pentru desen, adevărata lui pasiune. De când venise la Blackhurst nu făcuse decât un caiet de schițe și câteva studii ale casei și locuitorilor ei. Parcă își pierduse și îndemânarea, și cheful.

Își dădea seama acum că nu făcuse o alegere potrivită. Poate că, dacă i-ar fi dat ascultare lui Rose și ar fi căutat o casă după ce se căsătorise, lucrurile ar fi luat o altă întorsătură. Ar fi fost mulțumiți și fericiți acum, cu copii pe lângă ei și cu satisfacția creativității împlinite.

Sau poate că lucrurile ar fi la fel și ar fi nevoiți să treacă prin aceleași chinuri, cu mijloace mai reduse. Și aici era problema! Cum ar fi putut cineva care știa ce e sărăcia să aleagă drumul mai greu?

Iar acum Adeline, mai ceva ca însăși Eva, îl ispitea cu posibilitatea de a-l picta pe rege. Și, deși era sătul de portrete, deși îi era silă de el pentru că își neglija pasiunea, Nathaniel simțea furnicături în degete numai la gândul acesta.

A lăsat pensula jos și-a început să-și curețe o pată de acuarelă de pe degetul arătător. Și când era gata să plece, în fine, la masă, i-au căzut ochii pe mapa cu lucrări. Aruncând o privire furișă spre casă, a scos schițele ascunse. Lucrase la ele pe apucate de câteva săptămâni, de când dăduse peste poveștile verișoarei Eliza printre lucrurile lui Rose. Deși erau scrise pentru copii – povești de vitejie moralizatoare – îi rămăseseră în minte. Personajele căpătaseră viață, înțelepciunea lor

simplică liniștindu-i mintea tulburată de problemele dificile ale vieții de adult. În momentele lui de visare, s-a pomenit mângăind tot felul de linii, care s-au prefăcut într-o bătrână la roata de tors, în Zâna Zânelor cu părul lung împletit, în prințesa-pasăre, captivă în colivia de aur.

Iar mângăliturile acelea au devenit schițe, le umbrea contururile, le întărea liniile, accentuând trăsăturile chipurilor. Le privi, încercând să nu bage în seamă foita de pergament împodobită cu reliefuri pe care Rose i-o cumpărase când erau proaspăt căsătoriți, încercând să nu se gândească la momentele fericite.

Schițele nu erau încă terminate, dar era mulțumit de ele. Erau singurele lucruri care îi făceau plăcere, oferindu-i un refugiu din chinul care devenise viața lui. Cu inima zbatându-i-se puternic în piept, și-a fixat bucățile de pergament pe șevalet. După prânz o să-și îngăduie să deseneze, așa, fără nici un subiect anume, cum făcea când era mic, ochii încrețoși ai lordului Mackelby mai puteau să aștepte.

*

În cele din urmă, cu ajutorul lui Mary, Rose a reușit să se îmbrace. Stătuse toată dimineața în fotoliul ei de convalescentă, dar, în cele din urmă, s-a hotărât să-și ia inima în dinți și să iasă din cameră. Când ieșise ultima dată dintre cei patru pereți? Acum două zile? Sau trei? Când s-a ridicat, a simțit că își pierde echilibrul. Se simțea amețită și avea un gol în stomac, senzații cunoscute din copilărie. Dar atunci Eliza reușea ei să-i ridice moralul cu basmele ei și cu poveștile despre întâmplările din golfuleț. Ce bine ar fi dacă suferințele adulților s-ar fi putut trata și ele așa!

Trecuse ceva timp de când nu o mai văzuse pe Eliza. O zărea din când în când de la fereastră, umblând prin grădină sau stând pe vârful stâncii, o siluetă îndepărtată cu părul roșu căzându-i pe spate. O dată sau de două ori, Mary i-a spus că domnișoara Eliza era jos și că dorea să o întâlnească, dar Rose refuzase de fiecare dată. Își iubea verișoara, dar lupta pe care o ducea cu tristețea și speranța îi secătua întreaga energie. Iar Eliza era atât de năvalnică, plină de vitalitate și sănătate, încât nu putea să-i facă față.

O porni ca o nălucă pe covorul din hol, sprijinindu-se cu mâna de marginea lambriurilor ca să-și țină echilibrul. După-amiază, când

Nathaniel se întoarce de la Tremayne Hall, va merge și ea afară, în foișor. O să fie frig, desigur, dar o să o pună pe Mary să o îmbrace gros, iar Thomas ar putea să-i ducă acolo canapeaua și o pătură, să stea mai comod. Nathaniel trebuie să fie tare singur acolo, s-ar bucura să mai stea cu ei ca altă dată. Ar putea chiar să o deseneze întinsă. Îi place tare mult să o deseneze, și este datoria ei de soție să-i aducă alinare bărbatului ei.

Rose ajunsese până în dreptul scărilor când a auzit voci răzbătând din coridor.

— A zis că nu o să spună nimic, că e treaba ei, s-au auzit vorbele însoțite de târșăitul măturii pe podele.

— Și ce-o să zică stăpâna când o afla?

— Păi n-o să afle!

— Ei, nu, o să afle, dacă are ochi de văzut! Cum să nu vezi cum i se umflă burta?

Rose și-a dus la gură palma rece, făcând alți câțiva pași, ca să audă mai bine.

— Zice că femeile din neamul ei n-au avut burtă mare. Că n-o să se vadă de sub uniformă.

— Să dea Domnul să fie așa, că altminteri... afară cu ea!

Rose a ajuns în capătul scărilor tocmai când Daisy se făcea nevăzută prin coridorul servitorilor, dar Sally nu a mai avut noroc să scape.

— Scuzați-mă, doamnă, a spus ea fără suflare, cu chipul năpădit de pete roșii. Iertați-mă, dar nu v-am văzut! a bâiguit, străduindu-se să facă o plecăciune, încurcându-și mătura în fustă.

— Despre cine vorbeați, Sally?

Petele roșii i s-au întins dincolo de urechi.

— Sally! Răspunde-mi! Cine e gravidă?

— Mary, doamnă, a rostit ea abia șoptit.

— Mary?

— Da, doamnă.

— Mary e gravidă?

Fata a încuviințat din cap, cu o expresie care-i trăda dorința de a se face nevăzută.

A simțit cum i se cascadează un hău adânc și negru în pânțele, care o golește pe dinăuntru. Neisprăvita aia de fată, cu rodnicia ei oribilă și ieftină, pe care o vâra în ochii tuturor, cu vorbele ei dulci liniștind-o pe

Rose că totul va fi bine, ca să râdă apoi de ea pe la spate. Conacul Blackhurst era o casă cu standarde morale înalte. Era de datoria lui Rose să se asigure că nu erau încălcate.

*

Adeline își trecea peria prin păr, cu o mișcare înceată. Mary plecase și rămăseseră cu mai puțini servitori pentru petrecerea de la sfârșitul săptămânii următoare, trebuiau să acopere cumva absența fetei. De obicei Adeline nu o lăsa pe Rose să hotărască în privința personalului fără să o consulte, dar acum fusese o împrejurare deosebită, iar Mary – o ticăloasă, o prefăcută. Și nemăritată, pe deasupra, ceea ce făcea lucrurile și mai groaznice. Da, Rose se gândise bine, deși metoda nu fusese cea mai nimerită.

Biata Rose! Dr. Matthews venise să vorbească cu Adeline la începutul săptămânii, se așezase pe fotoliu, în fața ei, în salonaș, și începuse să-i vorbească cu vocea lui joasă, așa cum făcea ori de câte ori voia să-și exprime îngrijorarea. Rose nu se simțea bine, începuse el (de parcă Adeline nu putea să vadă și singură), ceea ce îl îngrijora profund.

— Din păcate, lady Mountrachet, temerile mele nu se opresc doar la regresul ei aparent, mai sunt... a adăugat el, tușind ușor îndărătul palmei strânse, și alte chestiuni.

— Ce chestiuni, doctore? a întrebat Adeline, întinzându-i o ceașcă de ceai.

— De ordin emoțional, lady Mountrachet, a spus el zâmbind afectat, sorbind din ceai. Când am întrebat-o despre aspectele fizice ale căsniciei ei, doamna Walker mi-a mărturisit ceea ce, după părerea mea de specialist, ar putea fi considerată o tendință nesănătoasă de exces de senzualitate.

Adeline a simțit că-i plesnesc plămânii, și-a ținut o clipă respirația, apoi s-a străduit să dea aerul afară din piept calm. Neștiind ce să spună sau să facă, și-a mai pus încă un cub de zahăr în ceai, făcându-i semn doctorului Matthews să continue.

— Nu vă speriați, însă. Deși este, desigur, ceva serios, nu i se întâmplă numai fiicei dumneavoastră. Vă pot spune că, în ultima vreme, am constatat o intensificare a senzualității printre tinerele doamne și sunt

convins că îi va trece, cu timpul. Mai problematică însă este bănuiala mea că tendința asta contribuie la nereușită.

— Continuăți, vă rog, doctore, a spus Adeline, dregându-și vocea.

— Punctul meu de vedere, ca medic, este că fiica dumneavoastră trebuie să înceteze relațiile fizice până când bietul ei trup se va însănătoși pe deplin. Căci se leagă, toate se leagă, lady Mountrachet.

Adeline și-a ridicat ceașca la gură și a simțit gustul amar al porțelanului fin. A încuviințat din cap, aproape imperceptibil.

— Dumnezeu acționează în chipuri misterioase, tot așa și corpul omenesc, prin felul în care e făcut. Așa că putem presupune că o tânără doamnă cu dorințe... aprinse, a urmat el, zâmbind, cu ochii micșorați, cerându-și parcă scuze, ar fi un model matern mai puțin nimerit. Iar trupul știe asta, lady Mountrachet.

— Adică vreți să spuneți, doctore, că, dacă ar încerca mai rar, ar avea mai mult succes?

— Merită încercat, lady Mountrachet, ca să nu mai pomenim de efectele pozitive pe care o astfel de temperanță le-ar avea asupra sănătății și stării ei generale. Închipuiți-vă, dacă vreți, lady Mountrachet, un steag în vânt.

Adeline și-a arcuit sprâncenele, întrebându-se – a nu știu câta oară – de ce îi rămăsese credincioasă doctorului Matthews toți anii aceștia.

— Dacă un steag este lăsat în vânt ani de-a rândul, fără să mai fie dat jos și cârpit, vântul puternic îl va sfâșia fără îndoială. Așa și fiica dumneavoastră, lady Mountrachet, trebuie să i se dea răgazul să își revină. Trebuie ferită de vânturile puternice care amenință să o sfâșie de tot.

Lăsând steagurile deoparte, era ceva adevărat în vorbele doctorului Matthews. Rose nu se simțea bine și era slăbită. Dacă nu-și acorda timpul necesar să se vindece, nu se putea aștepta să se însănătoșească pe de-a întregul. Dar o măcina dorința arzătoare de a avea un copil. Adeline se tot perpelise cum să o convingă pe fiica ei să-și pună mai presus sănătatea și și-a dat seama, în cele din urmă, că trebuia să-l atragă pe Nathaniel în planurile ei. Oricât de stânjenitoare ar fi fost o astfel de discuție, era sigură de întreaga lui obediență. În ultimele douăsprezece luni, Nathaniel învățase să se conformeze dorințelor ei, iar acum, cu promisiunea unui portret regal, nu se îndoia că nu va fi de aceeași părere cu ea.

Deși Adeline reușea să-și păstreze un calm aparent, clocotea de mânie, în sinea ei. De ce pot alte tinere femei să aibă copii, iar Rose nu? De ce ea trebuia să se ofilească, iar altele erau puternice? Câte mai trebuia să îndure trupul slăbit al lui Rose? În momentele sale de adâncă disperare, Adeline se întreba dacă asta se datora faptelor sale. Dacă nu cumva o pedepsea Dumnezeu. Fusese prea mândră, se lăudase prea mult cu frumusețea, cu perfecțiunea manierelor, cu firea ei blândă. Căci ce pedeapsă mai cumplită poate fi decât să-ți vezi copilul iubit suferind?

Iar acum, când te gândești că Mary, nesuferita aia, plesnind de sănătate, cu fața ei lată și zâmbăreată, cu claia ei de păr ciufulit, o să aibă un copil. Un copil nedorit, în vreme ce altora, care și-ar fi dorit atât, nu le era îngăduit să aibă unul. Nu era drept. Nu e de mirare că Rose răbufnise: ar fi fost rândul ei. Copilul, vestea cea bună, ar fi trebuit să fie al ei, nu al lui Mary.

Dacă ar fi fost cu puțință ca Rose să dobândească un copil fără să se epuizeze fizic! Ceea ce era imposibil, bineînțeles! S-ar fi înghesuit toată lumea, dacă ar fi existat o soluție.

Adeline s-a oprit cu peria în vânt, cu ochii în oglindă, fără să vadă nimic. Mintea îi era preocupată, bântuită de o imagine răsturnată a unei fete sănătoase, fără instincte materne, alături de o femeie al cărei trup nu era pe măsura inimii sale avântate...

A lăsat peria jos și și-a împreunat palmele reci în poală.

Era oare cu puțință ca astfel de nedreptăți să fie corectate?

Nu avea să fie ușor. Mai întâi, Rose trebuia convinsă că era totul spre binele ei. Apoi, mai era și fata. Ei trebuia să i se inoculeze ideea că era de datoria ei, că era obligată față de familia Mountrachet, după atâția ani în care se bucurase de bunăvoința lor.

Greu, dar nu imposibil.

Adeline s-a ridicat încet în picioare. A pus peria pe masa de toaletă, și a pornit spre camera lui Rose, întorcând ideea pe toate părțile.

*

Secretul altoirii trandafirilor era cuțitul. Trebuia să fie mai ascuțit ca o lamă, spunea Davies, suficient de ascuțit să-ți radă perii de pe braț. Eliza l-a găsit în seră, iar el a fost bucuros să o ajute să altoiască trandafirul hibrid pe care dorea să-l pună în grădină. I-a arătat locul unde să

taie, fără sfărâmături, izbituri sau alte lovituri greșite, care să împiedice tulpina să se contopească cu altoiul. Și, în cele din urmă, a rămas cu el toată dimineata și l-a ajutat să mute plantele în ghivece pentru primăvară. Era atât de plăcut să-ți bagi mâinile în pământul reavăn, să simți cu vârful degetelor toată vigoarea noului anotimp!

La întoarcere, Eliza a luat-o pe drumul mai lung. Era o zi rece, cu nori subțiri care pluteau pe cer și-i plăcea să simtă pe față adierea răco-roasă, după zăpușeala din seră. Fiind atât de aproape de casa cea mare, gândul a dus-o, ca întotdeauna, la verișoara ei. Mary îi povestise că Rose nu se simțea bine, ca de obicei, și, deși bănuia că nu va fi primită, nu putea să se gândească că era atât de aproape de ea, fără să încerce măcar să o vadă. A bătut la o ușă lăturalnică și a așteptat până i s-a deschis.

— Bună ziua, Sally, am venit să o văd pe Rose.

— Nu se poate, domnișoară Eliza, a răspuns Sally, ursuză. Doamna Walker are altă treabă și nu poate primi oaspeți, a urmat ea, de parcă ar fi spus o poezie învățată pe de rost.

— Haide, Sally, dar eu nu sunt oaspete! Sunt sigură că dacă i-ai spune lui Rose că am venit...

Zâmbetul i s-a stins pe buze.

Dincolo de ușă s-a auzit vocea mătușii Adeline:

— Sally are dreptate. Doamna Walker are altă treabă.

Trupul ei de clepsidră întunecată s-a ivit din întuneric.

— Tocmai ne așezăm la masă. Dacă ai să lași o carte de vizită, Sally îi va comunica doamnei Walker că ai cerut să o vezi.

Sally rămăsese cu capul în jos, cu obraji în flăcări. Cu siguranță că se întâmplase ceva cu servitorii, o să afle ea mai târziu de la Mary. Căci fără poveștile ei zilnice, Eliza n-ar fi avut habar ce se mai întâmpla în casa cea mare.

— N-am carte de vizită. Spune-i lui Rose că am fost pe aici, te rog, Sally. Știe unde să mă găsească.

Înclinând capul înspre mătușa ei, Eliza a pornit-o din nou pe peluză, oprindu-se doar o singură dată să-și arunce privirea la fereastra noului dormitor al lui Rose, albită de lumina primăvărată. Cutremurându-se, gândul i-a zburat la cuțitul de altoit al lui Davies, la ușurința cu care un tăiș ascuțit putea să reteze o plantă fără să lase nici o urmă din vechile legături.

Trecând pe lângă ceasul solar, a străbătut mai departe peluza și a ajuns la foișor. Ustensilele de pictat ale lui Nathaniel se puteau vedea înăuntru, așa cum se întâmpla mereu în ultima vreme. El nu era prin preajmă, intrase probabil în casă, la masă. Lucrarea rămăsese pe șevalet...

Gândurile Elizei s-au împrăștiat.

Schițele de pe șevalet erau, fără îndoială...

Era ciudat să vadă plăsmuiri ale propriei ei imaginații prinzând viață. Personaje care, până atunci, fuseseră ascunse doar în mintea ei, căpătaseră formă ca printr-o vrajă. Valuri de căldură și gheață i se rostogoleau sub piele.

A urcat treptele foișorului și s-a apropiat să se uite la schițe. Nu și-a putut stăpâni un zâmbet. Era ca și când un prieten imaginar prinsese viață. Erau destul de asemănătoare cu propriile ei născociri, ca să le poată recunoște pe dată, și totuși diferite. Își dădea seama că mâna lui le transpusesse pe hârtie mai întunecate decât fuseseră în imaginația ei și asta i-a plăcut. Fără să stea pe gânduri, le-a desprins de pe șevalet.

A pornit apoi grăbită spre casă, prin labirint, a străbătut grădina ei, neputându-și lua gândul de la desene. Întrebându-se când le făcuse, de ce, ce avea de gând să facă cu ele. Și numai după ce și-a agățat haina și pălăria în cuierul din hol, și-a amintit de scrisoarea pe care o primise de curând de la editorul din Londra. Domnul Hobbins începea prin a-i face un compliment: avea o fetiță care aștepta cu sufletul la gură fiecare poveste a Elizei Makepeace. Apoi îi sugera să se gândească să publice un volum ilustrat și să îl aibă în vedere dacă se va hotărî s-o facă.

Eliza se simțise măgulită, dar nu era convinsă însă. Nu își dădea seama din ce pricină ideea nu se contura în mintea ei. Acum, totuși, văzând desenele lui Nathaniel, și-a dat seama că se putea gândi să facă o astfel de carte, aproape că îi simțea greutatea în mână. Un volum cartonat cu toate poveștile ei preferate, o carte pe care s-o iubească copiii. Asemenea cărții pe care o descoperise ea, cu ani în urmă, în prăvălia de vechituri a doamnei Swindell.

Și, chiar dacă domnul Hobbins nu pomenea nimic clar despre plată, Eliza era convinsă că ar fi câștigat mult mai mult decât primise până

atunci. Căci o carte trebuie să valoreze ceva mai mult decât o singură poveste, nu? Și poate în acest fel va avea, în fine, bani să călătorească peste mări și țări...

O bătaie în ușă a întrerupt-o din visare.

Eliza a alungat gândul prostesc că de partea cealaltă a ușii ar fi putut fi Nathaniel, care venise să-și ia schițele. Bineînțeles că nu avea cum să fie el. Iar el nu venea niciodată acolo și, oricum, avea să treacă ceva timp până să-și dea seama că-i lipsesc desenele.

Le-a făcut sul și le-a vârat în buzunarul hainei.

Apoi a deschis ușa. În prag era Mary, cu obrajii brăzdați de lacrimi.

— Domnișoară Eliza, vă rog să mă ajutați!

— Ce s-a întâmplat, Mary?

A poftit-o în casă, uitându-se peste umăr înainte de a închide ușa.

— Ai pățit ceva? Te-ai lovit?

— Nu, domnișoară, nu-i asta!

— Atunci, ce s-a întâmplat?

— Doamna Walker...

— Rose? a întrebat Eliza, simțind că-i bubuie inima în piept.

— M-a dat afară, a răbufnit Mary printre lacrimi. Mi-a spus să plec imediat.

În mintea Elizei, mulțumirea că Rose nu a pățit nimic rău se împletea cu surprinderea.

— Dar de ce, Mary?

Mary s-a prăvălit pe un scaun, ștergându-și ochii cu încheietura mâinii.

— Nu știu cum să vă spun, domnișoară Eliza!

— Atunci vorbește de-a dreptul, te rog, spune-mi ce s-a întâmplat.

— Sunt însărcinată, domnișoară Eliza, o să am un copil, a răbufnit ea, izbucnind din nou în lacrimi, și n-am spus nimănui, dar doamna Walker a aflat și zice că nu mai are nevoie de mine.

— Vai, Mary! a exclamat Eliza, așezându-se pe scaunul de lângă ea și luându-i mâinile într-ale ei. Ești sigură că ești însărcinată?

— Da, nu e nici o îndoială, domnișoară Eliza. N-am vrut să fie așa, dar s-a întâmplat!

— Și cine e tatăl?

— Un băiat din vecini, știți, domnișoară Eliza, nu e om rău, și zice că vrea să mă ia de nevastă, dar mai trebuie să adun ceva bani până atunci, că n-o să am cu ce îmbrăca și hrăni pruncul. Nu pot să-mi pierd slujba, domnișoară Eliza, nu acum, și știu că mai pot lucra încă!

— Să văd ce pot face, i-a spus Eliza, văzând-o atât de disperată.

— O să vorbiți cu doamna Walker?

Eliza i-a turnat un pahar de apă din urcior.

— O să fac tot posibilul, deși știți și tu prea bine că nu prea mi se îngăduie să o văd pe Rose.

— Vă implor, domnișoară Eliza, sunteți singura mea speranță.

Eliza se arăta mai încrezătoare decât era cu adevărat.

— O să las să treacă câteva zile, să se liniștească Rose, și-am să vorbesc cu ea despre tine. Sunt convinsă că o pot face să gândească limpede.

— Vă mulțumesc, domnișoară Eliza, știți că n-am vrut să se-ntâmples una ca asta! N-am avut de lucru și-am stricat totul! Ce n-aș da să pot da timpul înapoi și să nu se fi întâmplat nimic din toate astea!

— Toți ne-am dori asta! Haide, du-te acasă acum, Mary dragă, și încearcă să nu-ți mai faci griji. O să se aranjeze lucrurile cumva, sunt convinsă. O să-ți dau eu un semn, după ce vorbesc cu Rose.

*

Adeline a bătut ușor în ușă și a deschis-o. Rose stătea pe bancheta de la fereastră, privind afară. Brațele îi erau subțiri, chipul supt. Până și încăperea arăta lipsită de vlagă, în consonanță cu stăpâna: pernele erau boțite, draperiile atârnavă deznădăjduite, până și aerul era îmbâcsit de firele de lumină palidă.

Rose nu a dat nici un semn că băgase de seamă sau că îi păsa în vreun fel de această tulburare, așa că Adeline a mers până în spatele ei și s-a uitat și ea pe fereastră să vadă ce-i atrăgea atenția fiicei ei.

Nathaniel era așezat la șevalet în foisor, căutând febril printre lucrările din mapă. Părea foarte agitat, de parcă ar fi pierdut o unealtă de preț.

— O să mă părăsească, mamă, a șoptit Rose cu o voce la fel de slabă ca lumina soarelui. De ce ar mai sta cu mine?

Rose s-a întors spre ea, iar Adeline s-a străduit să ascundă șocul produs de chipul cenușiu și chinuit al fetei. I-a atins umărul slab.

— Totul va fi bine, scumpa mea.

— Crezi, mamă? a întrebat ea cu atâta amărăciune, că Adeline s-a cutremurat.

— Sigur că da.

— Nu văd cum s-ar putea, căci se pare că eu sunt incapabilă să-l împlinesc ca bărbat. Nu reușesc să-i ofer un moștenitor, un copil al lui, a spus ea, întorcându-se din nou spre fereastră. Bineînțeles că o să mă părăsească. Și fără el am să mă prăpădesc.

— Am vorbit eu cu Nathaniel, Rose.

— Vai, mamă...

Adeline i-a pus un deget pe buze.

— Am vorbit cu Nathaniel și sunt convinsă că el, ca și mine, nu vrea nimic altceva decât să te însănătoșești. O să apară și copiii când vei fi bine, dar pentru asta trebuie să ai răbdare. Să ai timp să-ți revii.

Rose scutura din cap, iar gâtul ei era atât de subțire, încât lui Adeline îi venea s-o oprească, de teamă să nu și-l rupă.

— Nu mai pot aștepta, mamă. Nu se mai poate fără copil. Aș face orice să am un copil, chiar cu prețul vieții mele. Mai bine mor decât să aștept!

Adeline s-a așezat încet alături de ea, pe bancheta de sub fereastră, și i-a luat mâinile reci și palide într-ale ei.

— N-o să fie nevoie de asta!

Rose s-a uitat la Adeline clipind, cu ochii măriți, animați de o li-cărire palidă de speranță. Acea speranță pe care o nutrește copilul, încrederea că părintele poate îndrepta orice.

— Sunt mama ta și trebuie să am grijă de sănătatea ta, chiar dacă tu însăși nu vrei, și de aceea m-am gândit mult la chinul tău. Cred că ar putea exista o modalitate prin care să ai un copil, fără să îți pui sănătatea în pericol.

— Cum, mamă?

— S-ar putea ca, la început, să te împotrivești, dar te implor, alungă-ți îndoielile! Rose, te rog să asculți cu atenție tot ce am de spus.

*

În cele din urmă, Rose a fost cea care a dat prima un semn. La cinci zile după vizita lui Mary, Eliza a primit vorbă că Rose ar vrea să o vadă,

și, chiar și mai surprinzător, în scrisoare spunea că ar vrea să se întâlnească în grădina ascunsă.

Când a dat cu ochii de ea, Eliza a fost bucuroasă că adusese perne de pus pe băncuța de fier. Căci biata Rose era topită de tot. Mary îi dăduse de înțeles că era slăbită, dar Eliza nu își putuse imagina că slăbise atât de mult. Deși se străduia să nu i se citească uimirea pe chip, și-a dat seama că nu-i reușea.

— Ești surprinsă de înfățișarea mea, nu-i așa, verișoară? a întrebat Rose, iar zâmbetul i-a dezvăluit oasele ascuțite ale pomeților.

— Nicidecum, a bâiguit Eliza. Nu sunt, doar că... Cine știe, fața mea...

— Te știi prea bine, Eliza. Îți citesc gândurile de parcă ar fi ale mele. Nu-i nimic. Nu mi-a fost prea bine. Sunt slăbită, dar am să-mi revin, așa ca întotdeauna.

Eliza a încuviințat din cap, simțind o înțepătură fierbinte în ochi.

Rose a schițat un zâmbet, cu atât mai trist cu cât se străduia să emane siguranță.

— Haide, vino aici, lângă mine. Să o am pe iubita mea verișoară lângă mine! Îți mai aduci aminte când m-ai adus în grădina ascunsă și-am plantat amândouă mărul?

— Sigur că da, a răspuns Eliza, luându-i mâna micuță și rece. Și uită-te la el acum, uită-te la pomul nostru!

Copăcelului îi mersese bine și era acum înalt aproape cât gardul. Crengi golașe se lăsau grațios în lături, iar rămurele fragede se înălțau spre cer.

— E frumos, a spus Rose melancolică. Când te gândești că noi doar l-am pus în pământ, iar el s-a descurcat singur mai departe.

— A făcut ceea ce-i era dat de la natură, a zâmbit Eliza blând.

Rose și-a mușcat buza, lăsând o urmă roșie.

— Acum, când sunt aici, parcă sunt din nou la optsprezece ani, gata să plec în voiaj la New York, nerăbdătoare și emoționată. Parcă-a trecut un secol de când n-am mai stat așa, doar noi două, ca atunci când eram mici, a spus ea zâmbind.

Rose a tușit și trupul ei slăbit s-a cutremurat de efort. Eliza era cât pe ce să-i pună un șal pe umeri, când Rose a început din nou să vorbească:

— Ai mai aflat vești din casă, în ultima vreme?

— M-am întâlnit cu Mary, a răspuns Eliza, prudentă, întrebându-se de ce schimbase subiectul.

— Atunci ai aflat.

Rose a privit-o în ochi câteva clipe, după care a clătinat tristă din cap.

— N-am avut încotro, verișoară. Știu că țineai mult una la alta, dar e de neconceput să mai fie ținută la Blackhurst în starea asta. Trebuie să înțelegi.

— E o față bună și devotată, Rose, a spus Eliza blând. Nu neg că s-a purtat imprudent. Dar sigur că ai putea să te îmbunezi. Nu are nici un venit, iar copilul va avea nevoie de tot felul de lucruri. Gândește-te la ea, te rog, Rose! Închipuie-ți prin ce trece!

— Să fii sigură că nu m-am gândit la nimic altceva...

— Atunci, poate că îți...

— Ascultă, Eliza, ți-ai dorit vreodată un lucru atât de mult, încât să știi că n-ai putea să trăiești fără să-l ai?

Eliza s-a gândit la mult dorita ei călătorie pe mare, la dragostea ei pentru Sammy, la nevoia ei de a fi cu Rose.

— Îmi doresc un copil mai mult decât orice pe lume. Mă doare inima, mă dor brațele. Uneori chiar îi simt trupușorul pe care tânjesc atât să-l țin lângă mine. Căpșorul cald sprijinit pe încheietura brațului...

— Într-o bună zi, cu siguranță că...

— Da, da, într-o zi...

Zâmbetul abia schițat îi contrazicea optimismul.

— Numai că mă lupt fără rost de atâta timp. Douăsprezece luni, Eliza! Douăsprezece luni și drumul mi-a fost presărat numai cu dezamăgiri și nereușite. Acum doctorul Matthews îmi spune că starea mea de sănătate nu mă ajută. Așa că îți poți închipui, Eliza, cum m-am simțit aflând secretul lui Mary. Cum să dobândească ea din greșeală ceea ce eu îmi doresc atât de mult? Cum se poate ca ea, care n-are nimic de oferit, să aibă ceea ce mie, care am de toate, nu îmi este dat? Nu vezi că nu e drept? Cu siguranță că Dumnezeu nu potrivește intenționat astfel de întâmplări!

Disperarea lui Rose era atât de mare, înfățișarea ei atât de fragilă era măcinată de o dorință netărmurită, încât situația lui Mary încetă brusc să o mai preocupe pe Eliza.

— Cum pot să te ajut, Rose? Spune-mi ce pot să fac.

— Ai putea face ceva, verișoară Eliza. Ceva ce m-ar ajuta pe mine, dar și pe Mary.

În fine! Așa cum își închipuise Eliza, Rose își dăduse seama că avea nevoie de ea, că numai Eliza putea să-i fie de folos.

— Desigur, Rose, orice! Spune-mi ce vrei și am să fac negreșit.

40

Tregenna, 2005

Vremea s-a schimbat vineri noapte și întreg satul a fost cuprins de o ceață cenușie și groasă. Văzând atâta încrâncenare, Cassandra s-a hotărât să-și ia o binemeritată pauză și să-și odihnească mădulele obosite. Așa că și-a petrecut toată sâmbăta în camera ei, citind caietul lui Nell și bând ceai după ceai, intrigată de relatarea bunicii despre detectivul pe care îl consultase la Truro, un oarecare Ned Morrish, al cărui nume îl pescuise din cartea de telefon, după ce William Martin i-a spus ca va putea să dezlege misterul, dacă va afla unde dispăruse Eliza în 1909.

Duminică după-masă a luat ceaiul cu Julia. Plouase din belșug toată dimineața, dar, pe la amiază, potopul se prefăcuse în burniță și ceața începuse să se spargă. Prin ochiurile grilajului metalic de la fereastră nu zărea altceva decât verdele-închis al peluzei înmuiate de ploaie, în rest nu se vedea decât ceață, străbătută ici și colo de ramuri golașe, asemenea unor crăpături ca niște fire de păr pe un zid alb. Numai lui Nell i-ar fi putut plăcea o astfel de zi! Cassandra a zâmbit, amintindu-și cât de bucuroasă era bunica ei când putea să-și pună fulgarinul de ploaie și cizmele de cauciuc. Poate că era o amintire ce izbucnea din adâncul sufletului ei.

Cassandra s-a lăsat pe pernele fotoliului, privind flăcările din șemineu. Holul hotelului era plin de lume – unii jucau table sau șah, alții citeau sau mâncau – și încăperea era învăluită în murmurul mângâietor al șoptelor celor ce stăteau aici ferți de umezeală și frig.

Julia a pus o linguriță de frișcă pe brișă plină cu gem.

— Și de unde atâta interes dintr-odată pentru zidul ăsta?

Cassandra și-a încolăcit degetele pe cana fierbinte.

— Nell era convinsă că, dacă ar fi aflat unde s-a dus Eliza în 1909, ar fi putut să-și afle răspunsul la propria ei taină.

— Și ce-are asta de-a face cu zidul?

— Nu știu, poate că nici nu are. Dar ceva din jurnalul lui Rose m-a dus cu gândul la asta.

— Ce anume din jurnal?

— E un paragraf din aprilie 1909, care pare să lege plecarea Elizei de construirea zidului.

— Îmi aduc aminte, a spus Julia, lingându-și o picătură de frișcă de pe vârful degetului. Scrie că trebuie să fie atentă că, acolo unde e ceva de câștigat, e și mult de pierdut.

— Acolo. Tare-aș vrea să știu ce-o fi vrut să spună!

Julia și-a mușcat buza.

— Ce urât din partea ei că nu a explicat mai mult, pentru noiăștia care citim peste umărul ei nouăzeci de ani mai târziu.

Cassandra a zâmbit absentă, jucându-se cu un fir desprins din tapiseria fotoliului.

— De ce o fi spus asta oare? Ce avea de câștigat? Și de ce era atât de preocupată de ce ar fi putut să piardă? Și ce legătură ar avea siguranța căsuței cu asta?

Julia a mușcat din brișă și a mestecat încet, căzută pe gânduri. Apoi și-a șters ușor buzele cu un șervețel.

— Rose era însărcinată, nu-i așa?

— Da, așa scrie în jurnal.

— Poate că e ceva hormonal. Se mai întâmplă, nu? Femeile în starea asta se emoționează ușor. Poate că-i era dor de Eliza și se temea ca nu cumva căsuța să fie spartă și jefuită. Poate că simțea că e de datoria ei să se îngrijească de ea. Erau încă foarte apropiate, la vremea aceea.

Cassandra a căzut pe gânduri. Femeile gravide pot avea tot felul de stări și idei ciudate, dar era oare acesta răspunsul? Chiar dacă persoana care a scris pasajul era într-o stare deosebită din pricina hormonilor, tot era ceva ciudat în acest fragment. Oare ce se întâmpla în căsuța de se simțea Rose atât de vulnerabilă?

— Se pare că o să se însenineze mâine, a spus Julia, lăsând cuțitul pe farfuria plină de firimituri.

Lăsându-se pe speteaza scaunului, a ridicat un colț al perdelei și s-a uitat afară la ceața lăptoasă.

— Te duci mâine să lucrezi mai departe?

— Nu, vine o prietenă și rămâne câteva zile.

— Stă aici, la hotel?

Cassandra a încuviințat din cap.

— Grozav. Să-mi spui dacă vă pot fi de folos cu ceva!

*

Julia avusese dreptate și, până luni, ceața a început să se risipească și soarele timid părea că se va ivi printre nori. Cassandra aștepta în holul hotelului, când mașina lui Ruby a oprit în parcare. A zâmbit văzând automobilul alb și micuț, și-a strâns carnetele și s-a grăbit să-i iasă în întâmpinare.

— Ptiu! a exclamat Ruby, pășind înăuntru și trântindu-și bagajele, după care și-a scos capșonul de ploaie și și-a scuturat părul. Țsta zic și eu semn de bun venit în Cornwall! Nu cade nici un strop de ploaie și tot ești ud din cap până-n picioare.

S-a oprit o clipă, privind-o pe Cassandra.

— Ia te uită!

— Ce-i? a întrebat Cassandra, atingându-și părul cu mâna. E ceva în neregulă?

Ruby a zâmbit, încrețindu-și ochii.

— Da', de unde! tocmai de-aia mă și mir! Arăți nemaipomenit.

— A, mulțumesc!

— Se vede că-ți priește aerul de Cornwall. Nu mai semeni cu fata aia pe care am luat-o de la Heathrow!

Cassandra a izbucnit în râs, luând-o prin surprindere pe Samantha, care trăgea cu urechea de la recepție.

— Mă bucur să te văd, Ruby, a urmat Cassandra, luându-i unul dintre bagaje. Haide să ne scăpăm de astea și să ieșim la o plimbare, să vedem cum arată golfulețul după ploaie.

*

Cassandra a închis ochii și și-a îndreptat fața spre soare, lăsând briza să-i mângâie pleoapele. Pescărușii sporovăiau ceva mai departe pe plajă, o insectă i-a zbârnăit pe lângă ureche, iar valurile blânde plesăiau ritmic pe stânci. Pe măsură ce-și potrivea respirația cu mișcarea mării, se simțea cuprinsă de o liniște profundă. Ploaia stârnise miresmele sărate care erau acum purtate de vânt. A deschis ochii și și-a rotit privirea

peste golfuleț. Șirul de copaci bătrâni de pe vârful coastei, stânca întunecată de la capătul golfului, dealurile acoperite cu ierburi înalte ce-i ascundeau casa. A respirat adânc: ce plăcere desăvârșită!

— Parc-am fi în *Cei cinci pe Dâmbul Contrabandistului*¹, a strigat Ruby de pe plajă. Și-aștept să dea năvală prin nisip cățelul Timmy, ținând în bot o sticlă cu un mesaj ascuns sau, și mai și, a urmat ea cu ochii măriti, un os de om sau te miri ce altă spurcăciune pe care a dezgropat-o.

— Ce mi-a plăcut cartea aia! a răspuns Cassandra zâmbind și pornind prin pietriș spre Ruby și stânca întunecată. Ce n-aș fi dat, când eram mică și-o citeam în zilele toride din Brisbane, să fi crescut și eu într-un loc cu plaje cețoase și peșteri pline de contrabandiști.

La capătul plajei, unde pietrișul lăsa locul ierbii, se înălța dealul abrupt care mărginea golfulețul din fața lor.

— Doamne ferește! a exclamat Ruby, dându-și capul pe spate. Doar n-ai de gând să urcăm coasta asta?

— Nu-i atât de abrupt cât pare, crede-mă.

Timpul și trecătorii croiseră o potecuță ascunsă printre ierburile înalte, argintii și floricelele galbene, iar ele au început să urce încet, oprindu-se din când în când ca Ruby să-și tragă răsuflarea.

Cassandrei îi plăcea aerul înprospătat de ploaie. Cu cât ajungeau mai sus, cu atât se făcea mai răcoare. Fiecare adiere a brizei era îmbibată de umezeala, purtată dinspre mare, care li se lipea de față. Pe când se apropiau de vârf, Cassandra s-a aplecat să apuce firele lungi și palide de iarbă, lăsându-le să-i treacă printre degetele strânse.

— Hai c-aproape am ajuns! i-a strigat ea lui Ruby. E acolo, după creastă!

— Mă simt de parc-aș fi unul dintre cântăreții von Trapp², a spus Ruby gâfâind, doar că sunt ceva mai grasă, mai bătrână și fără nici un chef să cânt.

1 *Five go to Smuggler's Top* (engl.), una din cărțile de aventuri pentru copii de Enid Blyton (1897-1968), importantă scriitoare britanică de literatură pentru copii. Cărțile sale sunt traduse în peste 90 de limbi și vândute în peste 600 de milioane de exemplare.

2 Familia von Trapp: căpitanul austriac Georg Ludwig von Trapp, soția și copiii săi, deveniți cântăreți, care au fost sursa de inspirație a celebrului film *Sunetul muzicii*.

Cassandra a ajuns în vârful. Deasupra, cerul era brăzdat de nori subțiri, alungați de vântul puternic de toamnă. S-a apropiat de marginea stâncii, privind marea întinsă și îngândurată.

— Slavă Domnului c-am scăpat cu viață, s-a auzit vocea lui Ruby din spate.

Se sprijinea cu mâinile pe genunchi, respirând adânc.

— Să-ți spun un mare secret: n-am crezut c-am s-ajung până aici!

S-a îndreptat, împreunându-și mâinile pe ceafă și s-a dus lângă Cassandra. Chipul i s-a luminat privind la orizont.

— E frumos, nu-i așa?

— E uimitor! a exclamat Ruby, scuturând din cap. Asta trebuie să simtă păsările când privesc din cuib! Doar că ele s-or simți ceva mai în siguranță, având în vedere că, dacă e să cadă, au aripi! a urmat ea, făcând un pas înapoi de pe marginea stâncii.

— Căsuța a fost un punct de pază, demult, pe vremea contrabandiștilor.

— Cred și eu, se vede tot de-acolo de sus! a răspuns Ruby, întorcându-se să vadă casa și încruntându-se. Ce păcat de zidul ăla mare! Împiedică toată priveliștea.

— Da, așa e, mai ales dacă privești de la parter. Dar nu a fost întotdeauna acolo. A fost făcut prin 1909.

Ruby a pornit-o spre poartă.

— Da' de ce or fi făcut așa un zid mare?

— Să se păzească.

— De cine?

— Crede-mă că asta aș vrea să știu și eu, a spus Cassandra împingând poarta metalică.

— Ce primire calduroasă, a remarcat Ruby, arătând spre anunțul agățat de poartă.

Cassandra a zâmbit dusă pe gânduri. *Nu intrați. O faceți pe propria răspundere.* În ultima vreme trecuse de atâtea ori pe lângă pancartă, că nici nu o mai băga în seamă. Acum, puse în legătură cu cele scrise în jurnalul lui Rose, cuvintele căpătau altă semnificație.

— Haide, Cass! a spus Ruby, ajunsă la capătul potecii care ducea la ușa și bătând nerăbdătoare din picior. M-am târât pe creastă fără să crâcnesc. Cred că nu te-aiștepti să escaladez zidurile ca să intru pe fereastră?

Cassandra a zâmbit și i-a arătat cheia mare de alamă.

— N-avea grijă, gata cu efortul fizic, pe ziua de azi, cel puțin! Lăsăm grădina ascunsă pentru mâine!

A vârat cheia în broască, răsucind-o cu greu spre stânga, și-a deschis ușa.

Ruby a trecut pragul, a străbătut holul, îndreptându-se spre bucătărie. Acum, de când Cassandra și Christian îndeapărtaseră plantele agățătoare din ferestre și spălaseră geamurile de murdăria seculară, era mai multă lumină.

— Ia te uită! a șoptit Rubby, plimbându-și uimită privirea prin bucătărie. E neatinsă!

— Da, s-ar putea spune și așa!

— Adică a rămas intactă, n-a distrus-o nimeni ca s-o modernizeze. Ce descoperire nemaipomenită! Îți dă o senzație grozavă, nu-i așa? Caldă, învăluitoare! Parcă simt sufletele din trecut umblând pe-aici, printre noi!

Cassandra a zâmbit. Știuse că așa va gândi Ruby.

— Îmi pare tare bine c-ai venit, Ruby!

— N-aș fi ratat așa o ocazie pentru nimic în lume, a spus ea traversând încăperea. Grey își bagă degetele în urechi de câte ori ne întâlnim, e sătul până-n gât de vorbăria mea despre căsuța ta din Cornwall. Și-n plus de asta, am avut o treabă la Polperro, așa că nici nu se putea mai bine.

S-a sprijinit de balansoar ca să se uite pe fereastră.

— Și-acolo ce e, un bazin?

— Da, unul mititel.

— Ce statuie drăguță! Mă-ntreb dacă nu i-o fi frig băiețelului ăla! a spus, dând drumul balansoarului care a rămas clătinându-se mai departe, cu tălpile scârțâind pe dușumea.

Ruby a cercetat mai departe bucătăria, trecându-și degetele ușor pe marginea rafturilor de deasupra sobei de gătit.

— Ce treabă ai avut la Polperro? a întrebat Cassandra, așezată pe masă.

— Am închis expoziția săptămâna trecută și trebuia să duc înapoi desenele lui Nathaniel Walker. Mi s-a rupt inima să le înapoiez, crede-mă.

— Nu se gândește să le dea muzeului, ca împrumut permanent?

— Ar fi frumos, s-a auzit vocea îndepărtată a lui Ruby din firida de cărămidă a sobei. Poate o convingi tu.

— Eu? Păi nici n-o cunosc!

— Sigur că nu, dar i-am pomenit de tine. I-am povestit despre bunica ta că era rudă cu familia Mountrachet, că s-a născut aici, la Blackhurst, și că s-a întors și a cumpărat căsuța. Clara s-a arătat foarte interesată.

— Zău, dar de ce-ar interesa-o?

Ruby s-a îndreptat de spate lovindu-se cu capul de polița de deasupra sobei.

— Fir-ar să fie! a pufnit ea, frecându-și furioasă creștetul capului. Capu' face...

— Ai pățit ceva?

— Nu, n-am nimic. Sunt rezistentă la durere! a spus ea, încetând să-și mai frece creștetul și clipind iute din ochi. Nu ți-am spus că mama ei a fost servitoare la Blackhurst? Mary, aia care a ajuns să facă cârnați, cu bărbatul ei măcelar...

— A, da, îmi amintesc. Și de unde ai știut că pe Clara ar fi interesat-o Nell? Ce ți-a spus?

Ruby a continuat să cerceteze soba de gătit, deschizând ușița.

— Zicea c-ar avea ceva să-ți spună, ceva ce i-a spus maică-sa înainte de a muri.

— Ce anume? a întrebat Cassandra, simțind că i se zburlește pielea pe ceafă. A zis despre ce e vorba?

— Nu, și, oricum, nu te ambala prea tare. Știind câtă venerație avea pentru maică-sa, s-ar putea foarte bine să creadă că ți-ar face plăcere să știi că Mary și-a petrecut cei mai frumoși ani din viață la conac sau că Rose a complimentat-o o dată pentru cât de frumos frecase argintăria.

Ruby a închis ușița și s-a întors către Cassandra.

— Nu cred că mai funcționează soba asta!

— Ba da, nici nouă nu ne-a venit să credem?

— „Nouă“...?

— Lui Christian și mie.

— Și cine e Christian, mă rog?

— Ei, un prieten, mă ajută să curăț pe-aici, s-a bălbăit Cassandra, trecându-și degetele peste marginea mesei.

— I-auzi, un prieten! s-a mirat Ruby, ridicând din sprâncene.

— Da, a răspuns Cassandra, dând din umeri, încercând să pară degajată.

Ruby a zâmbit atotștiutoare, traversând bucătăria.

— E bine să ai prieteni. Și nu-mi închipui c-am să am ocazia să-l cunosc și eu!

A întins mâna și a atins roata de tors.

— Ai grijă să nu te înțepi!

— N-avea tu grijă, a răspuns Ruby trecându-și ușor mâna peste roata de tors. Nu vreau să cadă pe mine păcatul de-a adormi acum amândouă timp de o sută de ani! Deși asta i-ar da prietenului tău ocazia să ne salveze pe amândouă, a urmat ea, mușcându-și buza și făcându-i cu ochiul.

Cassandra a simțit sângele urcându-i în obraji, dar s-a prefăcut că nu-i pasă. Ruby studia grinzile aparente ale tavanului, faianța alb cu albastru din jurul sobei, dușumeaua lată.

— Ei, ce părere ai? a întrebat ea într-un târziu

— Știi prea bine ce cred, a sărit Ruby dându-și ochii peste cap. Mor de gelozie! E nemaipomenită! Tot te mai gândești s-o vinzi? a întrebat ea apropiindu-se și sprijinindu-se de masă.

— Da, cred că da.

— Ești mult mai tare decât mine! a spus Ruby clătinând din cap. Eu n-aș putea să mă despart de ea.

Cassandra s-a simțit brusc năpădită de un val de mândrie posesivă, dar s-a străduit să-l stăvilească.

— N-am ce face. N-o pot lăsa așa, aici. Ar fi prea greu de întreținut, mai ales că eu locuiesc de partea cealaltă a pământului.

— Ai putea s-o păstrezi drept casă de vacanță, s-o închiriezi când n-o folosești. Și-atunci am avea și noi unde veni la mare, a râs ea. Adică *tu* ai avea unde veni, a continuat ea, îmboldind-o pe Cassandra cu umărul. Haide, arată-mi și ce e sus, pun pariu că e o priveliște...

Cassandra a luat-o înainte pe scara îngustă și, când au ajuns în dormitor, Ruby s-a aplecat peste pervaz.

— Vai, Cass! a exclamat ea, privind cum vântul încrețește vârfurile albe de spumă ale valurilor. Ce s-ar înghesui lumea să-și petreacă vacanța aici! E sălbatic, dar destul de aproape de sat ca să-ți faci cumpărăturile, și totuși suficient de departe ca să te simți izolat. Trebuie să fie nemaipomenit la apus și-apoi noaptea, când felinarele îndepărtate ale bărcilor de pescuit pâlpâie ca stelele...

Spusele lui Ruby au emoționat-o și-au înspăimântat-o deopotrivă, căci exprimau de fapt dorința ascunsă a Cassandrei, de care nici ea nu-și dăduse seama până când nu o auzise rostită de altcineva. Dorea cu adevărat să păstreze casa, deși își dădea seama că soluția cea mai practică era să o vândă. Atmosfera locului o fermecase pe de-a întregul. Era și legătura cu Nell, dar și ceva mai mult. Sentimentul că, atât timp cât se afla în casă și în grădină, totul era bine. Bine în jur și în sinea ei. Pentru prima dată în ultimii ani, se simțea împlinită și stăpână pe ea, ca un cerc complet, ca un gând fără cotloane întunecate.

— A! Doamne! a exclamat Ruby, apucând-o de braț pe Cassandra.

— Ce-i, ce s-a întâmplat? a întrebat Cassandra simțind că i se strânge stomacul.

— Am o idee grozavă! a spus ea repede, dând din mâini, cu răsuflarea tăiată. Ce-ar fi să rămânem aici peste noapte? Tu și cu mine, aici, în casă?

*

Cassandra se întorcea de la piață și tocmai ieșea din prăvălie, cu o cutie de carton plină de lumânări și chibrituri, când a dat peste Christian. Trecuseră trei zile de când luaseră masa împreună la cârciumă – plouase mult prea tare ca să se gândească să-și reia treaba în grădină – și nu se văzuseră și nici nu vorbiseră de atunci. S-a simțit neobișnuit de stânjenită, iar obrajii i s-au îmbujorat.

— Te pregătești de vreo excursie?

— Cam așa ceva! A venit o prietenă și vrea să dormim în căsuță.

— Vedeti să nu vă mănânce fantomele! a spus el ridicând din sprâncene.

— O să mă străduiesc.

— Sau șobolanii! a urmat el zâmbind pieziș.

A zâmbit și ea, apoi și-a strâns buzele. Liniștea s-a așternut între ei ca un elastic încordat la maximum, care stă să pocnească.

— Știi ceva... a început ea timid. Ai putea să vii și tu să mănânci ceva cu noi, nu-i mare lucru... Dar ar fi nostim... dacă ai timp, adică! Știu că lui Ruby i-ar face plăcere să te cunoască.

Cassandra a roșit din nou și-și blestema în gând tonul ascendent al ultimei propoziții.

— Ar fi nostim, a repetat ea.

El a dat din cap, părând că se gândește.

— Da. Sună bine!

— Excelent, a răspuns Cassandra simțind frisoane pe piele. Pe la șapte e bine? Și nu-i nevoie să aduci nimic, am destule provizii, precum vezi.

— Ei, mai bine dă-mi mie asta!

Christian i-a luat cutia din mână. Ea și-a mutat punga de plastic cu cumpărături în cealaltă mână și și-a frecat urmele roșii lăsate pe încheietură.

— Te duc eu până la poteca de pe stâncă.

— N-are rost să te abați din drum.

— Nu mă abat deloc, oricum voiam să vin să te văd, să-ți spun despre semnele lui Rose...

— A, n-am mai găsit nimic despre ele în jurnal...

— N-are nici o importanță, știi ce erau și știi și cum le-a dobândit. Haide, că vorbim pe drum, a spus el arătând spre mașină.

Christian a scos, din câteva mișcări, mașina din locul îngust de parcare de la marginea apei și-au pornit-o pe strada principală.

— Ei, ce-ai aflat?

Geamurile mașinii se aburiseră și Christian a șters parbrizul cu palma.

— Când mi-ai povestit zilele trecute despre Rose, ceva mi-era cunoscut. Numele doctorului, Ebenezer Matthews. Nu puteam, nici în ruptul capului, să-mi aduc aminte unde l-am mai auzit. Apoi, sâmbătă dimineață, mi-am adus aminte. La facultate am avut un curs de etică medicală și a trebuit să facem o lucrare despre utilizarea descoperirilor științifice de-a lungul timpului.

Ajuns la o intersecție, a început să umble la butoanele de încălzire.

— Scuze, îmi mai joacă feste câteodată. O să se încălzească-ntr-o clipă.

A răsucit butonul de la albastru la roșu, a semnalizat la stânga și-a luat-o în sus pe drumul abrupt, de-a lungul stâncii.

— Unul dintre avantajele reîntoarcerii mele acasă este că am acces la cutiile în care îmi țin viața împachetată, de când mama mea vitregă mi-a transformat dormitorul în cameră de gimnastică.

Cassandra a zâmbit, amintindu-și cutiile pline de amintiri stânjenitoare din liceu pe care le descoperise când s-a mutat înapoi la Nell după accident.

— Mi-a luat ceva timp, dar în cele din urmă am găsit lucrarea și am descoperit acolo, așa cum știam, numele lui Ebenezer Matthews. Îl trecusem acolo pentru că era din satul în care crescusem eu.

— Și, era ceva despre Rose în lucrarea ta?

— Nici pomeneală, dar după ce mi-am dat seama cine era dr. Matthews al lui Rose, am trimis un e-mail unei prietene de la Oxford, care lucrează într-o bibliotecă medicală. Îmi era datoră pentru altceva și a fost de acord să-mi trimită tot ce putea despre pacienții doctorului în perioada 1889-1913, adică în timpul lui Rose.

O prietenă! Cassandra își alungă un neașteptat sentiment de invidie.

— Și?

— Doctorul Matthews pare să fi fost un tip tare ocupat. Dar nu de la început. Pentru cineva care a ajuns pe astfel de culmi, avea origini modeste. Era un simplu doctoraș într-un târgușor din Cornwall și făcea tot ce trebuie să facă un doctor dintr-o localitate mică. Marea lui șansă a fost, după câte îmi dau seama, întâlnirea lui cu Adeline Mountrachet de la conacul Blackhurst. Nu-mi dau seama de ce a ales ea un doctor atât de tânăr pentru fiuța ei, când marii aristocrați apelau mai degrabă la aceiași barosani bătrâni care-l trataseră pe Unchiul mai-știu-eu-cum-îl-chema când era mic. Dar indiferent care a fost cauza, a recurs la Ebenezer. Probabil că s-au înțeles bine, căci după prima consultație el a devenit doctorul lui Rose. Și-a consultat-o toată copilăria și chiar și după ce s-a măritat.

— Dar de unde știi asta? Cum a putut afla prietena ta așa ceva?

— Pe vremea aia mulți doctori aveau registre de consultații, unde notau pacienții pe care îi vedeau, ce bani le datorau, ce tratamente le

dădeau, chestii de-astea. Unele registre au ajuns în bibliotecă, donate sau vândute de obicei de familiile doctorilor.

Ajunseseră la capătul drumului, unde pietrișul lăsa loc ierbii și Christian a tras mașina în locul îngust de parcare de pe margine. Afară, vântul se izbea de stâncă și păsărelele se zgribuleau una lângă alta. A oprit motorul mașinii, s-a răsucit pe scaun spre ea și a continuat:

— În ultima decadă a secolului al nouăsprezecelea dr. Matthews a început să capete o oarecare faimă. Se pare că nu era mulțumit cu soarta lui de doctor de țară, deși lista lui de pacienți începea să devină la fel de lungă ca enciclopedia înaltei societăți de prin partea locului. A început să scrie articole pe diverse teme medicale. Și n-a fost greu să compar articolele lui cu registrul medical, ca să descopăr că Rose apare acolo ca domnișoara R.M., și este tot mai des pomenită după 1897.

— De ce? Ce s-a întâmplat atunci?

Cassandra și-a dat seama că-și ținea răsuflarea și că i se pusese un nod în gât.

— Pe la opt ani, Rose a înghițit un degetar.

— De ce?

— Ei, de unde să știu eu? Din greșeală, cred, și oricum nu are importanță. Asta nu-i mare lucru, jumătate din monedele britanice au trecut, într-un moment sau altul, prin stomacul unui copil. Se evacează fără prea mari probleme, dacă sunt lăsate în pace.

— Dar la ea n-a fost așa, doctorul Matthews a operat-o! s-a repezit ea, răsuflând brusc.

— Nu, mai rău!

— Ce-a făcut?

Simțea că i se răsuțește stomacul

— I-a făcut o radiografie, mai multe radiografii, de fapt, pe care le-a publicat în *Lancet*.

Christian s-a întins peste scaun în spate să ia o hârtie fotocopiată pe care i-a întins-o.

Cassandra s-a uitat la articol și-a ridicat din umeri.

— Nu înțeleg, care-i problema?

— Nu e vorba de radiografia în sine, ci de timpul de expunere, a spus el, arătându-i un rând în susul paginii. Dr. Matthews i-a cerut fotografului să-i facă o expunere de șaiszeci de minute, cred că a vrut să fie sigur că-i iese poza.

Cassandra simțea în obraji frigul de afară răzbind prin geam.

— Și ce înseamnă asta? O expunere de șaiszeci de minute?

— Radiografiile se fac prin radiații, n-ai văzut cum fuge dentistul din încăpere după ce apasă pe buton? O expunere de șaiszeci de minute înseamnă că doctorul Matthews și fotograful i-au „prăjit“ ovarele cu tot ce aveau în ele.

— Ovarele? Și-atunci cum de-a mai putut avea copii? s-a mirat Cassandra uitându-se la el cu ochii măriți.

— Păi asta încerc să-ți spun, n-a avut, n-a mai putut avea copii. Adică nu a mai putut duce o sarcină normală la bun sfârșit. Pentru că, începând din 1897, Rose Mountrachet devenise, fără putință de tăgadă, infertilă.

41

Cliff Cottage, 1975

În ciuda celor zece zile de întârziere până la perfectarea contractului, tânăra Julia Bennett a fost foarte amabilă. Când Nell a cerut să o lase să intre în casă mai repede, ea i-a dat cheia cu o mișcare largă a mâinii încărcate de bijuterii.

— Nu-i nici o problemă! a spus ea, în clinchetul brățărilor, simte-te ca acasă acolo. Cheia asta e așa de grea, slavă Domnului că o să scap de ea!

Cheia era într-adevăr grea. Era din alamă, cu un model complicat la un capăt și dinți tociți la celălalt. Nell s-a uitat la ea, era cât palma ei de mare. A pus-o pe masa de lemn din bucătărie. Din bucătăria proprietății ei. Adică a viitoarei sale proprietăți. Peste zece zile.

Nell nu avea să se afle în Tregenna când va fi gata contractul. Avea avion de la Londra peste patru zile și când a încercat să schimbe data zborului i s-a spus că nu se poate decât la un preț exorbitant. Așa că se hotărâse să plece în Australia la data stabilită. Avocații din partea locului care se ocupau de vânzarea casei puteau să-i păstreze cheia până la întoarcere. Va reveni foarte repede, i-a asigurat ea, trebuia doar să-și aranjeze niște chestiuni și apoi se va întoarce pentru totdeauna.

Căci Nell se hotărâse să se ducă acasă la Brisbane pentru ultima dată. Ce ar mai fi ținut-o acolo? Câțiva prieteni, o fiică ce nu avea nevoie

de ea, niște surori pe care le uimea de fiecare dată cu excentricitățile ei. Magazinul de antichități poate că o să-i lipsească, dar poate își va putea deschide altul aici, în Cornwall. Și, după ce se va afla aici, va putea, cu timpul, să-și deslușească taina. Poate va afla de ce Eliza o răpise și o trimisese cu vaporul în Australia. Toate viețile au un scop, iar Nell și-l găsisese pe al ei. Căci cum altfel va putea să se cunoască pe sine însăși?

Nell a început să umble încet prin bucătărie, făcându-și unele socoteli în minte. Primul lucru pe care trebuia să-l facă la întoarcere era o curățenie zdravănă. Praful și murdăria se instalaseră pretutindeni. Trebuiau făcute și reparații: de înlocuit plintele în unele locuri, lemnul putrezise cu siguranță, bucătăria trebuia adusă în stare de funcționare...

Cu siguranță că într-un sat cum era Tregenna s-ar fi găsit destui meșteșugari care să o ajute, dar Nell nici nu se gândea să lase niște străini să lucreze în căsuța ei. Deși era doar piatră și lemn, casa asta însemna mult mai mult pentru ea. Și, așa cum o îngrijise pe Lil când era pe moarte, știa că ea trebuie să aibă grijă singură de casă. Să folosească meșteșugul deprins de la Hugh în anii aceia când mai era fetița lui, cu ochii mari, plini de iubire pentru el.

Nell s-a oprit lângă balansoar. Privirea i-a fost atrasă de ceva dintr-un colț și s-a dus mai aproape. O sticlă de băutură pe jumătate goală, un pachet de biscuiți, o revistă... Era sigură că nu fuseseră acolo când vizitase casa înainte de cumpărare, ceea ce însemna că de atunci mai intrase cineva acolo. Nell a frunzărit revista, trebuie să fi fost vreun puști, după cum părea.

O adiere umedă îi atinse fața și își ridică ochii spre capătul bucătăriei. Fereastra avea un ochi lipsă, din cele patru bucăți de geam. Gândindu-se să nu uite să aducă niște plastic și bandă adezivă ca să astupe geamul înainte de a pleca de la Tregenna, Nell a încercat să privească afară. Un gard viu uriaș se înălța paralel cu casa, simplu și drept, ca un zid. O licărire de culoare, lui Nell i s-a părut că vede o mișcare cu colțul ochiului, dar când s-a uitat din nou, nu era nimic. Se gândi că o fi fost poate vreo pasăre sau vreo veruțică.

Nell văzuse pe harta pe care i-o trimisese avocatul că proprietatea se întindea mult dincolo de casă. Asta însemna că, orice s-ar fi aflat peste înaltul și grosul gard viu era tot al ei. Așa că s-a hotărât să arunce o privire.

Poteca ce ocolea casa era îngustă și întunecată. Nell înainta cu grijă, dând la o parte buruienile lungi. În spatele casei crescuseră măcăciunișuri până la gard și Nell și-a croit drumul cu greu.

A simțit din nou o mișcare, chiar lângă ea. S-a uitat în jos. De sub gard se ițeau niște picioare slăbănoage încălțate cu pantofi. Ori căzuse gardul din cer, ca în *Vrăjitorul din Oz*, strivind vreun biet spiriduș din Cornwall, ori dăduse peste micul tâlhar care-i pătrunsese în casă.

Nell a apucat glezna osoasă. Picioarele au încremenit.

— Haide, ieși de acolo! i-a strigat ea. Ieși imediat!

A urmat o tăcere, după care picioarele au început să se împingă înapoi.

Băiatul căruia îi aparțineau să tot fi avut vreo zece ani, deși Nell nu se prea pricepea să ghicească vârsta copiilor. Era o zgaibă de puști cu păr nisipiu și genunchi slăbănogi, plini de vânătăi.

— Deci dumneata erai maimuțoiul care mi-a prădat casa?

Băiatul și-a ridicat ochii căprui-închis spre Nell, clipind iute, după care i-a lăsat în jos.

— Cum te cheamă? Haide, spune!

— Christian, a spus el abia șoptit.

— Christian și mai cum...?

— Christian Blake. Dar eu n-am făcut nimic rău. Tata lucrează acolo, la casa cea mare, și vin și eu câteodată în grădina împrejmuită... Adică în grădina dumneavoastră... împrejmuită.

Nell și-a aruncat privirea spre zidul năpădit de măcăciuniș.

— Asta era acolo, o grădină. Mă miram eu... Ia spune-mi, Christian, mama ta știe pe unde umbli?

— Eu n-am mamă, a spus el, lăsându-și umerii în jos.

Nell a ridicat din sprâncene.

— A plecat astă-vară la spital și dup-aia...

Mânia lui Nell s-a prefăcut în oftat.

— Aha, înțeleg. Și câți ani ai? Nouă? Zece?

— Aproape unsprezece, a răspuns el, vârându-și furios mâinile în buzunare și scoțându-și coatele în afară.

— Da. Îmi dau seama. Am și eu o nepoată de vârsta ta.

— Și-i plac și ei grădinile?

— Nu știu.

Christian s-a încruntat, aplecându-și capul într-o parte.

— Adică, sunt sigură că-i plac, a început Nell să se scuze, muștrându-se că pentru o clipă se simțise vinovată de a nu fi cunoscut preferințele fiicei lui Lesley. N-o văd prea des.

— Da' de ce, locuiește departe de dumneavoastră?

— Nu, nu prea.

— Și-atunci de ce n-o vedeți mai des?

Nell s-a uitat la băiat ca să-și dea seama dacă vorbise cu obrăznicie.

— Uneori așa se întâmplă!

După cum o privea băiatul, explicația fusese la fel de neconvinsgătoare pentru el ca și pentru ea. Dar unele lucruri nu trebuiau neapărat explicate, mai ales băieților străini care-ți călcau proprietatea.

Nell își aminti că micul hoțoman tocmai rămăsese orfan de mamă. Știa mai bine ca oricine altcineva cum poți cădea pradă gândurilor nesăbuite când ți se năruie totul în jur. Viața putea fi atât de crudă! De ce să crească băiatul acesta fără mamă? De ce să intre o biată femeie în mormânt și să-și lase băiatul să-și croiască drum în lume fără ea? Uitându-se la picioarele lui slăbănoage, Nell simți cum i se strânge stomacul.

— Și ce ziceai că făceai în grădina mea? a întrebat ea cu o voce blândă, dar morocănoasă.

— Nu făceam nimic rău, zău, doar că-mi place să stau acolo.

— Și-așa intri tu acolo? Pe sub zid?

El a încuviințat din cap.

— Nu cred că pot să-ncap și eu pe-acolo, a spus Nell, uitându-se la gaura din zid. Unde e poarta?

— Păi nu e nici o poartă. Sau cel puțin nu în zidul ăsta.

— Cum adică, am o grădină fără nici o intrare? s-a încruntat ea.

Băiatul dădu din nou din cap.

— A fost o poartă acolo, se vede dinăuntru unde a fost astupată.

— Dar de ce-ar fi fost astupată?

Băiatul a dat din umeri și Nell a mai adăugat un lucru pe lista reparațiilor necesare.

— Atunci poate-mi spui tu ce nu pot eu să văd. Tu de ce bați atâta drum până aici?

— E locul care-mi place mie cel mai mult, a spus Christian cu convingere. Îmi place să stau acolo să vorbesc cu mama. Tare-i mai plăceau grădinile, mai ales grădina dumneavoastră împrejmuită. Ea mi-a arătat cum să intru acolo. Voiam să venim să o curățăm, dar s-a îmbolnăvit...

— Eu am să plec la mine acasă, în Australia, a spus Nell, strângându-și buzele. Dar mă întorc peste o lună, două. Crezi c-ai să poți avea grijă de grădina mea, Christian?

— Sigur că da, a încuviințat el serios.

— O să fiu liniștită să știi că am lăsat-o pe mâini bune.

— Și când o să vă-ntoarceți, am să vă ajut să o curățați, a spus el îndreptându-și spatele, așa cum face și tata acolo, la hotel.

— Să știi că n-am să uit asta, a spus Nell zâmbind. Eu nu las pe oricine să m-ajute, dar în cazul ăsta, tu ești cel mai nimerit pentru treaba asta.

42

Conacul Blackhurst, 1913

Rose și-a adunat șalul în jurul umerilor, strângându-și brațele ca să alunge frigul ce nu se dădea dus. Când se hotărâse să stea la soare în grădină, Eliza fusese ultima persoană pe care se aștepta să o vadă. Pe când stătea scriind în carnet, aruncând câte o privire spre Ivory, care topăia pe lângă rondurile de flori, nu se întrevedea nici un semn că tihna acelei zile avea să fie atât de cumplit zguduită. Ceva a făcut-o să-și ridice ochii spre poarta labirintului și-acolo i s-a ivit semnul care i-a înghețat sângele în vine. De unde știuse Eliza că avea să o găsească singură cu Ivory în grădină? Le urmărise, pândind momentul când s-o ia pe nepregătite? Și de ce acum? De ce a apărut acum, după trei ani? Ca o fantomă dintr-un coșmar, traversa peluza cu un pachet în mână.

Rose și-a ferit privirea. Rămăsese acolo, pretinzând că e un obiect nevinovat. Dar nu era, iar Rose știa asta. Nu era nevoie să se uite sub hârtia cafenie ca să știe ce se ascundea acolo, un obiect ce amintea de un loc, un moment și o împreunare pe care voise atât de mult să le dea uitării.

Și-a adunat poalele rochiei, netezindu-le pe coapse, de parcă ar fi încercat să se țină departe de pachet.

Un stol de grauri și-a luat zborul și Rose a privit spre peluza ovală. Mama venea spre ea, cu Helmsley, ogarul cel nou, pe urmele ei. Un val de ușurare a năpădit-o, dându-i o stare de amețeală. Mama era legătura ei cu prezentul, cu lumea ei sigură, unde totul se petrecea așa cum trebuie.

Când Adeline s-a apropiat, Rose nu și-a mai putut stăpâni neliniștea.

— Vai, mamă, a izbucnit ea, a venit aici! Eliza a fost aici!

— Am văzut-o de la fereastră. Ce-a spus? Copilul a auzit ceva ce nu se cuvenea?

Rose a revăzut în minte toată scena, dar spaima, combinată cu îngrijorarea, reușise să estompeze contururile întâmplării, în așa fel încât să nu mai poată reformula cu exactitate cuvintele rostite. A dat trist din cap.

— Nu știu.

Adeline a aruncat o privire spre pachet și l-a ridicat cu grijă de pe bancă, de parcă ar fi fript-o.

— Nu-l deschide, mamă, te rog, nu suport să văd ce e înăuntru, abia a șoptit Rose.

— E cumva...

— Sunt sigură că asta este, a spus Rose apăsându-și degetele reci pe obraz. A spus că este pentru Ivory.

Rose s-a uitat la mama ei, simțindu-se invadată de un nou val de spaimă.

— De ce a trebuit să aducă asta, mamă, de ce?

Buzele mamei s-au încordat.

— Ce a vrut să dovedească cu asta?

— Cred că a venit vremea să o rupi definitiv cu verișoara ta, a spus Adeline, așezându-se lângă Rose, cu pachetul în poală.

— Să o rup? a repetat Rose cu obrajii reci și cu vocea sugrumată de groază. Doar nu crezi că... ar putea să vină din nou?

— A dovedit astăzi că nu are nici un pic de respect pentru regulile pe care le-am stabilit.

— Dar, mamă, nu cumva crezi că...?

— Singurul lucru în care cred e bunăstarea ta.

Și, în timp ce fiica lui Rose zburda în lumina pătată, Adeline se aplecă spre Rose atât de tare încât aceasta i-a simțit buza atingându-i lobul urechii.

— Să nu uităm, scumpo, i-a șoptit, că un secret nu poate fi păstrat atunci când îl știu și alții.

Rose dădu ușor din cap, mama avea desigur dreptate. Fusese o nebunie să creadă că puteau continua așa la nesfârșit.

Adeline s-a ridicat, chemându-l pe Helmsley cu o mișcare a mâinii.

— Thomas o să servească masa. Nu mai sta mult. Nu e nevoie să adaugi și o răceală la urâtenia zilei de astăzi.

A pus pachetul la loc pe bancă și a spus cu voce joasă:

— Și spune-i lui Nathaniel să arunce asta...

*

Adeline s-a scuturat îngrozită, auzind răsunetul pașilor de deasupra. Indiferent de câte ori îi făcuse morală arătându-i cum trebuie să se comporte tinerele domnișoare, copila asta nu se lăsa învățată. Era de așteptat, de altfel, indiferent de hainele frumoase cu care o îmbrăca Rose, fata se trăgea de jos și nu avea cum să scape de amprenta originii ei. Cu obrații rumeni și strălucitori, cu râsul ei care răsună peste tot, cu zulfii ce scăpau de sub panglici, era total diferită de Rose.

Și, cu toate acestea, Rose o iubea nespus. Și din pricina asta Adeline fusese nevoită să o accepte, deprinzându-se să-i zâmbească, să-i înfrunte privirea obraznică, să-i rabde zgomotele. Ce n-ar fi făcut Adeline pentru Rose? Ce nu făcuse deja până acum? Dar Adeline mai știa că era de datoria ei să vegheze cu strictețe, căci copilul avea nevoie de o îndrumare fermă ca să scape de capcanele pe care i le întindeau împrejurările nașterii ei.

Numărul celor care știau adevărul era mic și trebuia să rămână așa: altminteri însemna să lase loc spectrului oribil al scandalului. Era absolut obligatoriu ca Mary și Eliza să fie tratate în consecință.

La început, Adeline s-a temut că Rose nu va înțelege, că, în inocența ei, își va închipui că totul va putea fi ca mai înainte. Dar a fost plăcut surprinsă. În clipa când i-au pus-o pe Ivory în brațe, s-a schimbat imediat: a fost cuprinsă de o puternică dorință maternă de a-și proteja

pruncul. Rose a fost de acord cu Adeline că Mary și Eliza trebuiau ținute deoparte: ținute la distanță, ca să împiedice o apropiere zilnică, dar suficient de aproape cât să rămână sub influența Adelinei, asigurându-se în felul acesta că nici una nu va da în vileag ce știa despre copilul de la Blackhurst Manor. Adeline a ajutat-o pe Mary să-și cumpere o căsuță în Polperro, iar Elizei i s-a dat în folosință casa de pe stâncă. Deși Adelinei îi displăcea apropierea permanentă a Elizei, acesta era răul cel mai mic, iar fericirea lui Rose era mai presus de orice.

Biata Rose! Părea atât de palidă, cum stătea acolo, singură, pe banca din grădină. După aceea abia s-a atins de mâncare, împingând-o de colo-colo prin farfurie. Acum se odihnea, încercând să țină la distanță o migrenă ce-i dăduse târcoale toată săptămâna.

Adeline își deschise pumnul ce i se încheștase în poală și-și mișcă degetele, căzută pe gânduri. Impusese condiții stricte atunci când stabiliseră totul: nici una din fete nu avea voie să pună piciorul pe moșia Blackhurst. Cerința era simplă și, până atunci, nici una dintre ele nu o încălcase. Învăluit de aripile ocrotirii, secretul fusese păstrat, iar viața la Blackhurst se desfășura într-un ritm pașnic.

*

În cele din urmă, Nathaniel a așteptat până când Rose s-a dus să se întindă în pat, iar Adeline a plecat într-o vizită. În felul acesta, se gândea el, nici una nu va afla cum reușise s-o facă pe Eliza să nu mai apară la conac. De când aflate ce se întâmplase, Nathaniel se gândea cum să procedeze ca să îndrepte lucrurile. Văzându-și soția atât de zguduită își aminti că, în ciuda tuturor celor întâmplate, a revenirii binecuvântate după nașterea lui Ivory, cealaltă Rose, măcinată de griji, nervoasă, absentă, putea oricând să iasă iar la suprafață. Și-a dat seama pe dată că trebuia să vorbească cu Eliza și să găsească o cale să o facă să înțeleagă că nu trebuia să mai vină acolo.

Trecuse ceva vreme de când se aventurase ultima dată în labirint uitase cât de întuneric era între pereții lui de măraciniș, care nu lăsau razele soarelui să pătrundă prea adânc. Pășea cu grijă, încercând să-și amintească pe unde să o ia. Cât de diferit era totul față de momentul acela din urmă cu patru ani, când se năpustise în fugă prin labirint în căutarea schițelor! A ajuns la căsuță, cu sângele zbatându-i-se în vene,

gâfâind de la efortul neobișnuit, și i-a cerut să-i înapoieze schițele. Erau ale lui, i-a spus el, erau importante pentru el, avea nevoie de ele. Și apoi, când n-a mai știut ce să-i spună, a rămas așa, recăpătându-și respirația și așteptând ca Eliza să-i spună ceva. De fapt nici nu știa la ce să se aștepte: o mărturisire, o scuză, să i le înapoieze, sau toate acestea la un loc – dar ea nu a făcut nici unul dintre aceste gesturi. Ci, mai degrabă, l-a luat prin surprindere. După ce l-a privit o clipă, de parcă s-ar fi uitat la o ciudățenie mărunță, a clipit din ochii aceia deschiși la culoare, schimbători, pe care își dorea cu ardoare să-i deseneze, și l-a întrebat dacă n-ar vrea să îi facă ilustrațiile la o carte de basme...

S-a auzit un zgomot care i-a alungat amintirea. Inima a început să-i bată mai tare. S-a întors și s-a străduit să privească în umbra din urma sa. Un măcăleandru singuratic l-a privit nepăsător și și-a luat zborul.

De ce se temea? Se simțea zguduit de parcă ar fi fost vinovat cu ceva, ceea ce era ridicol, căci nu era nimic necuviincios în ceea ce făcea. Avea de gând doar să vorbească cu Eliza, să-i ceară să nu mai treacă de poarta labirintului. Și făcea acest lucru, de fapt, de dragul lui Rose, sănătatea și bunăstarea soției sale fiind mai presus de orice pentru el.

A grăbit pasul, convins că pericolele care îl pășteau erau doar imaginare. Chiar dacă scopul lui era secret, nu era ilicit. Și era o diferență între cele două noțiuni.

Fusese de acord să ilustreze cartea. Cum ar fi putut refuza și de ce ar fi făcut-o? Desenul era marea lui pasiune, iar ilustrarea basmelor ei îi permitea să treacă într-un tărâm unde nu mai existau regretele mărunte ale propriei sale vieți. Era colacul lui de salvare, aspirația tainică ce-i dădea tăria să suporte zilele prea lungi pe care și le petrecea pictând portrete. La întâlnirile cu tot felul de neghiobi bogați și nobili, unde Adeline îl împingea mereu înainte și trebuia să zâmbească și să se poarte cordial, asemenea unui ogar dresat, se amăgea cu gândul tainic că tot el era în stare să dea viață universului magic al poveștilor Elizei.

Nu primise niciodată o copie completă a manuscrisului. Dintr-un motiv sau altul, publicarea fusese amânată și, când apăruse în fine, îi era limpede că o astfel de carte nu ar fi fost deloc bine primită la Blackhurst. Odată, la începutul acestui proiect, făcuse greșeala cumplită de a-i pomeni lui Rose despre carte. Se gândise că s-ar bucura și că ar aprecia apropierea soțului ei de verișoara mult iubită, dar se înșelase.

Chipul ei luase o expresie pe care nu avea s-o uite niciodată: uimire și mânie, amestecate cu suferință. O trădase, i-a reproșat, nu o mai iubea și voia să o părăsească. Nathaniel nu mai știa ce să creadă. Așa că a făcut ceea ce îi reușea întotdeauna în astfel de ocazii: a liniștit-o pe Rose și i-a cerut să-l lase să o deseneze pentru colecția lui de portrete. Și din ziua aceea nu a mai suflat nici o vorbă despre carte, dar nici n-a renunțat la ea. Nu putea.

După ce s-a născut Ivory și Rose s-a mai întremat, firele răvășite ale vieții sale au început, încetul cu încetul, să se împletească la loc. Ce ciudată putere poate avea un biet prunc să redea viață unui loc mort, să ridice vâlul negru care acoperise totul – pe Rose, căsnicia lor, propriul lui suflet. Dar asta nu s-a petrecut dintr-odată, desigur. În ceea ce-o privea pe copilă, Nathaniel se purta cu mare grijă, urmând-o întru totul pe Rose, păstrând mereu în minte posibilitatea ca originea copilului să devină o problemă insurmontabilă. Doar atunci când a văzut că ea a început să o iubească de parcă ar fi fost propria ei fiică, nu ca pe un pui de cuc, a putut și el să-și deschidă inima. Așa că a îngăduit ca nevinovăția dumnezeiască a pruncului să-i invadeze spiritul obosit și rănit, bucurându-se de întregirea micii sale familii, de forța pe care o căpătase când din doi deveniseră trei.

Cu timpul a uitat de carte și de bucuria pe care i-o produsese ilustrarea ei. Se dedicase cu totul respectării regulilor familiei Mountrachet, ignorând existența Elizei și, atunci când Adelina i-a cerut să modifice în consecință portretul făcut de John Singer Sargent, s-a executat, plictisit, dacă nu bucuros, asumându-și rușinea de a interveni în tabloul marelui artist. I se păruse că încălcase, până atunci, atâtea principii pe care le credea cândva inviolabile, încât încă unul nu mai avea nici o importanță...

Nathaniel ajunsese în poiana din centrul labirintului; o pereche de păuni l-au măsurat din cap până în picioare, după care și-au continuat drumul. A pășit cu grijă, ocolind inelul de metal de care se putea împiedica și a apucat-o pe poteca îngustă ce ducea către grădina ascunsă.

Brusc, Nathaniel a încremenit: auzea ramuri pocnind și pași ușori, dar ceva mai apăsați decât ai păunului.

S-a oprit brusc și s-a întors. Parcă zărise ceva alb. Cineva era pe urmele lui.

— Cine e acolo? a întrebat el cu o voce mai aspră decât intenționase. Ieși afară imediat de unde te-ai ascuns!

După o clipă de șovăire, următorul a ieșit la iveală.

— Ivory! a exclamat el, ușurat, dar consternat în același timp. Ce cauți aici? Știi că nu ai voie să treci de poarta labirintului!

— Te rog, tată, a spus fetița, ia-mă cu tine. Davies zice că la capătul labirintului e altă grădină, de unde pornesc toate curcubeele din lumea asta!

Nathaniel nu a putut să nu se lase impresionat de imagine.

— I-auzi! Așa zice?

Ivory a încuviințat din cap cu acea convingere copilărească care-l fermecase întotdeauna. S-a uitat la ceasul de buzunar. Adeline se întorcea înapoi în mai puțin de o oră, interesată cum era să vadă cât a mai avansat la portretul lordului Haymarket. Nu mai avea timp să o ducă pe Ivory înapoi și cine știe când s-ar mai fi ivit prilejul de a o duce acolo. Așa că a oftat, scărpinându-și urechea și a spus:

— Haide, atunci, micuț!

Ea a pornit în urma lui, fredonând o melodie pe care Nathaniel o recunoscuse a fi *Portocale și lămâi*¹. Dumnezeu știe de unde l-o fi învățat! Cu siguranță nu de la Rose, căci ea nu putea ține minte nici cuvintele, nici melodiile cântecelor, și nici de la Adeline, pentru care muzica nu avea nici un înțeles. De la vreuna dintre servitoare, fără îndoială. În lipsa unei guvernante cum se cădea, fiica lui își petrecea cea mai mare parte a timpului printre servitori. Cine știe ce alte deprinderi îndoielnice avea să mai capete?

— Tată?

— Da.

— Am mai făcut un tablou în minte!

— Cum așa? s-a mirat Nathaniel, ținând o rămurică spinoasă ca să poată trece Ivory.

— Cu vasul în care se afla căpitanul Ahab și cu balena care înota pe lângă el.

1 *Oranges and Lemons* (engl.) cântec tradițional englez din folclorul copiilor, care imită sunetul clopotelor unor biserici din Londra.

— Și ce culoare ai făcut pânzele?

— Albe, cum altfel?

— Și balena?

— Cenușie ca un nor de ploaie.

— Și cum miroase vasul ăla al tău?

— A apă sărată, ca și cizmele murdare ale lui Davies.

— Îmi închipui că așa miroase! a exclamat Nathaniel, ridicând din sprâncene, amuzat.

Era unul dintre jocurile lor preferate, pe care îl jucau după-amiaza, de când Ivory începuse să vină în atelierul lui. Nathaniel descoperea cu uimire cât de mult îi plăcea să fie în preajma copilului. Ea îl făcea să vadă lucrurile altfel, mai simplu, ceea ce dădea o nouă viață portretelor sale. Întrebările ei repetate despre ce făcea și de ce făcea așa l-au obligat să-i explice lucruri pe care uitase de mult să le mai aprecieze: că trebuie să desenezi ceea ce vezi, nu ceea ce îți închipui, că fiecare imagine se compune din linii simple și forme, iar culorile trebuie să dezvăluie și să acopere totul.

— Da' de ce mergem prin labirint, tată?

— Ca să mă întâlnesc cu cineva în partea cealaltă.

Ivory a căzut o vreme pe gânduri.

— Te întâlnești cu o persoană, tată?

— Sigur că e o persoană. Ce-ți închipui tu, că tata s-ar întâlni cu vreo orătanie?

Au cotit la dreapta și-apoi imediat la stânga, și lui Nathaniel i-a venit în minte mica bilă de sticlă ce se rostogolea prin îmbârligăturile jocului pe care Ivory îl construise în camera copiilor. Aluneca pe lângă cotituri și găuituri fără să-și poată controla destinul în vreun fel. O idee prostească, desigur, căci ce făcea el acum altceva decât să își ia soarta în propriile mâini?

Au mai dat un colț și au ajuns la poarta grădinii ascunse. Nathaniel s-a oprit, a îngenuncheat și a cuprins blând umerii firavi ai lui Ivory în căușul palmelor.

— Uite, Ivory, a început el, cu mare grijă, te-am dus astăzi prin labirint.

— Da, tată.

— Dar tu nu ai voie să vii aici niciodată și mai ales nu singură, a urmat el, strângându-și buzele. Și cred că ar fi mai bine... dacă drumul asta al nostru... de azi...

— N-avea grijă, tată, n-am să-i spun mamei.

Nathaniel simțea în adâncul lui o ușurare amestecată cu senzația stânjenitoare că tocmai complotase cu fiica lui împotriva soției.

— Și nici bunicii, tată!

Nathaniel a dat ușor din cap, abia schițând un zâmbet.

— E mai bine așa.

— E secret!

— Da, e secret.

Nathaniel a împins poarta și-a lăsat-o pe Ivory să intre în grădina ascunsă. Se așteptase să o găsească pe Eliza tronând, asemenea Zânei Zânelor, pe peluza de sub măr, dar grădina era neclintită și tăcută. Singura mișcare venea de la un măcăleandru – să fi fost același? – care-și săltă capul privind, ca și cum el ar fi fost stăpânul, cum Nathaniel înainta pe poteca șerpuită.

— Vai, tată! a exclamat Ivory, privind uimită în jur, rămânând cu ochii în sus la mlădițele care șerpuiau de colo-colo, de la un zid la celălalt. Asta e o grădină vrăjită!

Ce ciudat ca un copil să își dea seama de asta! Nathaniel se întreba ce avea grădina Elizei de te făcea să crezi că atâta frumusețe nu putea să fie de-adevăratelea. Că se făcuse vreo înțelegere cu spiridușii din cealaltă parte a lumii ca vegetația să crească atât de abundent, de sălbatic.

O conduse pe Ivory spre poarta din sud, de-a lungul potecii ce ocolea căsuța. În ciuda amiezii, era umbră și răcoare în grădina din fața casei, datorită zidului înălțat la porunca Adelinei. Nathaniel și-a pus mâna pe spatele lui Ivory, acolo unde se simt aripile de înger ale copiilor.

— Ascultă, tata intră acum acolo, dar tu trebuie să stai aici, în grădină.

— Bine, tată.

— Da' să nu te ndepărtezi, a spus el, șovăind.

— Nu, tată, a spus ea cu atâta nevinovăție, de parcă nici nu i-ar fi trecut prin minte una ca asta.

Nathaniel a încuviințat din cap și a pornit spre ușă. A bătut, îndreptându-și manșetele mânecilor, și a așteptat să vină Eliza.

Ușa s-a deschis și ea a apărut în prag. De parcă ar fi văzut-o chiar ieri! De parcă n-ar fi trecut patru ani!

*

Nathaniel s-a așezat pe un scaun, la masă. Eliza a rămas în picioare de cealaltă parte, sprijinindu-și ușor degetele de marginea mesei. Și-l privea în felul acela unic al ei, fără cuvenita amabilitate politicoasă, semn că îi făcea plăcere să-l vadă. Oare vanitatea îl determina să creadă că-i făcea plăcere să-l vadă? Ceva din lumina casei îi făcea părul mai roșu și mai strălucitor ca de obicei. Razele soarelui se jucau în șuvițele ei, făcându-le să pară într-adevăr împletite din aurul zânelor. Nathaniel se muștră că se lăsase ademenit să amestece poveștile ei cu realitatea. Ar fi trebuit să aibă mai multă minte!

Între ei se instalase stânjeneala. Erau atâtea de spus, iar lui nu-i venea nimic în minte. O vedea pentru prima dată de la stabilirea condițiilor. Și-a dres vocea și-a întins mâna ca și cum ar fi vrut să o atingă. Ca și cum nu s-ar fi putut stăpâni. Ea și-a ridicat brusc degetele de pe masă și s-a întors către sobă.

Nathaniel s-a lăsat din nou pe spătarul scaunului. Se întreba cum să înceapă, ce cuvinte să aleagă pentru a da formă celor ce le avea de spus.

— Știi de ce am venit, a rostit el în cele din urmă.

— Sigur că da, a răspuns ea, fără să se întoarcă.

I-a urmărit degetele, atât de delicate, pe când ea punea ceainicul pe plită.

— Știi deci ce am de spus.

— Da.

Adierea care pătrundea pe fereastră a lăsat să se audă zvonul cântecelului intonat de o voce dulce: „Portocale și lămâi, așa cântă clopotul...”

Spatele Elizei s-a încordat brusc, în așa fel încât Nathaniel i-a văzut nodurile de pe ceafă, ce aminteau de spinarea unui copil.

— Ai adus fata aici? a întrebat ea întorcându-se iute spre el.

Expresia de pe chipul ei – de animal pe punctul de a fi prins – îi producea o plăcere aproape perversă. Ce n-ar fi dat să poată așterne

totul pe hârtie, ochii aceia măriți, obrajii fără culoare, gura încleștată! Avea să facă asta de îndată ce ajungea în atelier.

— Ai adus copilul aici?

— A venit după mine, nu mi-am dat seama decât când era prea târziu.

Groaza din priviri i se stinse, prefăcându-se într-un zâmbet ușor.

— Se pricepe să facă lucruri pe furiș!

— Ai putea zice chiar năzbâtii.

— Mă bucur că-i place să se joace, a spus Eliza așezându-se pe marginea scaunului.

— Nu cred că mama ei e prea încântată de înclinația ei către aventură.

Zâmbetul ei era greu de descifrat.

— Iar bunica ei nici atât.

Zâmbetul s-a lărgit. Nathaniel a privit-o o clipă, apoi și-a ferit ochii.

— Eliza, a început el oftând și clătinându-și capul. Zilele trecute...

— Zilele trecute am fost bucuroasă să văd că fata este bine, a spus ea iute, dornică să abată discuția de la subiectul care știa că va urma.

— Sigur că este bine, nu duce lipsă de nimic.

— Aparenta abundență poate fi înșelătoare. Nu aduce întotdeauna și sănătate. Întreab-o pe soția ta.

— Nu-i nevoie să fii atât de crudă.

Ea a dat scurt din cap. Mai degrabă a încuviințare, fără nici o urmă de regret. Nathaniel s-a pomenit întrebându-se dacă nu cumva era lipsită de moralitate, deși știa că nu era așa.

— Ai venit din pricina darului meu, a spus ea privindu-l fără să clipească.

— A fost o nebunie din partea ta să-l aduci, a rostit Nathaniel cu voce scăzută. Știi și tu ce părere are Rose.

— Da, știu. Dar m-am gândit: ce rău ar putea face dacă aduc un astfel de lucru?

— Știi prea bine ce fel de rău, și sunt convins că nu vrei să-i produci vreo suferință, mai ales tu, ca prietenă a ei. Ca prietenă a mea...

Simțindu-se dintr-odată stânjenit, și-a îndreptat privirile în pământ, studiind dușumelele, ca și când ar fi căutat un punct de sprijin.

— Te implor să nu mai vii la conac niciodată, Eliza. Rose a suferit cumplit după vizita ta. Nu-i place să i se aducă aminte.

— Memoria e o curtezană crudă, cu care trebuie să învățăm să dănuim cu toții.

Înainte ca Nathaniel să poată îngăima ceva, Eliza și-a îndreptat privirea spre sobă și-a întrebat:

— Nu vrei un ceai?

— Nu, a răspuns el, simțindu-se încolțit, deși nu-și dădea seama din ce pricină. Trebuie să mă întorc.

— Dar Rose nu știe că ești aici.

— Trebuie să mă duc înapoi.

Și-a pus pălăria pe cap și a pornit spre ușă.

— Ai văzut-o? Cred că a ieșit bine, nu?

Nathaniel s-a oprit, dar nu s-a întors spre ea.

— La revedere, Eliza, nu trebuie să te mai văd niciodată.

Și-a vârât mâinile în buzunarele hainei, alungându-și îndoielile meschine, greu de pus în cuvinte.

Ajunsese aproape de ușa de la ieșire când a auzit-o pe Eliza, în hol, în urma lui.

— Stai, l-a strigat ea cu o voce din care-i dispăruse o bună parte din siguranță. Lasă-mă să mă uit puțin la fată, la fiica lui Rose.

Nathaniel a apucat mânerul rece de metal al ușii, strângând din dinți în timp ce cumpănea dacă să-i împlinească sau nu dorința.

— E pentru ultima oară.

Cum putea să refuze o rugămintă atât de simplă?

— Doar o privire. Apoi trebuie s-o duc înapoi, acasă.

Au ieșit împreună în grădină. Ivory stătea pe marginea bazinului, cu picioarele înăuntru, în așa fel încât degetele abia atingeau apa, și cânta încetisor, ca pentru sine, în timp ce se juca cu o frunză pe suprafața acesteia.

Iar când și-a ridicat ochii, Nathaniel și-a lăsat mâna pe brațul Elizei și-a împins-o ușor.

*

Vântul se întetise, iar Linus a fost nevoit să se sprijine de baston ca să nu-și piardă echilibrul. Jos, în golfuluț, marea, de obicei atât de liniștită, se agita atât de tare, că împingea spre țărm valuri cu crestele înspumate.

Soarele se ascundea îndărătul norilor groși – era totul atât de diferit de zilele de vară pe care le petrecuse cândva în golfuleț cu *păpușa* lui.

Bărcuța de lemn fusese a Georgianeii, un dar de la tatăl lor, dar ea o împărțise bucuroasă cu el. Nu se gândise nici o clipă că piciorul mai scurt îi știrbea bărbăția, indiferent de spusele tatălui său. În aerul cald și dulce al amiezilor, vâsleau împreună spre mijlocul golfulețului, stând așa, în vreme ce valurile loveau blând lemnul bărcii, fără să le pese de nimic altceva decât de ei înșiși. Sau cel puțin așa credea Linus.

Iar când a dispărut, a luat cu ea acel sentiment gingaș de solidaritate ce-i încălzea sufletul. Sentimentul că avea ceva de oferit, chiar dacă mama și tata îl socoteau un prostănac fără rost sau valoare. În lipsa Georgianeii, rămăsese fără rost și fără scop, de aceea se hotărâse să o dobândească înapoi.

Îl tocmise pe Henry Mansell, un bărbat smead cu caracter dubios, al cărui nume era rostit în șoaptă prin hanurile din Cornwall. Îl aflase de la un valet al unui aristocrat din vecinătate. Se spunea că știa să rezolve orice problemă.

Linus i-a povestit lui Mansell despre Georgiana și despre răul ce i-l făcuse omul care o răpise. I-a mai spus că lucra pe vasele ce plecau și veneau în portul Londrei.

Și n-a trecut mult și Linus a aflat că omul se prăpădise. Un accident, l-a asigurat Mansell, pe chipul căruia nu se citea nici urmă de emoție, un accident nefericit.

Iar Linus a avut un sentiment ciudat: viața unui om fusese curmată din voința lui. Se simțea puternic, capabil să-și impună voința asupra altora; îi venea să cânte de bucurie.

După ce și-a primit plata generoasă, Mansell și-a luat rămas-bun și a dispărut în căutarea Georgianeii. Linus era plin de speranță, căci, cu siguranță, Mansell putea face orice. *Păpușa* lui avea să fie adusă înapoi acasă, recunoscătoare că fusese salvată, iar totul va fi ca mai 'nainte...

Stânca cea întunecată părea sumbră astăzi. Linus și-a simțit inima tresăltând amintindu-și-o pe Georgiana așezată pe vârful ei. A vârat mâna în buzunar, de unde a scos fotografia pe care a netezit-o cu degetul arătător.

– *Poupée!*

Gând amestecat cu șoaptă. Oricât a căutat-o Mansell, n-a mai putut-o găsi niciodată. A răscolit întreg Continentul, a mers peste tot

în Londra, fără nici un rezultat. Linus nu a mai auzit nimic de el până prin anul 1900, când s-a zvonit că fusese găsit un copil în Londra. O fată cu părul roșu și cu ochii ca ai maică-sii.

Linus și-a desprins privirea de la mare, îndreptându-și-o spre vârful stâncii ce străjuia golfulețul din stânga. De unde stătea abia zărea un colț al zidului de piatră înălțat de curând.

Cât de mult se bucurase de găsirea copilei! Dacă nu apucase s-o redobândească pe Georgiana lui, măcar să-i fie adusă mai aproape prin această fată.

Dar lucrurile nu au ieșit chiar așa cum s-a așteptat. Eliza i-a ținut piept, nu a înțeles niciodată că a căutat-o și a adus-o aici ca să-i aparțină lui.

Iar acum prezența ei îl bântuia, cum stătea ferecată în blestemata aia de casă. Atât de aproape și totuși atât de... Patru ani. Trecuseră patru ani de când nu a mai pus piciorul de partea aceasta a labirintului. De ce era atât de nemiloasă? De ce se încăpățâna să nu fie a lui?

O pală bruscă de vânt i-a făcut pălăria să zboare. A ridicat automat mâna s-o prindă, dând drumul fotografiei.

Și-n timp ce Linus rămăsese ținut acolo, adierea de pe dealuri i-a smuls *păpușa*... purtând-o în sus și-n jos, strălucitor de albă în lumina norilor, zburătăcindu-i-se pe dinaintea ochilor, hărțuindu-l, înainte de a dispărea cu totul purtată de vânt, ca să ajungă, în cele din urmă, în valurile ce-au purtat-o departe, pe mare.

Depart de Linus, scăpându-i încă o dată printre degete.

*

După vizita Elizei, Rose începuse să se frământa, căznindu-și mintea cum să rezolve această dilemă. Când Eliza apăruse pe poarta labirintului, Rose suferise spaima celui care își dă brusc seama că se află în pericol. Mai rău chiar, că se aflase în pericol de o bună bucată de vreme, fără să-și dea seama. S-a simțit brusc cuprinsă de amețală și groază, de ușurare că până atunci nu se întâmplase nimic, dar și de convingerea că acest noroc nu se mai putea repeta. Și a cumpănit pe toate părțile și și-a dat seama de un singur lucru: mama avea dreptate, trebuia să se îndepărteze de Eliza.

Rose a tras ușor acul cu ață prin modelul broderiei și a rostit pe un ton de perfectă nepăsare:

— Știi, m-am mai gândit la vizita Autoarei.

Nathaniel și-a ridicat privirea de pe scrisoarea pe care o începuse, străduindu-se să alunge orice umbră de îngrijorare din glas.

— Așa cum ți-am mai spus, draga mea, nu te mai gândi la asta. Nu se va mai repeta.

— N-ai de unde ști. Cine și-ar fi închipuit că se va întâmpla acum?

— N-o să mai vină, a spus el cu o voce mai fermă.

— De unde știi?

Obrajii lui Nathaniel s-au înroșit ușor, schimbare abia perceptibilă, dar Rose a băgat de seamă.

— Nate? Ce ai?

— Am vorbit cu ea.

— Ai văzut-o? a întrebat ea cu inima zbătându-i-se.

— Am fost nevoit, pentru tine, scumpa mea. Erai atât de supărată din cauza vizitei, că am făcut ceea ce trebuia ca să mă asigur că nu se va mai repeta și altă dată.

— Dar nu voiam să te duci să te întâlnești cu ea.

Era mai rău decât își închipuise Rose. S-a simțit năpădită de un val de căldură și, convingerea că trebuiau să plece de acolo i s-a întărit. Cu toții, iar Eliza eliminată pe veci din viața lor. Rose își controlează respirația sacadată, străduindu-se să-și destindă trăsăturile feței. Nu avea rost să-l facă să creadă că nu se simțea bine sau că lua hotărâri nechibzuite.

— Nu e de ajuns să vorbești cu ea, Nate. Nu mai merge așa.

— Dar ce se poate face? Sigur că nu te gândești s-o ferecăm în casă? a zis el, încercând să o facă să râdă.

— Mă tot gândesc la New York, a spus ea, fără să dea nimic în vileag. Nathaniel a ridicat sprâncenele.

— Am mai vorbit noi să mergem o vreme peste ocean. Cred că ar fi timpul să îți pui în aplicare planurile.

— Să plecăm din Anglia?

Rose a dat din cap ușor, dar cu convingere.

— Dar am comenzi, vorbisem să angajăm o guvernantă pentru Ivory.

— Da, știu, i-a tăiat ea vorba, dar nu mai suntem în siguranță.

Nathaniel nu a răspuns nimic și nici nu era nevoie, era de ajuns să te uiți în ochii lui. Grăuntele mic de gheață din sufletul lui Rose a pătruns

și mai în adânc. O să-l facă să se răzgândească, așa cum se întâmpla întotdeauna. Mai ales când se temea că ea va ajunge în pragul disperării. Era regretabil să se folosească de devoțiunea lui Nathaniel, dar nu avea încotro. Rose nu visase altceva decât să aibă o familie și să fie mamă. Și nu avea de gând să piardă totul acum. Când s-a născut Ivory și i-a fost pusă în brațe, parcă li se dăduse o șansă să o ia de la capăt. Ea și Nathaniel erau fericiți din nou, nici nu mai pomeneau de vremurile dinainte. Nici nu existau. Atât timp cât Eliza se ținea deoparte.

— Dar am comanda aceea la Carlisle. Tocmai am început-o.

În vocea lui, Rose a deslușit micile fisuri pe care ea se va strădui să le lărgască până când rezistența lui se va năru.

— Sigur că vei putea să o termini. O vom reprograma mai devreme și vom pleca de îndată ce te întorci de acolo. Am deja trei bilete pentru vaporul *Carmania*.

— Le-ai cumpărat deja!

Era mai degrabă o constatare decât o întrebare.

— E mai bine așa, a urmat Rose cu o voce dulce. Trebuie să înțelegi. Este singurul mod în care putem fi în siguranță. Și gândește-te ce poate însemna călătoria asta pentru cariera ta. Da, până și *New York Times* ar putea scrie. O primire triumfală pentru unul dintre cei mai desăvârșiți fii ai orașului.

*

Înghesuită după balansoarul preferat al bunicii, Ivory repeta cu vintele ca pentru sine:

— New York...

Știa ce înseamnă York. Odată, când mergea spre nord, în Scoția, ea cu mama și cu tata s-au oprit la York, la niște prieteni ai bunicii. O doamnă foarte bătrână cu ochelari cu rame de sârmă și cu ochii veșnic înlăcrimați. Dar mama nu vorbea acum de York, atâta lucru a priceput și Ivory. A auzit-o spunând răspicat: „New York“. Și Ivory știa unde se află orașul acesta. Era departe, peste ocean, locul unde se născuse tata, despre care îi povestise că are zgârie-nori, muzică și mașini. Un oraș în care totul sclipește.

Un ghemotoc de fire de păr de câine i-a trecut pe lângă nas. S-a căz-nit să-și stăpânească strănutul. Era unul dintre lucrurile la care se price-pea cel mai bine, ceea ce o făcea capabilă să se ascundă fără putința de a fi găsită. Iar ei îi plăcea atât de mult să se ascundă, că uneori o făcea doar de plăcere. Chiar dacă se afla singură într-o încăpere, se ascundea doar pentru bucuria de a ști că până și încăperea aceea uitase că se afla acolo.

Dar astăzi Ivory se ascunsese cu un scop. Bunicul se afla în toane ciudate. De obicei te așteptai să-și vadă de treabă, dar în ultima vreme începuse să se țină după ea, numind-o „păpușa mea“. Avea mereu cu el aparatul de fotografiat cafeniu și încerca să-i facă fotografii cu păpușa aia ruptă a lui. Lui Ivory nu-i plăcea păpușa ruptă cu ochii ăia groaznici care clipeau mereu. Și, deși mama îi spusese să facă ce îi cerea bunicul, căci era o mare cinste să ți se facă o fotografie, Ivory prefera să se ascundă.

Gândul la păpușă îi stârnea frisoane, așa că a încercat să-și poarte mintea spre altceva care să o înveselească, cum ar fi aventura ei cu tata, prin labirint. Ivory se juca afară când îl văzuse pe tata ieșind pe ușa din spatele casei. Pornise repede și, la început, a crezut că se îndrepta spre trăsură, că urma să plece să facă vreun portret. Dar nu avea uneltele la el și nici nu era îmbrăcat ca pentru o întâlnire importantă. Ivory l-a privit străbătând peluza cu pași mari, apropiindu-se de poarta labirintului și și-a dat imediat seama ce urma să facă. Nu știa să se prefacă deloc.

Așa că Ivory nu a mai stat pe gânduri. A luat-o repede după el, urmându-l pe poartă și prin tunelurile întunecate și înguste. Căci știa că doamna cu părul roșu – cea care îi adusese pachetul – locuia de partea cealaltă a labirintului.

Și acum, după vizita pe care i-o făcuse cu tata, știa cine era. Se numea Autoarea și, deși tata spunea că este o ființă obișnuită, Ivory își dăduse seama care era adevărul. Bănuise ea chiar din ziua când apăruse prin labirint, dar după ce-o privise drept în ochi atunci, în grădina căsuței, Ivory se convinsese de-a binelea.

Autoarea era o ființă magică. Nu-și dădea seama prea bine dacă era vrăjitoare sau zână, dar era convinsă că era diferită de toți oamenii pe care-i mai întâlnise ea până atunci.

Vântul răvășea vârful copacilor, iar oceanul gâfâia din greu în golful eț. Lumina lunii se revărsa prin fereastră, desenând patru pătrate argintii pe podeaua de lemn. Mireasma caldă a supei de roșii și a pâinii prăjite se răspândea peste tot, impregnând pereții, podeaua, aerul din încăpere. Cassandra, Christian și Ruby stăteau în jurul mesei cu soba duduind pe o parte și cu un radiator cu petrol pe alta. De-a lungul mesei și-n diverse locuri din camere se înșiruiau lumânări, lăsând totuși unele colțuri singuratiche cufundate în întuneric, unde lumina nu reușea să pătrundă.

— Tot nu reușesc să pricep, spunea Ruby. De unde îți dai seama din articolul ăla că Rose era infertilă?

Christian a luat o lingură de supă.

— Din timpul de expunere. Ovulele nu aveau cum să supraviețuiască.

— Și nu avea cum să-și dea seama, totuși? Trebuie să fi avut vreun semn că era ceva în neregulă.

— Adică?

— Ei, adică mai avea... știi și tu? Mai avea... ciclu?

— Cred că da, a ridicat el din umeri. Sistemul ei reproductiv nu fusese afectat. Ea avea încă ovulație în fiecare lună, dar tocmai aceste ovule erau afectate.

— Atât de afectate încât nu putea concepe?

— Sau dacă ar fi putut, copilul ar fi avut atâtea probleme, încât l-ar fi pierdut oricum. Sau ar fi dat naștere unui prunc cu deformații îngrozitoare.

— Dar asta e cumplit, a exclamat Cassandra, împingând la o parte farfuria cu restul de supă. Dar de ce a făcut dr. Matthews asta?

— Probabil că a vrut să fie printre primii care să folosească noua și strălucitoarea tehnologie, să se bucure de gloria tiparului. Nu avea, cu siguranță, nici un motiv medical să facă o radiografie, copilul înghițise doar un degetar.

— Dar cine n-a înghițit tot felul de lucruri în copilărie? a spus Ruby, ștergând cu o coajă de pâine castronașul deja golit.

— Și de ce să fi făcut o expunere de o oră? Cu siguranță că nu era nevoie!

— Bineînțeles că nu era, a spus Christian. Dar la vremea aia nu se știa. Era ceva obișnuit să se folosească astfel de timpi de expunere.

— Cred că-și închipuiau că, dacă obții o imagine bună în cincisprezece minute, faci una și mai bună într-o oră, a continuat Ruby.

— Și asta se-ntâmpla înainte de a cunoaște pericolele. Radiografia a fost descoperită abia în 1895, așa că doctorul Matthews era unul dintre primii îndrăzneți care au folosit-o. La început, doctorii chiar au crezut că putea vindeca leziunile de piele, cancerul și alte boli. Arsurile erau destul de evidente, dar au trebuit să treacă destui ani până să se realizeze toate consecințele efectelor negative.

— Atunci astea erau semnele lui Rose, urme de arsuri?

— Radiografia nu numai că i-a prăjit ovarele, a încuviințat Christian, dar i-a ars cu siguranță și pielea.

O pală de vânt a izbit ramurile subțiri de geamuri, iar flacăra lumânărilor a pâlpâit când o suviță de aer rece s-a strecurat pe sub plinta dușumelii. Ruby a adunat castronașele de supă și s-a șters la gură cu șervetul.

— Atunci, dacă Rose era infertilă, cine e mama lui Nell?

— Asta știu eu să vă spun, s-a repezit Cassandra.

— Știi?

— Da, scrie aici în jurnale. De fapt, cred că asta e ceea ce vrea să-mi spună Clara.

— Cine e Clara?

— Chiar crezi că Nell a fost copilul lui Mary? a întrebat Ruby cu răsufierea tăiată.

— Și Mary cine e? a întrebat Christian uitându-se când la una, când la alta.

— O prietenă de-a Elizei, i-a răspuns Cassandra. Mama Clarei. A fost servitoare la Blackhurst și-a fost dată afară la începutul anului 1909, când Rose a descoperit că era însărcinată.

— Rose a dat-o afară?

Cassandra a încuviințat din cap.

— Scrie în jurnal că nu suportă gândul că cineva care nu merită poate avea un copil când ei nu îi era dat asta.

— Dar de ce i-ar fi dat Mary copilul ei lui Rose? a întrebat Ruby, luând o înghițitură de vin.

— Mă îndoiesc că *i-a dat* copilul, pur și simplu!

— Atunci crezi că Rose i-a cumpărat copilul? s-a mirat Ruby.

— Nu e imposibil, de ce nu? S-au făcut lucruri mai groaznice pentru a avea un copil.

— Și crezi că Eliza a știut?

— Mai rău, a urmat Cassandra, cred că a dat o mână de ajutor. Cred că de-aia a dispărut.

— S-a simțit vinovată?

— Chiar așa. A ajutat-o pe Rose să-și folosească puterea ca să smulgă copilul de la cineva care avea nevoie de bani. Eliza nu s-ar fi simțit împăcată cu asta. Era foarte apropiată de Mary. Așa spune Rose în jurnal.

— Crezi că Mary își dorea, de fapt, copilul ăla, a spus Ruby, și că nu voia să-l dea?

— Cred că hotărârea de a da un copil de suflet nu se ia niciodată ușor. Se prea poate ca Mary să fi avut nevoie de bani, iar copilul nu picase la timpul potrivit, poate că se gândea că îl va da să trăiască într-o casă mai bună, oricum trebuie c-a fost groaznic de dureros.

— Și Eliza a ajutat-o? a întrebat Ruby, ridicând din sprâncene.

— Și-apoi a dispărut. Asta mă face să cred că pruncul nu a fost dat de bunăvoie. Cred că Eliza a plecat pentru că nu putea să rabde să o vadă pe Rose cu copilul lui Mary în brațe. Cred că despărțirea mamei de copil trebuie să fi fost foarte dureroasă și o mostra conștiința.

Ruby clătină din cap.

— Asta ar putea explica de ce Rose nu voia să o mai vadă pe Eliza după nașterea lui Ivory, de ce relația dintre ele s-a răcit. Rose știa cu siguranță ce gândea Eliza și se temea că va face ceva care să-i zdrobească fericirea abia dobândită.

— Cum ar fi s-o ia pe Ivory înapoi, a spus Christian.

— Ceea ce a și făcut, în cele din urmă.

— Da, a spus Ruby, așa a făcut. Ei, când te duci să te întâlnești cu Clara? a întrebat-o pe Cassandra ridicându-și sprâncenele.

— M-a invitat să trec pe la ea mâine.

— Fir-ar să fie! Și eu care plec pe la nouă. A naibii muncă! Tare mi-ar fi plăcut să vin și eu, te-aș fi dus cu mașina.

— Te duc eu, s-a auzit vocea lui Christian, care se juca la butoanele radiatorului, mărindu-i flacăra, făcând să se întetească mirosul de petrol.

— Dar crezi că poți? a întrebat Cassandra, evitând să se uite spre Ruby, care zâmbea.

El a ținut-o cu privirea zâmbind, după care și-a lăsat ochii în jos.

— Știi cum sunt eu, oricând bucuros să dau o mână de ajutor.

Cassandra i-a zâmbit și ea, îmbujorată, plecându-și ochii asupra mesei. Ceva din purtarea lui o făcea să se simtă de parcă ar fi avut din nou treisprezece ani. Îi dădea o senzație de tinerețe și nostalgie – care o făcea să plonjeze într-o vreme când viața abia urma să înceapă – în așa fel încât tânjea să nu se sfârșească. Să-și alunge sentimentul de vinovăție că bucurându-se de prezența lui Christian s-ar fi dovedit în vreun fel necredincioasă lui Nick și Leo.

— Și de ce credeți că Eliza a așteptat până în 1913 ca să o ia pe Nell? a întrebat Christian uitându-se de la una la alta. De ce n-a luat-o mai devreme?

Cassandra a mângâiat ușor tăblia mesei, uitându-se la petele de lumină aruncate de lumânări pe mâinile ei.

— Cred că a luat-o doar după ce Rose și Nathaniel Walker au murit în accidentul de tren. Bănuiala mea e că, în ciuda tuturor resentimentelor, era dispusă să rămână în umbră, atâta timp cât Rose era fericită.

— Dar de îndată ce Rose a murit...

— Așa e...

Li s-au întâlnit privirile. Ceva din seriozitatea expresiei lui îi dădu fiori pe șira spinării.

— De îndată ce Rose a murit, n-a mai rezistat să o lase pe Ivory la Blackhurst. Cred că a luat fetița cu intenția să i-o înapoieze lui Mary.

— Atunci de ce nu i-a dat-o ei, și a trimis-o cu vaporul în Australia?

— Asta n-am reușit să aflăm încă, a spus Cassandra, răsuflând adânc și făcând lumânarea să pâlpâie.

Nu aflase nici cât de mult știa despre asta William Martin atunci, în 1975, când o întâlnește pe Nell. Mary era sora lui, așa că nu se putea să nu știe că fusese însărcinată. Că dăduse naștere unui prunc pe care nu-l crescuse ea? Și, oare, dacă ar fi știut că fusese însărcinată, și ar fi

știut și ce rol jucase Eliza în adopția neoficială, i-ar fi spus ceva lui Nell? Căci, la urma urmei, dacă Mary era mama lui Nell, atunci William era unchiul ei. Cassandra nu-și putea închipui că nu i-ar fi spus dacă nepoata de mult pierdută și-ar fi făcut apariția în casa lui.

Și totuși în carnetul lui Nell nu era nici o aluzie la vreo recunoaștere din partea lui William. Cassandra studiase atent paginile, căutând orice sugestie pe care ar fi putut s-o treacă cu vederea prima oară. William nu spusese nimic și nici nu schițase vreun gest care să indice că Nell s-ar fi aflat într-o relație de rudenie cu el.

S-ar fi putut, la fel de bine, ca William să nu fi știut că Mary era însărcinată. Cassandra auzise prin reviste și la emisiuni americane de televiziune despre fete care își ascunseseră sarcina timp de nouă luni. Și era foarte probabil ca și Mary să fi făcut la fel. Ca să poată lucra mai departe, Rose ar fi putut să-i ceară să păstreze taina. Nu-și putea permite ca întreg satul să știe că pruncul nu era al ei.

Dar era oare cu putință ca o fată să rămână gravidă, să se logodească cu iubitul ei, să-și piardă slujba, să dea copilul de suflet și să-și continue viața fără ca nimeni să nu știe nimic? Era ceva ce nu înțelegea, lipsea ceva, cu siguranță.

— E ca-ntr-o poveste de-a Elizei, nu?

Cassandra și-a ridicat privirea spre Christian.

— Ce e? La ce te gândești?

— Toate astea: Rose, Eliza, Mary, copilul... Nu te fac să te gândești la *Oul de aur*?

Cassandra a scuturat din cap. Nu cunoștea titlul acela.

— E din *Povești fermecate pentru fetițe și băieți*.

— Ba nu, în cartea mea nu e! Trebuie că avem ediții diferite.

— N-a fost decât o singură ediție. De aia sunt atât de rare exemplarele.

— Eu n-am citit-o niciodată, a ridicat Cassandra din umeri.

— Ia terminați, a plesnit Ruby din palme, cui îi pasă câte ediții au fost? Mai bine spune-ne povestea, Christian. De ce crezi că se aseamănă cu povestea lui Mary și a copilului?

— *Oul de aur* e o poveste foarte ciudată, de fapt. Așa am considerat-o întotdeauna. E diferită de celelalte povești, mai tristă și cu o morală mai puțin accentuată. Este vorba de o împărăteasă rea care forțează o tânără fecioară să-i dea un ou vrăjit de aur ca să o poată vindeca pe prințesa

bolnavă. Fecioara nu vrea, la început, pentru că asta era slujba ei, să păzească oul – era menirea ei din naștere, parcă așa spunea –, dar împărăteasa o convinge și cedează, în cele din urmă, crezând că, dacă nu i-l va da, prințesa va fi veșnic măcinată de tristețe, iar împărăția va fi blestemată să rămână în stăpânirea fără de sfârșit a iernii. Și e acolo un personaj care joacă rolul de mediator în această tranzacție, servitoarea. Ea o slujise pe prințesă și apoi pe împărăteasă, dar când a fost să se întâmple fapta, încearcă să o convingă pe fecioară să nu dea oul. Ca și când și-ar fi dat seama că oul acela îi aparține numai și numai fecioarei, și că, fără el, ea nu va mai avea nici un rost să mai trăiască. Ceea ce se și întâmplă, căci dă oul și își pierde viața.

– Și crezi că servitoarea e Eliza? a întrebat Cassandra.

– Se potrivește, nu?

– Adică ce vrei să spui? a întrebat Ruby, sprijinindu-și obrazul în palma îndoită. Vrei să spui că oul reprezintă copilul? Adică pe Nell?

– Da.

– Și că Eliza a scris povestea ca să mai scape de sentimentul de vină?

– Nu de sentimentul de vină, a spus Christian, clătinând din cap. Povestea nu despre asta vorbește. Mai degrabă despre tristețe. Legată de ea și de Mary. Și, într-un fel, de Rose. Toate personajele fac ceea ce cred că se cuvine, dar nu toate se bucură de un sfârșit fericit.

– Și chiar crezi că o poveste pentru copii ar putea avea caracter autobiografic? a întrebat Cassandra, mușcându-și buza.

– Nu chiar strict autobiografic, doar dacă n-o fi avut cine știe ce experiențe trăsnite. Cred doar că Eliza a pus cap la cap întâmplări din propria ei viață, transformându-le în ficțiune. Că doar asta fac toți scriitorii, nu? a încheiat el ridicând din sprâncene.

– Nu știu, așa fac?

– O să-ți aduc *Oul de aur* mâine, ca să vezi tu singură.

Lumina caldă, gălbuie a lumânării îi pune în evidență pomeții, făcându-i pielea să strălucească. A zâmbit timid.

– Poveștile Elizei sunt singura mărturie pe care ne-a lăsat-o. Cine știe ce mai încearcă să ne spună!

*

După ce Christian s-a întors în sat, Ruby și Cassandra și-au întins sacii de dormit pe salteaua de burete adusă de el. Se hotărâseră să doarmă jos, ca să profite de căldura sobei și dăduseră masa la o parte ca să facă loc. Prin crăpăturile ușilor străbăteau adieri dinspre mare, strecurându-se printre scânduri. Casa mirosea a pământ umed, mai tare decât simțise Cassandra în timpul zilei.

— Acum e momentul să spunem povești cu fantome, a șoptit Ruby, rostogolindu-se pe-o parte să o privească pe Cassandra, zâmbind cu fața întunecată de umbrele lumânării. Ce distracție! Ți-am spus oare cât ești de norocoasă să ai o casă bântuită de stafii pe vârful unei stânci?

— Da, de vreo două, trei ori!

— Dar cât de norocoasă ești că ai un „prieten“ cum e Christian, și frumos, și deștept, și drăguț, ți-am spus? a urmat ea cu un zâmbet poznaș.

Cassandra și-a concentrat atenția asupra fermoarului de la sacul de dormit, trăgându-l cu o atenție și precizie demne de o cauză mai bună.

— Un „prieten“ care te vede mai strălucitoare ca mândrul soare!

— Vai, Ruby, a clătinat Cassandra din cap, nu-i așa! Îi place doar să mă ajute în grădină.

Ruby și-a ridicat sprâncenele, amuzată.

— Păi sigur că-i place grădina. Altfel de ce și-ar fi petrecut aproape două săptămâni muncind pe degeaba?

— Ai dreptate!

— Sigur că am!

Cassandra și-a stăpânit un zâmbet și a urmat ușor indignată:

— Poți să mă crezi sau nu, dar ține foarte mult la grădina ascunsă, se juca acolo când era mic.

— Sigur, și dragostea asta mare pentru grădină îl face să te ducă mâine până la Polperro.

— E doar cumsecade. E un om bun. Nu are nici o legătură cu mine și cu sentimentele lui pentru mine. Nici vorbă să mă „placă“!

— Ai dreptate, bineînțeles, a oftat ea atotștiutoare, ce-ar găsi de plăcut la tine?

Cassandra și-a ferit privirea și-a zâmbit fără să vrea.

— Și-așa, crezi că e arătos? a întrebat mușcându-și buza de jos.

— Somn ușor, Cassandra, i-a spus Ruby, cu un zâmbet larg.

Cassandra a suflat în lumânări, dar luna plină nu a lăsat camera să se cufunde în întuneric. O poleială argintie se răsfrângea peste tot, netedă ca ceara întărită. Și ea a rămas frământându-și mintea cu următoarele piese ale jocului ei de puzzle: Eliza, Mary, Rose și printre ele, fără nici o legătură, privirea pe care Christian și-o ațintise asupra ei înainte ca imediat apoi să și-o ferească.

Peste câteva momente, Ruby a început să sforăie ușor. Cassandra a zâmbit în sinea ei. Era de așteptat ca Ruby să adoarmă ușor. A închis și ea ochii, iar pleoapele i s-au îngreunat dintr-odată.

Și, pe când marea se zbătea la picioarele stâncii, iar copacii de deasupra sușoteau în bătaia vântului nocturn, Cassandra s-a lăsat cuprinsă de somn...

... Se afla în grădină, în grădina ascunsă, și stătea pe iarba moale sub măr. Era foarte cald și o albină zumzăia, întârziind o vreme printre florile de măr, ca apoi să zboare purtată de briză.

Îi era sete, murea după o gură de apă, dar nu avea de unde să bea. A întins mâna, încercând să se ridice în capul oaselor, dar nu putea. Pântecele îi era uriaș, pielea i se întinsese și o mânca pe sub rochie.

Era însărcinată.

Și-a dat seama că senzația îi era familiară, de îndată ce a înțeles ce se întâmpla cu ea.

Simțea că i se zbate inima în piept, își simțea căldura trupului, și-apoi copilul a început să miște...

— Cass!

...lovea atât de tare din picioare, că făcea să i se miște burta într-o parte și și-a pus mâna pe pântece, încercând să prindă piciorușul...

— Cass!

A deschis ochii, lumina lunii se revărsa pe pereți, soba trosnea.

Ruby stătea sprijinită într-un cot și-o bătea pe umăr.

— Ce-ai pățit? Gemeai!

— N-am nimic, a spus Cassandra ridicându-se brusc și pipăindu-și burta. Vai, Doamne! Am visat ceva foarte straniu. Eram gravidă, chiar gravidă! Aveam pântecele mare de tot, cu pielea întinsă, și totul părea atât de real. Eram în grădina împrejmuită și copilul începuse să miște.

— Asta pentru c-am vorbit toată seara de pruncul lui Mary, de Rose și de ouă de aur, uite-așa se-nvălmășesc toate.

— Ca să nu mai pomenim și de vin! a spus Cassandra căscând. Dar părea atât de adevărat, de parcă chiar așa se întâmpla. Mi-era atât de greu și mi-era cald și, când a început să miște copilul, m-a durut.

— Ce imagine minunată a maternității! Mă faci să-mi pară bine că n-am fost niciodată însărcinată.

— Nu e prea distractiv în ultimele luni, a zâmbit Cassandra. Dar merită până la urmă. În clipa aia când ții, în fine, sufletețul acela în brațe.

Nick plânsese în sala de naștere, dar Cassandra fusese prea prezentă, prea implicată în momentul crucial ca să poată reacționa și ea la fel. Plânsul i-ar fi cerut un alt nivel de simțire, o capacitate de a se distanța de aceste întâmplări și de a le privi într-un context mai larg. Experiența Cassandrei fusese prea concretă. Simțise că-i explodează mădulele de o bucurie amețitoare. De parcă ar fi auzit mai bine, ar fi văzut mai clar ca până atunci. Auzea cum îi bate propriul puls, cum sfârâie lumina becului de deasupra capului, cum respiră copilul.

— De fapt, am fost și eu însărcinată cândva, a spus Ruby, dar n-a durat decât vreo cinci minute.

— Vai, Ruby! a exclamat Cassandra, cuprinsă de milă. Și-ai pierdut copilul?

— E un fel de a spune... Eram tânără, am făcut o greșală. Și am hotărât împreună că ar fi fost o prostie să-l păstrez. Și mi-am închipuit că o să am timp berechet după aceea, a spus ea ridicând din umeri și netezindu-și sacul de dormit. Doar că, atunci când a venit vremea și am crezut că sunt pregătită, n-am mai avut ingredientele necesare...

Cassandra și-a aplecat capul într-o parte.

— Adica spermă, dragă! Nu-mi dau seama dacă am suferit de sindrom premenstrual între treizeci și patruzeci de ani sau care a fost motivul pentru care nu m-am putut potrivi cu nici unul dintre bărbații pe care i-am cunoscut. Iar când am dat, în fine, peste tipul cu care aș fi putut trăi, vaporul cu prunci plecase de mult în larg. Am încercat o vreme, dar nu poți să te lupți cu natura, a spus ea ridicând din umeri.

— Îmi pare rău, Ruby.

— N-ai de ce, mie mi-e bine, am o slujbă care-mi place, am prieteni buni, a spus ea făcând cu ochiul. Și, ce să mai zic, ai văzut apartamentul meu. E un mare succes. N-ai loc nici să azvârli o pisică, dar noroc că eu n-am nici o pisică!

Cassandra a zâmbit.

— Ne facem viața din ce avem, nu din ce ne lipsește.

Ruby s-a întins din nou, cuibărindu-se în sacul de dormit, pe care și l-a tras peste umeri.

— Somn ușor!

Cassandra a mai rămas trează o vreme, urmărind cum umbrele dansau pe pereți și gândindu-se la ce spusese Ruby. La viața pe și-o încropise din oamenii și lucrurile care îi lipseau. Nici Nell nu făcuse altceva. Dăduse la o parte viața și familia care îi fuseseră sortite și se concentrase asupra celor de care fusese lipsită. Cassandra s-a întins și și-a închis ochii, lăsând sunetele nopții să-i abată gândurile neliniștitoare: respirația mării, valurile izbite de uriașa stâncă cenușie, frunzișul copacilor foșnind în vânt...

Casa era singuratică, izolarea din timpul zilei sporea și mai mult noaptea. Drumul nu ajungea până sus pe stâncă, intrarea grădinii ascunse fusese astupată, iar dincolo de ea se afla un labirint ale cărui cărări erau greu de străbătut. Puteai trăi acolo fără să vezi niciodată vreun suflet omenesc.

Deodată a fulgerat-o o idee și a strigat, sărind în capul oaselor:

— Ruby, Ruby!

— Dorm, nu vezi? s-a auzit un mormăit de alături.

— Stai să vezi, acum mi-am dat seama!

— N-auzi că dorm?

— Acum mi-am dat seama de ce au făcut zidul ala, de ce a plecat Eliza. Asta a însemnat visul ăsta, explicația lui se conturase în inconștient și încerca să se exprime într-un fel!

Ruby s-a răsucit pe o parte, oftând și și-a proptit capul într-o mână.

— Ai reușit! M-ai trezit... ia spune!

— Aici s-a ascuns Mary când a fost gravidă cu Ivory, adică cu Nell. Aici, în căsuța asta. De aia nu știa William de sarcina ei. De aia a plecat Eliza, a urmat ea trăgându-se mai aproape de Ruby. Să stea Mary în locul ei. Au ținut-o ascunsă aici în casă, au înălțat zidul ca nu cumva s-o vadă cineva din întâmplare.

Ruby s-a frecat la ochi și s-a ridicat în capul oaselor.

— Au prefăcut casa asta într-o colivie, până s-a născut copilul și Rose a putut deveni mamă.

În după-amiaza zilei când trebuia să plece de la Tregenna, Nell s-a mai dus o dată la casa de pe stâncă. Luase cu ea geamantânașul alb, plin cu actele și documentele pe care le adunase în timpul șederii ei acolo. Voia să-și revadă notițele și casa i s-a părut cel mai potrivit loc. Cel puțin așa credea când s-a hotărât s-o pornească în sus pe poteca abruptă de pe stâncă. Dar, desigur, nu era adevărat, sau nu era pe de-a-ntregul adevărat. Căci, deși voia să se mai uite încă o dată peste hârtii, nu acesta era motivul pentru care venise până acolo. Pur și simplu nu se putuse abține.

A descuiat ușa și a împins-o. Cum se apropia iarna, în casă era răcoare: în hol aerul era stătut și apăsător. A urcat cu geamantânașul sus în dormitor. Îi plăcea să privească de acolo marea argintie și, ultima dată când fusese acolo, zărise într-un colț un scăunel cu forme curbate care i-ar fi fost tocmai bun. Spătarul era desfăcut, dar putea fi folosit. Nell l-a pus lângă fereastră, s-a așezat pe el și a deschis geamantânașul alb.

A frunzărit hârtiile: notițele lui Robyn despre familia Mountrachet, datele de contact ale detectivului pe care îl angajase să facă cercetări legate de Eliza, alte diferite adrese și întreaga corespondență cu avocații locali în legătură cu cumpărarea proprietății Cliff Cottage. A găsit scrisoarea care se referea la vecinătatea proprietății și a deschis-o să vadă schița. Acum vedea clar zona despre care Christian îi spusese că era o grădină. Și se întreba cine oare zidise poarta și din ce motiv.

Și cum căzuse așa pe gânduri, a scăpat scrisoarea din mână. S-a aplecat să o ridice de pe jos și ceva i-a atras atenția. Umezeala umflase plinta și-o făcuse să se desprindă de zid, iar de sub ea se iveau hârtii. Nell a apucat-o de un colț și a tras-o afară.

Era o bucățică de carton, cu pete roșietice, decolorate, pe care era desenat chipul unei femei, încadrat de un arc de ramuri. Nell a recunoscut-o după portretul pe care îl văzuse la galeria din Londra. Era Eliza Makepeace, dar desenul acesta avea ceva special. Spre deosebire de portretul de Nathaniel Walker de la Londra, în care Eliza părea de neatins, acesta trăda un aer de intimitate. Ceva din ochii ei sugera că artistul o cunoscuse mai îndeaproape decât Nathaniel. Unele linii îndrăznețe, altele unduitoare, și expresia: ceva din ochii ei o atrăgeau și-o sfidau deopotrivă.

Nell a mângâiat portretul. Când te gândești că stătuse acolo atâta timp! A scos apoi cartea de basme din geamantan. Nu știa prea bine de ce o adusese cu ea, dar i se păruse că se cuvenea să readucă poveștile acasă, înapoi în locul unde fuseseră scrise de Eliza Makepeace. Era fără îndoială o prostie din partea ei, o dovadă de sentimentalism ridicol, dar asta era! Acum îi părea bine că o adusese. A deschis cartea și a pus desenul la păstrare între paginile ei.

S-a lăsat pe speteaza scaunului și și-a trecut degetele peste pielea netedă a copertei cărții, cu inserția în relief din centru reprezentând imaginea unei nimfe și a unui faun. Era o carte frumoasă, ca multe altele care trecuseră prin magazinul de antichități al lui Nell. Și era încă în bună condiție, după zeci de ani în care Hugh o păstrase cu atâta grijă.

Deși se străduia să-și readucă în minte vremuri mult mai îndepărtate, Nell se pomeni că gândul i se întoarce mereu la Hugh. Mai ales la nopțile când îi citea, înainte de culcare, povești din cartea aceasta de basme. Lil se îngrijorase că ar putea fi prea înspăimântătoare pentru o fetiță atât de mică, dar Hugh înțelesese. Serile, după cină, în vreme ce Lil trebuia prin bucătărie îndepărtând rămășițele zilei, el se așeza pe scaunul de răchită și Nell i se cuibărea în poală. Se lăsa cuprinsă de apăsarea plăcută a brațelor sale care țineau cartea deschisă, de mirosul vag de tutun al cămășii lui, simțind în păr atingerea aspră a favoriților de pe obrajii lui calzi.

Nell a oftat adânc. Hugh se purtase frumos cu ea, la fel ca și Lil. Cu toate acestea, încerca să și-i șteargă din minte și se străduia să-și reînvie în memorie timpuri și mai îndepărtate. Căci fusese, cu siguranță, și o vreme înainte de Hugh, înainte de călătoria cu vaporul la Maryborough, o vreme când existaseră conacul Blackhurst și căsuța Autoarei.

Și își amintea: scaunul alb de răchită din grădină, soarele, fluturii. Nell a închis ochii și s-a lăsat târâtă de vârtejul amintirii într-o zi caldă de vară, în grădina cu pajiștea cuprinsă de răcoarea umbrei. Văzduhul înmiresmat de parfumul florilor încinse de soare...

Fetița se juca de-a fluturile. Cu o cunună de flori pe cap, își mișca brațele îndepărtate de corp și alerga în cerc, țopăind, fluturând din aripile încălzite de raze. Se simțea impunătoare, cu rochia albă argintată de soare.

— Ivory!

La început fetița nu a auzit-o, căci fluturii nu vorbesc limba oamenilor, ci cântă melodii dintre cele mai dulci, cu cuvinte minunate nedeslușite de urechea omenească. Doar copiii aud când sunt strigați.

— Ivory, vino repede încoace!

Vocea mamei era aspră, așa că fetița și-a fluturat brațele și a țopăit spre scaunul alb.

— Haide, vino! a strigat-o din nou mama, întinzând brațele și făcându-i semn cu degetele ei palide.

Fetița s-a cățarat în poala ei, năpădită de o senzație caldă de fericire. Mama i-a cuprins talia și și-a lipit buzele reci după urechea ei.

— Eu sunt fluturaș și scaunul ăsta e coconul meu...

— Sssst, taci!

Chipul mamei era lipit de al ei și fetița și-a dat seama că se uita tintă undeva dincolo de ea. S-a întors să vadă ce îi atrăsese atenția.

Spre ele se îndrepta o femeie. Fetița și-a mijit ochii în lumina soarelui să deslușească mai bine acest miraj. Căci femeia era altfel decât doamnele care le vizitau pe mama și pe bunica, cele care rămâneau să ia ceaiul sau să joace bridge. Doamna aceasta arăta ca o fată cu dimensiuni de adult. Purta o rochie albă de bumbac, iar părul roșu îi era mai degrabă despletit.

Fetița a căutat din ochi trăsura care ar fi putut s-o aducă, dar nu se zărea nimic pe aleea din față. Părea că apăruse de nicăieri, ca prin minune.

Apoi și-a dat dintr-odată seama și, de uimire, i s-a oprit respirația. Doamna nu venea de pe aleea de la intrare, ci dinspre labirint.

Fetei nu i se îngăduia să intre în labirint, aceasta era una dintre cele mai stricte reguli ale mamei și bunicii, care nu conteneau să-i reamintească că locul acela era întunecos și plin de pericole nenumărate. Atât de fermă era interdicția, încât nici tata – pe care te puteai bizui mereu – nu îndrăzneă să o încalce.

Doamna se apropia cu repeziciune de ele, cu pași iuți și săltăreți. Purta ceva sub braț, ca un pachet învelit în hârtie cafenie.

Brațele mamei i-au strâns și mai tare mijlocul, făcând să dispară senzația plăcută de mai devreme.

Doamna s-a oprit în fața lor.

— Bună ziua, Rose!

Fetița știa că așa o chema pe mama, dar ea nu a răspuns.

— Știu că nu ar trebui să vin aici.

O voce argintie, ca un fir de păianjen, pe care fetița și-ar fi dorit să-l apuce între degete.

— Și-atunci, de ce ai venit?

Doamna i-a întins pachetul, dar mama nu l-a luat.

— Nu-mi trebuie nimic de la tine, a spus ea, strângând-o și mai tare.

— Dar nu ți l-am adus ție, a spus doamna, punând pachetul pe scaun.
E pentru fetița ta.

*

Nell își amintea acum: în pachet era cartea de povești. Mai târziu a avut loc o discuție între mama și tatăl ei: ea insistase să nu se atingă de carte și el acceptase, în cele din urmă. Dar nu o aruncase. O dusese în atelier și-o pusese lângă cartea făcută ferfeniță cu *Moby Dick* și-i citea lui Nell din ea, când stătea cu el, atunci când mama era bolnavă sau nu știa ce făceau.

Tulburată de această amintire, Nell a mângâiat din nou coperta. Cartea îi fusese dăruită de Eliza. A deschis-o cu grijă în locul unde – de mai bine de șaiszeci de ani – rămăsese semnul de mătase, de culoarea prunei, ușor tocit încât se vedea urzeala. Era începutul poveștii *Ochii bătrânei*. Nell a început să citească despre tânăra prințesă care nu știa că era prințesă, care străbătuse mările în căutarea tărâmului lucrurilor pierdute ca să-i aducă înapoi bătrânei lumina ochilor. I se părea cunoscută, așa cum se cuvenea să fie povestea preferată din copilărie. Nell a pus semnul de carte în locul unde ajunsese cu cititul, a închis cartea și a așezat-o pe pervazul ferestrei.

S-a încruntat și-a privit-o mai îndeaproape. În locul unde fusese semnul rămăsese totuși un gol. Nell a apucat din nou cartea în mână. S-a deschis automat la *Ochii bătrânei*. Și-a trecut degetele peste mijlocul cărții... Lipseau câteva pagini, nu prea multe, vreo cinci, șase, aproape că nu-ți dădeai seama, dar lipseau, oricum.

Tăietura era făcută cu grijă, chiar la baza legăturii, fără resturi pe margini; poate se folosisse un bisturiu.

Nell a verificat numărătoarea paginilor. De la cincizeci și cinci sărea la șaiszeci și unu. Lipsea o poveste întreagă.

Oul de aur

de Eliza Makepeace

A fost odată ca niciodată, pe când lumea găsea ceea ce căuta, o tânără fecioară care trăia într-o colibă la marginea unei împărății mari și bogate. Fata era tare nevoiașă și coliba ei era ascunsă de parte, în inima pădurii, ferită de privirile oamenilor. Cândva, mai demult, fuseseră câteva suflete care știau de existența colabei cu vatra de piatră, dar acestea se duseseră de pe lumea aceasta și Timpul lăsase să cadă vâlul uitării asupra colabei. Și-n afară de păsărelele care adăstau pe pervazul ei și sălbăticiunile pădurii care veneau în căutarea vetrei calde, fecioara nu avea pe nimeni. Dar ea nu se simțea niciodată singură sau nefericită, căci avea prea multe de făcut ca să tânjească după tovarășii pe care nu le avusese niciodată.

În acea colibă, îndărătul unei uși anume, ferecat cu un lacăt strălucitor, se afla un odor de preț: un ou de aur despre care se spunea că era atât de strălucitor și de frumos, încât lua pe loc lumina ochilor oricui îl privea. Nu se știa de când se afla oul de aur acolo și toți cei din neamul fetei îl păziseră cu strășnicie, din generație în generație.

Iar fata nici nu punea la îndoială această îndatorire, căci știa că aceasta era soarta ei. Oul trebuia păzit, ferit de ochii lumii. Și, mai presus de orice, nimeni nu trebuia să știe de existența lui. Demult de tot, la începuturile împărăției, se purtasera multe războaie din pricina oului de aur, căci umbla vorba că era vrăjit și putea îndeplini dorința cea mai scumpă.

Așa că fata rămăsese de pază. Ziua și-o petrecea la roata de tors, în dreptul ferestrei, cântând veselă alături de păsărelele care se adunau s-o privească cum toarce. Noaptea dormea, alături de prietenii ei, animalele pădurii, în coliba încălzită de strălucirea oului de aur. Și era mereu mânată de gândul că nimic nu e mai presus decât să-ți duci la îndeplinire menirea pe care o ai din naștere.

Și-n tot acest timp, hăt, departe, în castelul cel mare al împărăției trăia o tânără prințesă, bună și frumoasă, dar tare nefericită, căci avea sănătatea șubredă și oricât se străduise mama ei, regina, să caute în toată împărăția leacuri sau vrăji, nu se găsisese nimic care s-o facă bine. Unii șușoteau pe furiș că, în pruncie, copila fusese blestemată de o vrăjitoare să fie firavă viața întreagă, dar nimeni nu îndrăznea să dea în vileag astfel de gânduri, căci regina era hapsână și supuși se temeau de mânia ei.

Regina nu ținea la nimic mai mult decât la fiica ei. În fiecare dimineață, mergea la căpătâiul ei, dar, din nefericire, prințesa nu arăta deloc mai bine: era palidă, vlăguită și plictisită.

— Nu-mi doresc altceva, mamă, șoptea ea, decât să am putere să umblu prin grădina palatului, să dansez la baluri și să mă scald în apele noastre. Să fiu sănătoasă e dorința mea cea mai scumpă.

Și se întâmpla că regina avea o oglindă fermecată în care vedea tot ce se petrecea în împărăție și o întreba în fiecare zi:

— Oglindă, oglinjoară, scumpă prietenă, arată-mi tămăduitorul care să curme această suferință.

Dar oglinda îi dădea același răspuns în fiecare zi:

— Nu-i nimeni, regina mea, care s-o poată pune pe picioare cu mâinile sale tămăduitoare.

Într-o bună zi, se întâmplă că regina era atât de mâhnită de starea fiicei ei, că uită să pună întrebarea obișnuită. S-a pornit să plângă și să suspine:

— Oglindă, oglinjoară, știi cât de mult te prețuiesc, arată-mi cum să împlinesc dorința cea mai scumpă a fiicei mele.

Oglinda tăcu o vreme, apoi în centrul ei strălucitor începu să apară, în inima unei păduri adânci și întunecate, o colibă mică, cu hornul de piatră fumegând. La fereastră se vedea o fată care torcea și cânta cu păsărelele de pe pervaz.

— De ce îmi arăți asta? s-a mirat regina. Fata asta e tămăduitoare?

— În pădurea întunecată de la marginea împărăției, a spus oglinda cu o voce joasă și mohorâtă, e o colibă, și-n ea se află un ou de aur care are puterea de a îndeplini dorința cea mai scumpă a fiecărui om. Iar fata pe care o vezi păzește oul.

— *Și cum pot să iau oul de acolo?*

— *Fata îl păzește pentru binele împărăției și nu se va îndupleca prea ușor.*

— *Și-atunci ce să fac?*

Dar oglinda fermecată n-a mai răspuns nimic și imaginea colibei a pierit, rămânând sticla goală în loc. Regina și-a ridicat fruntea și-a rămas, așa, cu privirile ațintite-n jos până când buzele i s-au mișcat ușor a zâmbet.

A doua zi, dis-de-dimineată, regina a chemat-o pe slujnica cea mai credincioasă a prințesei, o fată ce trăise toată viața ei în împărăție și pe care regina se bizuia că va îndeplini orice poruncă pentru a-i reda sănătatea și fericirea prințesei. Regina i-a poruncit să meargă s-aducă oul de aur.

Și-a pornit-o slujnica să străbată împărăția, îndreptându-se spre pădurea cea întunecată. Și merse ce merse înspre răsărit, preț de trei zile și trei nopți și-n a treia zi, la amurg, ajunse la marginea pădurii. Și-a pornit mai departe, sărind peste crengile căzute la pământ, curățind poteca de frunziș, până când a ajuns, în cele din urmă, într-o poiană unde a dat de o colibă cu fum înmiresmat ieșind pe horn.

Slujnica a bătut la ușă și a așteptat. Ușa s-a deschis și în prag a apărut o fată care, deși uimită să vadă un oaspete, i-a zâmbit prietenos. S-a dat în lături și i-a făcut semn să intre.

— *Trebuie să fii obosită, a spus ea. Ai străbătut cale lungă. Haide, vino să te încălzești la foc.*

Slujnica a urmat-o înăuntru și s-a așezat pe o pernă, lângă foc. Fata i-a adus un blid de supă aburindă și și-a văzut mai departe de tors, cât a mâncat slujnica. Focul trosnea pe vatră și căldura din încăpere o moleșise de tot. Somnul ce-o năpădea era atât de puternic, încât aproape c-ar fi uitat de ce venise, dacă fata n-ar fi întrebat-o:

— *Fii bine-venită la mine, străino, dar, nu-ți fie cu supărare că te întreb, de ce ai venit?*

— *M-a trimis regina, a început slujnica, are nevoie de ajutorul tău ca s-o vindece pe fiica ei.*

Păsările pădurii cântau uneori despre întâmplările din împărăție, așa că fata aflase despre prințesa cea bună și frumoasă care trăia între zidurile castelului.

— Am să fac ce mă pricep, a spus fata. Deși nu-mi pot închipui de ce regina a trimis tocmai după mine, căci eu nu știu să tămăduiesc pe nimeni.

— Regina m-a trimis să-ți cer ceva ce ai în pază, a spus slujnica, un lucru de preț care are puterea de a îndeplini dorința cea mai scumpă a celui care îl are.

Atunci a priceput fata că despre oul de aur era vorba și a clătinat din cap cu tristețe:

— Aș face orice pe lumea asta s-o ajut pe prințesă, în afară de ce-mi ceri. Soarta și menirea mea sunt să păzesc oul de aur și nu pun nimic mai presus de asta. Poți rămâne aici la noapte să te adăpostești de frigul și primejdiile pădurii, dar mâine dimineată trebuie să te întorci îndărăt la regină să-i spui că nu pot să-i dau oul de aur.

A doua zi, slujnica a pornit înapoi spre castel. Și-a umblat trei zile și trei nopți până a ajuns, în cele din urmă, la porțile castelului, unde o aștepta regina.

— Unde e oul de aur? a întrebat ea, văzând-o că vine cu mâinile goale.

— Vai, Măria ta, n-am putut să-mi îndeplinesc misia, căci fata din colibă nu poate să se despartă de el, e soarta și menirea ei.

Regina s-a ridicat cu obrazii în flăcări.

— Întoarce-te pe dată, a șuierat ea, întinzând spre slujnică un deget cu o unghie ca o gheară, și spune-i că datoria ei e să-și slujească împărăția. Și dacă n-o face, va fi prefăcută în stană de piatră și-o să zacă așa pe veci în curtea palatului.

Așa că slujnica a pornit-o din nou spre soare răsare, a umblat trei zile și trei nopți până a ajuns iarăși dinaintea colibei. A bătut la ușă și a fost întâmpinată cu bucurie de fată care a poftit-o înăuntru și a ospătat-o cu un blid de supă. Fata s-a pus pe tors în vreme ce slujnica își sorbea supa, după care i-a spus:

— Fii bine-venită la mine, străino, dar, nu-ți fie cu supărare că te întreb, de ce ai venit?

— Împărăteasa ținuturilor noastre m-a trimis din nou la tine, căci are nevoie de ajutorul tău să-și tămăduiască fiica. E de datoria ta să-ți slujești împărăția. Și dacă te împotrivești, regina spune că te va prefăce-n stană de piatră și-ai să zaci în curtea palatului pe vecie.

— Soarta și menirea mea sunt să păzesc oul de aur, a răspuns fata zâmbind trist. Nu pot să ți-l dau.

— Dar vrei să te prefaci în stană de piatră?

— Nu vreau și nici n-am să mă prefac, căci eu, păzind oul de aur, nu fac altceva decât să-mi slujesc împărăția.

Slujnica nu a mai insistat, căci vedea că fata avea dreptate, așa că, a doua zi, a pornit-o îndărăt spre castel. Când a ajuns, împărăteasa o aștepta din nou la porți.

— Unde-i oul de aur? a întrebat ea, văzând-o cu mâinile goale.

— Vai, Măria ta, n-am putut să-mi îndeplinesc misia nici de data asta, căci fata din colibă nu poate să se despartă de el, e soarta și menirea ei.

— Nu i-ai spus că e de datoria ei să-și slujească împărăția?

— Ba da, Măria ta, și iar mi-a răspuns că, păzind oul de aur, nu face altceva decât să-și slujească împărăția.

Împărăteasa s-a mâniat foc și s-a făcut neagră la față de supărare. Cerul s-a întunecat de nori grei, iar corbii s-au ascuns de frică.

Împărăteasa și-a amintit de ceea ce-i spusese oglinda: „Fata îl păzește pentru binele împărăției” și buzele i s-au schimonosit într-un rânjel hidos.

— Du-te înapoi încă o dată și spune-i, de data asta, că, dacă nu ne dă oul de aur, va purta vina pentru nefericirea veșnică a prințesei, care va azvârli împărăția într-o iarnă nesfârșită, plină de durere.

Așa că slujnica a pornit-o a treia oară spre soare răsare, a umblat trei zile și trei nopți până a ajuns iarăși dinaintea colibe. A bătut la ușă și a fost întâmpinată cu bucurie de fată, care a poftit-o înăuntru și a ospătat-o cu un blid de supă. Fata s-a pus pe tors în vreme ce slujnica își sorbea supa, după care i-a spus:

— Fii bine-venită la mine, străino, dar, nu-ți fie cu supărare că te întreb, de ce ai venit?

— Regina ținuturilor noastre m-a trimis din nou la tine, căci are nevoie de ajutorul tău să-și tămăduiască fiica. E de datoria ta să-ți slujești împărăția. Și, dacă te împotrivești, regina spune că vei purta vina pentru nefericirea veșnică a prințesei, care va azvârli împărăția într-o iarnă nesfârșită, plină de durere.

Fata a rămas o vreme pe gânduri, după care a încuviințat încet din cap:

— Ca să o salvez pe prințesă și să cruț împărăția, am să-ți dau oul de aur.

Slujnica s-a înfiorat, pătrunsă de un vânt cumplit care se strecurase pe sub ușă din pădurea amuțită, care a zburătăcit și focul din vatră.

— Dar nu e nimic mai presus decât să-ți păzești soarta și menirea, asta e datoria ta față de împărăție.

— Și la ce folosește datoria asta dacă azvârle împărăția într-o iarnă nesfârșită, plină de durere? Într-o viforniță cumplită care să înghețe totul în cale, să facă să piară toate păsările, animalele și roadele? Așa că e de datoria mea să vă dau oul.

— Dar tu n-ai nimic mai presus decât să-ți păzești soarta și menirea. Oul face parte din tine, numai tu trebuie să-l păzești, i-a spus slujnica, mâhnită.

Dar fata scosese deja cheia de aur de pe lanțul ce-l purta la gât și o vârî în broasca ușii și, cum a răsucit-o, de sub podele s-a auzit un geamăt ce venea din adâncuri, pietrele vetrei s-au mișcat, iar bârnele tavanului au trosnit. Lumina a pălit în colibă și din iatacul tainic s-a răspândit o strălucire. Fata a intrat și-a venit înapoi purtând în mâini ceva acoperit, atât de prețios, încât aerul din jurul lui părea că vibrează.

Fata a dus-o pe slujnică până la marginea poienii și acolo i-a dat oul, soarta și menirea ei. Și când s-a întors să o ia înapoi spre colibă a văut că era cuprinsă de beznă. Lumina dispăruse, neputând să mai străbată desișul pădurii. Și-năuntru se făcuse frig, căci lipseau dogoarea și strălucirea oului de aur.

Și-ncetul cu încetul, animalele și păsările nu s-au mai oprit în pragul ei, și fata s-a pomenit că nu mai avea nici un rost. A uitat și să toarcă, vocea i-a amuțit și picioarele i s-au îngreuiat, până n-a mai putut umbla deloc. Până când, într-o bună zi, și-a dat seama că întreaga colibă și propriul ei trup înghețat fuseseră acoperite de un strat gros de colb. Închise ochii și simți cum se prăbușește în frig și muțenie.

Până când, peste ani și ani, prințesa s-a întâmplat să se abată, călare, cu slujnica, chiar pe la marginea acelei păduri întunecate. Deși cândva fusese tare suferindă, prințesa se însănătoșise ca prin minune și era acum măritată cu un prinț de toată isprava. Trăia fericită, umbla, dansa și cânta, bucurându-se de bogăția nesfârșită a sănătății. Avea și o mândrețe de copilă, pe care o iubeau ca pe ochii din cap și o hrăneau cu miere curată, cu rouă adunată de pe petalele trandafirilor și se juca cu fluturi nespuse de frumoși.

Și cum călăreau ele în ziua aia, pe la marginea pădurii, prințesa simți o ispită stranie de a intra mai adânc în pădure. Așa că, neascultând de împotririle slujnicei, mână calul tot mai adânc în pădurea rece și întunecată, cuprinsă de tăcere, unde aerul înghețat nu era clintit nici de vreo vietate, nici de vreo adiere de vânt.

Și mergând ele așa, au ajuns într-o poiană unde au dat de o colibă năpădită de frunziș.

— Ia te uită ce colibă mică și drăguță, s-a mirat prințesa. Oare cine-o trăi aici?

Slujnica și-a ferit privirea, înfiorată de vântul rece ce străbătea poiana.

— Nu mai trăiește nimeni de mult aici, Înălțimea ta. Împărăția e plină de viață, dar aici, în pădurea întunecată, viața s-a sfârșit de mult.

Eliza știa cât îi va fi de dor de marea și de țărmul acestea când va pleca. Și că, deși va cunoaște și va îndrăgi altele, n-au să mai fie la fel. Alte păsări, alte plante, alte valuri care își vor șopti poveștile în limbi necunoscute. Dar venise timpul. Așteptase destul, fără rezultat. Ce se întâmplase era bun întâmplat și, indiferent de ce simțea acum, de remușcarea ce i se strecura în suflet, alungându-i somnul și făcând-o să se răsucească în așternut și să-și blesteme contribuția pe care o avusese în această poveste amăgitoare, nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să meargă mai departe.

Eliza a coborât pentru ultima oară treptele înguste de piatră către ponton. Pe mal se mai afla încă un pescar care se pregătea de lucru, încărcând coșurile de nuiiele și odgoanele în barcă. Pe măsură ce se apropia, îi distingea mai bine trupul vânjos, subțire și chipul ars de soare, recunoscându-l pe William, fratele lui Mary. Era cel mai tânăr dintre pescarii de pe coastele din Cornwall, i se dusesse vestea că era și cel mai viteaz și curajos, iar poveștile despre isprăvile lui se înmulțeau ca ierburile dese de pe malul mării.

Fuseseră cândva prieteni buni și o fermecase cu poveștile lui despre viața pe mare, dar în timp se strecurase o răceală între ei. De când Will văzuse ceea ce nu i-ar fi fost îngăduit și insistase ca Eliza să-i explice ceea ce nu putea fi explicat. Nu mai schimbaseră de mult o vorbă și Eliza îi simțea lipsa. Știind că va pleca curând din Tregenna, hotărâtă să lase trecutul în urmă, s-a apropiat, încercând să-și stăpânească respirația agitată.

— Ai cam întârziat în dimineța asta, Will!

El și-a ridicat privirea, și-a potrivit șapca. Obrajii bătătoriți de vânt i s-au îmbujorat și-a răspuns cu asprime:

— Iar dumneata ai ieșit ceva mai devreme decât de obicei.

— Încep și eu ziua mai repede.

Eliza ajunsese în dreptul bărcii. Apa se lovea ușor de marginile ei și aerul era îmbibat de mirosul greu de sare.

— Mai știi ceva de Mary?

— Am văzut-o săptămâna trecută. E mulțumită acolo, la Polperro, o duce bine ca nevastă de măcelar.

Eliza a zâmbit. Se bucura să audă asta. După toate întâmplările prin care trecuse, merita să-i fie bine.

— Asta e o veste bună, Will. Am să-i scriu și eu o scrisoare în după-masa asta.

William s-a încruntat și a lăsat privirea în jos, izbind zidul de piatră al pontonului cu vârful cizmei.

— Ce-ai pățit? Am spus ceva nepotrivit?

William a alungat o pereche de pescăruși care dădeau târcoale momelilor lui.

— Ce-i, Will?

— N-ai spus nimic nepotrivit, dom'șoară Eliza, a urmat el, privind în lături, mă bucur să văd că ești bine... numai că sunt un pic uimit.

— De ce?

— Ne pare tuturor rău de ce-am aflat... a continuat el, ridicând bărbia și frecându-și favoriții care-i încadrau obrajii ascuțiți. Despre domnul și doamna Walker... că s-au dus...

— A, da... se duc la New York. Luna viitoare...

Vestea i-o dăduse Nathaniel. Venise din nou să o vadă, cu Ivory după el. Cum era o după-amiază ploioasă, adusese copilul în casă. Fata se dusesse sus, în dormitorul Elizei, ceea ce era oricum mai bine. Când Nathaniel i-a spus că el și Rose aveau de gând să înceapă o viață nouă, pe malul celălalt al Atlanticului, a năpădit-o mânia. Se simțea părăsită, trădată. Mai mult ca până atunci. La gândul că Rose și Nathaniel vor fi la New York, casa i se păruse dintr-odată pustie, iar viața ei și mai stearpă.

După plecarea lui Nathaniel, Eliza și-a amintit sfatul mamei sale, că orice s-ar fi întâmplat, trebuia să se salveze, și s-a gândit că era momentul să-și ducă la îndeplinire propriile sale planuri. Așa că și-a cumpărat un bilet pe un vapor care avea să o poarte spre propria ei aventură, departe de Blackhurst și de viața pe care o dusesse acolo, în căsuța de pe stâncă. Îi scrisese și doamnei Swindell, spunându-i că luna următoare va sosi la Londra și întrebând-o dacă ar putea să-i facă o vizită. Nu pomenise nimic de broșa mamei – cu voia lui Dumnezeu, spera că se afla încă la adăpost în vasul de lut ascuns în sobă – pe care intenționa să și-o ia înapoi.

Și cu acest giuvaier moștenit de la mama avea să înceapă o viață nouă, propria ei viață.

William și-a dres glasul.

— Ce-ai pățit, Will? Arăți de parcă ai văzut un strigoi?!

— Nici pomeneală, dom'șoară Eliza. Doar că...

O țintui drept în ochi cu privirile lui albastre. De-acum soarele se ridicase de-a binelea pe cer și lumina îl făcea să-și strângă ochii.

— Se poate ca dumneata să nu fi aflat?

— Ce să aflu? a întrebat ea ridicând din umeri.

— Despre domnul și doamna Walker... despre trenul de la Carlisle?

Eliza a încuviințat din cap.

— Da, sunt plecați la Carlisle de câteva zile. Trebuie să se întoarcă mâine.

Buzele lui William s-au strâmbat într-o grimasă mohorâtă.

— Așa-i, se-ntorc mâine, dar nu cum crezi dumneata... a urmat el, trăgând adânc aer în piept și clătinând din cap. Toată lumea vorbește în sat... Scrie și-n ziar... Și dumitale să nu-ți fi spus încă nimeni... aș fi venit eu, dacă...

I-a apucat ambele mâini cu un gest neașteptat și inima ei a pornit să se zbată, așa cum se întâmpla la orice apropiere neașteptată.

— A fost un accident, domnișoară Eliza. Un tren s-a ciocnit cu altul. Și unii călători... Și domnul și doamna Walker... mi-e teamă că s-au prăpădit amândoi, a oftat el, privind-o drept în ochi. Într-un loc de-i zice Ais Gill.

El a continuat să vorbească, dar Eliza nu-l mai auzea. O lumină roșie, puternică, îi explodase în minte, orbind totul, simțuri, zgomote, gânduri. A închis ochii și-a simțit cum alunecă într-un hău fără sfârșit.

*

Adeline se străduia din greu să respire. Durerea era atât de mare, că-i afectase plămânii. Aflase vestea marți noaptea, la telefon. Linus era zăvorât în camera obscură, așa că Daisy a fost trimisă să o cheme pe lady Mountrachet la telefon. La celălalt capăt al firului, un polițist – pe care-l auzea cu întreruperi din cauza depărtării dintre Cornwall și Cumberland – i-a dat lovitura zdrobitoare.

Adeline își pierduse cunoștința. Cel puțin asta își închipuise că se întâmplase, singurul lucru de care și-a mai adus aminte după aceea a fost că se afla în pat, cu o apăsare cumplită pe piept. O clipă nu și-a dat seama ce era cu ea, dar apoi și-a adus aminte și a cuprins-o din nou groaza.

Noroc că trebuia organizată o înmormântare, că trebuiau respectate anumite reguli, căci altminteri Adeline nu și-ar mai fi revenit. N-avea importanță că i se smulsese inima din piept, rămânând în loc doar o coajă uscată, fără nici o întrebuintare, doar avea niște îndatoriri de îndeplinit. Nu-și putea neglija îndatoririle de mamă îndoliată. Măcar atât să facă pentru Rose, pentru neprețuita ei Rose.

— Daisy, a strigat ea cu voce spartă. Adu-mi o coală de hârtie, trebuie să fac o listă...

Și-n timp ce Daisy a dat fuga afară din cameră, Adeline a și început să-și înșire nume în minte. Bineînțeles că trebuia să invite familia Churchill, pe lordul și lady Huxley, familia Astor, familia Heuser... Pe

cei din familia lui Nathaniel o să-i anunțe mai târziu. Dumnezeu să o ierte, dar nu mai avea forța să le găsească și lor un loc la înmormântarea lui Rose.

Și nici fetița nu va avea voie să meargă, nu se cuvenea să fie prezentă la o ocazie atât de solemnă. Ce păcat că nu fusese în tren cu părinții ei! Că fusese răcită și trebuise să rămână acasă, în pat! Ce avea să facă Adeline acum cu fata? Ultimul lucru care-i mai trebuia era să-i amintească veșnic de pierderea lui Rose.

A privit afară pe fereastră, spre golfuleț. Șirul de copaci, marea din spatele lor, întinzându-se nesfârșită, departe, cât mai departe.

Adeline nu a putut să-și întoarcă ochii spre stânga. Căsuța nu se zărea, dar ea știa că e acolo și asta îi era de ajuns. Gândul acesta groaznic a făcut să-i înghețe sângele în vine.

Un singur lucru știa cu siguranță. Elizei nu avea să-i spună decât după înmormântare. Nu ar fi putut suporta să o vadă vie și nevătămată câtă vreme Rose nu mai era în viață.

*

Trei zile mai târziu, când Adeline, Linus și servitorii se adunaseră în cimitirul de la marginea moșiei, Eliza dădea un ultim ocol căsuței. Își trimisese deja valizele în port, așa că nu avea prea mult bagaj. Doar o sacoșă cu un caiet și câteva lucruri personale. Era un tren care pleca din Tregenna pe la prânz și Davies, care trebuia oricum să se ducă să ia niște răsaduri de la trenul de Londra, se oferise să o ducă la gară. Doar lui îi spusese că pleacă.

Eliza s-a uitat la ceasul mic de buzunar. Mai avea timp să dea o raită prin grădina ei ascunsă. O lăsase intenționat la urmă, reducând cu bună știință timpul pe care avea să-l petreacă acolo, de teamă că nu se va mai putea desprinde vreodată de ea.

Dar nu avea încotro.

Eliza a luat-o pe poteca dinspre intrare. În locul unde altădată se afla poarta dinspre sud, acum se căsca o gaură ca o rană, cu o groapă săpată în pământ și un morman de pietre uriașe de calcar ce așteptau să fie zidite.

Se întâmplase în timpul săptămânii trecute. Eliza plivea în grădină când s-a pomenit cu două matahale de muncitori intrând în grădină pe

poteca din fața căsuței. La început a crezut că se rătăciseră, dar apoi și-a dat seama cât de ridicol era acest gând, căci nimeni nu nimerea din greșeală la casa ei.

— Ne-a trimis lady Mountrachet, a început cel mai înalt dintre ei.

Eliza s-a ridicat în picioare, și-a șters mâinile pe poala rochiei, fără să spună o vorbă, așteptând să vadă ce avea omul acela de zis.

— Ne-a spus că trebuie să scoatem poarta asta.

— I-auzi! s-a mirat Eliza. Ce ciudat, mie nu mi-a spus nimeni așa ceva!

Muncitorul mai scund a zâmbit cu înțeleș, cel înalt o privea stânjenit.

— Și de ce trebuie scoasă? a întrebat Eliza mai departe. Puneți alta în loc?

— Nu, trebuie s-o zidim, a răspuns cel înalt. Lady Mountrachet zice că nu mai e nevoie de intrarea dinspre casă de-acum încolo. Așa că trebuie să săpăm aici ca să turnăm o fundație nouă.

Asta era! Eliza trebuia să se aștepte la ceva consecințe după incursiunea ei prin labirint de acum două săptămâni. Cu patru ani în urmă, când totul fusese pus la cale, se stabiliseră reguli foarte clare. Mary primise bani cu care să înceapă o viață nouă la Polperro, iar Elizei i se interzisese să treacă dincolo de grădina ascunsă, prin labirint. Dar, în cele din urmă, ea nu se putuse abține.

Oricum, nu mai avea nici o importanță, Eliza tot nu urma să mai stea în căsuță. Fără să mai poată intra în grădină, n-ar mai fi putut suporta viața la Blackhurst. Mai ales acum, că dispăruse și Rose.

Și-a croit drum printre dărâmăturile porții, pășind peste marginile gropii, și-a intrat în grădina ascunsă. Mireasma lămâiei se simțea încă destul de tare și mărul dădea în pârg. Plantele agățătoare se cățaraseră în sus, împletindu-se într-o boltă de frunziș.

Era sigură că Davies va mai trece pe acolo din când în când, dar nu va mai fi același lucru. Avea el destule alte treburi de făcut, iar ea își dăruise tot timpul și dragostea acelei grădini.

— Ce-o să se aleagă de tine? a întrebat ea încetișor.

S-a uitat la măr și a simțit o durere ascuțită în piept, de parcă i s-ar fi smuls o bucată din inimă. Și-a amintit de ziua când îl plantase împreună cu Rose. Câte speranțe aveau atunci, cât de mult credeau că totul va fi bine! Eliza nu putea să rabde gândul că Rose nu mai exista pe lumea asta.

Ceva i-a atras privirea, un fel de cârpă care ieșea de sub frunzele de măr. Să-și fi pierdut vreo batistă ultima dată când trecuse pe acolo? A îngenuncheat și s-a uitat sub frunziș.

Pe iarba moale se afla un copil adormit, era fetița lui Rose. Și, ca atinsă de o vrajă, a început să se miște, deschizând încet ochii și uitându-se în jur, până a dat cu privirea de Eliza. Nu s-a speriat, n-a tresărit și nici nu a schițat vreun alt gest la care te-ai fi putut aștepta de la un copil surprins de un adult pe care nu-l cunoștea. A început să zâmbescă, prietenoasă. Apoi a căscat și s-a târât afară de sub frunziș.

— Bună ziua, a spus ridicându-se în picioare.

Eliza a privit-o plăcut surprinsă de lipsa evidentă a oricărei rigori impuse de bunele maniere.

— Ce faci tu aici?

— Citesc.

Eliza a ridicat uimită din sprâncene, căci fetița nu împlinise încă patru ani.

— Dar tu știi să citești?

După o scurtă șovăire, copila a încuviințat din cap.

— Ia arată-mi și mie!

Fetița s-a lăsat din nou în patru labe și s-a vârât iarăși sub frunziș, apărând înapoi cu volumul de povești al Elizei. Era chiar cartea pe care i-o adusese ea, trecând prin labirint. A deschis-o și a început să reproducă fără greș povestea *Ochii bătrânei*, urmărind textul cu degetul.

Eliza abia a putut să-și ascundă zâmbetul văzând cum cuvintele rostite nu se potriveau cu cele arătate cu degetul, amintindu-și cum, în copilărie, și ea învăța pe de rost poveștile preferate.

— Și cum de-ai ajuns aici?

Fetița s-a oprit din „citiți“.

— Păi au plecat cu toții. I-am văzut pe fereastră, cu trăsurile alea negre și lucitoare ca un șir de furnici pe alee. Și n-am vrut să stau singură în casă. Așa că am venit aici. Mie îmi place aici, în grădina ta, a spus ea pe nerăsuflăte, lăsând ochii în pământ, conștientă că a încălcat o regulă.

— Dar tu știi cine sunt eu?

— Da, ești Autoarea.

Eliza a zâmbit ușor.

Fetița a devenit mai îndrăzneță: și-a aplecat căpșorul într-o parte, lăsându-și părul împletit în coadă să-i cadă peste umăr.

— Da' de ce ești așa de tristă?

— Pentru că-mi iau rămas-bun.

— De la cine?

— De la grădina mea, de la viața mea de până acum.

Fata o privea cu o intensitate care o fermecă pe Eliza.

— Eu plec într-o mare aventură. Ție îți plac aventurile?

— Și eu o să plec într-o aventură, a răspuns fetița dând din cap, cu mama și cu tata. Ne ducem la New York cu un vapor uriaș, mai mare chiar decât al căpitanului Ahab.

— La New York? a întrebat Eliza uimită.

Era oare cu puțința ca fata să nu știe că-i muriseră părinții?

— Da, ne ducem peste ocean. Și bunica și bunicul nu o să vină cu noi, și nici urâta aia de păpușă ruptă!

Oare acela a fost punctul din care nu a mai putut da înapoi? Când s-a uitat în ochii plini de bucurie ai copilei care nu știa că îi muriseră părinții și care era condamnată să-și ducă mai departe viața cu mătușa Adeline și unchiul Linus?

Când Eliza se gândea, mai târziu, la acel moment, i se părea că nu ea luase vreo hotărâre, ci că decizia se impusese de la sine. Își dăduse pe loc seama că fetița nu putea fi lăsată singură la Blackhurst.

A întins brațul, privind cum i se deschide mâna către fată, de parcă ar fi știut cu precizie ce avea să facă. A strâns din buze, încercând să-și regăsească vocea.

— Am auzit și eu de aventura ta. De fapt, am venit să te iau.

Cuvintele i se înșirau cu ușurință pe buze, de parcă ar fi fost ade-vărate, de mult plănuite.

— Merg și eu cu tine o parte din drum.

Fetița a clipit din ochi nedumerită.

— Haide, ia-mă de mână. O să o luăm pe un drum special, o cărare secretă, pe care nu o știe nimeni, în afară de noi două.

— Și o s-o găsim pe mama acolo unde vrei să mergem?

— Sigur că da, a răspuns Eliza fără să clipească. Mama ta o să fie acolo.

Fetița s-a gândit o clipă, apoi a încuviințat din cap, mișcându-și bărbia ascuțită cu gropiță în mijloc.

— Stai să-mi iau și cartea cu mine!

*

Adeline simțea că o să-i explodeze capul. Alarma nu s-a dat decât târziu după-amiază. Daisy – toantă cum era – bătuse la ușa budoarului ei, abia bălmăjind cuvintele, bătându-se de pe un picior pe altul, întrebând dacă nu cumva stăpâna o văzuse pe undeva pe domnișoara Ivory.

Cum știa că nepoatei sale îi plăcea să umble peste tot, prima reacție a Adelinei fusese să se înfurie. Neastâmpărata aia de copilă nu-și putea găsi un moment mai bun! Tocmai astăzi, când abia o îngropase pe scumpa ei Rose, când își băgase copilul în mormânt, să fie nevoită să răscalească peste tot să caute fetița. Așa că nu era de mirare că Adeline s-a pus pe strigat și ocărât.

Au fost chemați toți servitorii și trimiși să scotocească întreaga casă, prin cotloanele obișnuite, fără nici un rezultat. După o oră de căutări zadarnice, Adeline s-a văzut nevoită să se gândească că Ivory s-ar fi putut îndepărta mai mult. Și Rose, și Adeline o avertizaseră de nenumărate ori să nu se apropie de golfuleț sau de alte locuri mai îndepărtate de pe moșie, dar ascultarea nu-i stătea în fire lui Ivory, cum nu-i stătuse nici lui Rose. Avea o încăpățănare nemaipomenită, o trăsătură de caracter deplorabilă, pe care Rose a tratat-o cu îngăduință, fără să încerce să o corecteze. Dar Adeline nu era la fel de îngăduitoare și, când o vor găsi pe copilă, o s-o-nvețe ea minte, să nu mai greșescă altă dată.

— Scuzați-mă, doamnă!

Adeline s-a răsucit pe călcâie, făcând poalele rochiei să-i foșnească. Era Daisy, care se întorsese în cele din urmă din golfuleț.

— Ei, unde e?

— N-am găsit-o nicăieri, doamnă!

— Ați căutat peste tot? Și pe stâncă, și pe deal?

— Vai, nu, doamnă! Pe stânca aia neagră nu m-am dus!

— De ce?

— E așa de mare și de alunecoasă și... lumea zice că e bântuită, zău așa, a răspuns servitoarea, iar fața ei tâmpă s-a îmbujorat ca o piersică coaptă.

Pe Adeline o mânca palma s-o lovească până o învinețea. Dacă ar fi făcut ce i se poruncise și s-ar fi asigurat că fata era în pat! Sigur că plecase te miri pe unde, să pălăvrăgească cu noul valet în bucătărie... Dar nu se făcea să o pedepsească acum. Nu încă. Ar fi dovedit că se concentrează asupra altor lucruri.

Așa că îi întoarse spatele și se duse, foșnindu-și fustele, din nou în dreptul ferestrei. Se uită peste peluza tot mai întunecată. Era copleșitor! De obicei, Adeline stăpânea perfect arta conveniențelor sociale, dar acum rolul de bunică îngrijorată se dovedea a fi prea greu pentru ea. Măcar de-ar găsi cineva copila, vie sau moartă, întreagă sau vătămată, și ar aduce-o înapoi. Atunci Adeline ar putea da uitării această întâmplare și și-ar putea vedea mai departe de durerea ei, plângând-o în tihnă pe Rose.

Numai că se părea că nu îi era dat să găsească o rezolvare atât de simplă. În mai puțin de o oră se lăsa noaptea și nici urmă de copil încă. Iar căutarea nu putea fi oprită până nu se scotocea pretutindeni Servitorii stăteau la pândă, comentându-i fiecare reacție, așa că trebuia să continue. Daisy nu era bună de nimic, și nici ceilalți servitori nu erau mai vrednici. Avea nevoie de Davies. Unde o fi bruta aia?

— E după-masa lui liberă, doamnă! a spus Daisy.

Sigur că așa era. Servitorii ăștia îți stau mereu în cale, dar nu-i găsești niciodată când ai nevoie de ei.

— Cred că o fi acasă sau s-o fi dus prin sat, doamnă. Parcă l-am auzit zicând că s-ar duce să ia ceva de la gară.

O singură persoană mai cunoștea moșia la fel de bine ca Davies.

— Chemați-o atunci pe domnișoara Eliza, a poruncit Adeline, simțind cum i se acrește gura. Să vină imediat aici.

*

Eliza privea copilul adormit din fața ei. Genele lungi îi umbreau obrajii netezi, cu buzele rumene și pline adunate și pumnișorii strânși în poală. Cât de încrezători pot fi copiii, să se lase pradă somnului într-un astfel de moment! Atâta încredere, atâta vulnerabilitate o făceau să-i dea lacrimile.

Oare ce-o fi fost în mintea ei? Ce căuta oare aici, în tren, cu copilul lui Rose în drum spre Londra?

Nu se gândise la nimic și tocmai de aceea procedase așa. Căci a se gândi la ceva însemna să scufunde pensula încărcată de culorile îndoielii în apa atât de limpede a convingerii. Știa prea bine că nu putea să lase copilul singur la Blackhurst, în mâinile unchiului Linus și ale mătușii Adeline, și atunci s-a hotărât. Îl pierduse pe Sammy, așa că nu putea să mai dea greș încă o dată.

Dar ce avea să facă cu Ivory acum era o altă poveste, căci nu se punea problema să o țină ea, copilul merita mai mult decât atât. Se cuvenea să aibă un tată și o mamă, frați, un cămin fericit, plin de dragoste, care să-i lase amintiri frumoase pentru toată viața.

Și totuși Eliza nu-și dădea seama dacă avea de ales. Copilul trebuia ținut departe de Cornwall, altminteri risca să fie descoperit și dus înapoi la Blackhurst. Așa că, până avea să găsească o altă soluție, trebuia să o țină cu ea. Cel puțin o vreme. Mai erau cinci zile până la plecarea vaporului spre Maryborough, în Australia, unde locuiau fratele lui Mary și mătușa Eleanor. Mary îi dăduse adresa lor și când ajungea acolo, Eliza avea de gând să ia legătura cu familia Martin. Apoi o va înștiința, desigur, pe Mary, ca să-i spună ce făcuse.

Eliza avea deja biletul, cumpărat sub un nume fals. Poate că o făcuse din superstiție, dar când a trebuit să rezerve biletele a simțit brusc nevoia să o rupă cu trecutul, să o ia de la capăt, ceea ce presupunea și găsirea unui nume nou. Nu voia să lase nici un indiciu la casa de bilete, nu trebuia să mai existe nici o legătură între lumea aceasta și cealaltă, așa că a folosit un pseudonim. Un mare noroc, după cum s-a dovedit mai târziu.

Căci aveau să-nceapă să o caute. Iar Eliza știa prea multe despre originea copilului lui Rose ca mătușa Adeline să o lase în pace așa de ușor. Trebuia să fie pregătită să se ascundă. Va găsi un han, undeva pe lângă port, vreun loc unde o biată văduvă cu pruncul ei să poată închiria o cameră, înainte de a porni la drum către familia din Lumea Nouă. Oare ar fi cu putință să cumpere un bilet și pentru fetiță, așa, pe ultima sută de metri, sau va trebui să găsească o modalitate de a o lua la bord fără să atragă atenția?

Eliza și-a aruncat din nou privirea către copila adormită în colțul compartimentului. Era atât de vulnerabilă! A întins ușor mâna și i-a mângâiat obrazul. Și a tras-o iute îndărăt, când fata s-a mișcat, strâmbându-și

năsucul și cuibăririndu-și mai adânc fruntea în perna din colțul compartimentului. Deși părea ridicol, Eliza regăsea pe chipul lui Ivory unele trăsături ale lui Rose când era mică, așa cum o văzuse ea prima dată.

Fata avea să întrebe într-o bună zi despre mama și tatăl ei și ea îi va povesti. Deși nu știa exact cum îi va explica. Băgase de seamă că povestea care ar fi ajutat-o cel mai mult lipsea din cartea pe care o avea Ivory. Cineva o scosese. Eliza bănuia că ar fi putut fi Nathaniel. Atât Rose, cât și mătușa Adeline ar fi distrus cartea cu totul, doar Nathaniel ar fi putut fi în stare să scoată numai povestea în care era și el implicat, păstrând restul neatins.

A amânat vizita la familia Swindell până în ultima clipă, căci, deși nu-și dădea seama cum ar fi putut să prezinte vreun pericol, era prea pățită ca să mai aibă încredere în ei. Dacă ar fi mirosit cea mai mică șansă de a câștiga ceva, familia Swindell nu s-ar fi dat în lături de la nimic. La un moment dat, Eliza chiar s-a gândit să renunțe, întrebându-se dacă riscul merita răsplata, dar în cele din urmă s-a hotărât să riște. Avea nevoie de nestematele din broșa aceea ca să-și deschidă drum în Lumea Nouă, iar bucata aceea de coadă împletită îi era prea dragă, reprezenta familia, trecutul, singura ei legătură cu ea însăși.

*

Adeline o aștepta pe Daisy să se întoarcă, dar timpul abia se scurgea, atârănând greu, ca un copil mofturos agățat de fustele ei. Eliza purta toată vina pentru moartea lui Rose. Trecerea ei nepermisă prin labirint grăbise planurile de plecare la New York, determinându-i să meargă mai devreme la Carlisle. Dacă Eliza ar fi rămas, așa cum se înțeleseseră, în partea cealaltă a moșiei, Rose nu ar fi avut de ce să se afle în trenul acela.

S-a deschis ușa și Adeline a tras adânc aer în piept. Se întorsese, în fine, servitoarea, cu părul răvășit și plin de frunze, cu fusta murdară de noroi, dar era singură.

— Unde e?

Începuse s-o caute? O dusesse oare capul pe Daisy să-i spună Elizei să se ducă să caute copilul în golfuleț?

— Nu știu, doamnă.

— Cum adică, nu știi?

— Când am ajuns acolo, casa era încuiată, m-am uitat și pe fereastră, dar nu era nimeni acolo.

— Trebuia să mai aștepti. Poate s-a dus în sat și vine înapoi.

— Nu cred, doamnă, a spus fata clătinând obraznic din cap. Nu se mai vedea nici urmă de foc în sobă și toate rafturile erau goale. Cred că a plecat de tot, doamnă, a urmat ea, clipind tâmp din ochi.

Abia atunci a început Adeline să priceapă și a cuprins-o o furie care îi frigea pielea, năpădindu-i capul de săgeți ascuțite de durere.

— Ați pățit ceva, doamnă? Nu vreți să stați jos?

Adeline nu simțea nicidecum nevoia să stea jos, dimpotrivă, trebuia să vadă cu ochii ei. Să se convingă de nerecunoștința fetei aceleia.

— Haide cu mine prin labirint, Daisy!

— Vai, dar eu nu știu să merg pe acolo, doamnă. Nimeni nu știe. Doar Davies cunoaște drumul. Eu am dat roată, pe drumul care merge sus pe stâncă.

— Atunci spune-i lui Newton să aducă trăsura.

— Dar se întunecă numaidecât, doamnă!

Adeline și-a strâns ochii, și-a îndreptat umerii și a spus răspicat:

— Să vină Newton imediat și să-mi aduci și un felinar.

*

Căsuța era curată, dar pustie. În bucătărie erau încă agățate toate oalele și ustensilele de gătit, dar masa era goală. În cuier nu era nici o haină. Pe Adeline a apucat-o amețeala și a simțit cum i se dilată plămâni. O copleșea prezența apăsătoare a fetei aceleia. A luat felinarul și a pornit-o în sus, pe scările înguste. Erau două odăi, una mai mare, simplă, dar foarte curată, cu patul adus din podul conacului, acoperit cu o pătură veche bine întinsă. În cealaltă erau o masă și o etajeră plină cu cărți. Lucrurile de pe masă erau adunate în teancuri. Adeline s-a sprijinit de masă și s-a aplecat să se uite pe fereastră.

Ultimele culori ale zilei se pierdeau în apa mării, poleind cu roșu și auriu valurile care se ridicau și se rostogoleau.

Rose nu mai este. Gândul a izbit-o din plin. Singură, scăpată, în fine, de privirile altora, Adeline putea aici să nu se mai prefacă. A închis ochii și și-a destins mușchii încordați ai umerilor. Îi venea să se așeze

pe jos, să simtă pe obraz dușumeaua netedă și rece și să rămână acolo pe veci. Să doarmă un veac întreg. Să nu mai trebuiască să fie un exemplu pentru nimeni, să poată respira în voie...

— Lady Mountrachet! s-a auzit vocea lui Newton de jos. Se face întuneric, doamnă! Caii n-o să mai poată coborî dacă nu plecăm mai iute.

Adeline a tras adânc aer în piept, îndreptându-și umerii la loc.

— O clipă, te rog.

A deschis ochii și și-a dus mâna la frunte. Rose se dusesse, ea nu avea să-și revină niciodată, dar pericolul era și mai mare acum. Deși, pe de o parte, tare ar fi vrut ca Eliza și fetița să dispară din viața ei pentru totdeauna, lucrurile erau mult mai complicate. Acum că Eliza și Ivory plecaseră, cu siguranță împreună, lumea ar fi putut afla adevărul. Eliza ar fi putut povesti ce făcuseră. Iar aceasta nu trebuia să se întâmple. De dragul lui Rose, în amintirea ei, pentru renumele familiei Mountrachet, trebuiau să o găsească pe Eliza, să o aducă înapoi și să o facă să-și țină gura.

Adeline și-a aruncat privirea din nou peste masă și-a zărit un colț de hârtie ieșit de sub un teanc de cărți. Și un cuvânt scris acolo, pe care îl cunoștea, dar nu-și mai amintea de unde. A tras hârtia de sub cărți. Era lista Elizei cu ce avea de făcut înainte de plecare. Pe ultimul rând scria cu litere mari: SWINDELL. Numele îi era cunoscut, s-a gândit Adeline, deși nu-și mai aducea aminte unde îl mai auzise.

Cu inima zbătându-i-se în piept, a împăturit hârtia și a pus-o în buzunar. Găsise legătura! Fata asta nu avea cum să-i scape. O s-o găsească, iar copilul, copilul lui Rose, va fi adus înapoi, acolo unde îi era locul.

Adeline știa prea bine cui să-i ceară ajutorul ca să se asigure că așa va fi.

Casa Clarei era mică și albă, parcă atârnată pe marginea unei stânci, la câțiva pași mai sus de cârciuma Piratul.

— Vrei să intri tu mai întâi? a întrebat-o Christian când au ajuns.

Cassandra a încuviințat din cap, dar nu a bătut la ușă. Se simțise brusc cuprinsă de un val de emoție. De partea cealaltă a ușii se afla sora de mult pierdută a bunicii ei. Peste câteva clipe, avea să se dezlege taina care o bântuise pe Nell întreaga ei viață. Cassandra i-a aruncat o privire lui Christian, gândindu-se cât de bucuroasă era că venise cu ea.

Dimineată, după plecarea lui Ruby la Londra, Cassandra a rămas pe trepte să-l aștepte, strângând la piept volumul de povești al Elizei. L-a adus și el pe al lui, și așa au descoperit că din cartea Cassandrei lipsea într-adevăr o poveste. Tăietura din cotorul copertei era atât de mică și atât de îngrijit făcută, încât Cassandra nici nu o băgase de seamă. Nu-i atrăseseră atenția nici numerele paginilor lipsă. Cifrele erau desenate cu atâtea înflorituri, încât ar fi avut nevoie de studii avansate de calligrafie ca să facă diferența între 54 și 61. Pe drum spre Polperro, Cassandra citise *Oul de aur* cu voce tare. Și pe măsură ce citea, se convingea tot mai mult că Christian avea dreptate: povestea era o alegorie a modului în care Rose își dobândise copilul. Și mai mult ca sigur că asta era ceea ce voia Clara să-i spună.

Biata Mary, nevoită să renunțe la primul ei copil, și să mai păstreze și taina pe deasupra! Așa că nu era de mirare că se destăinuisse fiicei ei în ultimele zile. Sufletul unei mame e chinuit toată viața de pierderea unui copil.

Leo ar fi avut aproape doisprezece ani acum.

— Cum ești? a întrebat-o Christian, privind-o atent, ușor încruntat de grijă.

— Bine, a răspuns Cassandra, dând deoparte amintirile. Sunt în regulă.

A zâmbit, dându-și seama că nu mințise, ca altădată.

*

Tocmai ridicase mâna să bată, când ușa s-a dat de perete și în prag a apărut o bătrână durdulie al cărei șorț, legat de mijloc, făcea să pară că trupul îi era alcătuit din două grămezi de aluat.

— Tocmai v-am văzut stând acolo, a început ea, arătând cu degetul îndoit spre ei, și ce mi-am zis eu: ăștia trebuie să fie musafirii mei. Hai-deți, intrați, și-o să vă fac un ceai bun.

Christian s-a așezat pe canapeaua înflorată lângă Cassandra, punând pernutele între ei, să-și facă mai mult loc. Părea uriaș între acele ornamente minuscule, așa încât Cassandra abia și-a stăpânit râsul.

Un ceainic galben ocupa locul de onoare pe măsuța de lângă ei, acoperit cu o husă croșetată în formă de găină. Cassandrei i s-a părut că semăna izbitor cu Clara: aceiași ochi mici și vioi, trupul durduliu și gura mică și ascuțită.

Clara a adus și a treia ceașcă și a început să toarne ceaiul prin strecurătoare.

— Fac eu un amestec special de ceai, trei părți *Breakfast* și o parte *Earl Grey*, a spus ea, privindu-i pe deasupra ochelarelor. Nu orice ceai, doar *English Breakfast*.

După ce a turnat și laptele, s-a așezat pe un fotoliu de lângă șemineu.

— E vremea să-mi odihnesc un pic bieteale picioare. Am stat în capul oaselor toată ziua, să aranjez tarabele pentru târgul din port.

— Vă mulțumesc că m-ați primit, a început Cassandra. El este prietenul meu, Christian.

Christian s-a întins peste măsuță să-i strângă mâna și Clara s-a roșit toată.

— Plăcerea e de partea mea, a exclamat ea, sorbind o gură de ceai și răsucindu-se apoi spre Cassandra. Doamna de la muzeu, Ruby, mi-a povestit despre bunica dumitale. Aceea care nu știa cine-i sunt părinții.

— Nell, așa o chema. Străbunicul meu, Hugh, a găsit-o când era foarte mică, stătea pe un geamantânaș alb, pe cheiul din portul Maryborough. Știți, el era căpitanul portului și-a venit un vapor...

— Maryborough ziceați?

Cassandra a încuviințat din cap.

— Ia te uită ce coincidență, noi avem rude într-un loc de-î zice Maryborough, în Țara Reginei¹.

— A, în Queensland! Ce rude aveți acolo?

¹ Joc de cuvinte între Queen's Land (Țara Reginei) și Queensland, regiune din Australia.

— Fratele maică-mii s-a mutat acolo în tinerețe. Și-a crescut și copiii tot acolo, ăia sunt verii mei. Mama zicea că s-au dus în locul ăla că se numea ca ea, Mary... borough, a urmat ea chicotind.

Cassandra i-a aruncat o privire lui Christian. Oare de aceea o îmbarcase Eliza pe Nell tocmai pe vaporul acela? Ca să o ducă la familia lui Mary, adevărata ei familie, mai bine decât la Polperro, unde lumea ar fi recunoscut-o ca fiind Ivory Mountrachet. Așa că a ales să o trimită la fratele lui Mary din Australia. Clara trebuie să știe, așa că avea nevoie doar să fie înbiată să mărturisească.

— Mama dumneavoastră, Mary, a lucrat la conacul Blackhurst, nu-i așa? Clara a luat o înghițitură zdravănă de ceai.

— A stat acolo până i-au dat papucii, cam prin 1909. Lucrase de când era mică, să fi avut vreo nouă – zece ani. Dar au dat-o afară când a rămas grea. Ei, vedeți, a urmat ea aproape în șoaptă, că nu era măritată, și pe vremea aia nu se cădea așa ceva. Dar nu era fată rea, zău așa. Era curată și cinstită ca o lumânare. Pân' la urmă s-a măritat cu tata, în bună rânduială. Ar fi făcut-o mai demult, dar el se îmbolnăvise de pneumonie. Cât pe ce să nu mai apuce nici nunta! După-aia s-au mutat la Polpero, au făcut rost de ceva bani și au deschis măcelăria.

Clara a luat de lângă ceainic o cărțuie pătrată, cu coperta învelită în hârtie decorată cu bucăți de pânză și nasturi, iar când a deschis-o, Cassandra și-a dat seama că era un album de fotografii. Clara a dat paginile până într-un loc însemnat cu o panglică și i l-a întins Cassandrei peste măsută.

— Uite, asta e mama mea!

Cassandra a privit-o pe tânăra cu bucle rebele și forme rotunde, încercând să descopere ceva care să-i amintească de Nell. Poate gura, ceva din zâmbetul care i se ivea lui Nell pe buze când te așteptai mai puțin. Și-apoi, așa se întâmpla întotdeauna cu fotografiile: cu cât se uita mai mult, cu atât i se părea că ar semăna la nas și la ochi cu mătușa Phylly.

— Era tare frumoasă, nu-i așa? a spus ea întinzându-i albumul lui Christian și zâmbindu-i Clarei.

— Eee, cum să nu? a răspuns Clara clipind din ochi cu înțeles, frumoasă foc, zău așa! Chiar prea arătoasă să fie doar o slujnică.

– Dar la Blackhurst i-a plăcut? Ce știți? I-a părut rău să plece de acolo?

– S-a bucurat să scape de la conac, dar i-a părut rău de stăpână. Asta era o noutate!

– Dar era apropiată de Rose?

– Care Rose? N-a pomenit nimic de nici o Rose, a sărit ea cât colo, clătinând cu putere din cap. Eu am auzit-o vorbind doar de Eliza. Dom'șoara Eliza în sus, dom'șoara Eliza în jos.

– Dar nu Eliza era stăpâna de la conacul Blackhurst.

– Ei, sigur că nu, dar pe ea a iubit-o maică-mea cel mai mult. Zicea că Eliza era singura scânteie de viață în cavoul ăla.

– Dar de ce zicea că e un cavou?

– Păi toți cei care locuiau acolo parcă erau morți, așa zicea mama. Toți stăteau mohorâți din te miri ce pricină. Toți voiau ceva ce nu li se cuvenea sau nu puteau să aibă.

Cassandra a căzut pe gânduri aflând despre acest aspect al vieții de la Blackhurst. Nu aceasta era imaginea pe care și-o făcuse citind jurnalele lui Rose, deși ea, cu gândul doar la rochii și la aventurile verișoarei Eliza, era doar una dintre vocile care răsunaseră în casa aceea. De fapt așa e istoria: parțială, conjuncturală, greu de descifrat, povestită doar de învingători.

– Stăpânii ei, lordul și lady Mountrachet, erau unul mai rău decât celălalt, așa zicea mama. Dar și-au primit pedeapsa până la urmă!

– Cine?

– Și el, și ea! Lordul și lady Mountrachet. Ea a murit la o lună sau două după fiică-sa – septicemie! a exclamat Clara, clătinând din cap. După care a șoptit conspirativ, bucuroasă parcă: fooarte urât! Mama a auzit de la servitori că devenise o harpie în ultimele zile. Avea chipul schimonosit și rânjea ca o arătare, fugea din pat și umbla pe culoare cu un mănunchi mare de chei, ferecând toate ușile și bătând câmpii despre nu știu ce secret pe care nu trebuia să-l afle nimeni. Nebună de legat, zău așa. Și nici el n-a sfârșit-o mai bine.

– Lordul Mountrachet a făcut și el... septicemie?

– A, nu, nici vorbă. Și-a tocat averea umblând prin țări străine! a continuat ea în șoaptă. Locuri de-alea ciudate, *voodoo*. Lumea zicea că aducea de acolo tot felul de lucruri sinistre, de ți se făcea părul măciucă

de groază. Oricum se tăcănise și el de-a binelea. Servitorii au plecat cu toții, n-a mai rămas decât o fată de la bucătărie și grădinarul care lucrase la ei toată viața. Și, după câte povestea mama, când hodorogul și-a dat duhul, nici n-a avut cine să-l găsească vreo câteva zile.

Clara a zâmbit făcând să i se încrețească pielea din jurul ochilor.

— Dar Eliza a scăpat, draga de ea, și bine a făcut. A umblat peste țări și mări, așa zicea mama. Și tare bine-i mai părea.

— Dar în Australia n-a fost, a spus Cassandra.

— Să-ți spun drept, nu știu pe unde-a fost. Știu doar ce mi-a spus maică-mea: Eliza a scăpat din casa aia groaznică la vreme. S-a făcut nevăzută, așa cum plănuia de mult, și nu s-a mai întors vreodată, a urmat ea, făcând un semn cu degetul. Și de-acolo se trag desenele-alea de i-au plăcut așa de mult doamnei de la muzeu. Ale ei au fost, ale Elizei. Le-am găsit printre lucrurile ei.

Cassandrei îi stătea pe limbă să o întrebe dacă Mary le luase de la Eliza, dar s-a stăpânit, dându-și seama că ar fi fost nepoliticos să dea de înțeles că mult iubita mamă a femeii acesteia, care părăsise această lume, ar fi furat niște lucruri valoroase de la stăpâna ei.

— Ce lucruri?

— Alea din cutiile pe care le-a cumpărat mama.

— A cumpărat niște cutii de la Eliza? s-a mirat Cassandra, neînțelegând.

— Nu *de la* Eliza le-a cumpărat! Dar erau *ale* Elizei. Și le-a luat după ce a plecat.

— De la cine le-a cumpărat?

— A, s-a făcut o licitație mare, mi-aduc și eu aminte. Eram mică și m-a luat mama cu ea. Era cam prin 1935, aveam cam cins'pe ani pe-atunci. După ce a murit lordul ăl bătrân, o rudă mai îndepărtată de pe undeva de prin Scoția s-a hotărât să vândă moșia, crezând că o să scoată ceva bani de pe ea, că, de, era criză pe-atunci. Oricum, mama a citit în ziar anunțul despre licitație și-a văzut că scoteau la vânzare și lucruri mai mărunte. Cred că s-a gândit că i-ar face plăcere să aibă și ea ceva din casa aia unde fusese cândva slujnică. M-a luat și pe mine cu ea, zicea că o să-mi prindă bine să văd de unde a pornit-o în viață. Că aș fi mai recunoscătoare că nu m-a trimis și pe mine la lucru, că asta m-ar face să îmi dau mai mult silința la școală, să ajung mai departe decât

ea. N-aș zice că asta m-a îmboldit prea mult, dar tare m-a impresionat. Nu mai văzusem așa ceva în viața mea! Nu-mi închipuiam că se putea trăi așa. Că nu prea vezi case de-astea mari pe-aici.

S-a oprit, încuviințând din cap și ridicându-și apoi privirile spre tavan.

— Și unde rămăsesem?

— Ne povesteți despre cutiile acelea, a îmbiat-o Christian. Cutiile pe care mama dumneavoastră le-a cumpărat de la Blackhurst.

— Așa e, a exclamat Clara ridicând un deget tremurător. Da, de la conacul de sus, de pe drumul spre Tregenna. Să fi văzut ce mutră a făcut când a dat cu ochii de ele! Stăteau acolo, pe o masă, laolaltă cu alte nimicuri: lămpi, prespapieruri, cărți și de-alde astea. Mie nu mi s-a părut că era mare lucru de ele, dar mama a știut imediat că erau ale Elizei. M-a apucat de mână, prima dată-n viața ei, pe cuvânt vă spun, și parcă nu mai putea trage aer în piept. Chiar mi se făcuse frică, mă gândeam să-i fac rost de un scaun, dar ea nici nu voia să audă de așa ceva. Stătea nemișcată lângă cutiile alea. Parcă-i era frică să nu plece de-acolo ca să nu le cumpere altcineva. Ceea ce eu nu credeam, cum v-am mai spus, eu n-aș fi dat doi bani pe ele. Dar de, frumusețea e în ochii privitorului, nu-i așa?

— Și în cutii erau desenele lui Nathaniel Walker? a întrebat Cassandra. La un loc cu lucrurile Elizei?

Clara a încuviințat din cap.

— Ce e ciudat, acum că-mi aduc aminte, e că mama a fost tare fericită să le cumpere, pentru ca apoi, când a ajuns acasă, să-l pună pe tată să le urce în pod. N-am mai auzit de ele de-atunci. Dar nici nu mi-a stat mie mintea la ele, aveam doar cînș'pe ani atunci. Pusesem ochii pe un flăcău de pe-aici și nu-mi păsa mie de niște cutii vechi cumpărate de mama. Până când s-a mutat aici la mine, atunci am văzut că a adus cutiile cu ea. Ei, asta era ceva! O dovadă că însemnau ceva pentru ea, că nu-și luase multe lucruri cu ea. Și doar după ce am stat o vreme împreună s-a îndurat să-mi spună ce conțineau și de ce erau atât de importante.

Cassandra și-a amintit povestea lui Ruby despre camera de sus, plină cu lucruri de-ale lui Mary. Ce alte indicii prețioase s-or mai fi aflat acolo, ascunse în cutii, nescrise încă la iveală?

— V-ați uitat vreodată în ele? a îndrăznit ea să întrebe, înghițind în sec.

Clara a mai luat o gură de ceai, care se răcise cu siguranță de-acum, și-a început să-și facă de lucru cu toarta ceștii.

— Trebuie să recunosc că da.

Cassandra își simțea inima zbătându-i-se în piept și s-a aplecat mai tare spre ea.

— Și?

— Nu era mare lucru, cărți, o lampă, cum v-am mai spus.

S-a oprit o clipă și i s-au îmbujorat obraji.

— Mai era și altceva?

Încet, încet...

Clara a mișcat vârful papucului pe covor, privindu-l cu atenție.

— Am găsit și o scrisoare acolo... chiar la suprafață. Era de la un editor din Londra, sosită pe adresa mamei mele. Vă-nchipuiți ce mirare m-a cuprins! Nu mi-aș fi închipuit pentru nimic în lume că mama ar fi fost scriitoare, a chicotit Clara. Și nici n-avea ea nimic cu scrisul!

— Și-atunci ce era cu scrisoarea aia? a întrebat Christian. De ce i-a scris editorul mamei dumneavoastră?

— Uite de ce, a urmat Clara clipind din ochi. Se pare că mama a trimis la editură o poveste de-a Elizei. Din câte mi-am dat eu seama din scrisoare, cred că o găsisse în cutie, printre lucrurile Elizei, și și-a închipuit că ar merita să fie citită de cineva. Se pare că Eliza o scrisese chiar înainte de a pleca în marea ei aventură. Frumoasă poveste, plină de speranță, cu sfârșit fericit...

Cassandra și-a amintit de articolul fotocopiat din carnetul lui Nell.

— Nu era *Zbor de cuc*?

— Asta era! a exclamat Clara, plină de mândrie, de parcă ar fi scris-o ea însăși.

— Ai citit-o și dumneata, atunci?

— Am citit despre ea, dar n-am citit povestea. A fost publicată mult mai târziu decât celelalte.

— Așa și este. După cum se spune în scrisoare, era prin 1936. Mama trebuie să fi fost foarte încântată de scrisoarea aia. Cred că simțise că a făcut și ea ceva pentru Eliza. Tare i-a mai dus dorul după ce a plecat, zău așa!

Cassandra a încuviințat din cap, simțind că se apropie de cheia tainei lui Nell.

— Era o legătură între ele, nu-i așa?

— A... da!

— Ce credeți că le putea uni așa de tare? a întrebat Cassandra, mușcându-și buza, încercând să-și păstreze cumpătul.

Clara și-a împreunat degetele noduroase în poală și și-a coborât vocea.

— Le lega un lucru de care nu mai știa nimeni!

Cassandra a simțit că i se rupe ceva în suflet și-a întrebat cu voce stinsă:

— Ce anume? Ce v-a spus mama dumneavoastră?

— Mama își trăia ultimele zile și tot pomenea că se întâmplase ceva groaznic și că cei care făcuseră fapta asta credeau că o să scape. Și tot repeta asta mereu...

— Și ce credeți că voia să spună?

— La început nu i-au dat prea mare atenție. Uneori, către sfârșit, mai spunea lucruri ciudate. Mai blestema pe câte unii dintre prietenii noștri. Nu prea mai era în firea ei. Dar o ținea morțiș cu asta. „E scris totul în poveste“, zicea ea mereu. „L-au luat de la față și-au lăsat-o cu mâna goală.“ Eu habar n-aveam ce spune, despre ce poveste era vorba. Și, la urma urmei, tot n-avea nici o importanță. Mi-a spus-o pe șleau.

Clara a tras aer în piept, clătînând tristă din cap.

— Rose Mountrachet nu era mama fetei aceleia, adică a bunicii dumitale.

Cassandra a răsuflat ușurată. Afla, în fine, adevărul.

— Știu, a spus ea, apucând mâinile Clarei. Nell era copilul lui Mary, din cauză că a rămas însărcinată cu ea a fost dată afară.

Pe chipul Clarei s-a așternut o expresie greu de înțeles. Își muta privirile de la Christian la Cassandra, cu pleoapele tremurând la colțul ochilor și clipind nelămurită, ca apoi să izbucnească în râs.

— Ce-i? a întrebat Cassandra nelămurită. Ce e atât de comic? Poate nu vă simțiți bine?

— Da, e adevărat că mama a fost însărcinată, dar n-a născut copilul acela. L-a pierdut când avea vreo trei luni.

— Cum?

— Păi asta tot încerc să vă spun. Nell nu a fost copilul mamei mele, a fost al Elizei.

— Eliza a fost însărcinată.

Cassandra și-a scos eșarfa și a pus-o peste geantă, la picioarele ei, în mașină.

— Eliza a fost însărcinată, a repetat și Christian, lovind ușor volanul cu mâinile înmănușate.

Dăduse drumul la căldură și radiatorul mașinii vâjâia și pârlăia, pe când ei se îndepărtau de Polperro. Cât stătuseră ei la Clara se lăsase ceața și de pe drumul ce curgea de-a lungul țărmului se zăreau felinarele bărcilor legănate de valuri fantomatice.

Cassandra privea pierdută în față, cu mintea la fel de încețoșată ca vremea de dincolo de parbriz.

— Eliza a fost însărcinată. Ea e mama lui Nell. De aia a luat-o cu ea.

Poate că, dacă spunea asta de mai multe ori, cu voce tare, pricepea mai bine.

— Cam așa stau lucrurile, se pare!

Cassandra și-a lăsat capul într-o parte și și-a masat ceafa.

— Dar nu mai înțeleg nimic. Toate se legau perfect, când credeam că era Mary. Acum, când știm că era Eliza... Nu pricep cum de a ajuns Ivory la Rose. Și cum de-a lăsat-o Eliza să ia copilul? Și cum de n-a aflat nimeni?

— În afară de Mary.

— Da, în afară de Mary.

— Cred că au ținut totul secret.

— Dar familia Elizei?

Christian a încuviințat din cap.

— Era tânără, nemăritată, se afla în grija lor, așa că răspundeau pentru ea. Iar ea a rămas gravidă. Nu dădea bine!

— Și cine ar fi putut să fie tatăl?

— Vreun băiat de prin partea locului, a spus Christian ridicând din umeri. Avea vreun prieten?

— Nu știu. Mai vorbea cu William, fratele lui Mary, așa scrie în carnetul lui Nell. Erau destul de apropiați, până când s-au certat, nu se știe de ce. Poate că o fi fost el.

— Cine știe? Dar cred că nici n-are prea mare importanță! Adică are, sigur, pentru Nell și pentru tine, s-a corectat el iute, privind-o pe Cassandra. Dar dacă e să judecăm, important e că ea rămăsese însărcinată, în timp ce Rose nu reușise.

— Așa că au convins-o pe Eliza să-i dea copilul lui Rose.

— Așa era mult mai bine pentru toată lumea.

— E discutabil!

— De ochii lumii, vreau să spun. Apoi Rose a murit...

— Iar Eliza și-a luat copilul înapoi. Asta pare logic, a urmat Cassandra privind ceața rostogolindu-se peste ierburile înalte de pe marginea drumului. Dar de ce nu a urcat și ea pe vapor spre Australia, cu copilul? De ce și-ar lua o femeie copilul înapoi, ca să-l trimită pe urmă, de unul singur, într-o călătorie atât de lungă și de dificilă? Se pare că, cu cât ne apropiem, cu atât se încălcesc ștele și mai tare, a oftat ea.

— Dar poate că s-a dus cu ea, poate că s-a întâmplat ceva pe drum, s-o fi îmbolnăvit. Clara părea sigură că Eliza a plecat și ea.

— Dar Nell își amintea că Eliza o dusesse pe vapor, spunându-i să o aștepte, și că nu s-a mai întors după aia. Era unul dintre puținele lucruri pe care și le amintea cu siguranță. Ce groaznic e! a izbucnit Cassandra, începând să-și roadă unghia de la degetul cel mare. Credeam că astăzi o să aflăm mai multe răspunsuri și ne-am trezit cu și mai multe întrebări.

— Un singur lucru e clar. *Oul de aur* nu este despre Mary, Eliza a scris povestea despre ea. Fecioara din colibă e chiar ea.

— Biata Eliza! a exclamat Cassandra, privind în gol, spre lumea posomorâtă de afară. Viața fecioarei după ce se desparte de ou este atât de...

— ...pustie.

— Așa e, a oftat Cassandra cutremurându-se.

Ea știa ce însemna o pierdere care îți lua însuși țelul vieții, lăsându-te fără vlagă, palidă, goală pe dinăuntru.

— Nu-i de mirare că a luat-o pe Nell înapoi când s-a ivit ocazia.

Ce n-ar fi dat Cassandra să fi avut și ea o nouă ocazie!

— Și asta ne duce de unde am plecat! Dacă tot abia își redobândise fiica, de ce n-a plecat cu ea pe vapor?

– Nu știu, a spus Eliza, clătinând din cap. Nu are nici o noimă.

După ce au trecut de indicatorul care le ura bun venit în Tregenna, Christian a luat-o pe un drum lateral.

– Știi ce cred eu?

– Ce?

– Că ar trebui să ne oprim la cârciumă, să mâncăm ceva și să mai stăm de vorbă. Să vedem dacă se leagă totuși ceva. Și cred că nu ne-ar strica și niște bere.

– Sigur că da, de obicei berea îmi limpezește mintea. Te superi dacă ne oprim la hotel să-mi iau o jachetă?

Christian a luat-o pe drumul de lângă pădure și a cotit spre hotelul Blackhurst. Alea de la intrare se cufundase în ceața grea și umedă și el conducea încet.

– Vin imediat, a spus Cassandra, trântind portiera și luând-o în sus pe scări spre foaierul de la intrare.

– Salut, Sam, a strigat ea, făcându-i cu mâna recepționerei.

– Bună, Cass. Te-așteaptă cineva.

Cassandra s-a oprit la mijlocul drumului.

– Robyn Jameson te-așteaptă de vreo jumătate de oră.

Cassandra a privit în urmă afară. Christian își făcea de lucru cu radioul de la mașină. Nu se va supăra să mai aștepte un minut, două. Cassandra nu-și imagina ce-ar fi putut avea Robyn să-i spună, dar nu credea că întâlnirea urma să-i ia prea mult timp.

– Ei, bună ziua! a exclamat Robyn când a văzut-o apropiindu-se. O păsărică mi-a spus mie că ți-ai petrecut dimineața sporovăind cu verișoara mea Clara.

Era impresionantă rețeaua de zvonuri și bârfe din provincie!

– Da, așa e.

– Cred că ai petrecut de minune.

– Da, mulțumesc. Sper că nu mă aștepti de mult.

– Nicidecum. Am ceva să-ți dau, de fapt cred că puteam să-ți las și la recepție, dar m-am gândit că ar fi nevoie și de o explicație.

Cassandra a ridicat mirată din sprâncene.

– La sfârșitul săptămânii am fost să-l vizitez pe tata la azil. Tare îi place să afle ce se mai întâmplă prin sat, știi, el a fost poștaş cândva. Și

s-a întâmplat să-i pomenesc și despre tine, că ai venit aici să reparați căsuța moștenită de la bunica ta, acolo, sus, pe stâncă. Să vezi ce mutră a făcut! O fi el bătrân, dar îi umblă mintea... la fel ca lui taică-său. M-a apucat de mâini și mi-a spus că are să-ți înapoieze o scrisoare.

— Mie?

— Mai degrabă bunicii tale, dar cum ea nu mai e printre noi, trebuie să ți-o dea ție.

— Ce fel de scrisoare?

— Înainte ca bunica ta să plece din Tregenna, s-a dus să-l vadă din nou pe tata. I-a spus că o să se întoarcă să locuiască la Cliff Cottage și să-i păstreze toată corespondența venită pe numele ei. A spus asta foarte clar, așa susține el. Așa că, atunci când a primit o scrisoare, a păstrat-o la poștă. Din când în când lua scrisoarea și urca pe cărare până sus pe stâncă, dar mereu găsea casa goală. Plantele se sălbăticesc, praful se așezase peste tot și locul părea tot mai părăsit. În cele din urmă nu s-a mai dus. Îl necăjeau genunchii și și-a închipuit că o să-l caute bunica ta când se va întoarce. Normal ar fi fost să trimită scrisoarea înapoi la expeditor, dar bunica ta îi spusese foarte răspicat să-i păstreze corespondența, așa că a pus-o bine și a păstrat-o până acum. Mi-a spus să mă duc în pivniță, unde își ține lucrurile, și să scot cutia cu scrisori rătăcite. Și că printre ele am să găsesc una adresată lui Nell Andrews, la hanul Tregenna, primită în noiembrie 1975. Și-a avut dreptate! Era acolo.

A vârât mâna în geantă, a scos un plic mic, cenușiu, pe care i l-a dat Cassandrei. Hârtia era ieftină, atât de subțire încât părea aproape transparentă. Scrisul era foarte demodat și destul de dezordonat. Adresa inițială era a unui hotel din Londra, dar fusese redirecționat la hanul Tregenna. Cassandra l-a răsucit pe o parte și pe alta.

Pe partea cealaltă stătea scris de aceeași mână: Expeditor – Dra Harriet Swindell, 37 Battersea Church Road, Londra SW11.

Cassandra și-a amintit ce scrisese Nell în carnetul ei. Harriet Swindell era femeia pe care o vizitase la Londra, bătrâna care se născuse și trăise în aceeași casă cu Eliza. De ce i-ar fi scris ea lui Nell?

Cassandra a deschis plicul cu degetele tremurătoare. Hârtia moale era cât pe ce să se rupă. A despăturit-o și a început să citească.

Dragă doamnă Andrews,

Trebuie să recunosc că, de la vizita dumneavoastră, când m-ați întrebat de doamna cu poveștile, nu m-am mai gândit la nimic altceva. O să vedeți și dumneavoastră, când veți ajunge la vârsta mea -, că trecutul îți devine cel mai bun prieten. Dintr-aceia care vin nepoftiți și refuză să mai plece. Sigur că mi-o amintesc, mi-o amintesc, dar m-ați luat prea pe nepregătite cu vizita dumneavoastră, când ați apărut în prag, cam pe la vremea ceaiului. Nu cred că eram dispusă să discut despre trecut cu o străină. Nepoata mea, Nancy, spune că ar trebui totuși să vorbesc, căci totul s-a întâmplat atât de demult, încât nu mai are nici o importanță. Așa că m-am decis să vă scriu să vă povestesc despre ceea ce m-ați întrebat. Căci Eliza chiar s-a întors s-o vadă pe maică-mea. E drept că doar o singură dată, dar mi-aduc aminte ca și-acum. Aveam vreo șaisprezece ani pe-atunci, așa că trebuie să fi fost prin 1913.

Mi-aduc aminte că m-am gândit, de cum am văzut-o, că era ceva ciudat cu ea. O fi avut ea haine curate, de cucoană, dar avea ceva care nu se potrivea. Ceva care mai degrabă se potrivea cu noi, ăștia de la numărul 35, din Battersea Church Road, ceva ce-o distingea de alte cucoane dichisite pe care le vedeai pe stradă pe vremea aia. A intrat în magazin, nițel cam agitată, așa mi s-a părut, de parcă ar fi fost grăbită și n-ar fi vrut s-o vadă cineva. Ca și cum s-ar fi temut. A salutat-o din cap pe maică-mea de parcă s-ar fi cunoscut de când lumea, iar maică-mea i-a zâmbit, cum nu mai văzusem să facă până atunci. Oricine-ar fi cucoana asta, mă gândeam eu, maică-mea știa că poate storce un ban bun de pe urma ei.

Vocea îi era clară și sonoră și parcă o mai auzisem cândva. Mi se părea cunoscută. Era genul de voce care-i ademenește pe copii, povestind despre zâne și spiriduși, și-i face să nu se îndoiască de existența lor.

I-a mulțumit maică-mii că a primit-o și i-a spus că o să plece din Anglia pentru câțiva ani. Îmi aduc aminte că dorea foarte mult să meargă sus să vadă odaia în care locuise, hruba aia groaznică din

podul casei noastre. Era foarte frig acolo, soba nu mergea niciodată, și mai era și întuneric pe deasupra, că n-avea nici fereastră. Dar ea ținea morțiș s-o vadă, așa, de dragul vremurilor de demult.

Și, nu știu cum se făcea, dar maică-mea nu avea nici un chiriaș atunci – se certase cu ultimul pentru că nu plătise chiria la timp – așa că n-a avut nimic împotriva ca doamna s-arunce o privire. I-a spus să se ducă sus, să stea acolo cât o pofti, și chiar a pus ceainicul la fiert. Tare m-am mai mirat, că n-ar fi făcut maică-mea niciodată așa ceva!

Mama s-a uitat după ea cum urcă scara și mi-a făcut semn să vin iute. „Du-te repede după ea sus, mi-a spus, și vezi să stea acolo cât mai mult.“ Eu eram prea învățată cu poruncile ei, și mai ales cu pedepsele care mă așteptau dacă n-o ascultam, așa că am făcut ce mi-a spus și m-am dus sus după cucoană.

Până când am ajuns eu pe palierul de sus, ea intrase deja în odaie și trăsese ușa după ea. Eu aș fi putut să rămân acolo și să mă asigur că nu cobora înainte de vreme, dar muream de curiozitate. Nu-mi puteam închipui pentru nimic în lume de ce închisese ușa. Așa cum v-am mai spus, odaia n-avea ferestre și lumina pătrundea doar pe ușă.

În partea de jos a ușii era o gaură roasă de șobolani, așa că m-am trântit pe burtă și m-am căznit să mă uit pe-acolo. Stătea în mijlocul odăii, răsucindu-se încetișor ca să se uite peste tot, și-apoi s-a dus spre semineul cel vechi și stricat. S-a așezat pe marginea grătarului de foc, credeți-mă că așa a făcut, și a băgat mâinile în sus pe coș, rămânând așa o bună bucată de vreme. Când, în cele din urmă, și-a tras mâna de acolo, a scos un mic vas de lut. Și cred că am făcut eu vreun zgomot – nu-i de mirare, la cât eram de năucită – că și-a ridicat capul și-a privit cu ochii ei mari împrejur. Eu mi-am ținut respirația și, după o vreme, s-a ocupat mai departe de vasul cel mic de lut, l-a ridicat la ureche și l-a scuturat puțin. Și mi-am dat seama după expresia ei, că era mulțumită de ce auzea înăuntru. Apoi l-a băgat într-un buzunar cusut anume sub fustă și-a pornit-o spre ușă.

Atunci am zbughit-o pe scări și i-am spus mamei că vine. M-am mirat să-l văd pe frate-meu Tom stând în dreptul ușii, gâfâind de parcă alergase o bună bucată de drum, dar n-am stat să-l întreb de

unde venea. Mama era la pândă, cu ochii pe scări, și eu la fel. Cucoana a început să coboare, mulțumindu-i mamei că a lăsat-o să intre și spunând că nu mai avea timp să rămână la ceai.

Când a ajuns pe ultima treaptă, am văzut că mai era un domn care stătea ferit după scară. Un om cu niște ochelari caraghioși – din ăia fără brațe, doar cu un fel de cleștișor care se agață de nas. Într-o mână ținea un burete pe care, când cucoana a coborât, i l-a vârât sub nas și ea a leșinat pe loc. Așa, dintr-odată, i-a picat grămadă în brațe. Cred că m-am pus pe răcnit, că m-am pomenit cu o palmă zdravănă peste față de la maică-mea.

Omul a târât-o afară din cameră, fără să mă bage în seamă. Cu ajutorul tatei a urcat-o într-o trăsură, i-a făcut un semn cu capul maică-mii, a scos un plic din buzunarul de la piept și i l-a dat.

Și-am încasat și-o chelfăneală zdravănă după aceea, când i-am povestit maică-mii ce văzusem. „De ce nu mi-ai spus, toanto?” m-a certat ea. „Poate că era ceva de preț. Ne-am fi ales și noi cu ceva pentru câte am tras de pe urma ei.” Nu se făcea să-i aduc aminte că omul ăla cu caii negri îi plătise deja o sumă frumușică. Dar, după câte o cunoșteam eu pe maică-mea, nu i-ar fi ajuns niciodată banii oricât de mulți ar fi avut.

N-am mai văzut-o pe cucoană după aceea și nici nu știu ce s-a mai întâmplat cu ea. Mereu se întâmplă câte ceva pe partea asta a fluviului, dar nu merită să le ții minte pe toate.

Nu știu dacă scrisoarea mea o să vă ajute în căutarea dumneavoastră, dar Nancy spune că e mai bine să vă povestesc ce știu. Și-așa am făcut. Sper să găsiți ce căutați.

A dumneavoastră,
Domnișoara Harriet Swindell

Întotdeauna îi plăcuse vaza Ținutul nimfelor. O găsisese la un târg de vechituri cu zeci de ani în urmă. Orice anticar demn de acest nume i-ar fi cunoscut valoarea, dar cu vaza asta era ceva special. Nu era vorba de

valoarea ei materială, care era substanțială, ci de ceea ce reprezenta: era pentru prima dată când Nell dăduse lovitură într-un loc neașteptat. Și, asemenea unui căutător de aur, care păstrează prima lui descoperire, indiferent de valoarea ei, Nell nu voia să se despartă de ea.

O ținea înfășurată într-un prosop, așezată ferit într-un colț întunecos al dulapului ei cu așternuturi și, din când în când, o mai scotea și-o despacheta, doar ca să-i arunce o privire. Frumusețea ei, frunzele de un verde închis, zugrăvite pe o parte, firele de aur care străbăteau tot desenul, nimfele *art nouveau* ascunse în frunziș, toate acestea o linișteau, dându-i o senzație de răcoare pe piele.

Cu toate acestea, Nell se hotărâse: ajunsese într-un moment când putea să trăiască și fără vaza aceea. Putea, de fapt, să trăiască fără nici una dintre comorile ei de preț. Făcuse o alegere și nu mai exista cale de întoarcere. A împachetat vaza într-o foaie de ziar și a așezat-o ușurel alături de celelalte în cutie. O s-o ducă la magazin luni, o să-i pună un preț și-o s-o scoată la vânzare. Și, dacă va avea remușcări, va trebui să-și amintească motivul principal: trebuia să adune bani suficienți ca să poată să-și ia viața de la capăt în Tregenna.

Abia aștepta să se întoarcă. Misterul se adâncea tot mai tare. Primise vești, în cele din urmă, de la detectivul Ned Morrish, care făcuse ceva cercetări și-i trimisese un raport. Nell era în magazin când a sosit; un client nou, Ben-și-nu-mai-știu-cum, îi adusese scrisoarea. Văzând timbrele străine, scrisul de mână de pe plic, cu litere ordonate și teșite la bază, de parcă ar fi fost scrise cu linia dedesubt, a simțit o fierbințeală pe sub piele. Abia s-a stăpânit să nu sfâșie plicul cu dinții, chiar atunci. S-a ținut firea, totuși, și, când a găsit un moment prielnic, s-a scuzat politicos și s-a dus cu plicul în bucătărioara din spate.

Raportul era scurt, i-a luat doar câteva minute să-l citească, iar conținutul ei a lăsat-o și mai nedumerită decât fusese inițial. După cercetările domnului Morrish, Eliza Makepeace nu plecase nicăieri în 1909 sau 1910. În tot timpul acesta fusese acasă și detectivul anexa diferite documente care atestau acest lucru: o declarație a cuiva care susținea că lucrase la Blackhurst, corespondența cu un editor din Londra, trimisă și primită de la Cliff Cottage, dar Nell nu le-a mai citit atunci, ci doar mai târziu. Fusese prea surprinsă de faptul că Eliza nu plecase nicăieri, că se aflase acolo tot timpul, în casuță. William o asigurase că

Eliza dispăruse vreo douăsprezece luni. Iar când se întorsese, era cu totul alta, își pierduse toată strălucirea. Nell nu pricepea cum putea să pună cap la cap amintirile lui William cu descoperirea domnului Morrish. De îndată ce se va întoarce în Cornwall, o să mai stea de vorbă cu William. Să vadă ce părere avea el despre asta.

Nell și-a șters fruntea cu dosul palmei. Ce zăpușeală! Dar așa era la Brisbane în ianuarie. O fi cerul acum albastru, strălucitor ca o cupolă de sticlă transparentă, dar sigur o să fie furtună, mai târziu, la noapte. Nell trăise destul timp acolo ca să simtă când se pregăteau să vină norii cei pântecoși.

De afară se auzea motorul unei mașini. Nu părea a fi nici unul dintre vecini: suna prea tare să fie Mini-ul familiei Howard, prea ascuțit să fie fordul cel mare al familiei Hogan. Și ce gălăgie făcuse când luase curba prea din scurt. Nell a clătinat din cap, bucuroasă că nu învățase să șofeze, nu avusese niciodată nevoie de mașină. Că și automobilele astea scot la iveală tot ce e mai rău în oameni.

Pisica Whiskers a sărit în picioare, arcuindu-și spatele. Pisicile o să-i lipsească cu adevărat. Le-ar fi luat bucuroasă cu ea, dar una e să hrănești pisicile altora, și alta e să le răpești.

— Stai așa, obraznicătură! a admonestat-o Nell, gâdilând-o sub bărbie. N-ai de ce să te temi de hârbul ăla vechi de mașină.

Whiskers a mieunat și a sărit de pe masă, cu ochii țintă la Nell.

— Ce, doar nu crezi că a venit cineva pe la noi? N-are cine, draga mea! Să-ți aduc aminte, în caz că nu știai, că nu suntem noi vreo mare atracție mondenă?

Pisica s-a avântat pe podea și-a dispărut pe ușa din spate.

— Hai, bine, madam, a exclamat ea, punând jos maldărul de ziare. Ai câștigat, ia să vedem cine e!

Și a pornit pe aleea îngustă de ciment, cu Whiskers în brațe, scărpinându-i spinarea.

— Te crezi deșteaptă nevoie mare, nu? Să mă răsucești pe degete cum vrei tu...

Nell a rămas în colțul casei. Mașina se oprise într-adevăr la poarta ei. Și pe alee înainta spre ea o femeie cu ochelari mari de soare și pantaloni foarte scurți, târând după ea un copil slăbănog, cu capul între umeri.

Și-au rămas așa, toate trei, uitându-se una la alta.

În cele din urmă, Nell și-a recăpătat vocea, chiar dacă nu a rostit vorbele pe care ar fi vrut să le spună:

— Credeam că ne-am înțeles să anunți înainte de a veni, nu?

— Ce bine-mi pare că te văd, mamă! a exclamat Lesley, dându-și ochii peste cap, așa cum făcea când avea doar cincisprezece ani.

Un obicei enervant atunci, ca și acum.

Nell s-a simțit năpădită de vechile remușcări. Știa prea bine că nu fusese o mamă bună pentru Lesley, dar acum era prea târziu să mai îndrepte ceva. Ce-a fost a fost, iar Lesley a crescut destul de bine. Ori-cum, a crescut.

— Tocmai alegeam niște cutii pentru o licitație, a spus Nell înghițind în sec.

Nu era momentul să-i pomenească de mutarea în Anglia.

— Am lucruri împrăstiate peste tot, nici n-am unde să vă așez.

— Lasă că ne descurcăm noi.

Lesley a plesnit din degete arătând spre fată.

— Nepoata ta e moartă de sete, e cumplit de cald aici.

Nell s-a uitat la ea, era nepoata ei. Picioare lungi, genunchi noduroși, capul plecat ca să nu fie băgată în seamă. Era clar că unii copii vin pe lume cu o desagă mai mare de probleme.

Și, fără să-și dea seama, i-a venit în minte imaginea lui Christian, băiețelul pe care-l descoperise în grădina ei din Cornwall. Cel orfan de mamă, cu ochi vioi și căprui. „Nepoatei dumneavoastră îi place să lucreze în grădină?” o întrebases el și ea nu a știut ce să-i răspundă.

— Bine, atunci, haideți în casă!

Eliza nu mai auzea copitele cailor ce răsunau pe pământul rece și uscat, îndreptându-se către vest, spre Blackhurst. Buretele domnului Mansell își făcuse efectul și ea se scufundase într-un nor de cloroform, iar acum stătea ghemuită într-un colț al trăsurii...

Vocea lui Rose, slabă și șovăitoare: „Am nevoie de ceva și numai tu poți să mă ajuți. Trupul meu nu-mi dă ascultare, ca întotdeauna, dar al tău, verișoară, este puternic. Vreau ca tu să faci un copil pentru mine, copilul lui Nathaniel“.

Iar Eliza, care așteptase îndelung, dorind cu disperare ca Rose să aibă nevoie de ea, care se aflase, de când se știa, în căutarea sufletului-pereche, nu a pregetat: „Sigur că da, Rose, am să te ajut!“

Timp de o săptămână, el a venit în fiecare seară. Mătușa Adeline a calculat datele, cu ajutorul doctorului Matthews, iar Nathaniel a făcut ceea ce i s-a cerut. A străbătut tot drumul prin labirint, luând-o pe după casă și a intrat pe ușa din față.

În prima noapte, Eliza îl aștepta, umblând de colo-colo prin bucătărie, întrebându-se dacă va veni și dacă ar fi trebuit să pregătească ceva. Gândindu-se cum ar trebui să se comporte oamenii în astfel de împrejurări. Acceptase rugămintea lui Rose fără nici o șovăială, iar în săptămânile ce au urmat nu s-a mai gândit la implicațiile acestei promisiuni. Fusesse prea recunoscătoare că Rose avea, în fine, nevoie de ea. Dar, pe măsură ce se apropia ziua stabilită, începea să se gândească cum imaginarul ar putea deveni real.

Și, cu toate acestea, ar fi făcut orice pentru Rose. Își repeta la nesfârșit că fapta ei le va întări legătura pe vecie, indiferent cât de oribilă ar fi. Ar deveni un fel de vrajă, o incantație, prin care ea și Rose ar fi legate mai trainic decât până atunci. Rose o va iubi mai mult decât o iubise vreodată și nu se va mai putea lipsi de ea cu atâta ușurință ca până acum. Totul de dragul lui Rose.

Când a auzit bătaia în ușă, în prima noapte, și-a repetat toate acestea în gând, a deschis și l-a poftit pe Nathaniel înăuntru.

El a șovăit o clipă în hol, părând mai truș și mai brunet decât și-l amintea Eliza, până când i-a arătat cuierul. Apoi și-a scos haina și i-a zâmbit aproape recunoscător. Abia atunci și-a dat seama că era și el la fel de stânjenit.

A urmat-o în bucătărie, atras de sentimentul de siguranță și stabilitate pe care i-l conferea masa și s-a sprijinit de marginea unui scaun.

Rămasă de partea cealaltă a mesei, Eliza și-a șters mâinile pe rochie, întrebându-se ce să facă, cum să înceapă. Cel mai bine era,

desigur, să facă ce era nevoie și să termine odată. Nu avea nici un rost să prelungească stânjeneala. Tocmai deschisese gura să spună toate acestea, când Nathaniel i s-a adresat:

— Cred că ți-ar plăcea să vezi astea... Am lucrat la ele toată luna.

Abia atunci a băgat de seamă că adusesese cu el și o geantă de piele. A pus-o pe masă și-a scos din ea un teanc de hârtii. Niște schițe, după cum vedea Eliza.

— Am început cu Vânătoarea Zânelor, a urmat el, întinzându-i o schiță cu mâna tremurătoare.

Privirea Elizei a căzut pe imagine: linii negre, umbre întretăiate. O femeie palidă și zveltă întinsă pe un divan. Chipul desenat cu linii subțiri, prelungi. Era frumoasă, răpitoare, misterioasă, exact așa cum o descrisese Eliza în poveste. Dar mai era ceva ce o uimea pe Eliza în portretul zânei: femeia din desen semăna cu Mama. Nu era chiar leită, dar avea ceva din rotunjimea buzei, ochii migdalați, pomelii înalți. În mod inexplicabil, ca printr-o vrajă, Nathaniel reușise să o redea pe Georgiana prin vlăguirea membrelor, epuizarea, resemnarea atât de stranie a tuturor trăsăturilor sale. Și mai ciudat era că Eliza realiza abia atunci că în povestea zânei hăituite o descrisese pe propria ei mamă.

Și-a ridicat privirile spre el, scrutându-i ochii întunecați care o pătrundeau până în adâncul sufletului. Și-n timp ce el îi înfrunta privirea, lumina flăcărilor din sobă a devenit brusc mai caldă.

*

Împrejurarea dădea alte dimensiuni întâmplării, vocile erau prea tari, mișcările prea bruște, aerul prea rece. Actul în sine nu a fost atât de cumplit pe cât s-a temut ea, dar nici nu a fost unul obișnuit. Iar săvârșirea lui a avut ceva atât de neașteptat, că nu a putut să nu-l savureze. O apropiere, o intimitate de care nu avusese parte de atât de mult timp. Avusese impresia și ea că este parte a unui cuplu.

Dar, evident, nu era adevărat, și doar gândul la această posibilitate ar fi fost o trădare a lui Rose, și totuși... Degetele lui pe spatel, pe coapsele ei, căldura atingerii trupurilor goale, răsuflarea lui pe gâtul ei...

La un moment dat, a deschis ochii și i-a privit chipul, brăzdat de expresiile și poveștile lui. Iar când el a deschis ochii, privirile li s-au înclăștat și, dintr-odată, s-a simțit și ea o ființă umană, din carne și oase, reală, ancorată în viață.

Apoi totul s-a sfârșit și s-au desprins unul de celălalt, legătura creată de apropierea fizică risipindu-se. S-au îmbrăcat și l-a condus jos. A rămas o vreme în fața lui, lângă ușă, vorbind despre fluxul abundent din ultima vreme, despre posibilitatea ca vremea să se strice în săptămânile următoare, sporovăială politicoasă, de parcă s-ar fi oprit doar să împrumute o carte.

În cele din urmă, el a ridicat mâna să desprindă zăvorul de pe ușă și s-a lăsat o tăcere la fel de grea ca fapta pe care tocmai o săvârșiseră. A dat ușa în lături, dar a închis-o imediat și s-a întors cu fața spre ea.

— Îți mulțumesc, a spus.

Ea a dat din cap.

— Știi, Rose vrea foarte mult... Are nevoie...

Ea a încuviințat din nou, iar el a zâmbit ușor. A deschis ușa și a dispărut în noapte.

*

Și, pe măsură ce se scurgeau zilele, s-au obișnuit și au intrat într-o rutină. Nathaniel venea cu schițele cele mai noi și discutau împreună fiecare poveste și ilustrație. Își aducea și creioanele și făcea corecturi în timp ce vorbeau. Adesea, după ce terminau cu schițele, sporovăiau și despre alte lucruri.

Vorbeau și în patul îngust al Elizei. Nathaniel îi povestea despre familia lui, despre care Eliza crezuse că murise, despre viața grea din tinerețe, despre munca tatălui său la docuri, despre mâinile mamei crăpate de atâta spălat. Iar Eliza se pomenea povestindu-i lucruri despre care nu vorbise niciodată, taine din trecut: despre Mama, despre tatăl pe care nu-l cunoscuse niciodată, despre visul ei de a-l urma peste mări și țări. Atât de ciudată și neașteptată devenise legătura lor, încât i-a povestit și despre Sammy.

Și-așa a trecut o săptămână întreagă. În ultima seară, Nathaniel a venit mai devreme. Parcă n-ar mai fi vrut să săvârșească ceea ce trebuiau să facă. Stăteau așezați de o parte și de alta a mesei, la fel

ca în prima noapte, fără să scoată însă nici un cuvânt. Apoi, brusc, Nathaniel a întins mâna și i-a apucat o şuviță din părul lung și roșu, aurit în lumina lumânării, privind-o cu chipul transfigurat. Părul negru îi umbrea obrații și ochii întunecați abia mai cuprindeau de atâtea gânduri nerostite. Eliza și-a simțit pieptul năpădit de o strânsoare fierbinte.

— Nu vreau să se termine, a șoptit el în cele din urmă. Știu că e nesăbuit, dar simt că...

S-a oprit, căci Eliza i-a ridicat un deget și i l-a apăsat pe buze, făcându-l să tacă.

Propria ei inimă i se zbătea sub rochie și ea se ruga ca el să nu își dea seama. Nu trebuia să-l lase să-și termine vorba – deși o parte vicleană a sufletului ei abia aștepta să se întâmple așa – căci cunoștea mai bine ca oricine puterea cuvintelor. Deja își îngăduiseră să simtă prea mult și în înțelegerea dintre ei nu era loc și pentru sentimente.

A clătinat ușor din cap, iar el a încuviințat în cele din urmă. O vreme nu a mai privit-o și nici nu a mai vorbit. Și cum s-a apucat din nou să deseneze pe tăcute, Eliza și-a învins cu greu dorința arzătoare de a-i spune că se răzgândise.

După ce a plecat și Eliza a intrat din nou în casă, pereții păreau neobișnuit de tăcuți și lipsiți de viață. Pe masă, în locul unde stătuse Nathaniel, a găsit o cartolină, a ridicat-o și și-a văzut chipul desenat. Și de data asta nu a mai deranjat-o să fie immortalizată.

*

Eliza și-a dat seama că reușiseră chiar înainte să treacă prima lună. Avea un sentiment inexplicabil că mai era cu cineva, chiar și atunci când se afla singură. Și s-a adevărit că așa era când sângerarea i s-a oprit. Mary, care pierduse sarcina, fusese reangajată temporar la Blackhurst, cu obligația de a face legătura cu conacul. Atunci când Eliza i-a spus că i se părea că în trupul ei se înfiripă o viață nouă, Mary a oftat clătinând din cap și i-a dus vestea mătușii Adeline.

Au înălțat un zid în jurul casei, ca să nu fie văzută cu burta mare. Apoi s-a răspândit vestea că plecase și nu s-a mai interesat nimeni

de casa de pe stâncă. Minciunile cele mai simple sunt cele mai credibile, iar aceasta a prins de minune. Toată lumea știa cât de mult își dorea Eliza să călătorească, așa că nu a fost imposibil să se creadă că plecase fără să spună o vorbă și că se va întoarce când va veni vremea. Mary era trimisă în fiecare noapte cu provizii, iar doctorul Matthews, medicul mătușii Adeline, o consulta la două săptămâni să se asigure de bunul mers al sarcinii.

În timpul acesta, Eliza nu a văzut pe nimeni altcineva, dar nici nu s-a simțit singură. Cânta, mângâindu-și pântecele umflat, îi spunea povești în șoaptă, avea vise ciudate și emoționante. Casa părea să o învăluie ca o haină bună și călduroasă.

Iar grădina, locul în care inima ei vibra, era mai frumoasă ca oricând. Parfumul florilor era mai dulce, arătau mai strălucitoare și creșteau mai iute. Într-o zi a adormit, așezată sub măr, încălzită de aerul înșorit care se mișca greu în jurul ei. Și-n minte i s-a înfiripat o poveste cu atâta precizie, de parcă cineva ar fi ingenuncheat lângă ea și i-ar fi șoptit-o la ureche. O poveste despre o tânără care și-a înfrânt temerile și a plecat peste mări și țări ca să descopere adevărul despre cineva drag și foarte în vârstă...

Eliza s-a trezit brusc, convinsă că visul acesta trebuia prefăcut într-un basm. Spre deosebire de alte subiecte inspirate de vise, povestea aceasta nu avea nevoie de prea multe înflorituri. Iar pruncul din pântecele ei avea și el un rost în poveste. Eliza nu știa de unde îi venise ideea asta, dar era convinsă, în mod straniu, că pruncul era legat într-un fel de basmul acesta, că ajutase la nașterea unei povești atât de credibile și de complete.

Eliza a scris basmul chiar în după-amiaza aceea și i-a pus titlul Ochii bătrânei, iar în săptămânile ce au urmat s-a pomenit adesea gândindu-se la bătrâna cea amărâtă al cărei adevăr personal fusese furat. Deși nu-l mai văzuse pe Nathaniel de la ultima lor întâlnire, știa că lucra la ilustrațiile pentru cartea ei și abia aștepta să le vadă pe cele pe care le-ar fi făcut după noua ei poveste. Într-o noapte întunecată, când Mary i-a adus de mâncare, Eliza a întrebat de el și, încercând să-și țină cumpătul, a întrebat-o dacă ar putea să-i spună că ar dori să-l mai vadă. Dar Mary a clătinat din cap.

— Doamna Walker n-ar permite așa ceva, a spus ea în șoaptă, deși erau doar ele două în casă. Am auzit-o plângându-se stăpânei, care zicea că nu se cuvine ca el să mai treacă prin labirint, să vină să vă vadă. Nu se mai cuvine, acum, după toate cele întâmplate, a adăugat ea, uitându-se la pânțele rotunjit al Elizei. Lucrurile nu trebuie amestecate, așa a zis stăpâna.

— Dar e de-a dreptul ridicol, a exclamat Eliza. Tot ce-am făcut a fost pentru Rose. Și eu, și Nathaniel o iubim și am făcut ce ne-a cerut ea, ca să-i putem da ceea ce-și dorește cel mai mult pe lume.

Mary a tăcut. Ea își spusese foarte clar părerea despre fapta Elizei și despre ce avea de gând să facă după ce se năștea copilul.

— Nu vreau să vorbesc cu el decât despre ilustrațiile la cartea mea de povești, a oftat Eliza, necăjită.

— Păi nici asta nu-i place doamnei Walker. Nici nu vrea s-audă că desenează pentru poveștile duminicale.

— Dar ce i-ar păsa ei?

— E geloasă, asta e! Moare de gelozie. Nu poate să sufere gândul că el își pierde timpul și energia gândindu-se la poveștile duminicale.

După asta, Eliza a încetat să-l mai aștepte pe Nathaniel și i-a trimis o copie scrisă de mână a poveștii Ochii bătrânei prin Mary, care a acceptat până la urmă – împotriva voinței sale – să i-o ducă la Blackhurst. Câteva zile mai târziu un curier i-a adus un dar, o statueta pentru grădină: un băiețel cu chip de înger. Înainte de a citi scrisoarea care-l însoțea, Eliza și-a dat seama că Nathaniel i-l luase cu gândul la Sammy. În scrisoare își cerea scuze că nu mai venise să o vadă, o întreba de sănătate, ca apoi să schimbe iute vorba, spunându-i cât de mult îi place noua poveste, cum vraja ei i-a acaparat gândurile, iar ideile pentru ilustrații îl năpădeau într-atât, că nu se putea gândi la nimic altceva.

Venea și Rose să o vadă o dată pe lună, dar Eliza începuse să fie foarte prudentă. Totul începea foarte bine, Rose zâmbea bucuroasă când o vedea pe Eliza, o întreba cum se simte și nu scăpa ocazia să pună mâna pe pânțele ei ca să simtă copilul mișcându-se. Dar după aceea se retrăgea în sine, fără veste și fără vreun motiv anume, își încleșta mâinile, ferindu-și privirile și refuzând să mai

atingă pântecul Elizei. Apoi își aranja faldurile rochiei special croite să pară că e gravidă.

Dar după șase luni, Rose nu a mai venit deloc. Eliza a așteptat în zadar în ziua știută, întrebându-se dacă nu cumva încurcase ea data, deși era clar notată în jurnalul ei.

Prima ei grijă a fost ca nu cumva Rose să se fi îmbolnăvit, crezând că nimic n-ar fi putut s-o împiedice să vină. Așa că, atunci când a venit Mary cu coșul cu merinde, a întrebat-o ce se întâmpla.

Mary a pus coșul jos și a așezat ceainicul pe foc, fără să răspundă o vreme.

— Mary? a strigat Eliza, îndreptându-și spatele ca să schimbe poziția pruncului, care o apăsă într-o parte. Nu încerca să mă protejezi, dacă Rose nu e bine...

— Nici vorbă, domnișoară Eliza, a exclamat ea, întorcându-se cu spatele la sobă. Doar că doamna Walker nu mai suportă să vă vadă.

— Cum adică, nu mai suportă?

Eliza și-a ferit privirile.

— Simte că nu e bună de nimic, mai rău ca-nainte! Ea să nu fie în stare să rămână grea, iar dumneata să fii rumenă ca o piersicuță! De fiecare dată când vine aici, cade bolnavă zile întregi, nu vrea să-l mai vadă pe domnul Walker, o repede pe stăpână și abia dacă se atinge de mâncare.

— Atunci, de-abia aștept să se nască copilul, când o să i-l dau și-o să fie ea mama, o să-i treacă toate gândurile astea!

Și-așa, ajungeau de unde plecaseră: Mary clătina din cap, iar Eliza se apăra pentru cele făcute.

— Nu se cuvine, domnișoară Eliza! O mamă nu-și poate da copilul așa...

— Dar nu e copilul meu, Mary, îi aparține lui Rose...

— O să simțiți altfel când s-o naște.

— Ba nu.

— N-aveți de unde ști!

— N-am cum să simt altceva pentru că nu am încotro! Mi-am dat cuvântul. Și, chiar dacă ar fi să mă răzgândesc, Rose n-ar putea îndura una ca asta.

Mary a ridicat din sprâncene.

— O să-i dau copilul, a urmat Eliza pe un ton și mai hotărât, și Rose va fi din nou fericită. Vom fi fericiți cu toții, așa cum eram mai demult. Nu-ți dai seama, Mary? Pruncul ăsta din pântecul meu mi-o va aduce înapoi pe Rose a mea, cea de demult.

Mary a zâmbit tristă.

— Poate c-aveți dreptate, domnișoară Eliza, a spus ea neîncrezătoare.

*

Apoi, după alte câteva luni în care timpul părea că s-a oprit în loc, a venit momentul. Cu două săptămâni înainte de soroc. O durere înnebunitoare, trupul pornindu-se ca o mașinărie, scrâșnind din toate mădularele, să își împlinească menirea pentru care fusese creat. Mary, care văzuse semnele ce anunțau nașterea, a rămas prin preajmă tot timpul. Mama ei născuse atâția prunci în viața ei și Mary știa prea bine ce avea de făcut. Nașterea a fost ușoară, iar pruncul era frumos cum Eliza nu mai văzuse vreodată o ființă: o fetiță cu urechi mici și fine, lipite strâns de căpșor, și cu degete subțirele și palide care tremurau și se mișcau ori de câte ori erau atinse de adierea aerului.

Deși i se poruncise să anunțe la conac de îndată ce începea nașterea, ea nu a scos o vorbă nici în zilele ce au urmat. Vorbea doar cu Eliza, îndemnând-o să nu meargă mai departe cu înțelegerea monstruoasă. Căci nu se cuvenea, îi șoptea ea, să i se ceară unei femei să-și părăsească propriul copil.

Așa că, vreme de trei zile și trei nopți, Eliza a rămas singură cu copilul. Ce ciudat i se părea să vadă, în fine, sufletețul care crescuse în trupul ei. Să-i mângâie mânuțele și piciorușele pe care le apuca prin piele atunci când se zbăteau în pântecul ei. Să-i urmărească buzele fine adunate de parcă ar fi vrut să grăiască. Avea o expresie de nemărginită înțelepciune, de parcă atunci, în primele zile de viață, ființa aceasta plâpândă moștenise toată înțelepciunea unei vieți ce tocmai se încheiase.

Apoi, în cea de-a treia noapte, Mary a dat buzna în casă și a anunțat că se aranjase ca doctorul Matthews să vină în noaptea următoare. Mary i-a luat mâinile într-ale sale și i-a spus în șoaptă: dacă undeva, în sufletul ei, voia să țină copilul, trebuia să plece imediat. Să-și ia copilul și să fugă.

Deși gândul acesta se înfiripase și în mintea Elizei, împingând-o la faptă, l-a alungat iute. Neluând în seamă durerea ascuțită din piept, a asigurat-o pe Mary, așa cum făcuse și în alte dăți, că știa ce avea de făcut. Și-a coborât privirea asupra pruncului pentru ultima dată, neputându-și-o dezlipi de chipul perfect, încercând să se încredințeze că ea îl făcuse, că ea zămislise această minune, până când, în cele din urmă, capul, inima și sufletul i-au fost sfâșiate de o durere insuportabilă. Și-apoi, de parcă nu ea ar fi acționat, a făcut ceea ce promisese: a întins fetița și a lăsat-o să se ducă. A închis ușa după Mary și s-a întors, singură, în casa pustie și lipsită de viață. Și, pe când se iveau zorile în grădina unde bătea vântul înghețat al iernii, și pereții căsuței s-au așezat la loc, Eliza și-a dat seama că nu cunoscuse durerea neagră a singurătății până atunci.

*

Deși îl disprețuia pe Mansell, omul de încredere al lui Linus, și-l blestemase când o adusese pe Eliza în casa lor, Adeline nu putea nega că omul ăsta se pricepea să scoată pe oricine din pământ, din iarbă verde. Nici nu trecuseră patru zile de când îl trimisese la Londra și în după-amiaza aceasta, pe când se prefăcea că începe o broderie în salonaș, Adeline a fost chemată la telefon.

La capătul firului, Mansell a fost discret, slavă Domnului. Nu puteai ști cine mai asculta la vreun alt aparat.

— V-am telefonat, lady Mountrachet, să vă anunț că v-am luat marfa pe care mi-ați cerut s-o gălesc.

Lui Adeline i s-a oprit respirația. Atât de repede? Simțea că o furnică vârful degetelor de speranță și nerăbdare.

— Pot să vă întreb care din ele, cea mare sau cea mică?

— Cea mare.

Adeline a închis ochii, stăpânindu-și cu greu ușurarea și bucuria din glas.

— Și când mi-o veți livra?

— Plecăm imediat din Londra. Am să ajung la Blackhurst mâine seară.

Și Adeline a așteptat, umblând de colo-colo pe covorul turcesc, netezindu-și poala rochiei, răstindu-se la servitori și gândindu-se cum să scape de Eliza.

*

Eliza promisese să nu se mai apropie vreodată de casă și se ținuse de cuvânt. Dar stătea la pândă. Și, chiar când reușise să adune suficienți bani pentru o călătorie pe mare, ceva o împiedica să plece. Ca și cum, prin nașterea copilului, ancora pe care o căutase toată viața se înfipsese adânc în pământul de la Blackhurst.

Copilul o atrăgea ca un magnet, așa că nu s-a îndurat să plece. Dar și-a ținut făgăduiala față de Rose și a evitat casa cea mare. A găsit alte locuri în care să se ascundă și de unde să observe ce se întâmpla. La fel cum făcea când era mică, în odăița din podul doamnei Swindell. Privea cum se mișcă lumea în jurul ei, iar ea rămânea neclintită, în afara întâmplărilor.

Căci, odată cu pierderea copilului, Eliza și-a dat seama că își pierduse sensul vieții, renunțase la ceea ce-i aparținea de drept, sacrificându-și însuși scopul existenței. Nu mai scria decât rareori, doar o singură poveste pe care a socotit-o demnă să intre în carte. Povestea unei tinere care locuia singură într-o pădure întunecată și care luase o hotărâre greșită pentru o cauză bună, distrugându-se însă pe sine.

Zilele și lunile șterse s-au prefăcut în ani, până când, într-o dimineață însorită din anul 1913, a sosit cartea de basme de la editură. Eliza a rupt imediat hârtia de împachetat și-a scos la iveală comoara legată în piele. S-a așezat în balansoar și-a ridicat-o în dreptul ochilor. Mirosea a cerneală proaspătă și a clei, ca o carte adevărată. Și-acolo erau poveștile ei, plâsmuirile ei iubite. A dat paginile groase, citind poveste după poveste, până când a ajuns la Ochii bătrânei. A început să o citească și și-a amintit visul ciudat pe care-l avusese în grădină, sentimentul atât de pregnant că pruncul din pânțece era parte din povestea asta.

Și-atunci și-a dat seama că acel copil, fetița ei, trebuia să aibă și ea o carte, cu povestea aceasta, căci exista o legătură între ele. Așa că a împachetat cartea în hârtie cafenie și-a pândit ocazia, făcând ceea ce promisese să nu facă vreodată: a deschis poarta de la capătul labirintului și s-a apropiat de casă.

*

Fire de praf, sute de fire de praf dansau în lumina argintie care se strecura printre cele două butoaie. Fetița a zâmbit și Autoarea, stânca, labirintul, mama i-au dispărut din minte. A întins un deget, încercând să prindă un fir de praf și-a izbucnit în râs văzând cum firele se apropiu de ea, ca să zboare iute înapoi.

De deasupra răzbăteau alte zgomote. Auzea mișcări, voci încărcate de emoție. S-a aplecat către razele de lumină, lipindu-și fața de lemnul rece al butoiului și privind cu un ochi ce se întâmpla pe punte.

Picioare, pantofi, tivuri de rochii. Fâșii de hârtie colorată plutind de colo-colo, pescăruși ciugulind firimituri.

O zguduitură și barca uriașă a gemut îndelung din adâncul măruntaielor. Puntea a fost străbătută de un fior pe care fetița l-a simțit până în vârful degetelor. O clipă de așteptare în care s-a pomenit ținându-și respirația, cu palmele strânse pe lângă corp, ca apoi nava să se miște, desprinzându-se de chei. A răsunat sirena și lumea a izbucnit în urale, strigând „Drum bun!”. Și-așa au plecat.

*

Au ajuns la Londra în puterea nopții. Întunericul atârna greu și gros în colțurile străzilor, pe când se îndreptau dinspre gară către malul fluviului. Fetița era obosită – Eliza o trezise când ajunseseră la destinație –, dar nu se plângea. O ținea pe Eliza de mână și-i urma tocurile ce păcăneau pe asfalt.

În noaptea aceea au mâncat supă cu pâine în cameră, căci erau amândouă istovite de drum, și n-au vorbit prea mult, fiecare urmărind-o curioasă pe cealaltă pe deasupra lingurii. Fetița a întrebat o dată de mama și de tata, iar Eliza i-a spus că o să-i întâlnească la capătul călătoriei. Era un neadevăr, dar era necesar: avea nevoie

de timp ca să hotărască cum era mai bine să-i dea vestea morții lui Rose și a lui Nathaniel.

După ce au mâncat, Ivory a adormit pe dată în singurul pat din odaie, iar Eliza s-a așezat pe bancheta de la fereastră, uitându-se când la strada întunecată, animată de călători grăbiți, când la copilă adormită, care se mișca ușor sub cearșaf. După o vreme, Elisa s-a tot apropiat de fată, scrutându-i fața îndeaproape, până când a îngenuncheat ușor lângă pat, atât de aproape încât îi simțea respirația în păr și putea să-i numere pistruii micuți de pe chipul adormit. Era perfect, cu pielea strălucitoare ca fildeșul și buzele ca bobocul de trandafir. Erau același chip, aceeași înfățișare înțeleaptă pe care nu se mai sătura privind-o atunci, în primele zile de viață ale copilului. Același chip ce-i bântuise atât de des visele.

Și-atunci s-a simțit năpădită de o chemare, o dorință – dragoste, bănuia ea că ar fi – atât de puternică, încât toate fibrele ființei sale au simțit cu certitudine, de parcă propriu-i trup recunoștea pruncul pe care îl zămislise așa cum își recunoștea propria mână, propria față în oglindă, propria voce în întuneric. Eliza s-a așezat pe pat, cu multă băgare de seamă, și și-a lipit trupul de fetița adormită, la fel ca altădată, într-o altă încăpere, când se lipea de trupul cald al fratelui ei, Sammy.

Eliza ajunsese, în cele din urmă, acasă!

*

În ziua plecării vaporului, Eliza și fetița au ieșit dis-de-dimineață să-și mai facă ceva provizii. Eliza a cumpărat niște haine, o perie de păr și un geamantănaș în care să le pună. La fund de tot a vârat un plic cu niște bani și o hârtie cu adresa lui Mary de la Polperro. Mai bine să fie în siguranță decât să-i pară rău! Geamantanul era tocmai bun pentru un copil și Ivory era peste măsură de încântată. Îl ținea strâns în mână și mergea în urma Elizei pe cheiul înțesat de oameni.

Peste tot mișcare și zgomot: locomotive care fluierau, pufăind aburi, scripeți care ridicau pe punte cărucioare de copii, biciclete și patefoane. Ivory a izbucnit în râs când a trecut pe lângă o turmă de capre și oi care behăiau de zor, împinse spre cala vaporului.

Era îmbrăcată cu cea mai frumoasă dintre rochiile pe care i le cumpărase Eliza și putea fi luată drept fetița cea bogată care venise să-și conducă mătușa ce pleca într-o lungă călătorie pe mare. Când au ajuns la pasajul de la intrare, Eliza i-a arătat biletul ofițerului.

— Bine ați venit la bord, doamnă! a spus el, înclinându-se în așa fel că i s-a clătinat chipiul.

Eliza a dat și ea din cap.

— Ce plăcere să plec cu nava asta splendidă! Nepoata mea nu mai poate de emoție gândindu-se unde va merge mătușa ei. Uitați, și-a luat chiar și un geamantan de jucărie!

— Îți plac vapoarele mari, nu-i așa, domnișoară? a întrebat ofițerul uitându-se în jos spre Ivory.

Fetița a dat din cap și a zâmbit dulce, fără să scoată o vorbă, așa cum o învățase Eliza.

— Domnule ofițer, fratele și cumnata mea sunt acolo, pe chei, a urmat Eliza, fluturându-și mâna spre gloata care se îmbulzea, nu cred că o să vă supărați dacă o iau câteva minute pe nepoțica mea să-i arăt cabina.

Ofițerul și-a aruncat privirea la șirul lung de călători ce se formase pe chei.

— Nu stăm mult, a continuat Eliza, dar i-ați face o mare plăcere copilului.

— Nu cred că-i vreo problemă, dar vedeți să o aduceți înapoi, a spus ofițerul, făcându-i cu ochiul lui Ivory, am eu impresia că tare i-ar mai duce dorul părinții dacă ar rămâne fără ea.

Eliza a luat-o de mână și au pornit de-a lungul pasarelei.

Lumea se înghesuia peste tot, răsunau voci, apa plescăia. Orchestra cânta o melodie vioaie pe punte, în vreme ce cameristele fugeau de colo-colo, poștașii duceau telegrame, iar vafeții plini de ifose aduceau cutii de ciocolată și daruri pentru pasagerii gata de plecare.

Eliza nu a mers însă după marinarul care-i conducea la cabine, ci a condus-o pe Ivory de-a lungul punții, oprindu-se în dreptul unor butoaie de lemn. A pus-o să stea în spatele lor și s-a ghemuit și ea, făcând ca fusta să se întindă roată în jurul ei pe punte. Fetița era uimită, nu mai văzuse atâta mișcare, și-și răsucea capul într-o parte și-n alta.

— *Trebuie să mă aștepți aici, i-a spus Eliza. Să nu te miști. Mă întorc repede.*

A șovăit o clipă, privind în sus spre cer. Pescărușii zburătăceau deasupra capetelor lor, cu ochii lor negri și vigilenți.

— *Auzi, să mă aștepți aici!*

Fetița a încuviințat din cap.

— *Știi să te joci de-a v-ați ascunselea?*

— *Sigur că da!*

— *Acuma ne jucăm un joc, a urmat Eliza.*

De cum a pronunțat aceste cuvinte, i-a apărut în minte Sammy și-a simțit că-i îngheață sufletul.

— *Mie-mi place să mă joc.*

Eliza a alungat gândul, fetița nu era Sammy. Și nu se jucau de-a Jack Spintecătorul. Totul avea să fie bine.

— *Vin să te iau!*

— *Dar unde te duci?*

— *Trebuie să mă duc să văd pe cineva. Să iau ceva de acolo înainte de plecarea vaporului.*

— *Ce să iei?*

— *Trecutul meu, viitorul meu, a spus ea, zâmbind ușor. Familia mea!*

*

În trăsură care se hurduca în drum spre Blackhurst, mintea Elizei începu să se limpezească. Își venea în fire: simțea o legănare, auzea tropot de copite în noroi, recunoștea un miros de mucegai.

A deschis ochii încetișor și-a clipit. Umbrele negre se topeau în pete prăfoase de lumină. O senzație de sfârșeală, pe măsură ce începea să vadă mai limpede.

Mai era cineva cu ea, un bărbat așezat în partea cealaltă a trăsurii. Avea capul căzut pe spate, sprijinit de spătarul de piele, și sforăia ușor respirând regulat. O mustață deasă și o pereche de ochelari fără brațe agățați pe șaua nasului.

Elizei i s-a oprit răsuflarea. Avea doisprezece ani, era smulsă din singura viață pe care o știa și împinsă spre un viitor necunoscut. Fere-

cată într-o trăsură cu Omul cel rău despre care vorbea mama, domnul Mansell.

Și totuși... parcă nu era chiar așa. Mai era ceva, ca un nor într-un colț al memoriei, ceva important ce avea de făcut.

A tras brusc aer în piept. Unde era Sammy? Ar fi trebuit să fie cu ea, era al ei și trebuia să aibă grijă de el...

Copitele cailor izbeau pământul afară. Sunetul o înspăimânta, îi făcea greață, deși nu-și dădea seama din ce pricină. Norul cel întunecat a început să se răsucescă, apropiindu-se tot mai tare.

Și-a lăsat privirile în jos, la mâinile împreunate în poală. Erau mâinile ei, dar cu siguranță nu păreau să fie ale ei.

O lumină strălucitoare a străpuns norul: nu avea doisprezece ani, era o femeie în toată firea...

Dar ce se întâmplase? Unde se afla? De ce era cu Mansell?

O căsuță pe stâncă, grădina, marea...

Răsuflarea i-a devenit mai grea, scotea un fel de șuierat din gât.

O femeie, un bărbat, un copil...

Spaima a început să-i împungă pielea.

Tot mai multă lumină... Norul se lumina, destrămându-se...

Cuvinte, frânturi de înțelesuri: Maryborough... Vaporul... Copilul, nu Sammy, ci o fetiță...

O ustura gâtul, simți cum i se cască un hău în suflet, ce se umple iute cu o teamă cumplită.

Fetița era a ei.

Și o lumină puternică, arzătoare: fiica ei se afla singură pe vaporul care pleca. Spaima îi năvăli în toți porii. Își simțea pulsul zbătându-i-se în temple. Trebuia să scape de aici, să se întoarcă.

A aruncat o privire spre portieră. Nu-i păsa că trăsura prinsese viteză. Vaporul pleca astăzi și fetița se afla în el. Copilul ei era singur acolo.

Cu pieptul sfârtecat de durere, cu templele zbătându-i-se, Eliza a întins mâna.

Mansell s-a clintit. Ochii lui urduroși s-au deschis, căzând de-a dreptul pe mâna Elizei care atingea încuietorea. Buzele i s-au întins într-un zâmbet plin de cruzime.

Eliza a apucat mânerul, el s-a repezit să o oprească, dar ea a fost mai iute. Căci și disperarea ei era mai mare.

*

Și cădea, ușa coliviei se deschisese, iar ea cădea, cădea mereu spre pământul rece și întunecat. Timpul s-a strâns în sine: trecutul s-a făcut totuna cu prezentul și viitorul. Eliza nu a închis ochii, vedea cum se apropie pământul, adulmecând mirosul noroiului, al ierbii și al speranței...

... și zbura cu aripile întinse, tot mai sus, dusă de adierea vântului, cu chipul răcorit și mintea limpede. Știa încotro se îndrepta. Zbura către fiica ei, către Ivory. Către cea pe care o căutase o viață întreagă, către sufletul ei pereche. Își găsisse împlinirea, în fine, și-acum se îndrepta spre casă.

49

Cliff Cottage, 2005

Ajunsesese, în fine, din nou în grădină. Din pricina vremii proaste, a sosirii lui Ruby și a vizitei pe care i-o făcuse Clarei, trecuseră câteva zile de când se strecurase pe sub zid. Fusese cuprinsă de o neliniște ciudată, care se risipea abia acum. Ce neobișnuit, se gândea ea, trăgându-și o mânășă în mâna dreaptă, nu socotise niciodată că ar putea-o pasiona grădinăritul, dar locul acesta era altfel. Se simțea obligată să se reîntoarcă, să-și vâre mâinile în pământ și să readucă grădina la viață. S-a oprit, în timp ce-și potrivea degetele celeilalte mânuși, privind-și urma albă de pe inelarul de la mâna stângă.

Și-a trecut degetul mare peste locul acela. Pielea era netedă și mai elastică decât pe cealaltă parte, de parcă ar fi fost înmuiată în apă caldă. Urma asta albă era cea mai recentă parte a corpului ei, cu cincisprezece ani mai tânără decât restul. Ascunsă din momentul în care Nick îi pusese inelul pe deget, era singura parte a trupului care nu se schimbase, nu îmbătrânise, nu arăta altfel. Până acum.

— E suficient de frig pentru tine? a întrebat Christian care tocmai își făcea apariția pe sub zid, cu mâinile adânc înfipite în buzunarele blugilor.

Cassandra și-a tras mănuașă și i-a zâmbit.

— Nu credeam că se poate face frig în Cornwall. În toate pliantele pe care le-am citit se vorbește de climă temperată.

— Temperată în comparație cu cea din Yorkshire, a urmat el, zâmbind într-o parte. Se simte un suflu de iarnă, dar tu, cel puțin, n-o să ai parte de asta.

Au tăcut amândoi. Christian s-a îndreptat spre groapa pe care începuse să o sape cu o săptămână în urmă, iar Cassandra s-a prefăcut că-și face de lucru cu grebla. Reîntoarcerea ei în Australia era un subiect pe care îl ocoleau în discuțiile lor. În ultimele zile, ori de câte ori amenința să apară în conversație, unul din ei schimba iute vorba.

— Știi, m-am mai gândit la scrisoarea aia de la Harriet Swindell, a început Christian.

— Da? s-a mirat Cassandra, alungându-și gândurile supărătoare despre trecut și viitor.

— Ce se afla acolo în vasul ăla de lut, cel pe care Eliza l-a scos din hornul sobei, trebuie să fi fost foarte important. Nell era deja pe vas, așa că Eliza a riscat enorm să se întoarcă să ia acel obiect.

Vorbiseră despre asta și ieri, când analizaseră fiecare detaliu în parte, într-un separeu din cârciumă, încălzit de focul care trosnea într-un colț. Căutând să ajungă la o concluzie pe care o simțeau foarte aproape.

— Cred că nu se așteptase să apară omul ăla care s-o răpească, cine o fi fost! a spus Cassandra, înfigând grebla în rondul de flori. Păcat că Harriet nu ne-a spus și cum îl chema.

— Probabil că era trimis de familia lui Rose.

— Crezi tu?

— Cine altcineva ar fi fost atât de disperat să le aducă înapoi?

— Adică s-o aducă *pe Eliza* înapoi!

— Cum?

— Pe Nell n-au putut-o aduce înapoi, doar pe Eliza, i-a răspuns Cassandra, uitându-se la el peste umăr.

— Așa e, a spus Christian oprindu-se din săpat. Cred că ea nu le-a spus unde se afla Nell.

De-aici încolo nu se mai lega nimic! Cassandra se perpelise toată noaptea întorcând povestea pe toate părțile, ajungând mereu la aceeași concluzie. Chiar dacă Eliza n-ar fi vrut în ruptul capului ca Nell să

rămână la Blackhurst, era cu siguranță suficient de disperată să n-o lase să plece singură cu vaporul. Doar era mama ei, o iubea atât de mult încât o răpise! N-ar fi făcut orice i-ar fi stat în putință să anunțe pe cineva că Nell se afla singură pe vapor? Era imposibil să nu fi spus nimic nimănui și să-și lase fiica iubită să plece de una singură în Australia. Grebla s-a lovit de o rădăcină încăpățânată.

— Nu cred că ar fi putut spune cuiva!

— Ce vrei să zici cu asta?

— Dacă ar fi putut, cu siguranță că ar fi făcut-o! Nu-i așa?

Christian a încuviințat din cap, ridicându-și sprâncenele, pe măsură ce pricepea implicațiile acestei ipoteze. A înfipt iar sapa în pământul din groapă.

Rădăcina era groasă. Cassandra a smuls celelalte buruieni din jurul ei și a mai săpat puțin în jur. A zâmbit în sinea ei. Deși era destul de hărtănită, fără frunze, a recunoscut planta, mai văzuse unele la fel în grădina lui Nell de la Brisbane. Era un rug sârmos de trandafir, ce se afla acolo de zeci de ani, ramurile erau cât brațul ei de groase, pline de țepi vânjoși. Era însă vie, și cu oarecare îngrijire, ar fi putut să mai înflorească.

— Ia te uită, Doamne, Dumnezeu!

Cassandra și-a mutat privirea de la trandafirul ei. Christian stătea ghemuit, uitându-se aplecat peste groapă.

— Ce e, ce-i acolo?

— Am dat peste ceva, a spus el pe un ton ciudat, greu de descifrat.

— Ceva fioros sau ceva frumos?

Cassandra simțea că ia foc.

— Frumos, cred...

Cassandra a ingenuncheat lângă el și s-a uitat în groapă, urmărind degetul care-i arăta ceva.

Adânc, în pământul reavăn, se zărea ceva ieșind din noroi. Christian s-a întins și a scos un vas de lut, dintr-acelea în care cândva se țineau muștar și alte mirodenii. L-a șters de noroi și i l-a dat Cassandrei.

— Am impresia că grădina ta începe să-și dezvăluie tainele.

Simțea lutul rece între degete, vasul fiind neașteptat de greu. Cassandrei îi zvâcnea inima în piept.

— Sigur că l-a îngropat aici, a exclamat Christian. După ce-a răpit-o la Londra, omul acela trebuie să o fi adus la Blackhurst.

Dar de ce ar fi îngropat Eliza vasul de lut, după ce se străduise atât să și-l ia înapoi? De ce risca să îl piardă din nou? Și dacă tot avusese timp să îngroape vasul, de ce nu luase mai bine legătura cu vaporul? Să o scape pe micuța Ivory?

Dintr-odată și-a dat seama, înțelegând ceea ce fusese tot timpul evident. Cassandra a tras adânc aer în piept.

— Ce?

— Nu cred că ea a îngropat vasul, a șoptit Cassandra.

— Ce vrei să spui? Cine ar fi putut s-o facă?

— Nimeni. Adică, vreau să spun că vasul a fost îngropat odată cu ea. Și timp de nouăzeci de ani a zăcut aici, așteptând să dea cineva peste ea. Așteptând-o pe Cassandra să-l găsească și să-i dezvăluie taina.

Christian privea uimit în groapă, clătinând ușor din cap.

— Asta ar explica de ce nu s-a dus înapoi după Ivory, adică după Nell.

— Nu mai avea cum, zăcea îngropată aici.

— Dar cine o fi înmormântat-o? Cel care a răpit-o? Mătușa ori unchiul ei?

— Nu știu, a spus Cassandra scuturând din cap. Îmi dau seama de un singur lucru: că indiferent cine a fost nu a vrut să se știe de asta. Nu e nici o cruce, nimic care să însemne locul. A vrut ca Eliza să dispară de pe fața pământului. Ca adevărul despre moartea ei să fie uitat pe vecie. Uitat ca și grădina ei.

50

Conacul Blackhurst, 1913

Adeline s-a întors cu spatele la șemineu, a tras adânc aer în piept, în așa fel încât talia i s-a subțiat brusc.

— Cum adică lucrurile n-au ieșit cum le-am plănuit?

Se lăsase noaptea și pădurile din preajmă își aruncau peste casă umbre ce se strecurau prin colțurile încăperilor, iar marginile lor reci se întrezăreau la lumina lumânărilor.

— A căzut, a început domnul Mansell, îndreptându-și ochelarii pe nas. S-a aruncat din trăsură. Iar caii și-au pierdut controlul.

— Un doctor, a strigat Linus! Trebuie să telefonăm după doctor!

— Doctorul nu ne mai poate fi de nici un folos, e deja moartă, a spus Mansell calm.

— Cum? a întrebat Adeline, trăgând aer în piept.

— A murit, a repetat Mansell. Femeia aceea, nepoata dumneavoastră, e moartă.

Adeline a închis ochii și și-a încleștat genunchii. Totul se învărtea în jurul ei și ea parcă plutea, liberă, ușoară, fără nici o durere. Cum era cu puțință ca o povară atât de mare să dispară atât de iute? Ca o simplă căzătură să o elibereze de un dușman vechi și nestrămutat: moștenirea Georgianeii?

Dar Adelinei nu-i păsa. Rugăciunile ei fuseseră auzite, i se făcuse dreptate. Fata era moartă. Dispăruse. Asta era tot ce conta. Pentru prima dată de la moartea lui Rose putea respira în voie. Bucuria îi încălzea venele.

— Unde? s-a pomenit întrebând. Unde e acum?

— În trăsură.

— Ai adus-o aici?

— Fata... s-a auzit vocea lui Linus din fotoliul unde stătea înfofolit, abia respirând. Unde e fetița cu părul de foc?

— Femeia a bolborosit câteva cuvinte înainte de a cădea. Era amețită și n-am prea înțeles, zicea ceva de un vapor. Era agitată, voia să se ducă înapoi să nu piardă vaporul.

— Du-te de aici, i-a poruncit aspru Adeline. Așteaptă în trăsură. Să văd ce pot să aranjez și te chem mai târziu.

Mansell a încuviințat iute din cap și aplecat, luând cu el puțină căldură a încăperii.

— Dar copila? s-a smiorcăit Linus.

Adeline nu l-a luat în seamă, căci mintea ei se frământa deja să găsească soluții. Evident că servitorii nu trebuiau să știe nimic. Din punctul lor de vedere, Eliza plecase de la Blackhurst când auzise că Rose și Nathaniel se mutau la New York. Ce noroc că fata tot pomenise că voia să călătorească!

— Dar copila unde e? a întrebat Linus din nou, ducându-și degetele tremurătoare în dreptul gâtului. Mansell trebuie s-o găsească, să caute vaporul! Trebuie s-o aducem înapoi. Trebuie să găsim fata.

Adeline a înghițit în sec, dezgustată, privindu-i trupul prăbușit.

— De ce? a întrebat ea, simțind cum îi îngheață pielea. De ce s-o căutăm? Ce legătură are ea cu noi? Nu-ți dai seama? Am scăpat! a urmat ea cu voce joasă, apropiindu-se de el.

— E nepoata noastră.

— Dar nu e de-a noastră!

— Ba da, e dintr-ai mei.

Adeline nu a luat în seamă această împotrivire slabă, nu avea rost să comenteze astfel de sentimentalisme. Cel puțin nu acum, când erau, în fine, în siguranță. S-a răsucit pe călcâie și a început să umble de colo-colo prin cameră.

— O să le spunem tuturor că am găsit copilul pe moșie, dar că s-a îmbolnăvit de febră tifoidă. Și n-o să se-ndoiască nimeni, căci deja cred cu toții că e bolnavă, în pat. O să le spunem servitorilor că doar eu trebuie s-o îngrijesc, că așa ar fi vrut Rose. Apoi, mai târziu, după ce vom lăsa să se creadă că am făcut totul ca să ne luptăm cu boala, vom face înmormântarea.

Și-n vreme ce Ivory s-ar fi bucurat de o înmormântare demnă de o nepoată mult iubită, Adeline avea să se asigure că scapă iute și fără urme de Eliza. Cu siguranță că nu va fi îngropată în cimitirul familiei. Pământul sfânt în care zace Rose nu ar putea fi spurcat într-atât. Trebuie îngropată undeva unde să n-o poată găsi nimeni. Unde nimănui să nu-i treacă prin cap să o caute.

*

A doua zi dimineața i-a cerut lui Davies să o conducă prin labirint. Ce loc groaznic și umed! Mirosul de vegetație umedă, care nu a văzut vreodată soarele, o învăluia pe Adeline din toate părțile. Poalele rochiei de doliu măturau pământul netezit, adunând frunzele căzute. Părea o uriașă pasăre neagră, cu penele strânse pentru a se apăra de iarna rece a morții lui Rose.

Când au ajuns, în fine, în grădina ascunsă, Adeline l-a împins pe Davies la o parte și a luat-o înainte pe poteca îngustă, zburătăcind

stoluri de păsărele, care ciripeau asurzitor și-și luau zborul de pe ramuri nevăzute. Umbla cât se cuvenea de iute, nerăbdătoare să scape din locul acesta blestemat și de miresmele puternice și roditoare care o amețeau.

S-a oprit la capătul grădinii. Buzele i s-au subțiat în ceea ce părea a fi un zâmbet. Era totul întocmai cum sperase.

S-a răsucit iute pe călcâie, străbătută de un fior rece.

— Am văzut destul. Nepoata mea e grav bolnavă și trebuie să mă întorc imediat acasă.

Davies a privit-o cu insistență în ochi, și fiorul i s-a prelins pe șira spinării. Dar s-a stăpânit. Cum ar fi putut ști el despre înșelăciunea pe care ea o pune la cale?

— Du-mă înapoi acum!

Și, mergând în spatele lui prin labirint, Adeline tot rămânea în urmă. Își ținea mâna în buzunar și lăsa să cadă la intervale regulate câte o pietricică albă și strălucitoare din vasul cel mic al lui Ivory pe care-l luase din camera copiilor.

*

Amiaza a trecut cu greu, orele lungi ale nopții abia se scurgeau și, în fine, a venit miezul nopții. Adeline s-a ridicat din pat, și-a îmbrăcat rochia și și-a pus botinele. A luat-o în vârful picioarelor prin hol, a coborât treptele și a ieșit afară în noapte.

Era lună plină și a traversat iute peluza, ținându-se în umbra răcoasă a copacilor și a tufișurilor. Porțița labirintului era închisă, dar Adeline a reușit în cele din urmă să o deschidă. S-a strecurat înăuntru și a zâmbit în sinea ei când a zărit prima pietricică strălucind ca argintul.

A mers urmând șirul de pietricele până a ajuns la cea de a doua porțiță care ducea în grădina ascunsă.

Grădina fremăta împrejmuată de zidurile înalte de piatră. Frunzele deveneau argintii în lumina lunii și foșneau ușor, asemenea unor foițe de metal. Ca o coardă tremurătoare de harpă.

Adeline avea senzația stranie că era urmărită de cineva nevăzut. A privit cu grijă spre locul luminat de lună și a răsuflet ușurată când a zărit o pereche de ochi larg deschiși pe ramura unui copac din

apropiere. După o vreme începu să distingă și penele, trupul dolofan, capul și ciocul ascuțit al unei bufnițe.

Dar nu s-a simțit mai ușurată. Era ceva ciudat în privirea păsării. Ceva aproape omenesc. Ochii aceia o urmăreau, judecând-o parcă.

Și-a întors privirea, nevrând să se lase tulburată de o simplă pasăre.

Apoi s-a auzit un zgomot venind dinspre căsuță. Adeline s-a ghemuit lângă bancă și-a văzut două siluete ieșind din întuneric. Unul trebuia să fie Mansell, dar cine era celălalt?

Se mișcau încet, cărând ceva greu, pe care l-au pus jos, apoi unul din ei a sărit peste groapă și-a intrat în grădina ascunsă.

S-a auzit cum Mansell a aprins un chibrit, apoi s-a văzut strălucirea flăcăruii cu miez portocaliu încununat cu albastru. A ridicat-o înspre felinar și-apoi a răsucit cadranul, făcând lumina mai mare.

Adeline s-a ridicat și s-a îndreptat spre ei.

— Bună seara, lady Mountrachet, a spus Mansell.

— Cine e ăsta? a întrebat ea cu o voce rece, arătând spre cel de-al doilea om.

— Slocombe, vizitiul meu.

— De ce l-ai adus?

— Coasta e abruptă, pachetul e greu, a răspuns el, clipind către Adeline, cu flacăra felinarului reflectându-i-se în lentilele ochelarilor. Puteți avea încredere, că nu vorbește.

A dat felinarul într-o parte luminând partea de jos a feței lui Slocombe: maxilarul de jos era desfigurat, cu noduri oribile și pielea găurită în locul gurii.

Și-n timp ce ei se apucaseră de săpat, lărgind groapa deja începută, atenția Adelinei se îndreptă spre giulgiul negru întins sub măr. În fine, avea s-o înghită pământul! Fata va dispărea și va fi dată uitării, ca și când n-ar fi fost vreodată. Și lumea nici nu-și va mai aminti că a existat.

Adeline a închis ochii, nevrând să audă ciripitul tot mai puternic al păsărilor și foșnetul frunzelor. Asculta sunetul binecuvântat al țărâ-nii care cădea în groapă. Curând se va sfârși totul. Fata dispăruse și Adeline putea respira ușurată din nou.

Aerul rece s-a mișcat, lovindu-i obraji. Adeline a deschis ochii.

O formă întunecată se îndrepta spre ea, era chiar deasupra capului ei. O pasăre, un liliac?

Aripi negre fâlfâiau pe cerul întunecat.

Adeline s-a dat câțiva pași înapoi.

A simțit o înțepătură și i-a înghețat sângele în vine. S-a înfierbântat apoi, ca să înghețe la loc, din nou.

Bufnița și-a urmat zborul, pierzându-se undeva peste zid. Adeline simțea că-i pulsează podul palmei.

Probabil că scosese un strigăt, căci Mansell s-a oprit din săpat și-a ridicat felinarul. În lumina galbenă pâlpâitoare, Adeline a văzut o mlădiță lungă și țepoasă de trandafir care se agățase de ea și-i înfipsea un spin adânc în palmă.

Cu mâna liberă l-a smuls din piele. A apărut o mărgea de sânge roșu, o picătură perfectă, strălucitoare.

Adeline și-a scos batista din mânecă și-a apăsato pe rană, uitându-se cum se întinde pata roșie.

Era doar un spin de trandafir. N-avea importanță că sângele ei era înghețat sub piele, rana se va vindeca și totul va fi bine.

Iar trandafirul acela va fi smuls primul când va porunci să se șteargă grădina de pe fața pământului.

Ce rost ar mai fi avut o roză, acum, în grădinile de la Blackhurst?

51

Tregenna, 2005

Aplecându-se să se uite în groapa adâncă - mormântul Elizei - a simțit că se lăsase o liniște ciudată: de parcă, odată cu această descoperire, grădina scosese un oftat de ușurare, păsările amuțiseră, frunzele nu mai foșneau, agitația neobișnuită dispăruse. Taina pe care grădina fusese forțată să o păstreze atâta timp fusese, în fine, dezvăluită.

— Ei, n-ai de gând să-l deschizi? s-a auzit vocea blândă a lui Christian răzbătând ca din adâncuri.

Vasul de lut îi atârna greu în mâini. Cassandra și-a trecut degetele peste sigiliul vechi de ceară. l-a aruncat o privire lui Christian, care a încurajat-o din ochi, apoi a rupt sigiliul, a apăsato și a răsucit capacul, forțându-l să se deschidă.

Înăuntru erau o punguță de piele, un smoc de păr roșu-auriu și o broșă.

Punguța conținea doi bănuți vechi, de un galben bine șters, gravați cu bine cunoscutul portret fâlcos al reginei Victoria și cu anii 1897-1900.

Părul era legat cu o sfoară și răsucit în așa fel încât să încapă în cutie. Deși era vechi de atâția ani, era foarte subțire, neted și moale. Cassandra se întreba al cui o fi fost, apoi și-a adus aminte ce scria Rose într-unul dintre primele jurnale, început pe când venise Eliza la Blackhurst. Se plângea de fetița pe care o caracteriza drept „aproape sălbatică“, ce-și ciumpăvisese părul, tăindu-l scurt ca pe al unui băiat.

La broșă s-a uitat mai la urmă. Era rotundă și îi încăpea ușor în podul palmei. Avea marginile împodobite cu pietre prețioase, iar în centru se afla o țesătură, asemenea unei tapiserii. Dar nu era nici pe departe o tapiserie. Cassandra era o prea bună cunoscătoare a obiectelor vechi de artă să nu știe ce era broșa aceea. A răsucit-o și și-a plimbat vârful degetului peste literele mărunte gravate pe spate: *Pentru Georgiana Mountrachet, cu prilejul celei de a șaisprezecea aniversări a zilei de naștere. Trecut. Viitor. Familie.*

Asta era comoara pentru care se întorsese Eliza la casa familiei Swindell și al cărei preț fusese întâlnirea cu necunoscutul. Întâlnire ce produsese despărțirea Elizei de Ivory și tot ceea ce urmasse după aceea, prefacerea lui Ivory în Nell.

— Ce este?

— O broșă a plângerii.

Christian s-a încruntat nepricepând.

— În epoca victoriană se făceau din firele de păr ale diverșilor membri ai familiei. Aceasta îi aparține Georgianeii Mountrachet, mama Elizei.

— Așa se explică de ce era atât de important să o regăsească, a spus el clătînând din cap. De aceea s-a dus să o caute.

— Și din cauza ei n-a mai ajuns înapoi pe vapor.

Cassandra s-a uitat atent la comorile Elizei.

— Ce păcat că Nell nu le-a văzut! S-a simțit întotdeauna părăsită, n-a aflat niciodată că Eliza a fost mama ei, că a fost iubită. Singurul lucru pe care și l-a dorit a fost să știe cine era.

— Dar ea știa prea bine cine era cu adevărat, a spus Christian, era Nell, cea a cărei nepoată, Cassandra, a iubit-o într-atât încât să traverseze oceanul ca să-i deslușească taina.

— Dar ea nu știe că am venit aici.

— Dar de ce crezi tu că nu știe? Poate că ne vede chiar acum, a spus el ridicându-și privirile spre cer. Și, oricum, știa cu siguranță că ai să vii. Altfel de ce ți-ar fi lăsat ție căsuța? Și bilețelul ăla de pe testament. Ce ziceai că scria în el?

Ce ciudat păru-se atunci, cum nu înțelesese nimic când i-l dăduse Ben. *Pentru Cassandra, care va înțelege de ce.*

— Și? Ai înțeles acum?

Sigur că înțelesese. Nell, care avusese atâta nevoie să-și cunoască propriul trecut ca să poată merge mai departe, o considerase pe Cassandra un suflet asemănător. Era și ea o victimă a întâmplării.

— Era convinsă că am să vin.

— Știa că o iubești într-atât încât să duci la bun sfârșit ce începuse ea. E ca în povestea aceea cu *Ochii bătrânei*, când cerbul îi spune prințesei că bătrâna nu mai avea nevoie de ochi, căci știa cine era datorită dragostei pe care i-o purta prințesa.

— Cerbul ăla era tare înțelept, a urmat Cassandra cu ochii înlăcrimați.

— Și mai era și frumos, și puternic pe deasupra!

Cassandra nu s-a putut abține să nu zâmbească.

— Așa că acum știm cine era mama lui Nell, de ce fusese lăsată singură pe vas. Ce s-a întâmplat cu Eliza.

Își dădea seama și de ce grădina era atât de importantă pentru ea, de ce simțea că propriile ei rădăcini se legau de pământul acesta, tot mai adânc cu fiecare clipă petrecută între zidurile grădinii. Se simțea acasă în această grădină, căci simțea, într-un mod inexplicabil, că și Nell se afla acolo cu ea, asemenea Elizei, iar ea, Cassandra le păstra secretele amândurora.

— Ei, tot te mai gândești s-o vinzi? a întrebat Christian de parcă i-ar fi citit gândurile.

Cassandra privea o ploaie de frunze îngălbenite, stârnită de o pală de vânt.

— De fapt, mă gândeam că aş mai putea rămâne aici o vreme.

— La hotel?

— Nu, aici, în casuță.

— N-o să te simți prea singură?

Și-n clipa aceea, Cassandra a deschis gura și a rostit exact ce gândea – ceea nu-i stătea deloc în fire. Fără să cumpănească prea mult sau să-și facă griji:

— Nu cred că am să fiu singură. Sau cel puțin nu tot timpul. Vreau să termin ce am început, a urmat ea, cuprinsă când de valuri de căldură, când de fiori reci.

Christian a ridicat mirat din sprâncene.

— Aici, în grădină, am vrut să zic, a precizat ea, roșindu-se toată.

— Îmi dau seama ce vrei să spui.

A privit-o îndelung în ochi. Și-n timp ce inima Cassandrei a început să se zbată în piept, a lăsat cazmaua jos și-a întins mâinile să-i cuprindă obraji. S-a apropiat, iar ea a închis ochii. A sărutat-o și ea s-a simțit copleșită de apropierea lui, de forța și mirosul lui: a grădină, a pământ și a soare.

Când a deschis ochii, Cassandra s-a pomenit plângând. Și totuși nu se simțea tristă, erau lacrimi pricinuite de bucuria regăsirii, a întoarcerii acasă după o absență îndelungată. A strâns broșa mai tare în palmă. *Trecut. Viitor. Familie.* Propriul ei trecut era plin de amintiri, o viață întreagă plină de amintiri frumoase, prețioase, triste. Timp de zece ani, umblase printre ele, dormise cu ele, le purtase după ea. Dar ceva se schimbase, ea se schimbase. Venise în Cornwall să descopere trecutul lui Nell, familia ei, dar își descoperise propriul viitor. Aici, în frumoasa grădină pe care o făcuse Eliza și-o redobândise Nell, Cassandra se regăsise pe sine.

Christian i-a mângâiat părul și i-a privit chipul cu o siguranță de sine care a făcut-o să se cutremure.

— Cât de mult te-am așteptat! i-a spus el în cele din urmă.

Cassandra i-a apucat mâna. Și ea îl așteptase.

Epilog

*Spitalul Greenslopes
Brisbane, 2005*

Pleoapele îi erau reci, parcă atinse de piciorușe de furnici care se plimbau de colo-colo.

O voce, cunoscută, din fericire:

— Mă duc după o soră...

— Nu.

Nell a întins mâna. Neputând să vadă, încerca să se agațe de ceva.

— Nu mă lăsa!

Avea chipul umed, răcorit de aerul ventilat din încăpere.

— Mă-ntorc iute, îți promit!

— Nu...

— Stai liniștită, bunico, mă duc să chem pe cineva în ajutor.

Bunica! Asta era ea, abia acum își amintea. Avusese multe nume în viață, atât de multe că pe unele le și uitase, dar doar după ce îl căpătase pe ultimul, bunica, știuse cine era cu adevărat.

Îi fusese dată o a doua șansă, o binecuvântare, o salvare. Nepoata ei. Și-acum Cassandra se ducea după ajutor.

Nell închise ochii. Era din nou pe vapor. Simțea apa sub ea și puntea care se clătina. Butoaie, soare, praf. Râsete, râsete îndepărtate.

Și dispăreau încet. Se stingeau luminile. Încet-încet, la fel ca luminile din teatrul Plaza, înaintea unui spectacol. Spectatorii se foiau pe scune, vorbind în șoaptă, așteptând...

Negru.

Liniește. Și-apoi s-a pomenit într-altă parte, unde era frig și întuneric. Singură. Tot felul de muchii ascuțite, ramuri de o parte și de alta. I se părea că pereții se strâng din ambele părți, înalți și întunecați cum erau. Se făcea din nou lumină, nu prea multă, dar suficient cât să-și ridice capul și să vadă cerul îndepărtat.

I se mișcau picioarele. Mergea, legănându-și brațele pe lângă corp, dând la o parte frunzele și vârfurile ramurilor.

O cotitură. A mers mai departe. Alți pereți cu frunze. Mireasmă de pământ reavăn și umed.

Și dintr-odată și-a dat seama. Și-a amintit și cuvântul, vechi și atât de cunoscut. Labirint. Se afla într-un labirint.

O amintire bruscă și clară: la capătul lui se afla locul cel mai minunat cu putință. Un loc în care trebuia să ajungă. Un loc în care să fie în siguranță și să se poată odihni.

A ajuns la o bifurcație.

A cotit.

Știa drumul. Și-l amintea. Mai fusese acolo și altă dată.

Iute, mergea tot mai iute. Împinsă de dorință, de siguranță. Trebuia să ajungă la capăt.

Vedea lumină undeva în față. Era aproape.

Mai avea un pic.

Apoi, dintr-odată, din umbră s-a întrupat o siluetă. Autoarea îi întindea mâna.

— Te-am așteptat, i-a spus ea cu voce argintie.

Autoarea s-a dat în lături și Nell a văzut că ajunseseră la poartă.

La capătul labirintului.

— Unde sunt?

— Ai ajuns acasă!

Trăgând adânc aer în piept, Nell a pășit după Autoare peste prag și a intrat în cea mai frumoasă grădină pe care o văzuse vreodată.

Și-n cele din urmă, vraja reginei celei rele s-a risipit și fata, pe care împrejurările și cruzimea au prefăcut-o în pasăre, a fost eliberată din colivie. Ușa s-a deschis și cucul a căzut, jos, tot mai jos, până când aripile lui amortite s-au deschis și s-a pomenit zburând. Cu briza răcoroasă a mării din ținutul ei umflându-i aripile, s-a ridicat deasupra stâncii și-a pornit-o peste ocean, spre un tărâm al speranței, al libertății și al vieții. Spre cealaltă jumătate. Acasă.

din *Zbor de cuc* de Eliza Makepeace

Mulțumiri

Pentru că m-au ajutat să aduc pe lume *Grădina uitată*, aş dori să mulțumesc următorilor:

Nanei Connely, a cărei poveste m-a inspirat; Selwei Anthony, pentru înțelepciunea și grija ei; lui Kim Wilkins, Juliei Morton și lui Diane Morton, pentru citirea primelor manuscrise; lui Kate Eady, pentru identificarea unor date istorice nesuferite; Danny Kreschmer pentru producerea fotografiilor la termen; colegilor Juliei pentru răspunsurile despre dialectele locale. Pentru sprijinul în domeniile arheologic, entomologic și medical le sunt recunoscătoare lui dr. Walter Wood, dr. Nathalie Franklin, lui Katharine Parkes și, mai ales, lui dr. Sally Wilde. Pentru ajutorul acordat în privința anumitor detalii, multe mulțumiri lui Nicole Ruckels, Elaine Wilkins și Joyce Morton.

Am norocul să-mi fie publicate cărțile în întreaga lume, de oameni minunați, și le sunt recunoscătoare tuturor celor care au ajutat la prefacerea poveștilor mele în volume. Aș dori să menționez în mod special, pentru că mi-au acordat sprijinul lor editorial sufletesc și neobosit la *Grădina uitată*, pe Catherine Milne, Clara Finlay și pe minunata Annette Barlow de la editura Allen & Unwin, din Australia, și Maria Rejt și Liz Cowen de la Pan Macmillan, Marea Britanie. Rămân foarte îndatorată Juliei Stiles și lui Lesley Levene, pentru atenția lor deosebită la detalii.

Aș dori să aduc un omagiu autorilor care scriu literatură pentru copii. A descoperi la începutul vieții că dincolo de semnele negre de pe paginile albe se ascund temeri, bucurii și emoții fără seamăn este unul dintre marile daruri ale vieții. Sunt profund recunoscătoare acelor autori ale căror opere mi-au aprins imaginația de copil și mi-au inspirat dragostea pentru cărți și lectură care m-a întovărășit toată viața. *Grădina uitată* este, în parte, și un imn dedicat lor.

Și, în cele din urmă, ca întotdeauna, le datorez o imensă recunoștință soțului meu, Davin Patterson, și celor doi fii ai mei, Oliver și Louis, cărora le aparține această poveste.

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului
literar ce se virează
Uniunii Scriitorilor din România,
Cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001,
B.C.R. Unirea, București

Tehnoredactor

MANUELA MĂXINEANU

DTP

IULIANA CONSTANTINESCU

CARMEN PETRESCU

Corector

CRISTINA JELESCU

Apărut 2011

BUCUREȘTI - ROMÂNIA

Lucrare executată la Proeditură și Tipografie

Kate Morton s-a născut în 1976 la Berri, în sudul Australiei, fiind cea mai mare dintre cele trei fete ale familiei. A studiat arta dramatică la Trinity College din Londra, pentru ca mai târziu să absolve prestigioasa Royal Academy of Dramatic Art din capitala Marii Britanii. Dar nu dramaturgia avea să îi aducă celebritatea, ci scrisul. A urmat cursurile de literatură engleză de la University of Queensland, pe care le-a absolvit ca șefă de promoție. Și-a continuat studiile cu o lucrare de masterat care a avut drept temă tragedia în literatura epocii victoriene. În prezent este doctorendă la aceeași universitate, cercetând modul în care se îmbină elementele gotice și misterul în romanul contemporan. Primul ei roman, *Casa de la Riverton* (*The House at Riverton*; Humanitas Fiction, 2009), a fost publicat în Australia în 2006 cu titlul *The Shifting Fog*, iar un an mai târziu, cu noul titlu, în Marea Britanie și Statele Unite, fiind tradus ulterior în peste treizeci și cinci de țări. A fost desemnat de *Sunday Times* drept cea mai bine vândută carte a anului 2007 în Marea Britanie și de *New York Times* drept cea mai bine vândută carte a anului 2008 în SUA. Cel de-al doilea roman, *Grădina uitată* (*The Forgotten Garden*, 2008; Humanitas Fiction, 2011), a ajuns pe primul loc în topul best-sellerurilor din Australia și Marea Britanie și a fost desemnat de *Sunday Times* drept cea mai bine vândută carte a anului. În 2010 vede lumina tiparului cel de-al treilea roman al lui Kate Morton, *The Distant Hours*, care se bucură de același succes.

Language: Romanian

Author: Morton, Kate

Title: Gradina uitata

Fiction: Fiction

ISBN: 9789736894138

Grădina uitată, cel de-al doilea roman al lui Kate Morton, egalează succesul internațional al cărții sale de debut, *Casa de la Riverton*, devenind, în 2008, mai întâi bestseller în Australia, apoi bestseller *Sunday Times* în Marea Britanie și bestseller *New York Times* în SUA. În anul 2009 a fost recompensat cu General Fiction Book of the Year, în cadrul Australian Book Industry Awards (ABIA). Romanele lui Kate Morton sunt publicate în peste treizeci și cinci de țări.

Odată cu descoperirea unor secrete adânc îngropate în istoria familiei sale, Cassandra pornește într-o călătorie inițiatică, despre care nu bănuiește că îi va schimba definitiv viața. Într-un Cornwall însorit, dar bântuit de fantomele unui trecut obsedant, restaurând vechea casă a bunicii sale, Cassandra va reuși să afle adevărul despre propria identitate, redescoperind totodată iubirea și speranța.

„Un roman scris cu mult talent, care îi va cuceri imediat pe cititori.“

Daily Express

„Un roman alert, cu imagini puternice, uneori zguduitoare, alteori surprinzătoare. Copleșitor.“

Star Telegram

„Kate Morton a scris o carte de succes, cu un subiect tulburător, o poveste de dragoste emoționantă, dar tensionată, și un final-șoc.“

Publishers Weekly

„Romanul lui Kate Morton își învâluie treptat cititorul într-o vrajă și o frumusețe irezistibile.“

Waterstone's Books Quarterly

ISBN 978-973-689-413-8

9 789736 894138

Scanare și prelucrare digitală

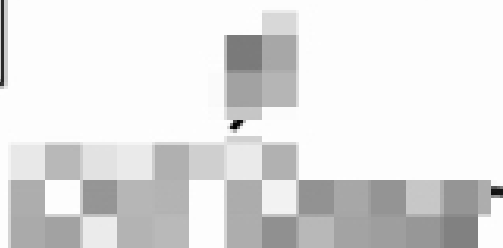
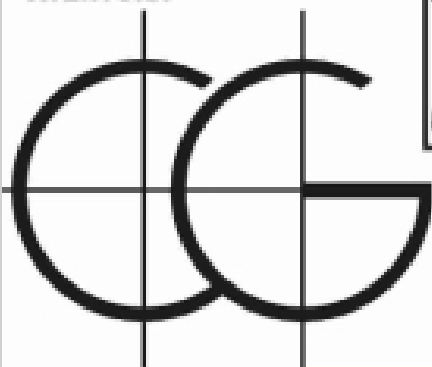

AVENTURA

EM

de

Anonim

COLECȚIA SFINX

COLECȚIA SFINX

2025

fondată în 1895
bpt
serie nouă

